COLECȚIA

Iubiri de poveste

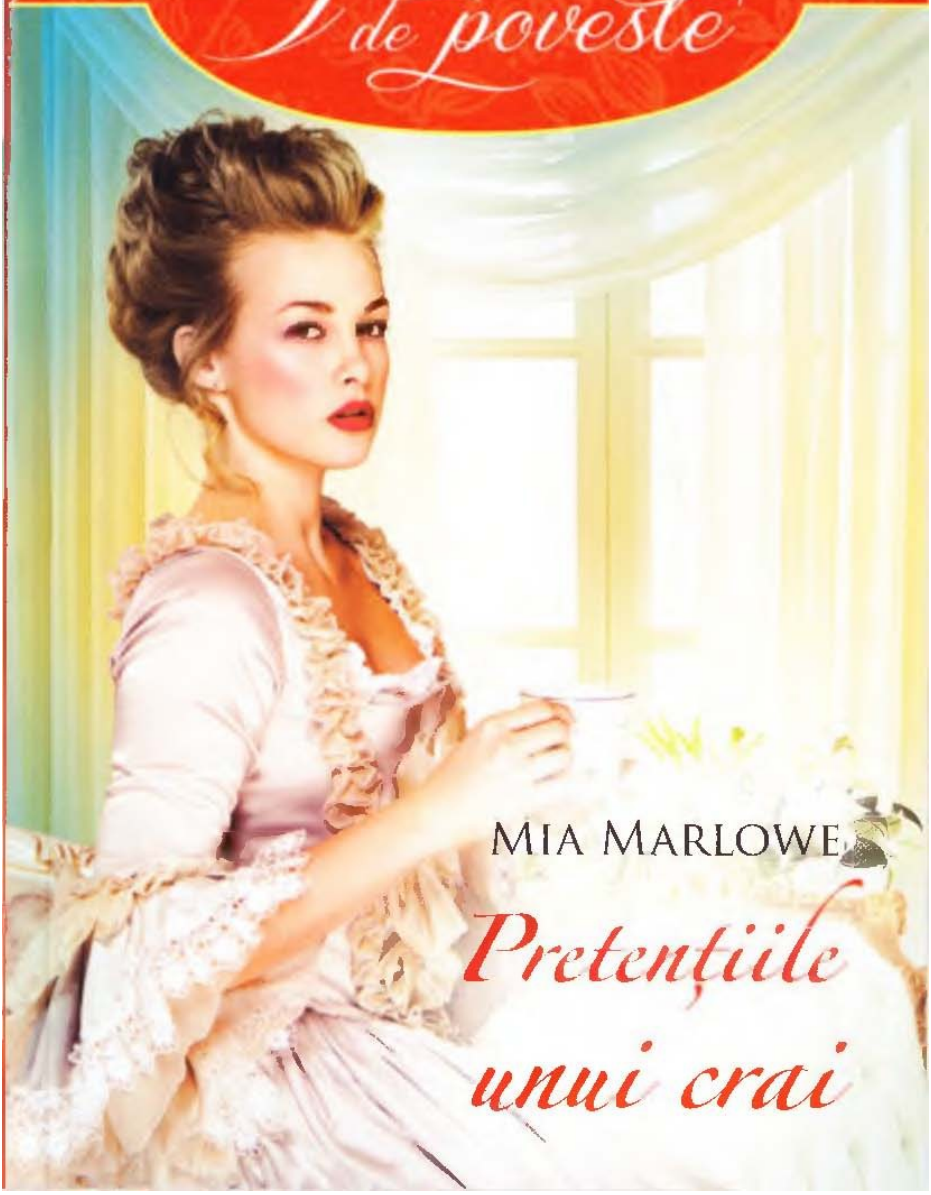

MIA MARLOWE

Pretențiile unui crai

Mia Marlowe
Pretenţiile unui crai

***Touch of a Rogue by* Mia Marlowe**

Copyright e 2012 Diana Groe
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright e 2016 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză Mihaela Sofonea/Graal Soft

Capitolul 1

Patul scârţâia într-un ritm vesel de sunete stridente, ca un cor de brotaci. Femeia era cufundată adânc în salteaua de pene şi gemea şi icnea ca urmare a ceea ce-i făcea bărbatul.

Dar, din păcate pentru Jacob Aubrey Preston, nu el era bărbatul din pat. În schimb, se ascundea dedesubt şi îşi trăgea înapoi pantalonii. Nu avea nimic cu care să se mândrească în seara aceea, cu excepţia faptului că ajunsese să cunoască mai bine ghemotoacele de praf de sub pat.

El şi Lady Bothwell îl auziseră pe soţul ei urcând scările şi abia dacă avusese timp să se arunce sub pat, ca să se ascundă. Apoi Lady B. împinsese după Jacob şi cizmele, şi bastonul lui, chiar cu o fracţiune de secundă înainte ca Lord Bothwell să deschidă uşa budoarului ei şi să anunţe că era complet excitat şi că soţia lui trebuia să se pregătească imediat.

Şi, din fericire pentru Lord Bothwell, Jacob o pregătise destul de bine pe soţia acestuia.

— O, Bothy, zise femeia pe un ton gutural, în timp ce patul continua să scârţâie. Eşti atât de viguros în seara asta!

„Bothy?” murmură în şoaptă Jacob şi se răsuci pe burtă. Fundul saltelei îl plesnea peste creştetul capului ca un fel de mustrare tăcută.

— Ei bine, ar fi şi cazul să fiu, răspunse soţul ei. În seara asta tocmai l-am uşurat pe Lord Hampleton de două mii de acţiuni feroviare la masa de pocher.

— O! Şi sunt foarte valoroase?

Jacob îşi imagină că buzele rujate ale lui Lady Bothwell luau forma unui zâmbet, în timp ce făcea calcule în minte. Probabil în clipa aceea încerca să-şi dea seama cât valorau acţiunile respective în galanterii franţuzeşti.

Suma pe care femeia o cheltuise de-a lungul timpului pe colecţia ei de bonete cu siguranţă ar fi putut îmbrăca timp de un an locuitorii unui micuţ cătun englezesc. Sau poate chiar timp de doi ani.

— În clipa asta, acţiunile valorează mai mult decât au valorat vreodată, şuieră Lord Bothwell. Era evident că gâfâia din cauza activităţii repetitive în care era implicat. Dar am aflat din surse de încredere că directorii companiei au început să scape în linişte de acţiunile lor. O să le vând şi eu pe toate mâine, înainte să se afle ceva la bursă şi să le scadă valoarea. Acum, fă linişte, doamnă, şi, te rog, dă-mi voie să mă concentrez.

Jacob îşi lipi obrazul de lemnul rece al podelei şi oftă. Cel puţin aflase o mică informaţie valoroasă de pe urma acelei situaţii ridicole. Şi el deţinea un număr considerabil de acţiuni feroviare. Sau mai degrabă fratele său, Jerome, era cel care le deţinea. Dar Jerome Preston, contele de Meade, nu era aproape deloc interesat de felul în care se administra cu adevărat moşia vastă pe care o moştenise de la unchiul lor.

La început, Jerome fusese atât de zgârcit cu noua lui avere şi cu noua poziţie, încât tăiase chiar şi sprijinul financiar extrem de necesar pe care îl primea familia fostului conte. Cu toate acestea, zgârcenia lui îşi făcuse simţită prezenţa şi în alegerea investiţiilor sale, iar asta îl adusese la un pas de insolvenţă. Şi atunci îi sărise în ajutor fratele său. Jacob pusese în ordine capitalul noului conte şi restabilise sprijinul financiar oferit mătuşii lor. Dar nici măcar în clipa aceea Jacob nu putea avea încredere să îl lase pe fratele lui să administreze bunurile primite odată cu titlul de conte. Pentru că existau şanse foarte mari ca în cel mai scurt timp să se pomenească amândoi fără niciun sfanţ în buzunar.

Jacob şi-ar fi dorit să găsească o cale prin care să-i mulţumească lui Lord Bothwell pentru pontul pe care i-l oferise în legătură cu acţiunile feroviare. Dar în cele din urmă decise că ar fi fost al naibii de ciudat să-i explice cum

anume aflase informaţia aceea.

Conform ceasului său de buzunar, patul se mai zgâlţâi aproximativ treizeci de secunde. După care Lord Bothwell scoase un sunet care semăna foarte mult cu cel pe care l-ar fi scos un broscoi bătrân care se chinuia să rămână aşezat pe o frunză de nufăr. Salteaua se cutremură şi apoi se opri brusc.

Aşa că Jacob aşteptă.

Auzi apoi un fornăit, un mormăit şi un început zgomotos de sforăit. În clipa aceea, Bothy se bucura de un somn profund. Jacob îşi sprijini bărbia de pumn şi se întrebă cât timp avea să mai stea captiv sub pat.

După aceea se auzi foşnetul cearşafurilor. Baroana ridică un colţ al cuverturii şi-i făcu semn să iasă.

— De-acum o să doarmă până la amiază, şopti ea şi îşi strânse pe talie cordonul halatului. Am putea folosi camera lui. E dincolo de uşa aceea.

Jacob înghiţi apăsat. Se gândi atunci că, desigur, orice bărbat care considera că rostirea unor cuvinte simple precum „pregăteşte-te pentru mine” reprezenta un preludiu merita să fie încornorat din principiu. Dar, după ce ascultase întregul interludiu îngrozitor cu soţul ei, se temea că nu avea să o mai poată privi niciodată pe minunata Lady Bothwell fără să audă în minte orăcăitul unui cor de broaşte.

— Oricât de tentantă ar fi propunerea aceasta, şopti el, apoi alunecă de sub pat şi-şi puse cizmele, mă tem că va trebui să o refuz, cu regret. Nu pot iubi niciodată o doamnă dacă soţul ei e acasă… indiferent de cât de profund doarme acesta.

Jacob nu fusese niciodată provocat de un soţ furios care să ceară satisfacţie şi nu-şi dorea să înceapă cu Bothy. Nu se simţea deloc vinovat pentru faptul că seducea soţia altui bărbat. La urma urmei, nu el era cel care încălca un jurământ. Şi, în plus, o doamnă satisfăcută nu ar fi avut de ce să-şi îndrepte atenţia în altă parte. Dar era împotriva principiilor sale să mai şi jignească un om, după ce îl lezase

făcându-l de ruşine – sau poate chiar omorându-l, Doamne fereşte, într-un duel, pentru onoarea îndoielnică a unei soţii infidele.

— Cu bine, draga mea.

O sărută scurt pe obraz pe Lady Bothwell şi apoi îşi croi drum spre uşile franţuzeşti care duceau spre un balcon micuţ. Jacob îşi trecu un picior peste balustradă şi coborî pe spalierul pe care primul îngheţ de toamnă îl dezgolise complet de flori. După ce ajunse jos, se uită în sus şi-i suflă un sărut doamnei rămase la balcon. Pieptul generos al femeii ameninţa să se reverse din halat, în timp ce se apleca peste balustradă şi flutura din degete spre el.

— Mâine? şopti ea, plină de speranţă.

— O să-ţi dau de ştire, răspunse el şi apoi se grăbi prin grădina pretenţioasă a lui Lord Bothwell.

Din păcate, ceea ce urma să-i spună a doua zi era „Nu, mulţumesc”. Chiar dacă Lady Bothwell îndeplinea toate criteriile pe care trebuia să le aibă o amantă din punctul lui de vedere – era entuziastă, uşor blazată şi, cel mai important, măritată –, Jacob se pomeni întrebându-se dacă nu cumva ar fi trebuit să reconsidere acea ultimă „calitate” pe care o căuta la o femeie. Era adevărat că o iubită căsătorită îl elibera de posibilele complicaţii ale unei relaţii amoroase cu o fată neexperimentată, dar să se culce cu soţia altui bărbat atrăgea după sine şi o serie de dificultăţi.

„Sau poate dacă soţul doamnei ar fi plecat într-o călătorie prelungită în străinătate…”

Presupunând că toată treaba nu se lăsa cu vreun urmaş, Jacob ar fi putut considera chiar că îi făcea o favoare omului, întreţinând focul pasiunii doamnei rămase acasă. Se gândi apoi că îşi putea alege oricând o altă amantă şi că nu avea niciun rost să cheltuiască sumele necesare pentru a întreţine o ibovnică. Nu când răsunau peste tot zvonuri şoptite despre abilităţile sale de amant, care făceau constant ca doamne de seamă să se îndrepte spre el sfioase la fiecare serată, în căutarea unei aventuri.

Ieşi de pe alee şi intră pe stradă. Lămpile cu gaz se înălţau printre norii de lumină de un galben strălucitor, în timp ce stâlpii dispăreau într-o ceaţă joasă de-a lungul arterei principale. Jacob înainta cu greu prin ceaţa deasă, iar sunetul paşilor săi pe caldarâm era singurul lucru care spulbera ideea fantezistă că îşi croia drum printre norii propriu-zişi.

Nori cenuşii şi urât mirositori. Vântul şuiera biciuitor în jurul său. Iar mirosul de peşte şi catran al Tamisei era deosebit de pregnant în seara aceea.

Trecu pe lângă conacul luxos al fratelui său. Era o construcţie de cărămidă roşie, în stil georgian, şi avea nişte trepte impunătoare de granit, care duceau spre o intrare menită să impresioneze. Contele insista întotdeauna că Jacob era bine-venit să împartă cu el casa aceea impozantă şi bine situată din piaţa Grosvenor. Dar el prefera să aibă un loc al lui.

Îi convenea de minune ca el să fie implicat în toate afacerile lui Lord Meade. Cu toate acestea, nu îşi dorea deloc ca fratele său să-şi bage nasul în treburile sale. Mai cu seamă că majoritatea activităţilor lui Jacob nu aveau nevoie de o examinare amănunţită.

Ruta directă spre casa lui din piaţa Leicester îl conduse pe o alee întunecată, pe care nu era amplasată nicio lampă cu gaz. O bandă de derbedei dădu semne că ar fi vrut să se apropie de el, dar Jacob nu încetini deloc pasul. Purta o sabie ascunsă în bastonul său ornat de culoare vişinie şi ştia cum să o folosească. Cu o săptămână în urmă, pusese pe fugă un potenţial hoţ şi chiar reuşise să-l înjunghie serios în partea superioară a braţului. Înaintă pe străduţa îngustă şi păşi într-o porţiune luminată de o rază de lună. În acelaşi timp, strânse tare mânerul de platină, în caz că avea nevoie să se apere.

Gaşca se opri brusc şi făcură toţi ochii mari când îl recunoscură. După aceea zâmbiră către el plini de respect, când trecu pe lângă ei cu paşi fermi. În mod evident, zvonurile despre abilităţile sale ca amant nu erau singurele

informaţii care circulau prin oraş despre Jacob Preston.

Ajunse în capătul aleii aceleia ticsite cu case modeste şi fu destul de surprins să vadă că în faţa uşii sale roşii era oprită o trăsură extrem de elegantă. Pe uşa trăsurii era încrustat un blazon ce consta dintr-un mistreţ şi două săbii încrucişate. Cu toate acestea, nu recunoscu imediat emblema heraldică, deasupra căreia erau inscripţionate cuvintele *„În veritate triumpho”.*

„Adevărul îmi aduce biruinţă”, traduse în minte Jacob. „Cine, Doamne, iartă-mă…?” gândi el. Dar îşi lipi imediat palma de frunte când o amintire reînvie în memoria lui. Cu câteva săptămâni în urmă, primise o scrisoare de la contesa văduvă de Cambourne. Femeia îşi anunţase intenţia de a-l vizita când avea să ajungă la Londra, în legătură cu o chestiune de afaceri.

Probabil era o altă doamnă singură care spera să-l ademenească în patul ei. Văduvele aveau aproape întotdeauna negi sau pete de bătrâneţe pe piele – sau chiar pe amândouă. Şi, în ciuda faptului că el nu se ocupa de afacerile nimănui altcuiva în afară de ale fratelui său, se ştia totuşi că din când în când obişnuia să se mai implice în vreun soi de investigaţie discretă. Din principiu, Jacob nu răspundea niciodată notificărilor sociale care nu-l interesau. Aşa că nu reţinuse nici data când menţionase Lady Cambourne că urma să vină să îl viziteze. Aruncă rapid o privire în sus şi observă că era o lumină aprinsă în salonul de la etaj.

Deschise în forţă uşa de la intrare şi îşi înăbuşi o înjurătură. Cine putea şti cât avea să-i ia să se descotorosească de acel musafir nepoftit? Zeiţele destinului ar fi putut măcar să-i permită să se culce la o oră decentă. Mai cu seamă că nu urma să aibă parte de patul unei femei frumoase.

— Bună seara, domnule.

Se încruntă la cel care-i servea drept majordom şi valet – şi în general ca om bun la toate la conac. Dar cel puţin Fenwick avu decenţa să pară destul de mâhnit când

luă haina, pălăria şi mănuşile lui Jacob.

Intimitatea era cel mai de preţ bun al lui Jacob. Când îl angajase pe Fenwick, cu câţiva ani în urmă, îl înştiinţase şi subliniase faptul că, de fapt, cea mai importantă parte din îndatoririle lui era tocmai aceea de a ţine la distanţă musafirii nepoftiţi şi neinvitaţi.

— Văd că avem un vizitator, zise Jacob şi se uită în sus încruntat la balustrada de mahon lustruită. Lumina din salon se reflecta în oglinda mare agăţată pe palierul de la etaj şi se revărsa pe scări în fascicule fragmentate.

— O, da, aşa este. Fenwick încercă să afişeze un zâmbet vesel, menit să ascundă faptul că ştia că îşi neglijase îndatorirea. Doamna a zis că o aşteptaţi.

— Ţi-am spus eu că aş aştepta vreo doamnă?

— Nu, domnule.

— Şi atunci de ce mai este aici?

— Ei bine, Lady Cambourne a insistat să vă aştepte. Sprâncenele pale ale omului aproape că se întâlniră într-o linie frântă deasupra ochilor săi albaştri, foarte deschişi la culoare. Contesa este… ei bine, este o persoană extrem de convingătoare, domnule.

— Pfui! pufni el.

— Domnule, mi-am luat libertatea de a o căuta pentru dumneavoastră pe doamnă în Almanahul Debrett[1].

Fenwick scoase atunci din buzunarul vestei o bucăţică pătrată de hârtie, acoperită aproape în întregime de scrisul său mărunt.

— Aproape că ţi-ai răscumpărat greşeala prin asta, zise Jacob şi aruncă o privire pe informaţiile culese din registrul nobilimii.

„Julianne Tyndale (născută True), contesă văduvă de Cambourne, soţia lui Algernon Tyndale, al optulea conte de Cambourne. Niciun copil rezultat în urma acestei căsătorii.

---

1 Almanah al nobilimii, publicaţie denumită după editorul care a creat-o în 1769, John Debrett, şi care cuprinde un scurt istoric al familiilor nobiliare importante ale vremii (n.tr.)

Rămasă văduvă cu doi ani în urmă, când, conform relatărilor, contele şi-a pus capăt zilelor”.

Jacob ridică din sprâncene, mirat. Membrii aristocraţiei nu prea obişnuiau să se confrunte cu „un astfel de necaz letal” – desigur, cu excepţia cazurilor în care cădeau pradă deznădejdii din pricina datoriilor de la jocuri de noroc sau a pierderilor financiare. Dar chiar şi aşa era un lucru destul de rar întâlnit. Pentru o clipă, se întrebă ce lovitură a sorţii îl făcuse pe conte să clacheze, dar se întoarse apoi la citit. Se bucura în sinea lui că fusese îndeajuns de prevăzător să angajeze un om învăţat ca Fenwick – chiar dacă ocazional acesta mai trecea cu vederea câte una dintre regulile casei.

„În trecut, Lady Cambourne a fost cunoscută ca Julianne True, de la Compania Teatrală Drury Lane[2]”.

— Fenwick, trebuie să recunosc că m-am înşelat. Ţi-ai răscumpărat pe deplin greşeala. În mod evident, ai mai multe surse decât aş fi bănuit eu. Şi mă refer în mod special la această ultimă informaţie de aici… care sigur nu provine din Almanahul Debrett.

Fenwick zâmbi larg şi zise:

— Aveţi dreptate, domnule. Nu provine din almanah. Am recunoscut-o. Am văzut-o acum şase sau şapte ani interpretând rolul lui Lady Macbeth.

— Atunci trebuie să presupun că vorbim despre o văduvă care nu are bărbie dublă.

Fenwick clătină din cap şi eliberă un chicot nervos.

— Nu l-aş putea învinui pentru nimic pe Macbeth. Orice bărbat din teatru ar fi omorât pentru ea, domnule.

Jacob zâmbi şi ascunse hârtia în buzunar. În salonul de la etaj îl aştepta o văduvă tânără şi atrăgătoare. Poate că până la urmă seara aceea nu avea să fie cu adevărat pierdută.

Se gândi apoi mai bine şi îşi dădu seama că banii nu

---

2 Teatrul Regal Drury Lane, cunoscut şi simplu ca „Drury Lane“, este cel mai vechi teatru din Londra care activează şi în prezent, (n.tr.)

erau singurul lucru care ar fi putut împinge un bărbat spre un mormânt timpuriu. Dacă era adevărat ceea ce îi spusese Fenwick despre acea actriţă devenită contesă, atunci poate că soţul acesteia *chiar ucisese* de dragul ei.

Iar o văduvă neagră trebuia supravegheată îndeaproape.

*

Julianne se uită pentru a nu ştiu câta oară la ceasul din pandantivul ei. Se simţea din ce în ce mai iritată. Netezi gulerul corsajului ei liliachiu şi îndepărtă un fir de praf, provenit de la funinginea omniprezentă în Londra. Ţinuta sa de călătorie elegantă indica statutul pe care îl avea – de văduvă bogată, aflată în ultimul stadiu al doliului. Nuanţa pală îi măgulea tenul deschis la culoare mult mai mult decât negrul pe care îl îndurase cu greu în primii doi ani de după moartea lui Algernon. Dar, desigur, nici măcar acea nuanţă adecvată pielii ei nu putea ascunde îmbujorarea care-i acapara obrajii atunci când se enerva. Aşa că era foarte posibil ca imaginea ei de doamnă de seamă, calmă şi netulburată să se fi pierdut iremediabil.

Iar Julianne ştia foarte bine cât de mult cântărea o primă impresie.

Ridică privirea când auzi pe scări nişte paşi masculini distinctivi. Servitorii domnului Preston se deplasau în linişte prin casa imaculată – aproape ca nişte fantome. Aşa că acel mers apăsat care răsuna pe scări nu putea însemna decât un singur lucru: că însuşi stăpânul conacului binevoise să sosească în cele din urmă.

Silueta unui bărbat apăru atunci în pragul uşii. Ea se ridică şi îi aruncă o privire trufaşă. După care el păşi în lumina aruncată de lampa cu gaz.

Julianne observă cu plăcere că domnul Preston era un bărbat extrem de chipeş.

Dar, la urma urmei, era şi normal să fie aşa. Un bărbat nu s-ar alege cu reputaţia de crai desfrânat dacă nu

ar fi fermecător, cinic şi binecuvântat din belşug cu frumuseţe masculină. Iar Jacob Preston poseda toate acestea îndeajuns încât să poată copleşi fără probleme chiar şi conştiinţa morală combinată a unei întregi mănăstiri de maici.

Părul castaniu îi acoperea parţial fruntea şi îi umbrea ochii extrem de deschişi la culoare, care păreau aproape argintii. Nasul drept îi completa perfect trăsăturile faciale puternice şi bine definite, care păreau să ascundă o hotărâre adânc înrădăcinată a caracterului său. Buzele sale luară atunci forma unui zâmbet uşor strâmb, care risipi numaidecât noţiunea de echilibru perfect.

„Bun!”, gândi ea. Mereu încerca să găsească micile imperfecţiuni ale unui bărbat atrăgător. Experienţa din teatru o învăţase că bărbaţii cu trăsături perfect sculptate aveau tendinţa să fie atraşi de… alţi bărbaţi cu trăsături perfecte.

Jacob Preston era mai înalt decât majoritatea bărbaţilor pe care îi cunoştea ea şi avea o lăţime a umerilor corespunzătoare.

Se întrebă atunci dacă era la fel de bine proporţionat peste tot. Corpul ei răspunse imediat cu o trepidaţie mai jos de coaste şi cu o senzaţie sporită de conştientizare, care îi aduse în nări parfumul lui masculin de bergamotă şi lemn de santal.

„Stăpâneşte-te”, se mustră pe sine. „E vorba despre afaceri, nu despre plăcere”.

Cu toate acestea, Jacob Preston era diabolic de atrăgător, şi percepţia însemna totul pentru înalta societate. Şi, de vreme ce mai mult ca sigur ea avea să atragă atenţia asupra ei cât timp se afla în Londra, cu siguranţă prezenţa alături de ea a unui bărbat chipeş nu avea cum să strice. Aşa că intenţiona să îl ţină aproape de ea pe Jacob Preston, atât cât era nevoie pentru a-şi îndeplini ţelul.

— Domnul Preston, presupun. Se mai uită o dată la pandantivul cu ceas, chiar dacă ştia foarte bine cât era ora.

Apoi închise filigranul de argint cu o pocnitură enervantă. Locuiesc în provincie cea mai mare parte a anului, aşa că poate nu sunt aşa pricepută cum ar trebui când vine vorba despre manierele de la oraş. Cu toate acestea, la Cornwall este considerat absolut nepoliticos să laşi o contesă să aştepte timp de trei ore.

Bărbatul înaintă şi făcu o plecăciune adecvată deasupra degetelor ei înmănuşate.

— Mii de scuze, Lady Cambourne.

Aşa era mult mai bine. Julianne prefera să îşi înceapă relaţiile – chiar şi pe cele de afaceri – aşa cum voia să le şi continue. Şi asta însemna că îi plăcea să fie ea cea care conducea ostilităţile.

— Dacă tot discutăm despre lipsuri din educaţia noastră, trebuie să mărturisesc şi eu că sunt neştiutor în privinţa manierelor provinciale. Vocea lui avea un huruit gutural, însă nu răsuna în note de bas, precum cele ale majorităţii bărbaţilor. Sunetul scăzut o trimise cu gândul la torsul unui leu tânăr. Şi, ca să ştii pe viitor, milady, la Londra *nu* se obişnuieşte să se meargă în vizită la cineva dacă intenţia nu a fost aprobată în prealabil de persoana în cauză.

Ea miji ochii când auzi impertinenţa lui, dar el nu se lăsă intimidat de acea afişare făţişă a nemulţumirii. Ba chiar gura ticălosului păru să zvâcnească şi să ia forma unui zâmbet şi mai mare.

Era un zâmbet senzual, care strălucea apreciativ.

Probabil o văzuse pe scenă. Dacă nu ar fi avut atât de mare nevoie de ajutorul lui, ar fi părăsit încăperea furtunos, făcând o scenă care ar fi depăşit cu mult prestaţiile din perioada sa glorioasă petrecută la Drury Lane. Julianne constată dintr-odată că el încă nu îi eliberase mâna, aşa că şi-o retrase ea imediat.

— Eşti la fel de nepoliticos cu toţi potenţialii dumitale clienţi?

El îşi înăbuşi un căscat şi zise:

— Doar cu cei care mă ţin treaz până târziu. Apoi o

ţintui cu privirea sa pătrunzătoare, şi Julianne simţi toată fierbinţeala lui animalică sfârâind în direcţia ei. Dar, desigur, nu sunt niciodată nepoliticos cu clientele care vor să mi se alăture în pat.

Ea ridică dintr-o sprânceană. Cum se făcea că bărbaţii presupuneau mereu că actriţele erau oricând dispuse la o tăvăleală rapidă?

În plus, când venea vorba despre chestiuni carnale, prefera să fie ea cea care iniţia o întâlnire. Julianne fusese foarte tentată să-şi ia un amant discret pe timpul perioadei de doliu. Cu toate acestea, rezistase cu stoicism, dorind să păstreze lucrurile cât mai simple cu putinţă. Dacă permitea unui bărbat să ajungă în patul ei, era foarte posibil ca acesta să înceapă să se gândească la căsătorie – iar atunci ar fi trebuit să scape de el. Pentru că nu era dispusă să renunţe la libertatea pe care i-o oferea statutul de văduvă în schimbul unui fleac îndoielnic precum afecţiunea unui bărbat.

Cu toate acestea, i se strânse stomacul la auzul cuvintelor lui şi aruncă o ocheadă mai jos de tivul sacoului său. Pantalonii lui strâmţi dezvăluiau o umflătură mai mult decât satisfăcătoare, întoarse apoi capul şi se prefăcu fascinată de peisajul pictat al lui Gainsborough[3], care stătea agăţat deasupra şemineului.

Julianne era o făptură senzuală. Ştia asta despre ea însăşi, şi era un lucru pe care îl accepta cu încântare. Doar că, după moartea soţului ei, fusese atât de prinsă cu alte probleme presante, că nu avusese timp să-şi caute un tovarăş de pat adecvat pentru o mică aventură. În plus, acela era un moment nepotrivit. Şi cu siguranţă nici Jacob Preston nu era bărbatul potrivit. Mai cu seamă dacă intenţiona să îl angajeze. Trebuia să preia din nou controlul asupra acelei întrevederi, înainte ca trupul să-i nesocotească raţiunea.

---

3 Unul dintre cei mai faimoşi pictori portretişti şi peisagişti britanici ai secolului al XVIII-lea (n.tr.)

— Sunt sigură că ţi se pare o sugestie încântătoare să mă alătur dumitale în pat, domnule Preston. Şi, graţie abonamentului pe care îl am la *London Crier,* am auzit chiar şi în îndepărtatul Cornwall poveşti despre abilităţile dumitale în amor, zise ea sec. Cu toate acestea, eu tind să nu cred nici pe jumătate aceste relatări la superlativ. Şi, sinceră să fiu, acum că te-am cunoscut… şi dată fiind natura sensibilă a situaţiei în care mă aflu… nu cred că te potriveşti deloc pentru ce am nevoie.

Sprâncenele lui se apropiară imediat într-o încruntătură.

— Şi de ce nu?

— Păi, în primul rând pentru că nu-mi pot imagina că ar fi adevărate alte lucruri pe care le-am auzit despre dumneata.

— Şi la ce lucruri, mai precis, te referi?

Buzele ei zvâcniră. Prefăcându-se nemulţumită şi dornică să-şi schimbe planurile de afaceri care-l includeau, reuşise să-i sporească lui interesul. Bărbaţii erau fiinţe atât de previzibile!

— Zvonurile spun că ai soluţionat mai multe cazuri care i-au încurcat chiar şi pe cei mai buni poliţişti din Bow Street.

— Asta e adevărat, zise el, afişând un zâmbet încrezut.

— Şi ai reputaţia de a recupera diverse obiecte de valoare… folosind mijloace care ar fi mai bine să rămână neexaminate.

Jacob ridică uşor din umeri.

— Este dreptul dumitale, doamnă, iar, dacă doreşti ca problemele dumitale să fie rezolvate strict prin mijloace legale, atunci am nişte relaţii în Bow Street… cunosc nişte oameni care te pot ajuta în soluţionarea lor.

„Lua-l-ar naiba să-l ia!” Şi el părea să ştie, ticălosul, ce însemna să retragi un lucru de care cineva avea mare nevoie.

— Eu nu vorbeam despre legalităţi. Mă referam la

nişte mijloace de anchetă care se apropie foarte mult de sfera fantasticului.

Chipul lui se înăspri atunci şi îşi puse masca prudenţei.

— Desigur, eu nu pun prea mare preţ pe astfel de zvonuri, zise apoi şi-şi aşeză geanta de voiaj supradimensionată pe suprafaţa de marmură a unei mese din apropiere. La urma urmei, suntem în anul 1859. Prefer să mă încred în ştiinţă, nu în vreun soi de prezicere ţigănească a viitorului.

— Doamna mea, te asigur că eu nu posed nici măcar un singur glob de cristal, zise el senin. Aş spune că am tatonat terenul îndeajuns. Este absolut evident că ai un caz care necesită abilităţile mele. Sau cel puţin aşa crezi dumneata. Poate ar fi mai bine să-mi spui despre ce e vorba.

Îi făcu semn să ia loc într-un fotoliu vişiniu de lângă şemineu şi, după ce ea se aşeză, se instală şi el în fotoliul celălalt.

— De fapt, este vorba despre *două* lucruri. Am două sarcini pentru dumneata, dacă vei considera că te poţi ridica la înălţimea provocării. Se aplecă uşor în faţă. După cum ştii probabil, autorităţile au conchis că soţul meu şi-a pus capăt zilelor.

— După tonul vocii dumitale, înţeleg că nu eşti de acord cu această concluzie, zise el, întinzând în faţă degetele-i lungi. Dar atunci ce i-ar fi făcut pe poliţişti să creadă asta?

Julianne se duse să-şi ia geanta de voiaj şi fu foarte mulţumită de faptul că domnul Preston se ridică şi el, până când se aşeză ea la loc. Manierele sale păreau să se îmbunătăţească simţitor cu fiecare clipă.

— Poate pentru că a fost găsit într-o cameră încuiată din interior. Scoase apoi din geantă un săculeţ de piele. Cu acest pumnal implântat în inimă.

Preston se întinse să ia arma. Julianne observă imediat că avu grijă să o apuce de teaca de piele, şi nu de

mânerul metalic, care era acoperit cu un model de simboluri celtice concentrice, împodobit cu fâşii de aur şi de argint şi încrustat cu pietre preţioase şi bucăţi de chihlimbar lustruit.

Preston luă o batistă din buzunar şi scoase pumnalul din teacă, având mare grijă să nu îl atingă cu mâna neacoperită.

Julianne încuviinţă din cap aprobator. Era mai mult decât evident că omul înţelegea că uleiurile pielii ar fi putut fi dăunătoare pentru o armă atât de veche. Lama pumnalului strălucea sub mânerul în formă de cruce, reflectând flăcările care pâlpâiau în şemineu. Era gravată cu un model indistinctibil, care părea să se schimbe în funcţie de cum cădea lumina.

— Având în vedere că există numeroase dovezi care sugerează contrariul… începu el, studiind pumnalul, ce te face să crezi că soţul dumitale nu s-a sinucis de fapt?

— Arma în sine, răspunse ea. Este evident că e un pumnal ceremonial, şi încă unul destul de vechi. Soţul meu avea prea mult respect pentru istorie ca să profaneze astfel un artefact.

Preston ridică dintr-o sprânceană, întrebător.

— Nu pentru că aveaţi o căsnicie extrem de fericită şi nu îţi poţi imagina de ce ar fi ales să te părăsească?

Ea se încruntă imediat.

— Starea căsniciei mele nu este problema dumitale.

— Devine problema mea dacă îmi soliciţi ajutorul.

— Am avut o căsnicie… bazată pe prietenie, zise ea în cele din urmă.

— Presupun că era mult mai în vârstă decât dumneata.

— Da.

— Cu cât?

— Cu patruzeci şi cinci de ani.

În realitate, Julianne era mai tânără chiar şi decât moştenitorul lui Algernon. Iar acesta era un lucru care-l deranja extrem de mult pe fiul ei vitreg.

— Treaba asta sună destul de… prietenos.

Privirea cenuşie a lui Preston o cercetă din cap până-n picioare, şi aproape că îl putea auzi calculând în minte valoarea acelei uniuni, bazându-se pe croiala hainelor ei şi pe colierul de perle pe care-l purta la gât. Doar că, atunci când hotărâse să se căsătorească cu el, Julianne nu se gândise doar la bani şi la statut. Lord Cambourne îi promisese libertate deplină în orânduirea vieţii ei personale şi financiare.

Lord Cambourne se îndrăgostise de ea după ce o văzuse pe scenă. Dar, spre deosebire de alţi bărbaţi, el nu căutase să o aibă ca amantă. Urmase o perioadă scurtă de curtare, în decursul căreia Algernon o uluise cu averea şi cu titlul său şi o copleşise cu atenţia curtenitoare pe care părea să o posede numai bărbaţii mai în vârstă. Aşa că în cele din urmă fusese de acord să părăsească scena şi să se căsătorească cu el. Julianne ştiuse de la bun început că erau slabe şanse să fie acceptată de oamenii de rangul lui. Dar lucrul acesta nu păruse să-i pese deloc lui Algernon, care se retrăsese deja de mult din viaţa socială.

Aşa că se bucuraseră împreună de o perioadă scurtă de desfătare, timp în care trupul ei tânăr însufleţise corpul lui mai bătrân, într-o ultimă învolburare a pasiunii. Apoi el păruse să-şi aducă aminte câţi ani avea, iar viaţa lor împreună devenise una plină de entuziasm împărtăşit.

Algernon îi respectase inteligenţa, la fel de mult cum îi admirase frumuseţea. Şi îi permisese fără nicio restricţie să-şi înfiinţeze propria fundaţie de caritate – Şcoala pentru Fete a doamnei Osgood. Ba chiar o încurajase şi să îşi găsească un amant discret, de vreme ce el nu îi mai putea îndeplini acele nevoi trupeşti. Doar că ea îl respectase prea mult ca să-l încornoreze – chiar şi cu permisiunea lui. Julianne înţelesese foarte bine pasiunea lui pentru arme esoterice şi datorită experienţei ei scenice putuse chiar să facă demonstraţii ale mânuirii lor în mici lupte simulate, care îi bucuraseră pe amândoi. Dar viaţa ei plină de libertăţi îndrăgite se năruise în ziua în care Algernon fusese

găsit mort.

Şi, în ciuda faptului că o fascinase întotdeauna colecţia de arme a lui Lord Cambourne, în clipa aceea îşi dorea să nu fi văzut niciodată pumnalul care se afla în mâna lui Jacob Preston.

— Ţi-ai păstrat titlul, zise Preston şi răsuci pumnalul în lumină, cercetând simbolurile complicate încrustate pe lamă. Dacă tu crezi că îţi poţi permite să mă angajezi – şi te asigur că serviciile mele nu sunt deloc ieftine este evident că încă ai acces la fondurile aferente…

Julianne învăţase să nu trădeze vreo emoţie. Şi în clipa aceea făcu uz de abilitatea sa. Nu era nevoie ca el să ştie că situaţia ei financiară s-ar fi putut schimba în foarte scurt timp. Şi că, mai rău de atât, ea nu ar fi fost singura care avea să sufere de pe urma acelei schimbări.

— De ce îţi pasă că lumea crede că moartea soţului dumitale a fost sinucidere?

— Pentru că eu ştiu că nu e aşa, zise ea. Şi pentru că l-ar durea foarte mult pe Algernon… adică pe conte… să ştie că trupul său nu este înhumat în pământ sacru.

Nu intenţionase să-l implore să o ajute. Dar înţelegea foarte bine că anumiţi bărbaţi nu se lăsau convinşi altfel. Aşa că respiră adânc şi lăcrimă, fără nici cel mai mic efort. Suficient cât lacrimile să-i umezească ochii şi să-i stea tremurânde pe gene – dar nu atât de multe cât să i se reverse pe obraji şi să-i strice aspectul.

— Te rog, domnule Preston! Este ultimul lucru bun pe care îl mai pot face pentru răposatul meu soţ. Te rog să mă ajuţi!

Jacob miji ochii şi o studie pătrunzător, de parcă ar fi încercat să privească în adâncul sufletului ei.

— Foarte bine. Dar eu nu pot să merg decât pe calea pe care mi-o indică dovezile. Mottoul inscripţionat pe trăsura dumitale spune „Adevărul îmi aduce biruinţă”. Dacă descopăr că de fapt soţul dumitale chiar s-a şi…

— Nu a făcut-o.

— Dacă dovezile ne vor conduce la o concluzie diferită

de convingerea dumitale, trebuie să-mi promiţi că o vei accepta ca atare. Aşadar, promiţi?

Ea oftă şi încuviinţă din cap.

— Bun. Şi acum care este a doua chestiune?

— O ai în mâinile dumitale, zise ea. Pumnalul face parte dintr-un set de şase pumnale identice.

— Şi de unde ştii dumneata asta?

Julianne îi aruncă o privire tăioasă.

— La fel ca în cazul tuturor artefactelor antice, provenienţa este totul. Soţul meu a dezgropat un străvechi manuscris iluminat… sau mă rog, cel puţin o parte din el… Acesta descrie setul de pumnale şi felul în care au fost împrăştiate în lume, cu scopul de a proteja armele.

Jacob privi încruntat la pumnalul pe care încă îl ţinea în mâna acoperită de batistă.

— Cu scopul de a proteja armele? În general, te gândeşti la o armă ca la ceva folosit pentru protejarea purtătorului ei… nu ca la ceva ce ar avea nevoie de protecţie.

— Manuscrisul sugera că pumnalele ar avea anumite proprietăţi magice… dar soţul meu a respins această posibilitate, desigur.

— Ce fel de proprietăţi magice?

— Păi, genul de lucruri care se regăsesc în mod obişnuit în textele medievale. Puteri speciale asupra altora, capacitatea de a transforma metalul în aur, nemurire pentru cel care le deţine… genul acesta de afirmaţii fantastice, zise ea, făcându-le să pară complet lipsite de importanţă. Algernon era absolut hotărât să găsească pumnalele care lipseau din set.

— Lasă-mă să ghicesc, zise Preston. Pentru că aceste proprietăţi magice pot fi exercitate numai în cazul în care cineva le deţine pe toate şase?

— Da. Dar nu de asta le voia soţul meu. El a fost un colecţionar foarte serios, dedicat istoriei şi…

— Şi puterea, bogăţia şi imortalitatea nu îl atrăgeau absolut deloc? Atunci probabil soţul dumitale a fost un

model de perfecţiune, zise Preston, afişând un zâmbet pieziş. Bine, să presupunem că motivele contelui au fost altruiste. *Dumneata* de ce îţi doreşti să găseşti pumnalele?

— Soţul meu şi-a petrecut ultima parte a vieţii dedicat trup şi suflet acestei misiuni de căutare. A găsit şi a achiziţionat cinci dintre cele şase pumnale. Aş dori ajutorul dumitale pentru localizarea ultimului pumnal.

— Totuşi, te mai întreb o dată... De ce?

— Pentru că... a fost dorinţa soţului meu să le vadă laolaltă.

— Nu pentru că dumneata crezi în magie?

— O, Doamne, nu! Domnul Preston nu avea nevoie să ştie ce intenţiona să facă cu setul complet de pumnale odată ce îl avea. Coborî privirea şi lăsă lacrimile să îi împăienjenească din nou ochii. Poate este modul în care o văduvă încearcă să facă faţă suferinţei pe care o simte. Refacerea acestui set de arme esoterice a reprezentat munca de o viaţă a soţului meu. A fost complet obsedat de asta... mai ales înspre finalul vieţii. Să termin această misiune de căutare a lui Algernon îmi va alina întrucâtva suferinţa despărţirii de el.

Tresări când auzi sunet de aplauze.

— *Brava,* doamnă Autenticitate! Abilităţile tale thespiene[4] sunt la fel de vii ca întotdeauna, zise el sarcastic. Trebuie să mărturisesc că eşti extrem de credibilă în rolul soţiei îndurerate.

— De ce îţi baţi joc de mine? întrebă ea, uitându-se urât la el.

— Prostii! Doar te-am aplaudat, nu-i aşa? Se ridică apoi şi aşeză pumnalul pe şemineu. O să îl păstrez o vreme, ca să am ocazia să-l studiez mai îndeaproape.

Enervarea ei se risipi în bună parte.

— Aşadar, eşti de acord să mă ajuţi?

---

4 Abilităţi actoriceşti. Se face referire la Thespis (la origine poet şi autor de origine greacă). A fost primul actor care a interpretat un personaj pe o scenă; personajul a fost zeul Dionis, şi interpretarea sa a pus bazele teatrului grec religios, (n.tr.)

— Aproape. Mai am o ultimă cerinţă înainte de a mă angaja în acest demers.

— Dacă este vorba despre plata pentru serviciile dumitale…

— Nu, ne vom ocupa de asta mai târziu. După ce voi reuşi, mai exact, zise el. Dar am nevoie să ştiu cu cine am de-a face, şi dumneata, doamnă, eşti o enigmă.

— Dar ţi-am spus…

— Numai ceea ce voiai să ştiu. Îşi frecă uşor bărbia, cugetând parcă asupra situaţiei dificile în care se afla. Cu majoritatea clienţilor mei este de-ajuns o strângere de mână ca să-mi dau seama ce anume îi motivează… şi cine sunt cu adevărat în spatele măştilor pe care le afişează.

— Toate astea dintr-o simplă strângere de mână? Şi mai pretinzi că nu ai niciun glob de cristal, zise ea, pufnind cu dispreţ.

Jacob se aplecă atunci şi îşi odihni mâinile mari pe braţele fotoliului ei, ţintuind-o cu spatele de spătarul moale.

— Dar, în cazul dumitale, doamnă, este nevoie de o conexiune… de o natură ceva mai personală de-atât.

„Ce neruşinare!” gândi ea indignată.

— Ai un sentiment exagerat al propriei importanţe, domnule Preston. Nu o să mă culc cu dumneata doar pentru a-mi asigura serviciile dumitale.

De data aceea, el fu cel care pufni dispreţuitor.

— Vai, Lady Cambourne, dar ce idee minunată! Doar că în clipa de faţă nu sugeram aşa ceva. Abia dacă ne cunoaştem. Cu toate acestea, trebuie să mărturisesc că sunt mulţumit de făgaşul spre care s-au îndreptat gândurile dumitale. Crede-mă când îţi spun că nu eşti singura care cugetă pe marginea acestui subiect.

Îşi trecu apoi buricele degetului mare peste buza ei de jos.

— Dar nu. Tot ce am nevoie de la dumneata în momentul acesta… este un sărut.

Capitolul 2

Aproape că scuipa flăcări prin ochii ei de culoarea chihlimbarului. Indignarea îi era trădată de roşeaţa care se înălţa peste gulerul înalt al rochiei şi-i aprindea pometii ca nişte flăcări.

Doamne, chiar era o femeie foarte frumoasă!

Şi era într-adevăr şi o actriţă talentată. Dar nu îndeajuns de bună cât să-l păcălească. Jacob recunoştea o furie autentică atunci când o vedea. Iar lucrurile care înfuriau o femeie reprezentau un puternic indicator a ceea ce era cu adevărat important pentru ea. Îi simţise privirea cutreierând pe trupul său în timp ce discutau şi ştia că nu era imună la corpul unui bărbat. Şi o surprinsese având nişte gânduri nepotrivite pentru o văduvă.

Cu toate acestea, nu acele gânduri o tulburaseră, ci faptul că el îşi dăduse seama ce era în mintea ei. Îl surprinse într-o oarecare măsură că era atât de sensibilă la felul în care o percepeau oamenii. Dar apoi îşi aminti că era actriţă. Şi, implicit, extrem de preocupată de imagine.

Fără îndoială asta o făcea să se prezinte într-o manieră atât de rigidă şi să adopte o poziţie corporală atât de dreapta şi de corectă. Era foarte hotărâtă să demonstreze că merita respectul care i se cuvenea oricărei doamne de seamă.

Julianne îşi încrucişă braţele sub sâni, lipindu-i şi ridicându-i uşor. Jacob simţi atunci că pantalonii lui deveneau din ce în ce mai strâmţi.

— Îmi ceri prea mult, domnule.

— Poate, zise el şi ridică din umeri. Sau poate că, la urma urmei, descoperirea adevărului despre moartea soţului dumitale şi finalizarea muncii sale de o viaţă nu sunt atât de importante pentru dumneata.

Ea inspiră adânc şi expiră apoi într-o singură pufnitură enervată.

— O, foarte bine, atunci. Poţi să mă săruţi, dacă chiar

trebuie, închise apoi ochii. Dar fă-o repede!

„În niciun caz!”

Jacob avea de gând să îşi ia exact atâta timp cât avea nevoie. Se aplecă mai aproape de ea, astfel încât să-i simtă respiraţia pe buze. Ea încordă imediat colţurile gurii. Indiferent de ce anume credea că ar fi putut afla despre ea sărutând-o, era absolut hotărâtă să ascundă cât mai mult cu putinţă.

„O doamnă plină de secrete”, gândi el, zâmbind larg. „Dar de fapt nici nu există un alt gen…”

Îi atinse uşor gura cu a lui şi îi inspiră mirosul. Majoritatea femeilor preferau parfumurile puternice, cu note grele de iasomie, trandafiri şi cuişoare. Dar în cazul lui Lady Cambourne identifică doar un iz uşor de camelie. Era ceva subtil şi floral.

Îşi potrivi buzele peste ale ei, creând o închidere etanşă. Ea făcea tot posibilul să rămână ţeapănă. Dar, în clipa în care el trasă cu vârful limbii conturul gurii ei, o simţi înmuindu-se ca o bucăţică de unt lăsată la soare. Era extrem de dulce, moale şi maleabilă.

Era o femeie în deplinătatea cuvântului.

Când întredeschise uşor buzele, Jacob nu se grăbi să pătrundă cu limba în gura ei. În schimb, îi inspiră aerul din plămâni şi îl înlocui blând cu suflarea sa. Ea se aplecă spre el, extrem de puţin. Aproape insesizabil. El îi supse apoi buza de jos, şi ea icni, dar nu se retrase.

Îi plăceau bărbaţii. Şi, judecând după acea întretăiere scurtă a respiraţiei, ar fi pariat tot conţinutul portofelului său că nu mai avusese de mult parte de atingerea unui bărbat.

Era ceva ce ar fi remediat cu mare bucurie. Tocmai era pe punctul de a adânci sărutul, când femeia se întinse şi-l apucă de revere, trăgându-l mai aproape de ea. După aceea, Lady Cambourne îşi strecură vârful ascuţit al limbii printre buzele lui şi începu o explorare tachinatoare a gurii lui.

El se excitase încă de când sugerase prima dată să o

sărute. Dar în clipa aceea mădularul lui era tare ca piatra. Femeiuşcă aceea obraznică îl provoca să intre în jocul lansat de gura ei.

Aşa că exact asta făcu. Îi ronţăi şi îi supse buzele. Ea îi sugea limba şi i-o oferea pe a ei, dăruind la fel de bine pe cât primea. Eliberă apoi un geamăt, care se propagă prin gura lui. Iar sunetul acela plin de dorinţă îl făcu să simtă acelaşi lucru într-un mod aproape dureros.

Din experienţa lui, majoritatea femeilor dădeau dovadă de o pasiune pasivă şi aşteptau ca el să fie cel care să direcţioneze idila spre finalul mult aşteptat. Cu siguranţă Lady Cambourne ar fi fost o bombă în pat. Era o femeie care ştia ce voia şi nu era timidă când venea vorba despre a cere ce îşi dorea.

Se întrebă atunci cum ar fi reacţionat ea dacă s-ar fi hotărât să testeze robusteţea fotoliului şi i-ar fi ridicat fustele pentru o împreunare rapidă chiar atunci şi acolo. Gândul acela făcu sângele să-i pulseze înnebunitor la tâmple.

„Stai cuminte, ticălos nenorocit!” îi porunci mintal mădularului său. În momentul acela nu-şi putea permite ca atenţia să-i fie distrasă de la scopul lui. Pentru că încă nu reuşise ceea ce îşi propusese cu acel sărut.

Aşeză o palmă pe gâtul ei şi-i trasă linia maxilarului cu buricele degetului mare. Avea pielea suplă şi mătăsoasă. Dar nu intenţiona să se oprească acolo. Îşi alunecă în jos mâna şi o odihni chiar la baza gâtului ei. Îi putea simţi pulsul rapid, care semăna cu fâlfâitul din aripi al unei păsări mici.

„Aproape…”

Oare era doar în imaginaţia lui sau ea chiar îşi arcuise uşor spatele, împingându-şi sânii înainte?

„La naiba!” Ce bine ar fi fost dacă acele movile moi ar fi fost ţinta lui din acel moment.

În schimb, Jacob îşi desfăcu palma şi lăsă vârful unui deget lung să atingă pandantivul cu ceas pe care ea îl purta fixat pe rever. Metalul acela preţios îi ciripise în tonuri fluide

încă de prima dată când mâna lui o trăsese mai aproape. Iar în clipa aceea cântecul său îi exploda în creier cu toată puterea lui strălucitoare şi vibrantă.

Nu-şi amintea să fi existat vreo perioadă a vieţii sale în care metalul să nu-i fi vorbit. Se întâmpla mereu atunci când pielea lui goală atingea orice fel de element chimic lustruit. Prima dată auzise glasul fierului şi apoi descoperise că fiecare metal în parte avea propriul sunet unic, pe care Jacob îl putea auzi dacă se afla îndeajuns de aproape. Iar metalele preţioase emiteau note muzicale, delicate. Argintul, de exemplu, vibra într-un clinchet strălucitor, în timp ce aurul exprima o melodie mult mai caldă şi voluptuoasă. Cântecul oţelului era mult mai ascuţit şi mai strident, iar fierul emitea tonuri grave şi adânci.

Dintre toate metalele, platina era singura tăcută în faţa lui. Şi încerca să se înconjoare cu ea cât de des putea, de vreme ce era singura substanţă odihnitoare pentru el – chiar dacă raritatea sa o transforma în ceva foarte scump. Iar capul de platină al bastonului său îi salvase de mai multe ori sănătatea mintală, atunci când vocile altor minereuri din apropiere ameninţaseră să-i invadeze simţurile.

Şi, după cântecul metalului, mintea îi era invadată de o cascadă de imagini, distorsionate în frânturi de lumină. Exact ca o imagine văzută printr-un caleidoscop. Trecutul obiectului de metal i se derula prin minte cu o viteză ameţitoare. Foştii proprietari defilau prin faţa sa, iar evenimentele tulburătoare păreau să se compună ca un puzzle din vârtejul de ceaţă creat de amprentele de pe suprafaţa metalului.

Şi, odată cu vocile şi cu imaginile mentale, apăreau şi junghiuri de durere, care-i străpungeau creierul ca nişte ace. Dar Jacob le accepta, considerând că acesta era preţul pe care trebuia să-l plătească pentru faptul că îşi folosea darul. Aşa că se obişnuise să nu încerce să îndepărteze durerea, chiar dacă aceasta se intensifica cu fiecare clipă.

Desigur, sărutul mistuitor al lui Lady Cambourne era o

diversiune plăcută de la tot haosul din capul lui. Dar încă nu reuşise să descopere secretele cele mai adânci pe care le avea de împărtăşit pandantivul de argint – şi anume, sentimentele purtătoarei sale.

Jacob cuprinse cu cealaltă mână ceafa contesei, ca să se asigure că sărutul se prelungea. Iar ea îi răspunse tachinându-l. Îi ronţăi uşor buza de jos, şi senzaţia aceea îi trimise un fior plăcut prin vintre. Şi-ar fi dorit să se poată concentra numai asupra gurii delicioase a doamnei. Dar trebuia să acţioneze repede şi să-şi deschidă mintea pentru a îmbrăţişa încă o dată darul pe care-l avea.

Căută să se agaţe de un loc învăluit în linişte din interiorul său. Era un truc bun pe care îl folosea oricând simţea că trupul îl zorea să acţioneze într-un mod extrem de tulburător. Tânjea să se lase pradă plăcerii pur animalice a unei împreunări rapide şi pasionale, dar în cele din urmă reuşi să înăbuşe revolta care avea loc în pantalonii săi şi o simţi pe Lady Cambourne… îi simţi frica înecată în vinovăţie. Adânc înrădăcinată, tăioasă şi neînduplecată.

Jacob îi eliberă gura şi se îndreptă. Respira greu şi corpul său se răzvrătea din cauza faptului că se desprinsese din acel sărut. Dar să fie al naibii dacă avea de gând să continue să sărute o femeie care avea inima atât de plină de frică. Se uită în jos la ea, cercetându-i chipul căutând orice dovadă a panicii vinovate pe care o simţise revărsându-se în valuri zimţate de pe pandantivul de argint. Lady Cambourne îl privi cu un calm imperturbabil. În clipa aceea părerea lui despre talentul ei actoricesc se îmbunătăţi simţitor.

Nu credea că el era motivul tulburării femeii. Dar, chiar şi aşa, simţi imediat cum se ridica un zid în spatele ochilor ei de chihlimbar. Indiferent de ce anume îi era frică… sau de ce anume îi era ruşine… nu voia ca el să afle.

— Ei bine, domnule Preston? zise ea şi-şi trecu degetul peste buza de jos.

Abia atunci observă Jacob că pieptul ei se ridică şi cobora de parcă tocmai ar fi alergat prin Hyde Park cu o

hoardă de câini sălbatici pe urmele ei. Suspecta că, dacă ar fi rămas un pic mai mult conectat cu argintul, ar fi descoperit că şi ea era la fel de excitată ca el.

— Ai aflat ce aveai nevoie să ştii?

De fapt, sărutul acela îi oferise mai multe întrebări decât răspunsuri.

— Suficient cât să pot spune că voi accepta cazul dumitale, doamnă, zise el şi făcu un pas în spate, pentru a rezista tentaţiei de a o săruta din nou. Dar nu avea de gând să o mai facă din nou, nu până când nu afla care era sursa acelei frici vinovate. Te voi contacta de îndată ce descopăr ceva care să prezinte interes. La plecare, te rog să-i laşi de ştire omului meu Fenwick unde te pot găsi.

— Ba n-am să fac aşa ceva, zise ea. Dacă o să fii în slujba mea, eu voi dicta termenii acordului nostru. Vreau să ştiu absolut totul. Te voi însoţi pe parcursul anchetei dumitale.

— Nici nu se pune problema.

— Atunci, o să caut pe altcineva care să mă ajute. Pe cineva care să nu ceară clienţilor săi astfel de lucruri absurde.

Se ridică şi luă pumnalul pe care Jacob îl aşezase pe şemineu. Obiectul dispăru apoi în geanta ei voiaj.

— Nu m-ai sărutat ca şi când ţi s-ar fi părut ceva absurd.

— O seară bună, domnule.

Se întoarse cu spatele la el, pregătindu-se să-şi facă o ieşire furtunoasă.

— Nu! Aşteaptă! strigă după ea. Portretul femeii ar fi trebuit să apară în dicţionar lângă cuvântul „îndărătnic”. Foarte bine. Mă poţi însoţi. Dar trebuie să te previn, milady, că o astfel de anchetă poate duce adesea la… asocieri nu tocmai respectabile.

Ea îşi dădu ochii peste cap şi ridică uşor bărbia.

— Domnule Preston, uiţi că eu am lucrat în teatru. Te asigur că nu mă va şoca nimic din tot ce vom întâlni pe parcursul investigaţiei.

— Am reţinut, zise el şi înţelese pe loc că avea mult mai mult curaj decât crezuse la început. Cu toate acestea, trebuie să insist ca în clipa de faţă să laşi pumnalul la mine.

Julianne se încruntă imediat.

— Aş prefera să nu. Este destul de… valoros.

Ezitarea ei de a-i lăsa pumnalul îl făcu să se întrebe dacă valoarea lui era cu adevărat singurul lucru care o îngrijora.

— Un motiv în plus să îl laşi în grija mea. Te asigur că am toate mijloacele necesare pentru a proteja pumnalul. Şi, pentru a-i putea găsi perechea pierdută, este esenţial să am timp să îi studiez proprietăţile unice, zise el şi întinse mâna.

După câteva clipe de ezitare, ea scoase pumnalul din geanta de voiaj şi-l aşeză în palma lui întinsă.

— Vin să te iau mâine la prima oră ca să putem începe căutările, zise ea.

— Poate nu chiar la prima oră, replică Jacob zâmbind larg şi aşează din nou pumnalul pe şemineu. Rareori mă trezesc înainte de douăsprezece.

Lady Cambourne nu răspunse zâmbetului său.

— Cu toate acestea, îţi vei modifica programul după mine, domnule Preston. Dacă nu voi găsi pumnalul care lipseşte până… Dar strânse imediat din buze şi se opri din vorbit. Este de-ajuns să spun că timpul este esenţial. Pe mâine, atunci!

Se îndreptă apoi spre uşă. Foşnetul blând al fustei sale era un fel de rămas-bun tăcut.

— Lady Cambourne. Te-a ameninţat cineva din cauza pumnalelor? întrebă Jacob.

Ea se opri brusc. Jacob văzu atunci o încordare crescută în poziţia umerilor ei înguşti, dar ea nu se mai uită la el, ca să-i permită să descopere răspunsul în trăsăturile ei faciale.

„E o doamnă destul de prudentă, dar o să iau asta ca pe un da”, se gândi el atunci.

— Noapte bună, domnule, repetă ea şi se retrase în

grabă.

Jacob se duse la una dintre ferestrele salonului şi privi din spatele jaluzelei cum Fenwick o conduse pe doamnă la trăsura ei şi apoi se întoarse pentru a încuia casa peste noapte. Nu mai era nimeni altcineva pe stradă. Dar, de îndată ce trăsura o luă din loc, apăru o siluetă mică din umbrele de dincolo de aleea îngustă. Ştrengarul se grăbi apoi în josul străzii şi dispăru pe o alee şi mai întunecată.

Străzile londoneze erau pline de o mulţime de băieţi fără stăpân care umblau brambura. Erau nişte veritabile coţofene umblătoare când venea vorba de a colecta informaţii. Şi extrem de folositori în a urmări persoane neştiutoare. Chiar şi Jacob îi angaja uneori pe unii dintre ei, în aceleaşi scopuri. Era evident că cineva manifesta un interes deosebit pentru activităţile contesei.

Sau pentru ale lui. Jacob îşi făcuse destui duşmani în lumea comerţului şi lucrând ca mâna dreaptă a fratelui său în intrigile de culise din Camera Lorzilor. Dar, judecând după emoţiile puternice pe care le simţise de la Lady Cambourne, ar fi pariat că acel şobolan stradal fusese însărcinat să culeagă informaţii despre locurile în care mergea ea.

Se întoarse de la fereastră şi îşi masă uşor puntea nazală. Odată ce dispăruse Lady Cambourne, care îi distrăsese atenţia în mod plăcut, durerea resimţită de pe urma contactului cu pandantivul ei de argint revenise.

Se uită la pumnalul aşezat pe şemineu. Din păcate, încă nu terminase cu durerea în seara aceea.

Fenwick apăru apoi în uşa salonului.

— Vă mai pot fi de folos cu ceva, domnule?

— Da. Întoarce-te peste o jumătate de oră. Am bănuiala că o să am nevoie de ajutor să ajung în pat.

Majordomul se uită la pumnal şi încuviinţă din cap. Fenwick era unul dintre puţinele suflete de pe faţa pământului căruia Jacob i se destăinuise în legătură cu abilitatea sa de a extrage informaţii din metale. Şi unul dintre puţinii oameni în care avea încredere să-l ajute să

gestioneze efectele secundare survenite de pe urma exercitării darului său pentru o perioadă de timp mai îndelungată.

— Probabil veţi dori şi un tonic.

Jacob încuviinţă din cap.

— Dar să fie mai puţin laudanum şi mai mult whisky. Şi păstrează Glenlivetul[5] pentru altă dată. Era mai bine să folosească băuturi spirtoase de calitate inferioară pentru că, după un contact prelungit cu metalul, oricum nu s-ar fi mai putut bucura de băutură. După ce termin cu el, va trebui să pui pumnalul şi teaca în siguranţă în seif, peste noapte. Să nu-l laşi nesupravegheat nici măcar o clipă.

— Foarte bine, domnule.

Fenwick plecă apoi şi închise uşa în spatele său.

Jacob îşi îndreptă umerii şi luă pumnalul, având grijă să-l ţină de teaca de piele. Luă apoi batista din buzunar, scoase pumnalul din teacă şi îl aşeză pe biroul din colţul camerei, unde lumina era mai puternică.

Pumnalul era splendid. Avea o anume frumuseţe caracteristică armelor mortale, un aspect elegant şi era extrem de bine ascuţit. Acum, că avea timp să-l studieze mai îndeaproape, observă că modelul unduitor inscripţionat pe lamă semăna cu un arbore cu ramurile răsfirate.

„Copacul Vieţii?” cugetă el. Dar era puţin probabil ca un asemenea simbol să apară pe un instrument al morţii. „Poate este o reprezentare a Copacului Cunoaşterii Binelui şi a Răului sau poate Yggdrasil, Arborele Lumii din mitologia nordică”.

Jacob clătină din cap. Avea sentimentul că văzuse destul de recent simbolul acela, dar nu reuşea să-şi dea seama unde anume. Poate că sensul gravurii avea să-i devină clar dacă se concentra asupra celorlalte proprietăţi ale pumnalului. Ţinu degetul la distanţa de un centimetru deasupra lamei şi lăsă metalul să-l inunde cu cântecul său.

---

5 Whisky de calitate superioară. Este produs la distileria Glenlivet din Scoţia şi este printre cele mai cunoscute şi scumpe branduri, (n.tr.)

De vreme ce pumnalul era confecţionat dintr-un aliaj, sunetele diferitelor metale răsunau într-o muzică estompată şi indescifrabilă, precum un cor care îşi făcea încălzirea vocală pe diverse şi nenumărate tonalităţi. Mai întâi se desluşi huruitul jos al fierului, urmat de vocea subţire a nichelului. Se alătură apoi corului şi cobaltul – elementul denumit după un spirit malefic, care avea un râs lugubru, pe măsura vocii metalului.

Judecând după amestecul de metale, ar fi putut băga mâna în foc că lama avea proprietăţi magnetice. Ca să-şi testeze ipoteza, scoase din primul sertar al biroului un stilet de oţel folosit pentru deschiderea scrisorilor. Dar avu mare grijă să se protejeze cu batista de un eventual contact direct cu metalul. În fond, nu avea niciun sens să-şi inunde simţurile cu trecutul unor metale care nu îi erau de niciun folos. După cum era de aşteptat, când apropie stiletul de lamă, vârful pumnalului fu atras spre el cu mişcări tremurătoare. Câmpul magnetic era destul de puternic şi părea să devină din ce în ce mai puternic pe măsură ce îl testa. Fu nevoit să îşi folosească ambele mâini pentru a ţine pumnalul ca să nu smulgă stiletul din strânsoarea sa şi abia reuşi să-l îndepărteze la timp, înainte ca acesta să zboare de pe masă din dorinţa de a urmări deschizătorul de scrisori.

Pumnalul zbură prin cameră şi se împlântă în cotorul exemplarului său din Cicero. Era o carte veche, care avea cerneala impregnată cu mult fier. Mânerul ornamentat se cutremură din cauza forţei loviturii.

„De ce, Doamne, iartă-mă, ar vrea cineva o lamă magnetică?” se întrebă el. Şi îşi imagină imediat tot felul de rezultate neprevăzute care fi putut surveni în decursul unei bătălii. O lamă magnetică s-ar fi ataşat imediat de orice metal sensibil. Persoana care îl mânuia l-ar fi putut pierde oricând chiar şi în favoarea stâlpului unui felinar, dacă s-ar fi apropiat prea mult.

Asta dacă nu cumva pumnalul acela avea mai degrabă o menire ceremonială decât una combativă.

Gravura complicată inscripţionată pe lamă susţinea o asemenea idee. Cu toate acestea, avea un vârf extrem de ascuţit. Jacob suspecta că Lord Cambourne nici măcar nu simţise lama pumnalului alunecându-i între coaste, înainte să-i străpungă inima.

Aşeză stiletul la locul său în sertar şi luă din nou pumnalul. Avea un respect considerabil pentru misterul care înconjura arma, aşa că o aşeză cu grijă în centrul biroului şi apoi îşi apropie uşor degetul de lamă, având mare grijă să nu existe niciun soi de contact real cu metalul. Îi răsunară imediat prin minte tonurile melodioase specifice glasului aurului şi al argintului, iar asta îl făcu să cugete că era un aliaj extrem de ciudat pentru un pumnal. Erau două metale mult prea moi ca să fie folosite pentru confecţionarea armelor. Dar, chiar şi aşa, auzise că erau prezente în aliaje în neobişnuit de multe situaţii.

Mai era ceva acolo. Un şuierat fremătător abia perceptibil, pe care Jacob nu îl putea distinge prea bine.

Trebuia să atingă pumnalul.

Coborî vârfurile degetelor şi le odihni pe suprafaţa rece, dar apoi le smuci şi le îndepărtă din reflex. Era iridiu. Un metal dur şi aproape imposibil de întrebuinţat, pe care îl întâlnise pentru prima dată cu câţiva ani în urmă, la Expoziţia Regală a prinţului Albert. Omenii de ştiinţă puseseră la îndoială utilitatea sa, din moment ce era disponibil doar în cantităţi extrem de mici şi avea un punct de topire atât de ridicat, încât făcea ca metodele metalurgice obişnuite să fie ineficiente.

Şi totuşi, cu mult timp în urmă, cineva descoperise o modalitate de a-l topi şi de a-l contopi în aliajul acelui pumnal şi al perechilor sale.

Jacob inspiră adânc. Aflase cât de mult putuse pe calea aceea. Venise momentul să stabilească o legătură mai profundă cu pumnalul. Îşi scoase haina şi-şi suflecă mânecile. După aceea închise ochii şi-şi aşeză palma de-a lungul lăţimii lamei, sprijinindu-şi toată greutatea în mână pentru a menţine contactul.

Şi fu absorbit într-un iad rece şi întunecat.

Se rostogoli în formă imaterială prin întunericul mai negru ca smoala şi întrezări frânturi de lumină învârtindu-se în jurul său. Apoi se simţi accelerând şi mişcându-se cu o viteză mai mare decât a oricărui motor cu aburi şi mai concentrată decât a unui ţipăt tăcut. Percepu în cele din urmă un sentiment de greutate şi fu copleşit de senzaţia de cădere în gol spre sfera albastră cu verde care se contura în faţa sa.

Intră cutremurându-se în ceva ce nu putea distinge. În jurul său se ridicau flăcări şi mistuiau totul într-o supunere de foc. O rafală fierbinte de vânt îl lovi în faţă. Se simţea asurzit de zgomotul neaşteptat al flăcărilor mistuitoare care urmă tăcerii. Se pomeni brăzdând un cer întunecat şi lăsând în urma sa o dâră de foc. Apoi un teren pustiu se ridică să-l întâlnească, şi se izbi de pământ, lăsând un şanţ în urmă, înainte de a se opri într-un crater plin de fum.

Jacob ridică palma de pe lama pumnalului şi fu aruncat violent înapoi în realitate. Apucă biroul cu ambele mâini ca să se stabilizeze. Mai că se aştepta să vadă fum ridicându-se din antebraţele sale. Dar, oricât de reală i se păruse viziunea aceea, nici măcar nu avea mâna pârlită. Totuşi, aşa cum era de aşteptat, simţi o durere cumplită de cap.

Aşadar, metalul avea o origine nepământeană.

„Progenitura unui meteorit”, îl corectă mintea sa. Cu toate acestea, originile neobişnuite explicau o parte dintre proprietăţile sale. Poate avea să încerce mai târziu să desluşească modul în care fusese descoperit metalul. Şi prin ce magie a metalurgiei îl modelase cineva într-un pumnal.

Dar în clipa aceea îşi îndreptă atenţia spre mâner. Acesta i-ar putea spune mai multe despre oamenii prin mâinile cărora trecuse pumnalul. Dar, înainte de a atinge mânerul, se aşeză pe scaunul de la birou. Se hotărî că era mai înţelept să stea aşezat când avea să încerce o astfel de contopire cu metalul.

Jacob apropie uşor mâna de el şi lăsă mânerul să-i vorbească. Aliajul din care era compus era mult mai puţin exotic decât cel al pumnalului. Dacă nu ar fi fost încrustat cu metale şi cu pietre preţioase, ar fi putut spune că era de-a dreptul banal. Dar nestematele acelea nu erau de vreun folos talentului său.

Dacă era nevoie, avea să ducă pumnalul la verişoara lui Viola. Ea avea pentru pietre preţioase aceeaşi afinitate pe care o avea Jacob pentru metale. Era o abilitate complet neobişnuită, care, din câte ştia el, fusese moştenită de foarte puţine dintre rudele sale.

Era absolut sigur că fratele lui nu o poseda. Jerome avea o fire impasibilă şi era complet înrădăcinat în lumea telurică. Însăşi ideea existenţei unei percepţii dincolo de simţurile normale i se părea contelui cu totul demnă de dispreţ. Viola suspecta că era posibil ca şi alţi veri de-ai lor să fi moştenit acel dar al atingerii, însă natura stranie a acelei abilităţi îi făcea pe toţi să nu-şi dorească să se afle despre ea. Era ceva ce membrii familiei Preston aduceau extrem de rar în discuţie – chiar şi ei.

Totuşi, Jacob suspecta că metalele din compoziţia pumnalului aveau să-i spună tot ce avea nevoie să ştie, fără să mai fie nevoit să o deranjeze pe Viola în legătură cu nestematele. Aşa că strânse pumnul în jurul mânerului, cu o hotărâre înverşunată.

Bătrânul se aplecă şi se uită la armă printr-o sticlă care îi făcea ochiul să pară bulbucat şi supradimensionat. Zâmbi. Era zâmbetul lacom şi satisfăcut al unui colecţionar dedicat. Mângâie pumnalul care stătea aşezat pe biroul său masiv. Degetele sale atingeau lăţimea lamei netede la fel de blând de parcă ar fi dezmierdat pielea iubitei sale.

Apoi cuprinse cu degetele mânerul şi îi cântări greutatea prin câteva tăieturi de probă în aer. Se ridică şi dansă prin încăpere, ca un pirat bătrân cu sabia scoasă. Anii păreau să dispară văzând cu ochii şi faţa i se lumină, la fel ca a unui copil în dimineaţa de Crăciun când deschide cadourile primite.

După aceea, expresia de pe chipul lui se schimbă. Sprâncenele lui argintate luară diferite forme, în timp ce mâna cu care ţinea pumnalul începu să-i tremure incontrolabil. Vârful pumnalului se întorcea şi îi răsucea încheietura spre el.

Făcu ochii mari de uimire şi întinse braţul, încercând să-şi blocheze cotul, dar încheietura îi cedă în cele din urmă. Apucă mânerul cu ambele mâini, dar vârful pumnalului părea să fie atras neabătut spre pieptul său. Gura bărbatului se deschise şi se închise, dar nu scoase niciun sunet. Buzele lui se blocară apoi într-un rictus de groază. O venă de pe frunte îi pulsă tare, deformându-se din cauza efortului incredibil de a ţine pumnalul la distanţă.

Se împletici înapoi în scaunul său de birou şi slăbi involuntar strânsoarea mânerului. Lama cuţitului se înfipse în pieptul său cu puterea unei lovituri de tun.

*

— Domnule, vă rog, domnule! Trebuie să vă treziţi! Vocea lui Fenwick plutea spre Jacob ca şi când acesta ar fi zăcut pe fundul unei fântâni adânci. O mână îl apucă ferm de umăr şi îl scutură tare. Sângeraţi, domnule! Sângeraţi pe covor! Doamna Trott o să facă o criză de nervi dacă nu curăţ pata înainte s-o vadă.

Jacob deschise cu greu un ochi. Era vag conştient de faptul că zăcea întins pe covor, în loc să fie aşezat la biroul său. Şi nu avea nici cea mai vagă idee cum ajunsese acolo.

Faţa familiară şi cinstită a lui Fenwick se uita în jos la el. Slujitorul avea o expresie de îngrijorare întipărită pe chip.

— A! Aşa vă vreau, domnule! Hai să vă ridicăm şi să vedem care-i treaba! Aveţi grijă la pumnalul de acolo! Hmm... Bănuiesc că nu avem cum să ascundem ruptura din covor. Doamna Trott o să plângă de n-o să mai ştie de ea din cauza asta.

Pumnalul stătea în poziţie verticală aproape de

subsuoara lui Jacob, cu vârful îngropat adânc în covorul persan. Fenwick avea dreptate în legătură cu felul în care urma să reacţioneze menajera lui Jacob. Părinţii doamnei Trott îi dăduseră numele creştin destul de neobişnuit de Waitstill[6], dar ea nu era genul de femeie care să tolereze prostiile în tăcere. Menajera lui avea să facă o criză de isterie când avea să descopere noul prejudiciu adus covorului pe care-l considera ca fiind „al ei”. Pentru că, în realitate, conacul lui Jacob era în întregime domeniul intern al doamnei Trott. Şi cel mai adesea era bucuros să-i permită această fantezie. Jacob era mai mult decât mulţumit câtă vreme casa lui era imaculată, iar mesele lui – consistente şi servite la timp.

Se chinui să se ridice, sprijinit de Fenwick. Îşi simţea limba de trei ori prea mare pentru gura sa.

Fenwick cercetă apoi ruptura plină de sânge din vesta şi din cămaşa lui Jacob, verificând pielea de sub sursa de sângerare. Scoase apoi un oftat uşurat.

— Este doar o zgârietură. O să vă aduc înapoi în stare perfectă într-o clipită, domnule. Şi acum, haideţi cu mine!

— Nu, şopti Jacob răguşit. Trebuie să…

Îşi scoase apoi batista şi se întinse din nou după pumnal.

— Nu vă bateţi capul, domnule, zise Fenwick. M-aţi însărcinat pe mine să mă ocup de el! O să mă ocup imediat de chestia aia infernală.

— Nu! repetă apoi, cu toată forţa pe care o putu aduna.

Pumnalul acela îl ucisese pe Lord Cambourne. Şi încercase să-l ucidă şi pe el. Să fie al naibii dacă avea de gând să mai lase şi pe altcineva să îl atingă.

Chiar dacă simţea că era pe cale să-i explodeze capul, îl îndepărtă pe servitorul său şi se aplecă să ia arma. Trânti pumnalul în teaca protectoare de piele şi se deplasă prin

---

6 În engleză, în original, Waitstill s-ar traduce prin „aşteaptă cuminte“, (n.tr.)

cameră împleticindu-se şi târşâindu-şi picioarele. Atinse arcul secret din spatele peisajului lui Gainsborough, care se afla deasupra şemineului, şi tabloul alunecă într-o parte, dezvăluind seiful de perete căptuşit cu platină. După ce asigură arma, Jacob se sprijini de şemineu, odihnindu-şi fruntea de căminul rece de marmură.

— Poftiţi, domnule, v-am adus tonicul.

Fenwick îi lipi paharul de frunte şi apoi se poziţionă sub subsuoara teafără a lui Jacob, ca să-l ajute să se deplaseze spre camera lui.

Jacob dădu pe gât paharul şi aşteptă ca uitarea dulce să-l scape de durere. Cel puţin aflase un lucru important. Poate că mâna lui Lord Cambourne se aflase într-adevăr pe pumnalul care-i curmase viaţa, dar nu intenţionase nicio clipă să-l folosească pentru a-şi pune capăt zilelor. Lady Cambourne avea să fie mulţumită să afle că moartea soţului ei nu fusese sinucidere. După viziunea pe care o avusese, devenise clar pentru Jacob faptul că omul nu avusese niciun control asupra armei.

Cine… sau ce… era însă o cu totul altă întrebare.

Se prăbuşi pe pat şi îl lăsă pe Fenwick să-i scoată cizmele. Înainte de a aluneca cu totul în norul narcotic oferit de tonic, Jacob îşi dădu seama că mai aflase şi altceva.

Lady Cambourne era îndreptăţită să se simtă înfricoşată. Dar întrebarea era de ce se simţea şi vinovată.

Capitolul 3

Jacob se răsucea în patul său, alunecând din realitatea prezentului în vise sporadice dantelate de opiu.

O *sferă de culoare crem îi apăru în faţa ochilor. Lumini subtile se învârteau prin sideful dur al nasturelui cu perlă. Îl cuprinse cu dinţii şi muşcă, rupându-l.*

Lady Cambourne râse. El scuipă nasturele şi trecu la

următorul. Cobora încet pe partea din faţă a corsajului ei, în timp ce se rostogoleau împreună prin patul său încăpător.

— Nu, zise ea şi îi cuprinse obrajii în palme, ca să-i întoarcă faţa într-o parte. Lasă-mă pe mine să-i desfac, altfel modista mea se va distra copios bârfind cu prietenele ei despre cum mi-am pierdut nasturii.

— Atunci fă-o repede, zise Jacob.

Sau poate era doar în mintea lui. Limba lui forma cu mare greutate cuvintele după ce băuse tonicul. Iar visele lui erau la fel de confuze. Nu prea putea să fie sigur dacă acela era încă un vis sau dacă Lady Cambourne era într-adevăr acolo cu el, zvârcolindu-se pe cearşafurile îmbibate de sudoare. Oricum ar fi fost, nevoia lui de a vedea mai mult din pielea contesei devenea repede mai importantă decât dorinţa de a stabili cât de reală era acea întâlnire.

De îndată ce-şi desfăcu nasturii, Jacob îndepărtă materialul corsajului ei.

Sânii ei se ridicară apoi în două movile moi deasupra decolteului de dantelă. Ţesătura era suficient de subţire, aşa că i se vedeau areolele de culoare întunecată. Semănau cu nişte umbre ispititoare care încercuiau vârfurile ascuţite. El se aplecă şi le supse prin lenjeria subţire.

Ea îl apucă strâns de cap, murmurând încurajări incoerente.

Chiar dacă materialul îi separa pielea de gura lui, tot era cel mai dulce lucru pe care-l gustase vreodată. Aroma ei explodă apoi pe limba lui – era un amestec de miere, melasă şi zahăr caramelizat.

Dar el îşi dorea mai mult.

Cu un gest nu foarte blând, o întoarse astfel încât să stea cu spatele la el şi începu să tragă de şnururile corsajului ei. I se părea că degetele lui erau prea mari şi neîndemânatice şi sfârşi prin a înnoda panglicile într-un nod fără speranţă de descurcare.

Mârâi plin de frustrare, plutind spre suprafaţa stării de conştienţă. Dar vocea ei îl chemă înapoi spre adâncimile

dantelate cu opiu ale visării.

— Foloseşte pumnalul ca să le tai, îi sugeră ea.

Dintr-odată, el şi Lady Cambourne nu se mai aflau în patul său moale. Ajunseseră cumva în salon, şi uşa seifului lui stătea deschisă într-un unghi ciudat. Cam ca un beţiv care se agăţa de balamale în încercarea de a rămâne în poziţie dreaptă. Îl trecu un fior în clipa în care pumnalul începu să cânte.

Încercă să ignore cântecul armei şi se concentră în schimb asupra mădularului său.

— Nu, milady, zise Jacob. O să ne descurcăm şi fără să folosim pumnalul.

Continuă să o sărute în timp ce îi trăgea lenjeria mai jos, pentru a-i elibera sânii. Erau pufoşi şi moi şi se potriveau perfect în mâinile sale. Când îi atinse sfârcurile, tot trupul ei vibră drept răspuns. Se delecta cu culoarea pielii ei şi cu sunetul gemetelor sale. Apoi mâna lui găsi fanta din lenjeria ei.

Era alunecoasă ca o fântână acoperită cu muşchi. Caldă şi parfumată ca o orhidee de seră. Introduse uşor un deget, ca să îi culeagă nectarul. Ea se cutremură când o mângâie în locul potrivit, iar încântarea o făcu să-i fredoneze numele.

— Aubrey…

Nu „domnule Preston”. Nici măcar Jacob. Îi spunea Aubrey pe tonuri iubitoare şi cu respiraţia întretăiată. Nimeni nu i se adresase vreodată cu numele său mijlociu, cu excepţia mamei sale, dar chiar şi aceasta i-l rostise numai în afirmaţii de genul: „Jacob Aubrey Preston, ştrengarule, aşteaptă să afle şi tatăl tău ce ai făcut”.

Hotărî pe loc că îi plăcea mult mai mult să-şi audă numele aşa. Pentru că asta îi permitea să se gândească la ea ca la Julianne, în loc de „milady”. Felul în care îi rostea numele îl făcea să creadă că îl cunoştea cu totul – şi nu doar acele părţi ale lui pe care îşi dorea el să le ştie. Nu. Ci pe el, cu totul. Slăbiciunile şi puterea sa. Onoarea, dar şi ruşinea sa. Acel simplu „Aubrey” îl dezvăluia cu totul.

Şi totuşi se simţea acceptat.

Dar apoi zări cu colţul ochiului că pumnalul nu se mai afla în siguranţă în seiful căptuşit cu platină. Zăcea ca o piază rea între vătraiele din şemineul său, iar vârful letal se învârtea de la unul la altul în acelaşi timp cu bătăile inimii lui. Constant ca un metronom. Iar copacul gravat pe lamă se legăna de parcă ar fi fost prins într-o rafală puternică de vânt. Ca un stejar în plină vijelie.

Ca un stejar druid.

Conexiunea aceea clocoti în subconştientul lui şi ajunse în mintea sa conştientă, unde prinse rădăcini. Gemu, mototolind cearşafurile de pe pat, în timp ce se răsucea căutând din nou visul.

O *conduse în spate pe contesă şi o lipi de perete, ca să nu mai fie nevoit să privească pumnalul. Dacă acesta ar fi prins cumva viaţă şi s-ar fi apropiat de ei, atunci spatele lui neprotejat – nu al ei – ar fi fost în calea sa răuvoitoare. Femeia scoase un sunet şoptit şi neputincios şi se arcui, lipindu-se de trupul lui.*

El îşi alungă pumnalul din minte.

Ea îşi trecu apoi un genunchi peste şoldul lui şi-şi legănă pelvisul, acoperindu-l cu rouă ei fină.

— Dacă nu te iau acum, o să mor, icni el.

— Nu muri.

O ridică apoi şi se poziţionă la intrarea în trupul ei. Privirea ei o întâlni pe a lui, languroasă şi leneşă. Stârnit peste măsură, el începu să o coboare centimetru după centimetru pe lungimea bărbăţiei lui tari. Apoi îi privi gura deschizându-se într-un geamăt mut, în timp ce o umplea. Îi simţea bătăile inimii între picioare, pulsând în jurul mădularului său. Sângele vieţii ei curgea în jurul lui şi prin însuşi corpul lui.

Voia să întețească ritmul. Îşi dorea să scoată la iveală iubirea lor. Şi-ar fi dorit ca timpul să se prăbuşească în jurul lor şi să îi lase suspendaţi în nevoile acelea mistuitoare, până când ajungeau amândoi la orgasm şi se dedau valurilor cutremurătoare ale dorinţei primordiale.

Auzi în depărtare un bubuit puternic. Cineva îi striga numele. Şi nu i se adresa cu „Aubrey”.

Îşi lipi gura de a ei, hotărât să ignore vocea aceea şi să alunece cu totul în tunelul ei de catifea. Ea scoase atunci un sunet de surpriză amestecată cu plăcere şi îi linse cerul gurii cu vârful limbii. Îl gâdilă un pic, aşa că râseră amândoi. Era râsul acela secret al amanţilor care recunoşteau cât de ridicol şi în acelaşi timp extrem de serios era actul de a face dragoste.

Două suflete unite într-un singur trup. Două inimi care se aflau în pericol întrucât singurul lucru sigur pe lume era acela că uniunea lor nu putea dura pentru totdeauna.

Apoi Jacob auzi din nou vocea pumnalului. Doar că de data aceea mai aproape. Se eliberase din teacă şi zbura prin aer ca o săgeată trasă dintr-o arbaletă. Şi se îndrepta direct spre ei.

Lady Cambourne ţipă.

*

Julianne bătea cu pumnii în uşa dormitorului, fără a primi niciun răspuns.

— Domnule Preston, insist să deschizi uşa asta imediat, altfel intru, indiferent dacă vrei sau nu.

— Excelenţă, vă implor! Nu ar fi cuviincios, zise Fenwick, care încerca în zadar să se strecoare între femeie şi uşa dormitorului stăpânului său.

— Şi e cuviincios din partea angajatorului tău să mă lase iarăşi să aştept? Julianne se uită urât la el, până când omul se dădu la o parte. Domnule Preston!

Bătu tare cu pumnul în uşă între fiecare silabă rostită.

Din cameră se auzi un strigăt slab. Sunetul acela sălbatic aducea mai degrabă cu cel gutural al unui taur care se pregăteşte de împerechere decât cu ceva eliberat din gâtlejul unui om. Fenwick făcu ochii mari şi sări la o parte, îndepărtându-se şi mai mult de uşă. Julianne profită imediat de ocazie, răsuci mânerul de cristal şi împinse uşa,

deschizând-o.

— Domnule Preston, eu…

Dar rămase imediat fără cuvinte. Jacob Preston stătea pe patul său, cu picioarele desfăcute, cu genunchii îndoiţi şi cu pumnii încleştaţi. Ochii lui erau roşii şi păreau la fel de sălbatici că ai unui armăsar. Părul îi stătea în sus, în unghiuri ciudate, şi era la fel de zbârlit ca un arici speriat. Sprâncenele lui erau coborâte şi luaseră forma încruntăturii unui gladiator. Părea pregătit pentru cea mai importantă luptă a vieţii sale.

Cu excepţia faptului că era gol.

Şi complet excitat. Ceea ce întărea şi mai mult impresia anterioară a lui Julianne cum că semăna cu un taur pregătit de împerechere. Văzuse multe organe masculine impresionante în trecut. Dar, prin comparaţie, acela le făcea pe toate să pară mici şi flasce. Când era pe deplin umflat, mădularul lui Jacob avea o lungime şi o grosime cum ea nu mai văzuse niciodată. Iar testiculele lui erau strânse şi cuibărite în bucle castanii, în zona de îmbinare a coapselor.

Îşi mută forţat privirea de la vintrea lui. Ochii ei călătoriră în sus pe trunchiul lui, cercetându-i pieptul musculos şi antebraţele. Era mai mult decât evident că domnul Preston nu îşi petrecea tot timpul liber prin bordeluri sau văgăune unde se jucau jocuri de noroc. Un bărbat nu ajungea să aibă o musculatură atât de bine dezvoltată fără antrenamente lungi şi asidue. Dar în apropierea unui sfârc maroniu exista un bandaj plin de sânge. Aşa că poate totuşi lua parte la bătăi prin baruri.

Julianne îi întâlni privirea sălbatică şi se întrebă dacă el o putea vedea măcar. Ochii lui injectaţi erau nefocalizaţi şi sfredelitori. Nu credea că era beat. Se îndoia că ar mai fi putut avea o erecţie atât de puternică dacă ar fi fost îmbuibat cu alcool.

Adulmecă aerul şi detectă un miros subtil, înecăcios de dulce, amestecat cu aburi de whisky.

„Opiu”, gândi ea, dezgustată. Clasa superioară se

plângea de faptul că ginul înrobise masele, dar era extrem de nepăsătoare faţă de propria dependenţă de laudanum. Cum i-ar fi putut fi de vreun folos Jacob Preston dacă se trezea în fiecare dimineaţă cu mintea înceţoşată de opiu?

— O, Doamne! O, nu, nu, nu! O, m-aţi distrus, milady! Sigur o să dau de mare necaz! Sunt la fel de convins de asta cum sunt de faptul că un prunc nu se poate şterge singur la nas, se tângui Fenwick din pragul uşii.

— Nu dispera, domnule Fenwick. Nu e vina ta că stăpânul tău e dependent de opiu.

— O, dar de obicei nu… Adică, nu înţelegeţi, doamnă, începu Fenwick, dar apoi păru să se răzgândească şi să-şi dea seama că nu era o idee bună să o contrazică pe contesă.

Plecă apoi, murmurând ceva despre aducerea acelui leac englezesc bun la toate: ceaiul.

Dependentul de opiu în cauză îşi mută atunci ochii înceţoşaţi spre ea şi clipi încet. După care domnul Preston scutură tare din cap, ca un câine de aport care scotea capul dintr-un iaz plin de alge.

— Neaţa, Julianne, zise el, vorbind mult mai clar decât s-ar fi aşteptat ea. Părea să fi scăpat surprinzător de repede de efectele secundare survenite în urma unei nopţi în care se desfătase cu droguri.

Ea îşi îndreptă spatele.

— Nu-mi amintesc să îţi fi dat permisiunea de a mi te adresa pe numele mic.

Jacob ridică un colţ al gurii, şi buzele sale luară forma unui zâmbet strâmb.

— Dacă o femeie se holbează la un bărbat când este gol cum l-a lăsat Dumnezeu, nu-l poţi învinui că presupune că asta înseamnă că femeia în cauză i-a permis să-şi ia anumite libertăţi. Complet nepăsător de faptul că era gol, Jacob se dădu jos din pat şi se duse la lavoar. Apoi se aplecă deasupra lui şi îşi răsturnă în cap conţinutul urciorului. O să o luăm pas cu pas atunci. Poţi să-mi spui Jacob. Sau Au… Ei bine, Jacob pentru moment.

— Ba n-am să fac aşa ceva.

Fără voia ei, Julianne observă că avea fesele la fel de musculoase şi de ferme precum coapsele. Şi că picioarele lui lungi erau pudrate cu acelaşi păr castaniu care îi acoperea şi capul.

Jacob se şterse apoi cu prosopul şi-şi dădu pe spate părul, care părea la fel de neted precum blana unui foci. După aceea zâmbi larg către ea.

— Ba o să-mi spui Jacob… Asta dacă vrei să ştii ce am aflat azi-noapte despre pumnalul tău.

Degetele ei se strânseră imediat în pumni neputincioşi. Omul acela o făcea să-şi dorească să lovească ceva. Dar nu orice, ci faţa lui, care în clipa aceea afişa o expresie extrem de arogantă.

— Ce ai aflat?

El ridică din sprâncene, în mod evident aşteptând să-şi audă numele.

Numele lui zăbovi o vreme pe limba ei, apoi îl scuipă printre dinţi:

— Jacob.

— Gata. N-a fost chiar aşa greu, nu? Încă era excitat. Mădularul lui stătea îndreptat vesel spre ea. Ştii, Fenwick este un om extrem de capabil. Dar e mult mai plăcut să mă trezesc şi să văd o faţă drăguţă ca a ta. Mă face să mă bucur că sunt bărbat.

— Da, ei bine… Cu siguranţă nu exista niciun dubiu în privinţa virilităţii lui. Îşi mută imediat privirea, constatând că o surprinsese holbându-se la organul său masculin. Poate ai vrea să-mi acorzi decenţa de a te acoperi.

— N-ai mai văzut de mult una furioasă, ei? zise el şi se îndreptă agale spre pat, ca să ia cearşaful şi să şi-l înfăşoare în jurul taliei. Dar, dacă tot vrem să fim extrem de decenţi, Julie… îmi dai voie să-ţi reamintesc că tu ai fost cea care a dat buzna în dormitorul *meu*? În plus, îmi amintesc că m-ai asigurat că nu te şochezi prea uşor.

— Mă refeream la orice am putea descoperi în decursul anchetei, îi aminti ea, încercând să nu aibă vreo

reacţie la faptul că i se adresase cu diminutivul „Julie”.

Refuza să îi ofere acea satisfacţie.

— Să înţeleg atunci că asta este o vizită de curtoazie? întrebă el şi ridică dintr-o sprânceană. Îmi place cum sună asta.

— Eşti insuportabil.

Cearşaful îi alunecă pe şolduri, dezvăluind o linie subţire de păr întunecat, care începea de sub buric şi se lăţea tot mai mult în timp ce cobora şi dispărea în umflătura de sub lenjeria care-i acoperea vintrea.

— Chiar sunt, nu-i aşa? Mare păcat că ai nevoie de serviciile mele. Dar aşa stau lucrurile şi nimic nu poate schimba asta. A! Iată că a apărut Fenwick cu ceaiul tău şi, Doamne ajută, şi cu setul pentru bărbierit. Îşi trecu apoi o mână peste maxilarul său puternic. Un bărbierit impecabil face un bărbat să se simtă pe deplin civilizat.

Julianne se lăsă pe un scaun mic din apropierea ferestrei, în timp ce Fenwick îi turna o ceaşcă fierbinte de ceai.

— În cazul dumitale cred că ar fi nevoie de mult mai mult decât un bărbierit.

— Ei, haide, haide, zise Jacob. Aşa îşi vorbesc prietenii?

— Noi nu suntem prieteni.

— Deocamdată, zise el vesel, în timp ce Fenwick îi atârna un şervet de mătase peste umerii laţi. Jacob lăsă atunci cearşaful să cadă şi îi mai oferi lui Julianne o ultimă privelişte asupra mădularului lui, care se domolise acum, dar rămăsese totuşi impresionant. Apoi îşi înnodă lenjeria în jurul taliei şi se aşeză pe singurul scaun rămas liber din cameră, în timp ce Fenwick ascuţea şi îndrepta briciul.

— Ce ai aflat despre pumnal? Cum el nu răspunse imediat, ea adăugă în grabă: Jacob.

El afişă un zâmbet scurt şi rapid, apoi adoptă expresia aceea chinuită pe care şi-o afişau toţi bărbaţii pentru a-şi aplatiza unghiurile feţei, în timp ce Fenwick îi întindea spuma de ras pe obraji.

— În primul rând, pot să te consolez spunându-ţi că sunt sigur că soţul tău nu şi-a curmat singur viaţa.

Ea clipi surprinsă.

— Cum ai putut demonstra asta atât de repede?

— N-am spus că pot s-o demonstrez. Ci pur şi simplu că ştiu. A fost ucis. Fără doar şi poate. Vom ajunge mai târziu la cine a făcut-o şi cum.

Deşi era extrem de plăcut să găsească un alt suflet care era de acord cu ea în legătură cu moartea lui Algernon, i-ar fi convenit mult mai mult să primească şi dovezi în acest sens.

— Presupun că va trebui să mergem la Cornwall pentru asta, ca să-i poţi cerceta biroul.

— Ştiu deja ce s-a întâmplat în biroul său.

— Dar cum…?

— Asta nu este treaba ta, zise el vesel. Ceea ce nu mi-am dat seama încă este mecanismul prin care a fost săvârşită fapta şi la a cui poruncă. Dar ai dreptate. În cele din urmă, va trebui să ne întoarcem la casa soţului tău. E corectă presupunerea mea că restul pumnalelor se află acolo?

Ea încuviinţă din cap.

— Într-un seif?

Julianne clătină din cap.

— Dar te asigur că nimeni nu se va gândi să le caute în ascunzătoarea lor actuală. Am să-ţi explic la momentul potrivit. El dădu să protesteze, aşa că ea ridică imediat mâna ca să-l oprească. Eu nu am cerut să ştiu cum ai ajuns tu să afli adevărul despre moartea soţului meu. Am fost avertizată că metodele tale ar putea părea misterioase. Şi te rog doar să-mi arăţi aceeaşi curtoazie.

— Mi se pare destul de corect. Haide să facem un pact atunci! Misterele sunt permise, dar nu şi minciunile. Ceea ce ne împărtăşim unul altuia trebuie să fie adevărul gol-goluţ, zise Jacob şi se ridică, în timp ce Fenwick îi ştergea o urmă de spumă de ras de pe lobul urechii. Gravura de pe lama pumnalului este simbolul pentru Ordinul Antic al

Druizilor. Astăzi noi doi îi vom vizita pe bătrâni şi vom vedea dacă putem găsi un adevărat credincios printre toţi impostorii şi prefăcuţii.

— Druizi?

Ideea că ar fi existat un grup dedicat acestei practici păgâne străvechi părea să fie cea mai mare jignire care putea fi adusă Angliei creştine conduse de regina Victoria.

— Soţul meu a primit mai multe scrisori de la… of, în clipa aceasta nu-mi amintesc numele omului, dar antetul scrisorii era Ordinul Antic al Druizilor. După moartea soţului ei, Julianne umblase prin corespondenţa lui şi descoperise mai multe scrisori de la cineva care avea legături cu ordinul respectiv. La momentul respectiv presupusese că era un soi de club sau ceva de genul acesta. Nu bănuise nicio clipă că era vorba despre un grup religios. Îi cerea tot mai insistent contelui să vină în vizită la Londra pentru a discuta cu grupul lor despre colecţia lui de pumnale.

— Hmm! exclamă Jacob. Un nume ne-ar fi fost de mare ajutor, dar simplul fapt că soţul tău a primit aceste scrisori este un semn că am descoperit ceva important. Şi ştii cumva cine a iniţiat această corespondenţă? Dacă a făcut-o contele? Sau dacă ei au fost cei care l-au contactat pe el?

Julianne îşi răscoli mintea, străduindu-se să-şi amintească conţinutul scrisorilor.

— E greu de spus. Când m-am uitat prin lucrurile lui Algernon, mintea mea era… preocupată cu altceva. Îmi era dor de el. M-am gândit că, citind hârtiile acelea care i-au aparţinut, îmi va fi mai uşor să depăşesc un moment dificil. Oricum, scrisorile acestea aveau un caracter esoteric pronunţat şi o natură erudită, aşa că mi-e greu să spun care dintre ei a iniţiat acest interes comun pentru pumnale.

— Presupun atunci că nu a vizitat niciodată ordinul.

— Nu.

După înmormântarea lui Algernon, nu mai apăruse decât o singură scrisoare, care îl zorea în continuare pe conte să vină în vizită. Aşa că Julianne trimisese înapoi un

bilet scurt prin care anunţase să soţul ei decedase. Iar după aceea primise o ultimă scrisoare pompoasă de condoleanţe, în care nu se mai făcuse nicio referire la pumnale. Şi apoi, spre finalul perioadei ei de doliu, apăruse cealaltă scrisoare. Una foarte impersonală, care vorbea despre afaceri şi provenea de la un domn care îşi dorea să rămână anonim. Acesta îi făcuse o ofertă care la momentul respectiv păruse soluţia tuturor problemelor ei. Oare putea exista vreo legătură între acele scrisori?

— Druizi, repetă ea încet. Algernon a spus că pumnalele erau foarte vechi, dar nu mi-am închipuit niciodată că…

— O, metalul este mult mai străvechi decât druizii, zise Jacob, încrezător. Dar sper că vom găsi printre membrii ordinului pe cineva care să fie familiarizat cu istoria lui. Fenwick, vezi ce poţi să afli despre locul în care se reuneşte grupul sau despre liderul său.

— Foarte bine, domnule. O să trimit imediat după un mesager, zise Fenwick şi strânse serviciul de ceai.

— A! Şi, câtă vreme te ocupi de asta, contactează-l pe domnul Marleybone şi spune-i să vândă toate acţiunile feroviare ale fratelui meu. Astăzi, dacă se poate.

Fenwick încuviinţă din cap şi dispăru pe uşă afară, îndreptându-se spre scara din spate.

— Ar trebui să aflăm ceva într-o oră.

— Aşa repede? se miră Julianne. Domnul Fenwick acesta al tău chiar este un om cu multe talente.

— Într-adevăr, chicoti Jacob.

Desigur, ajuta şi faptul că mai mulţi anchetatori speciali din Bow Street datorau succesul lor ajutorului privat al lui Jacob. Şi el nu se ferea niciodată să ceară să i se întoarcă o favoare, când se ivea ocazia potrivită.

Se încruntă totuşi.

— Te avertizez însă: odată ce trecem de aspectele sociale ale acestui grup, suspectez că vom găsi un nucleu format din membri cu anumite… ritualuri bizare şi activităţi private.

— Şi oamenii din teatru au ritualuri bizare, glumi ea.

— Nu ca acestea. Sau cel puţin mă îndoiesc că ar fi ca acestea. Acest gen de grupuri au de obicei o… o componentă senzuală primitivă. Bănuiesc că ai auzit despre clubul Hell Fire.

Lily Parks, femeia care în clipa aceea se ocupa de scenografie la teatrul Drury Lane, îi spusese cândva că participase o dată la o întâlnire a clubului Hell Fire, pe vremea când era îndeajuns de tânără pentru a apărea pe scenă. Lorzii şi soţiile lor, membrii parlamentului şi judecătorii foloseau clubul Hell Fire ca un pretext pentru a lăsa deoparte orice regulă şi a comite acte de o imoralitate flagrantă şi obscenă.

— Clubul Hell Fire nu mai există, zise ea.

— Nu. Dar spiritul clubului trăieşte în continuare şi suspectez că s-a reîncarnat într-o anumită măsură în cadrul Ordinului Druizilor. Aş paria cea mai bună cămaşă a mea pe asta. Privirea lui rătăci atunci de-a lungul trupului ei cu o poftă nerostită. Dacă pornim pe acest drum, odată ce intrăm în horă cu aceşti oameni, nu o să ni se permită să ne retragem cu una, cu două. Tu ai un titlu şi o avere. Aşa că, înainte de a merge mai departe, asigură-te că eşti dispusă să îţi rişti reputaţia de dragul acestei misiuni de căutare.

Julianne înghiţi apăsat. Ştia că avea să îi rămână pentru totdeauna titlul de contesă văduvă. Fiul ei vitreg nu avea niciun control asupra acestui fapt. Dar, odată ce va fi trecut perioada oficială de doliu, i-ar fi putut distruge din temelii libertatea personală şi situaţia financiară. Dacă nu îi livra toate cele şase pumnale cumpărătorului ei secret până la mijlocul lunii decembrie, variantele aveau să se restrângă considerabil. Pentru că un titlu nu îi putea aduce mâncare pe masă sau haine şi nu îi putea asigura un acoperiş deasupra capului. Şi nici nu îndeplinea promisiunile pe care le făcuse celor care depindeau de ea.

Faptul că putea pretinde ca oamenii să i se adreseze cu „milady” nu ar fi ajutat-o absolut deloc pe doamna Osgood sau pe copilele orfane care se aflau în grija ei.

Julianne ştia cum era să trăiască de pe o zi pe alta. Aşa că nu putea îndura să vadă şcoala pentru fete orfane pe care o fondase prăbuşindu-se din temelii şi pe toate locuitoarele sale aruncate înapoi pe străzile Londrei.

Fiul ei vitreg era hotărât să o aducă la sapă de lemn dacă nu accepta să se căsătorească cu un baronaş de doi bani, care îi era prieten din perioada pe care o petrecuse la Eton. Aşa că îşi cântărise opţiunile rămase cu o minte detaşată şi obiectivă.

Julianne iubea teatrul. Dar, cu toate acestea, nu se putea întoarce la viaţa aceea plină de instabilitate. În plus, anii în care ar fi putut interpreta o ingenuă convingătoare dispăreau văzând cu ochii. Văzuse declinul a nenumărate prime doamne ale teatrului, care îşi duceau restul zilelor cosând costume pentru alţii şi apoi murind în sărăcie lucie. Ea nu se putea mulţumi cu aşa ceva.

Avea educaţia şi stilul necesare pentru a deveni o curtezană de primă mână. Dar, dacă nu avea de gând să cedeze şi să consimtă o căsătorie lipsită de dragoste, atunci nu va accepta nici să fie jucăria vreunui bărbat care s-o folosească după bunul-plac şi apoi să o arunce, dintr-un capriciu. Avea să fie stăpâna propriei vieţi.

Reunirea pumnalelor era singura modalitate de a-şi îndrepta viaţa pe un făgaş fericit. Iar cumpărătorul ei anonim era dispus să se despartă de o avere demnă de un rege pentru a pune mâna pe ele. Doar că, odată ce ajunsese la Londra şi la hotelul Golden Cockerel, descoperise că o altă scrisoare scrisă de mână fusese lăsată pentru ea. Prevedea instrucţii stricte şi o informa că, dacă rata termenul acela limită, orice înţelegere se anula definitiv.

Aceasta era singura ei şansă. Avea să îndure orice era necesar timp de un sezon, pentru a se asigura că avea să trăiască după bunul-plac pentru tot restul vieţii sale.

— Sunt foarte hotărâtă, zise ea. Vom continua conform planului.

— Cum doreşti, zise el şi încuviinţă din cap, dând

dovadă de un respect nou descoperit şi plin de înverşunare. Acum ţi-aş sugera să te retragi în salon, zise el zâmbind insinuant. Asta dacă nu cumva doreşti să mă ajuţi să mă îmbrac... Aşa am putea şi exersa pentru sejurul nostru petrecut printre păgâni.

Julianne se grăbi să părăsească încăperea. Râsul lui masculin o urmări însă pe scări până jos.

Capitolul 4

— Contesa o venit în oraş cu trăsura, aşa cum oţi zis c-o să facă. Băiatul zdrenţăros îşi şterse nasul cu mâneca şi continuă cu povestea. Dup-aia s-o cazat la Golden Cockerel, ştiţi ’mneavoastră care, hanu’ al elegant de lângă Victoria Station. Dup’ aia o vizitat nişte magazine de zorzoane şi de-astea şi...

— Mi-ai spus toate astea şi ieri, zise Sir Malcolm Ravenwood, întrebându-se dacă băiatul era suficient de inteligent pentru a-i fi de vreun folos. Ar fi putut afla toate acestea şi de la globul său de cristal. Şi încă fără ca duhoarea de băiat nespălat să-i împută biroul.

— Da, dom’le, aşa-i. Doar că vedeţi ’mneavoastră, dacă o iau de la început, m-ajută să-mi amintesc chestii. Băiatul privi apoi spre dreapta, căutând din nou în mintea sa firul poveştii. Şi după ce mi-oţi dat biletu’ al pentru doamnă, am fugit la han şi i l-am lăsat, dup’ cum mi-oţi zis. Dup-aia am găsit-o iar bând ceai cu o hoaşcă bătrână de la Drury Lane. Şi dup-aia doamna s-o dus în Blue Gate Fields.

Malcolm se încruntă.

— Ce ar căuta o contesă în acea parte a oraşului?

Băiatul ridică din umeri.

— Păi o stat ceva timp la o căsoaie de lângă capela St. George’s. Una cari era plină ochi de fetişcane. Se strâmbă apoi, adoptând o grimasă ce exprima clar dezgust

faţă de femei, pe care o puteau adopta numai băieţii care erau prea tineri să le fi crescut păr pubian. Se poa' să fi fost o şcoală. Părea să fie într-o stare mai bună decât alelalte case de pe stradă. Toate fetişcanele alea erau îmbrăcate la fel când or ieşit să-şi ia la revedere de la doamnă. Şi s-or tânguit de mama focului.

Malcolm se gândi o clipă la ce-i spusese băiatul. Nu s-ar fi aşteptat la aşa ceva de la o fostă actriţă. Dar în clipa aceea devenea tot mai evident că Lady Cambourne era o binefăcătoare a şcolii.

„Foarte bine", gândi apoi. Oamenii care luptau pentru o cauză nobilă deveneau mai uşor de manipulat – mai ales dacă acea cauză era ameninţată cumva.

— Dup-aia doamna s-o dus la o casă de lângă Leicester Square, adăugă băiatul cu un rânjet triumfător.

Dar rânjetul îi dispăru pe dată când Malcolm continuă să se uite la el, fără să spună nimic.

— Era casa unui domn Preston. Am aflat numele chiar de la menajera lui, zise băiatul, mutându-şi greutatea de pe un picior pe altul. Şi dup-aia femeia mi-o dat o chiflă abia scoasă din cuptor, când am întrebat-o dacă po' să-i curăţ hornu'.

— Preston, ei? repetă Sir Malcolm, întrebându-se de ce îi era atât de cunoscut numele acela. „Oare ar putea să fie vorba despre fratele libertin al lui Lord Meade?" se gândi atunci. Dar singurele talente notabile ale lui Jacob Preston păreau să fie acelea de a câştiga pariurile făcute la White's şi de a umbla ca un desfrânat pe la toate soţiile nefericite din lumea bună. Eşti sigur că numele omului era Jacob Preston?

— Da, dom'le, tocmai el. Doamna… zise el, pronunţând cuvântul destul de stâlcit… cre' c-o stat acolo mult timp să-l aştepte. Că domnu' însuşi o venit mult mai târziu. Băiatul încuviinţă apoi din cap de multe ori, ca o vrabie care stă pe pervaz, de parcă gestul acela nervos ar fi adăugat adevăr cuvintelor sale. Şi dup-aia o venit iar acas' la el, devreme în dimineaţa asta. Şi pe urmă doamna şi

domnu’ au plecat împreună în trăsura ei elegantă. Erau prieteni nevoie mare.

Malcolm bătu cu degetele în birou, făcând să tremure aripile liliacului împăiat care era aşezat pe un colţ.

— Şi unde s-au dus Lady Cambourne şi domnul Preston?

Băiatul se holbă neîncrezător la liliac, de parcă s-ar fi aşteptat să se ridice de pe suportul său de sârmă şi să înceapă să zboare prin cameră.

— Păi, Excelenţă, nici măcar io’, care mi-s tare iute de picioare, nu po’ să alerg mai repede ca nişte cai. Dar adăugă apoi, când văzu că Malcolm se încruntă: Da’ să ştiţi că l-am auzit pe domn zicând că voiau să meargă la taverna King’s Arm, colţ cu Oxford Street. Şi, după ce am auzit ast’, am fugit direct aici. M-am gândit c-o să vreţi să ştiţi imediat.

Băiatul întinse apoi palma tuciurie, şi buzele i se strânseră într-un zâmbet plin de speranţă.

Malcolm se căută în buzunar şi scoase două monede de cupru, pe care le aruncă pe birou. Una din ele se rostogoli şi căzu pe jos înainte ca băiatul să poată pune mâna pe ea, aşa că fu nevoit să se lase în genunchi ca să o caute. Se ridică apoi, ţinând ambele monede. După aceea rânji şi îi mulţumi lui Malcolm, de parcă tocmai ar fi primit diamante sau perle.

— Mai am şi altele de dat unui băiat care ştie să-şi ţină gura şi să fie cu ochii în patru. De acum încolo poţi ignora ce face doamna şi unde se duce. Fii cu ochii pe Preston! Mă aştept să primesc câte un raport zilnic de la tine.

Băiatul încuviinţă din cap energic.

— Da, dom’le, îl veţi primi. O să-l pândesc ca un vultur.

— Şi ai grijă să nu-şi dea seama că e urmărit. Aşa că nu mai ai ce căuta lâncezind pe la uşa bucătăriei lui, sperând să primeşti resturi. S-ar putea că aşa să te observe cineva, zise Malcolm şi miji ochii, până când băiatul se făcu

mic şi îşi ascunse capul sub gulerul său murdar.

Puterea era un lucru inutil dacă un om ezita să o folosească, însă Malcolm nu şovăia niciodată. Până şi bărbaţii în toată firea tremurau de frică atunci când auzeau blestemele sale şoptite. Aşa că nu fu deloc surprins să-l vadă pe băiat cutremurându-se din toate încheieturile, în timp ce mâinile-i subţiri şi tremurânde făceau pe furiş semnul crucii în dreptul coastelor.

— N… nu, domnule, se bâlbâi băiatul. Nu o să las pe nimeni să mă vadă.

— Foarte bine. Acum du-te!

Băiatul îşi luă picioarele la spinare şi dispăru în grabă. Buzele lui Malcolm zvâcniră imediat şi luară forma unui zâmbet satisfăcut. Se gândi că, dacă îi inspira îndeajuns de multă frică, existau totuşi şanse ca băiatul să fi putut găsi motivaţia necesară de a alerga mai repede decât caii.

Malcolm se ridică şi se uită pe fereastra lui gotică cu arcadă. Casa lui se afla în vârful dealului Penton Rise, aşa că de la etajul superior avea o vedere de ansamblu asupra Londrei şi asupra străzilor ei, care se întindeau în toate direcţiile, semănând cu o pânză de păianjen. Dacă Jacob Preston se îndrepta spre King’s Arm, probabil făcuse deja legătura între pumnal şi ordin. Taverna aceea era locul lor obişnuit pentru întâlniri publice.

Nu ar fi fost corect ca Preston şi contesa să nu fie întâmpinaţi de cineva care să-i trimită în direcţia corectă, aşa că Malcolm îşi puse mantia şi coborî cele patru etaje pentru a ieşi în stradă. Avea să-l viziteze pe Lord Digory – conducătorul oficial al ordinului – şi să se ofere să-l scoată la tavernă pe boşorog, ca să-l trateze cu o halbă de bere în miezul zilei.

Iar dacă soarta avea să-i conducă spre o conversaţie întâmplătoare cu o contesă din Cornwall şi cu un crai din Leicester Square, atunci Malcolm urma să aibă ocazia perfectă de a-şi măsura din ochi adversarul.

Oh, da! Intenţiona să se folosească de Lady Cambourne şi de noul ei asociat, până când descopereau

unde se afla pumnalul care lipsea. Dar nu exista nicio îndoială în mintea lui că cei doi erau duşmanii săi şi că nu trebuia sub nicio formă să aibă încredere în ei mai departe de atât.

Atunci când un om petrecea prea mult timp în preajma unui obiect cu putere, acesta ajungea inevitabil să-i vorbească şi să-l atragă în plasa de mătase. Aşa că devenea aproape imposibil pentru persoana în cauză să se despartă de el. Şi cu siguranţă Lady Cambourne intrase în contact cu pumnalele suficient cât să-şi dea seama că erau mai mult decât nişte simple artefacte interesante.

„Poate că soţul ei chiar i-a şi explicat adevăratul lor rol înainte de acel sfârşit tragic”, cugetă Malcolm, în timp ce îşi croia drum prin mulţimea de oameni care aglomerau străzile înguste din jurul catedralei St. Paul. Urma să afle mai multe odată ce aranja ca Lord Digory să fie complicele său neştiutor pentru ieşirea din dimineaţa aceea.

*

Mirosul de drojdie al pâinii şi al berii îi inundă nările lui Julianne când Jacob îi deschise uşa de la taverna King’s Arm. Interiorul tavernei era întunecat, iar mesele şi băncuţele de lemn erau înnegrite de trecerea vremii. Pietrele care compuneau faţada şemineului masiv de lângă perete erau pătate de funingine. Veche de zeci de ani. Aproape toate scaunele erau ocupate de oameni cu un aspect aspru, care ridicau şi ciocneau halbele de bere şi-şi umpleau cu poftă burdihanele cu merindele de pe farfurii. În mod evident, preţurile din acel local venerabil nu depăşeau cu mult valoarea reală a mâncării şi a băuturii.

Rând pe rând, ochii curioşi ai clienţilor o cercetară din cap până-n picioare, şi atunci observă cu stupoare că în taverna aceea nu se mai afla nicio altă femeie care să nu poarte şorţ. Mai mulţi bărbaţi îşi înghiontiră cu cotul tovarăşii de masă, ca să-i facă atenţi, când trecu ea pe lângă ei. Julianne purta o fustă liliachie, confecţionată din

lână merinos, şi un corsaj cu ornamente delicate de culoare bej. Se simţea îmbrăcată cu mult prea elegant pentru King’s Arm. Cu siguranţă ar fi provocat mai puţină agitaţie dacă ar mai fi purtat hainele acelea negre îngrozitoare, caracteristice perioadei de doliu profund. Pentru că nimeni nu se uita de două ori la o femeie care purta straiele mohorâte ale văduviei. Dar se grăbi să îndepărteze din minte cu fermitate acele gânduri. Când se mai temuse vreodată să-şi facă o intrare grandioasă? Ridică bărbia şi păşi în întuneric.

Jacob o conduse spre o masă goală din colţul cel mai îndepărtat al tavernei şi apoi comandă pentru amândoi plăcintă ciobănească şi bere, fără să se consulte cu ea în prealabil. Asta o enervă un pic pe Julianne. În fond, era angajatoarea lui, nu tovarăşa sa. Ar fi trebuit să îi acorde mai mult respect. Dar fata care servea fu suficient de respectuoasă pentru toţi trei, şi îi apărură nişte gropiţe frumoase în obraji când Jacob îi zâmbi. După aceea dispăru ca să le aducă comanda, fusta fluturând în jurul ei.

Julianne cercetă mulţimea de chipuri din jurul ei. Cu toţii erau oameni voinici şi simpli, care purtau eşarfe înfăşurate în jurul gâtului, ca să se apere de frigul toamnei. Muncitori cu chipurile înăsprite, negustori slăbănogi şi funcţionari cu mâinile pătate de cerneală. Era o adunătură destul de ciudată şi pestriţă, dar niciunul dintre ei nu părea să fie genul care să aibă vreun interes erudit pentru setul de pumnale druide.

Cu toate acestea, Julianne se gândi că probabil aproape toţi dintre ei ar fi ştiut cum să mânuiască un pumnal într-o încăierare.

— Cum vei putea să-ţi dai seama dacă este cineva aici care să…

Jacob flutură din mână şi o întrerupse în clipa în care fata care servea se întoarse cu câte o halbă rece în fiecare mână.

— Am scos-o chiar eu din butoi, ca să fie bună şi proaspătă. Vine imediat şi plăcinta pe care aţi comandat-o,

domnule. Sper sincer ca totul să fie pe placul dumneavoastră. Fata se aplecă uşor şi-i oferi o privelişte generoasă în corsajul ei decoltat. Se mai gândi un pic, aruncă o privire spre Julianne şi apoi adăugă: Şi al dumneavoastră, doamnă.

Julianne se gândi atunci că fata era destul de frumuşică şi că îi amintea întrucâtva de un căţeluş mic şi prostovan. Dar era şi la fel de enervantă ca un puiuţ de animal care tocmai făcuse pipi pe podea.

— Mulţumesc, draga mea. Dar dumneaei ar trebui să i te adresezi cu „milady”, zise Jacob. Este contesa de Cambourne.

Fata făcu imediat ochii mari de uimire şi apoi coborî într-o reverenţă adâncă.

— Mii de scuze, milady! În general nu prea vin oameni de seamă pe aici, cu excepţia acelor dru…

Se opri însă imediat din vorbit şi-şi muşcă buza de jos.

Julianne îi zâmbi uşor. Jacob se aplecă spre ea şi o întrebă secretos:

— Voiai să spui druizi?

Fata aruncă o ocheadă rapidă spre proprietarul tavernei şi încuviinţă din cap. Apoi coborî repede ochii în pământ, de parcă ar fi încercat să-şi păzească gândurile.

— Da, domnule, voiam să spun… *ei.*

— În cazul acesta mă întreb dacă ne-ai putea ajuta cu ceva.

— Desigur, dom’le. Orice, izbucni ea, sperând la o schimbare a subiectului.

Fata se înmuie imediat şi pe chipul ei se instală o expresie visătoare. Julianne era absolut sigură că prin acel „orice” rostit cu respiraţia întretăiată însemna că era gata să-i poarte copiii lui Jacob.

— Aşadar, este adevărat că Ordinul Druizilor frecventează uneori acest local încântător? o întrebă Jacob.

— Da. Expresia îngrijorată de mai devreme se instalase din nou pe chipul ei. Semăna întrucâtva cu o porumbiţă, care simţea că exista un pericol în desiş, dar nu

putea identifica sursa lui exactă. Dar aceasta nu este ziua lor obişnuită… mă înţelegeţi dumneavoastră.

— Da, bănuiesc că nu este. Dar aş vrea să îi cunosc, zise Jacob. Se întâmplă cumva ca vreunii dintre membri să vină pe aici şi cu alte ocazii?

Fata ridică din umeri, dar apoi încuviinţă din cap.

— Cam oricând li se năzare.

Jacob aşează atunci o monedă pe masă.

— Dacă apare vreunul, cât timp suntem şi noi aici şi dacă ai putea să mă îndrepţi în direcţia lui… atunci vei mai primi o guinee.

Fata luă imediat moneda. Ochii ei ca nişte albăstrele străluceau cu un interes nou descoperit şi zâmbetul acela larg îşi făcu din nou loc pe chipul ei. Era mai mult decât evident că orice îngrijorare pe care o simţea faţă de prezenţa ocazională a druizilor acolo putea fi înăbuşită pentru preţul corect.

— Dacă văd vreunul dintre domnii aceia, o să am grijă să vă fac cu ochiul.

Privirea lui Jacob o urmări pentru o clipă în vreme ce se îndepărta în grabă.

— Cred că e dispusă să facă mai multe pentru tine decât doar un semn din ochi, zise Julianne, enervată la culme de faptul că gândul la domnul Preston tăvălindu-se cu hangiţa aceea o făcuse să fie atât de arţăgoasă.

— Totuşi, este de-ajuns pentru moment, zise Jacob şi zâmbi larg, în timp ce ridica halba de bere. Să ciocnim pentru succesul demersului nostru.

Julianne ciocni halba cu a lui.

— Şi ca să reuşim *în timp util.*

Scrisoarea pe care i-o lăsase cumpărătorul ei anonim la hotel era limpede ca lumina zilei. Termenul-limită de predare a celor şase pumnale era inflexibil.

Dar acela nu era singurul lucru îngrijorător în legătură cu scrisoarea. Simplul fapt că apăruse pentru ea la hotelul Golden Cockerel – şi încă la doar câteva ore după ce sosise la Londra – era un semn clar că cineva îi urmărea toate

mişcările. Mai aruncă o privire prin încăperea aceea plină de oameni de rând. Nu surprinse pe nimeni privind-o pe furiş. Dar, cu toate acestea, nu putea scăpa de senzaţia că cineva o urmărea.

Se hotărî atunci că era mai bine să fie şi ea cu ochii în patru. Aşa că cercetă cu atenţie fiecare nou-venit. După câteva minute, intrară în tavernă doi domni care ieşeau în evidenţă în mulţimea de clienţi obişnuiţi.

Bărbatul mai scund purta un costum elegant de plimbare. Dungile orizontale ale pantalonilor săi gri nu ajutau însă deloc în crearea iluziei unei înălţimi mai avantajoase. Cu toate acestea, jobenul său confecţionat din păr de castor compensa mai mult decât suficient pentru acel neajuns. Făcea gesturi largi în timp ce vorbea şi părea să se contrazică cu asociatul său, care avea o statură mult mai impunătoare.

Julianne înghiţi apăsat şi îşi înăbuşi un zâmbet de amuzament. Se gândi că omul trebuia să fie destul de nostim, în stilul caracteristic al oamenilor cărora le plăcea să audă sunetul propriei voci.

Totuşi, atenţia ei nu zăbovi prea mult asupra lui. La o a doua privire, descoperi că tovarăşul său părea mult mai interesant. Bărbatul era înalt, cu umerii laţi, şi ar fi putut concura cu uşurinţă cu statura impozantă a lui Jacob Preston. Dar, spre deosebire de Jacob, care era brunet, părul său blond îl făcea să pară şi mai fascinant, din cauza faptului că era îmbrăcat în negru din cap până-n picioare. În plus, pe umerii săi flutura o mantie neagră pretenţioasă, cu mult mai de efect decât redingota simplă şi groasă purtată de tovarăşul său.

Trăsăturile lui erau ascuţite şi bine conturate, şi avea un nas acvilin minunat. Între sprâncenele sale erau sculptate şanţuri adânci, iar maxilarul lui părea tare ca o stâncă. Apoi îi zâmbi tovarăşului său mai scund, şi chipul i se transformă complet, din cel al unui demon furios în cel al unui arhanghel binevoitor. Înfăţişarea lui era aproape războinică în esenţă, fiind totuşi binecuvântată cu o

oarecare gingăşie.

Lui Julianne îi apărură fluturaşi în stomac, ca reacţie la vederea acelui bărbat extrem de atrăgător.

— Ai găsit pe cineva căruia ţi-ar plăcea să-i faci cu ochiul? o întrebă Jacob, în timp ce privirea lui se muta de la ea la bărbatul nou-venit.

— Sigur că nu. Pur şi simplu încerc să-mi dau seama dacă ar putea fi aici omul pe care-l căutăm. Julianne îşi afundă apoi nasul în halba ei de bere şi descoperi cu plăcere că avea un miros de drojdie bogat ca pâinea proaspătă. Apoi apăru fata cu plăcinta lor, şi asta o salvă de la a mai da explicaţii suplimentare. Aroma aceea îmbietoare o făcu să-şi amintească faptul că sărise peste micul dejun. Luă în furculiţă o bucăţică din crusta pufoasă şi o trecu prin sosul aburind. Delicioasă! exclamă apoi.

Jacob scoase o furculiţă cu trei dinţi din buzunarul vestei sale şi gustă şi el. Metalul acela alb nu strălucea la fel de tare ca argintul, dar nu era nici la fel de lipsit de strălucire precum furculiţele din aliaj oferite de tavernă.

— Obişnuieşti să-ţi aduci propriile tacâmuri atunci când iei masa în oraş? îl întrebă ea.

— Întotdeauna.

— De ce?

— Un prieten de-al meu studiază ca să devină medic. După spusele lui George, există mici bestii, numite „microbi”, care sunt atât de minuscule, încât nu pot fi observate cu ochiul liber. După spusele lui, aceşti microbi sunt cei care cauzează toate îmbolnăvirile din Londra, şi nu aerul împuţit al râului Tamisa. În orice caz, George susţine că trăiesc peste tot şi că sunt transferate de la o persoană la alta, ca un fel de păduchi minusculi. Jacob se uită apoi prin cameră la oamenii obişnuiţi pe care-i aveau drept tovarăşi în acea seară. Cel puţin, dacă îmi aduc propria furculiţă, ştiu a cui gură a mai atins-o.

— Uff! Foarte bun mod de a-mi alunga plăcerea de-a mânca.

— Prostii. Sunt sigur că a ta este într-o stare perfectă.

La urma urmei, George s-a înşelat în legătură cu multe lucruri, de-a lungul timpului. Mănâncă liniştită!

Aromele îmbietoare ale plăcintei îi făcuseră o foame teribilă, aşa că procedă întocmai după cum o îndemnă el. Dar numai după ce îşi frecă energic furculiţa cu un şerveţel, timp de aproximativ un minut.

Doar în caz că George avea dreptate în legătură cu bestiile acelea mici numite microbi.

Capitolul 5

— Banii tăi nu sunt buni aici, Digory, zise Malcolm şi lăsă pe masă suficiente monede pentru a achita întreaga notă. Fac eu cinste de data asta.

— Îţi rămân dator, Ravenwood. Lord Digory se opri apoi din vorbit, îndeajuns pentru a da pe gât o jumătate de halbă. Spuma de la bere îi lăsă o mustaţă pufoasă deasupra buzei de sus proeminente, pe care o linse apoi zgomotos. Lady Digory pleacă urechea la ce îi spun bârfitoarele acelea iscoditoare, care militează pentru abstinenţa de la băutură. Nu mai există nicio picătură de tărie în toată casa. Încă mă mai lasă să beau vin la cină, dar spune-mi tu mie la ce se ajunge cu lumea asta dacă un bărbat nu mai poate bea tihnit un păhărel în liniştea propriului salon?

— În cazul acesta, următoarea rundă o să fie de whisky, zise Malcolm şi-i făcu un semn barmanului. Dă-ne două pahare din cel mai bun whisky, Tobias. Şi repede!

Bărbatul dispăru imediat în spatele barului, unde ţinea cele mai bune băuturi. Hangiţa fluşturatică trecu pe lângă Malcolm şi tovarăşul său, fără să-i privească, hotărâtă să-şi urmeze şeful.

Malcolm se mai uitase la ea o dată sau de două ori, când membrii ordinului se întâlniseră la tavernă. Era destul de atrăgătoare într-un fel necizelat. El prefera însă femeile mai rafinate. Cu toate acestea, se gândi că ar putea fi o

distracţie potrivită pentru unii dintre tovarăşii săi la următoarea adunare clandestină programată.

— Tobias, zise ea, aproape în şoaptă. Dar Malcolm era destul de interesat de ce avea de spus încât să audă fiecare cuvinţel. Astăzi avem aici o contesă în carne şi oase.

— Unde?

— La masa din spate.

Lord Digory predica tare şi cu înflăcărare despre relele provocate de mişcarea care milita pentru abstinenţa de la băutură. Şi chiar obţinu câteva urale de aprobare şi felicitări de la clienţii din jur. Aşa că Malcolm era liber să-şi lase privirea şi atenţia să rătăcească împrejur.

Chiar şi în întunericul tavernei, îşi putea da seama că, în cele câteva ocazii când o întrezărise pe Lady Cambourne în globul lui de cristal, imaginile acelea fugare nu o onoraseră câtuşi de puţin. Avea o osatură fină şi un chip ce părea la fel de delicat precum porţelanul, iar ochii ei erau mari şi expresivi. În plus, avea un fel de a fi care făcea un bărbat să-şi dorească să o protejeze. Cât despre curbura pieptului ei… ei bine, asta îl făcea să-şi dorească şi multe alte lucruri.

Era splendidă. Şi era uşor de înţeles de ce contele trecuse cu vederea trecutul ei oarecum neplăcut şi o transformase în contesa lui.

Ar fi putut fi la fel de bine şi o regină.

Şoaptele insistente ale hangiţei îi întrerupseră însă şirul gândurilor.

— Mă întrebam dacă mai ai din biscuiţii ăia pretenţioşi, îi zise ea lui Tobias. Mă gândeam că le-am putea oferi ceva din partea casei ei şi domnului ăluia care o însoţeşte, ca să le mulţumim într-un fel că au adus un plus de rafinament localului. Dacă le place la noi, e posibil să mai vină şi să aducă şi câţiva dintre prietenii lor snobi… şi aşa ai mai putea creşte preţurile.

— Verifică în cămară.

Tobias apăru apoi cu o sticlă de Glenlivet, pe care fu nevoit să o şteargă bine de praf înainte de a o desface şi de

a turna două pahare pentru Sir Malcolm şi Lord Digory. Baronul ciocni cu Malcolm şi apoi dădu pe gât paharul, dintr-o singură înghiţitură. Apoi făcu semn să li se mai aducă un rând.

Fata reapăru şi ea cu o tavă plină cu dulciuri, dar Malcolm o apucă de braţ când trecu pe lângă el. În ochii ei se ivi o sclipire furioasă când îl recunoscu, dar apoi coborî privirea spre vârfurile pantofilor ei jerpeliţi.

Malcolm se întrebă imediat dacă simţise cumva cum intenţiona s-o folosească la următoarea întâlnire a sectei sale secrete. Dar ar fi avut el grijă să-i şi placă, măcar un pic. Exista o graniţă foarte fină care separa plăcerea de durere. Şi trebuia încălcată din când în când, pentru ca persoana în cauză să ştie care îi era locul.

— Te-am auzit oare spunând că se află o contesă printre noi astăzi? o întrebă Malcolm.

Fata încuviinţă din cap.

— Vreau să ştiu numele ei, zise el, strângând-o şi mai tare de braţ.

Fata tresări şi dădu ochii peste cap.

— Contesa de… Can… Cambore.

— Cambourne? îi sugeră el, binevoitor.

Ea încuviinţă din cap energic şi încercă să se elibereze din strânsoarea mâinii lui.

— Cambourne! exclamă Lord Digory şi-şi ridică nasul din băutură, suficient timp pentru a repeta numele. După aceea dădu pe gât conţinutul dintr-o singură înghiţitură. Nu cumva aşa îl chema şi pe omul acela care avea în posesia sa pumnalele alea ceremoniale? Da, sigur aşa îl chema. Am o memorie de elefant. Poate că bătrânul nu a fost unul dintre noi, Ravenwood, dar să fiu al naibii dacă nu cunoştea foarte bine istoria! Mare păcat că şi-a pus capăt zilelor! Digory privi apoi prin cameră. Mi-ar plăcea foarte mult s-o cunosc.

— Este chiar acolo, zise fata şi aruncă uşor capul pe spate.

Lord Digory ridică imediat la ochi lornieta sa mică şi

pretenţioasă, pe care-o purta asupra sa pentru a corecta unul dintre neajunsurile bătrâneţii, şi se uită în direcţia indicată de fată.

— Doamna este la masa din colţ, cu domnul acela chipeş. Tocmai mă duceam să le duc farfuria asta cu biscuiţi.

— O să le-o ducem noi, zise Malcolm şi-i smulse tava din mână. Haide, Digory! Poţi să-i transmiţi personal doamnei condoleanţele tale.

— Da, cum să nu! Bine gândit.

Baronul îşi aranjă sacoul, încercând să-l facă să stea drept peste burdihanul său, însă eşuă lamentabil. Ultimele tendinţe ale modei nu erau deloc blânde cu Lord Digory. Dar el nu părea deloc tulburat de asta în vreme ce se îndreptă trufaş spre Lady Cambourne.

Bărbatul care stătea la masă cu contesa se ridică imediat când se apropiară.

„Jacob Preston”. Poate că era acceptat în cercuri sociale mai înalte decât cele la care putea aspira Malcolm, dar numai datorită fratelui său. În ciuda averii şi a privilegiului său, Preston nu era altceva decât un om de rând.

„Nu e deloc un cavaler al ţinutului!” gândi Sir Malcolm cu o îngâmfare uşor de înţeles. Chiar dacă se ridicase, nu exista niciun dram de respect în atitudinea lui Preston. Iar felul în care stătea, cu umerii încovoiaţi şi cu pumnii încleştaţi, semăna mai degrabă cu o poziţie de provocare la luptă decât cu una care să exprime respect şi o autodezaprobare politicoasă.

„Ce nemernic obraznic!”

În mod vag şi tulburător, Malcolm recunoscu ceva din el însuşi în Preston. Omul părea să înţeleagă faptul că adevărata putere nu se ascundea în titluri lipsite de importanţă. Dar probabil nu ştia la fel de multe pe câte ştia el. Puterea sălăşluia în aer şi în toate celelalte elemente ale naturii, aşteptând ca un cunoscător – cum era el însuşi, de exemplu – să vină să o valorifice şi să o folosească.

Când ajunse în colţul întunecat al tavernei, unde se afla masa contesei, Lord Digory făcu o plecăciune curtenitoare.

— Contesa de Cambourne, bănuiesc. Dă-mi voie să mă prezint! Sunt baronul Digory. Dar s-ar putea ca dumneata să mă recunoşti mai uşor ca fiind conducătorul Ordinului Antic al Druizilor. Dacă nu mă înşel, eu şi soţul dumitale am corespondat la un moment dat. La dispoziţia dumitale, milady!

Mai făcu o plecăciune deasupra mâinii ei întinse, în timp ce ea îi mulţumea.

— Daţi-mi voie să vi-l prezint şi pe asociatul meu!

Manierele lui Digory căpătau un caracter mai pompos de fiecare dată când avea un pic de whisky cald în stomac.

— Sir Malcolm Ravenwood, zise Digory şi făcu un semn din mână în direcţia lui Malcolm.

Preston abia dacă mişcă scurt din cap în semn de salut, apoi se trânti la loc pe scaun şi îşi îndreptă atenţia din nou asupra mâncării sale.

— Dă-mi voie să-mi exprim cele mai sincere condoleanţe pentru pierderea dumitale, contesă, zise Digory.

— Mulţumesc. Eşti foarte amabil!

Vocea ei era joasă şi aproape senzuală. Malcolm îşi aminti atunci că fusese actriţă înainte de a se căsători. Şi, din câte auzise, chiar una foarte bună! Era mai mult decât evident că încă ştia cum să-şi farmece publicul. Îl prezentă apoi pe Jacob Preston, care abia dacă ridică ochii de la plăcinta sa. După aceea Malcolm îi oferi tava cu biscuiţi, iar Lady Cambourne îi invită pe el şi pe Digory să li se alăture la masă.

— Nu aş vrea să par nedelicat… începu Lord Digory, dar apoi continuă fără nici cel mai mic dram de delicateţe în exprimare: Dar se întâmplă cumva să se mai afle în posesia dumitale acele pumnale în legătură cu care am corespondat eu şi soţul dumitale?

Julianne se uită spre Preston, care părea complet

preocupat să-şi îndese în gură bucăţi mult prea mari de cartofi şi carne de oaie.

— Da, încă le am.

— Mi se pare destul de neobişnuit că soţul dumitale nu a avut grijă ca pumnalele să ajungă la moştenitorul său, zise Malcolm.

Lui i se părea de neconceput ca un om să nu-i dăruiască fiului său o asemenea putere. Pe de altă parte, modul în care îşi găsise moartea contele sugera faptul că omul nu avea niciun pic de magie în suflet. Sau poate că de fapt Cambourne nici măcar nu cunoştea adevărata putere a pumnalelor.

„O să mergem până la capăt”.

— Fiul meu vitreg nu este deloc interesat de astfel de lucruri, spuse veselă Lady Cambourne. Armele rămân în posesia mea şi caut să aflu mai multe informaţii despre ele. Vedeţi, soţul meu a fost complet fascinat de pumnale. Faptul că îi continui pasiunea îmi alină întrucâtva durerea despărţirii de el. Şi l-am angajat pe domnul Preston pentru a mă ajuta în căutările mele.

Jacob Preston ridică o clipă privirea din farfurie şi afişă un zâmbet ca de lup, care-i dezvăluia toţi dinţii albi. După aceea mai îndesă o bucată de plăcintă în gură şi luă o înghiţitură mare de bere, fără să spună nici măcar un singur cuvânt.

— Este un mod lăudabil de a onora amintirea contelui, zise Digory. Şi perfect justificabil, draga mea. Aş putea să-ţi fiu de vreun ajutor?

Julianne se uită la Preston, ca şi când s-ar fi aşteptat ca el să preia conducerea conversaţiei, dar, când văzu că rămâne în continuare tăcut, se avântă mai departe. Lui Malcolm i se păru că întrezăreşte o sclipire furioasă în ochii ei mari, căprui.

— Sunt sigură că un domn erudit aşa ca dumneata cunoaşte foarte bine legenda unor astfel de artefacte, zise ea. Ţi-aş fi recunoscătoare pentru orice informaţie pe care mi-ai putea-o împărtăşi despre setul de pumnale.

— De fapt… voiam să spun că… de vreme ce este mai mult decât evident că reprezintă o amintire a suferinţei trăite, ordinul ar fi bucuros să-ţi ofere o sumă rezonabilă în schimbul lor şi să te scape de ele.

— A, pumnalele nu sunt de vânzare, zise ea repede.

„Punem pariu pe asta?” se gândi Malcolm cu viclenie.

Nemulţumirea lui Digory deveni imediat evidentă. Era un bărbat îmbrăcat la patru ace, dar insatisfacţia îl făcea să se umfle la faţă ca o broască râioasă.

— Mi-aş dori foarte mult să îţi pot fi de folos, dar sunt constrâns de regulile ordinului din care fac parte. Şi, ca să fiu pe deplin sincer, Lady Cambourne, filosofiile druide sunt interzise sexului frumos.

Dacă se simţise jignită de cuvintele lui, ştia foarte bine cum s-o ascundă. Zâmbetul ei era strălucitor şi ameţitor.

— O, înţeleg destul de bine asta, Lord Digory, dar cu siguranţă un bărbat aşa iluminat precum dumneata este conştient de schimbările pe care le aduce lumea modernă în legătură cu ceea ce este sau nu potrivit pentru femei. Se aplecă uşor în faţă, şi Digory păru să se topească un pic. Ba, din câte ştiu eu, chiar a fost depusă la Camera Lorzilor o petiţie prin care s-a cerut să li se acorde şi femeilor dreptul universal la vot…

— Asta a fost acum opt ani, şi până în prezent nu s-a mai întâmplat nimic cu petiţia aceea, afirmă Malcolm, cu o convingere fermă.

Voia să se asigure că ea avea să apeleze la el dacă dorea informaţii în legătură cu pumnalele.

Ea îl ţintui imediat cu privirea. Nu încerca deloc să ascundă faptul că o deranjase afirmaţia lui. Era mândră, inteligentă şi complet neştiutoare despre cât de neputincioasă era cu adevărat.

„Cât de minunat va fi să o învăţ umilinţa, să-i arăt cum stau lucrurile şi s-o fac să implore cu vocea tremurându-i de dorinţă”.

— Lord Digory, ţinând cont de unicitatea artefactelor

care se află în posesia mea, cu siguranţă poţi face o excepţie de această dată. Dacă ni s-ar permite să participăm la una dintre întâlnirile ordinului…

— Imposibil.

Julianne se jucă absentă cu panglica bonetei sale, reglând funda şi poziţionând-o în apropierea uneia din urechi.

— În caz că nu ştiaţi, înainte de a mă căsători cu Lord Cambourne, am fost actriţă, ba chiar am fost considerată extrem de talentată. Aş putea veni deghizată ca bărbat, şi te asigur că nimeni nu va şti niciodată.

Lord Digory izbucni în râs.

— Te rog, iartă-mă, milady, dar nimeni nu ar putea confunda o fiinţă ca dumneata… de o asemenea frumuseţe şi delicateţe… sau să creadă că este altceva decât o femeie… oricât de bine deghizată ai fi.

— Voi aduce unul dintre pumnale, ca să fie studiat de membrii ordinului dumitale. Răsăriră imediat nişte lacrimi care-i făceau ochii să strălucească precum chihlimbarul. Se întinse apoi peste masă şi aşează o mână mică şi înmănuşată pe antebraţul lui Lord Digory. Te rog, domnule!

Digory strânse tare din buze şi scoase un zgomot plin de frustrare.

— Mă tem că nu te pot ajuta. Dar dă-mi voi să-ţi spun ce pot face pentru dumneata… De sâmbătă într-o săptămână, eu şi Lady Digory vom organiza o mică serată acasă la noi. La un astfel de eveniment, membrilor ordinului li se permite să vină în compania soţiilor lor. Se va servi cina şi se va dansa, iar după ce doamnele se vor retrage în salon, domnul Preston li se poate alătura domnilor pentru trabucuri şi vin de Porto. Înţelegi şi dumneata că nu va fi la fel ca o întâlnire obişnuită a ordinului, dar te asigur să se vor discuta foarte multe lucruri de interes. Mai ales dacă Preston aduce cu el pumnalul.

Lady Cambourne oftă, extrem de frustrată.

— Dar milord…

— Am fi încântaţi, o întrerupse Preston. Acelea erau

primele cuvinte care lăsau să se înţeleagă că ştia să-şi folosească gura şi pentru altceva decât pentru a mesteca mâncare. Şterse apoi furculiţa pe şervеţel şi o strecură în buzunarul vestei sale. Să mergem, milady! Ai întârziat deja la întâlnirea cu modista dumitale şi fără îndoială vei avea nevoie de o rochie nouă de bal.

Lord Digory zâmbi cu îngăduinţă şi îi privi plecând.

— Ce spun eu mereu, Ravenwood? Toate femeile sunt la fel. Sunt la fel de uşor de distras ca nişte copii şi pentru asta nu e nevoie decât de un pic de dantelă franţuzească. Auzi şi tu… drept de vot pentru femei! exclamă şi se cutremură. De neconceput!

Malcolm îi privi plecând şi îşi puse întrebări în legătură cu comportamentul neobişnuit al domnului Preston. Fusese tăcut şi posac în compania unor oameni care îi erau net superiori. Şi, dacă asta nu era de-ajuns, la plecare luase cu el şi furculiţa cu care mâncase. Ori era un om foarte ciudat, ori îşi dorise ca ei să creadă asta despre el şi, implicit, să-l subestimeze.

— Da, aprobă Malcolm încruntat. De neconceput.

*

Jacob îi dădu vizitiului adresa croitoriei preferate de cei mai de seamă membri ai aristocraţiei londoneze. Julianne îşi muşcă buza, ca să nu-l contrazică. Dacă afla că îi cam sufla vântul prin buzunare, Jacob s-ar fi putut răzgândi în legătură cu ajutorul acordat.

Spera să-şi poată permite să-şi cumpere o rochie nouă fără să fie nevoită să amaneteze o parte dintre bijuterii. Nu mai purtase de mult nimic în afară de pandantivul cu ceas, colierul de perle şi bijuteriile de doliu, însă, pentru orice eventualitate, luase cu ea la Londra cele mai scumpe bijuterii pe care le deţinea. Ura gândul de a se despărţi de ele pentru o extravaganţă inutilă cum era o rochie nouă de bal.

Se baza pe cele mai costisitoare bijuterii pe care i le

dăruise Algernon ca să-şi asigure existenţa, dacă nu putea găsi în timp util ultimul pumnal. Iar, la nevoie, colierul ei cu rubine ar fi putut asigura pentru câţiva ani funcţionarea şcolii doamnei Osgood.

Aşa că nu îl inclusese şi pe acesta în ascunzătoarea ei de avere portabilă.

— Nu mi-ai fost de niciun ajutor acolo, zise Julianne printre dinţii încleştaţi, de îndată ce ea şi Jacob se urcară în trăsură. Puteam la fel de bine să am lângă mine un sac de cartofi. M-ai lăsat numai pe mine să vorbesc.

— Pentru ca eu să pot să ascult totul, zise Jacob lin şi bătu cu bastonul în plafonul trăsurii, ca să-i facă semn vizitiului că erau gata de plecare. După aceea trase draperiile ferestrelor, se lăsă pe spate şi închise ochii. Urechile unui om se închid automat atunci când vorbeşte. Devine prea ocupat să se gândească ce să spună mai departe ca să mai fie atent la ce spune celălalt.

Raţionamentul lui era destul de logic, dar Julianne nu voia să recunoască asta.

— Ei bine, află că o femeie are mai multă experienţă în a-l asculta pe celălalt în timp ce vorbeşte, altfel n-ar apuca niciodată să spună nimic. Şi ce zici de faptul că acel Sir Malcolm era de părere că pumnalele ar fi trebuit să ajungă la afurisitul de moştenitor al lui Algernon? De parcă fiului meu vitreg i-ar fi păsat cât de puţin de tatăl său ori de lucrurile la care ţinea. Algernon s-ar răsuci în mormânt dacă ar şti că… Se opri însă şi păstră pentru ea restul frazei care ameninţa să i se rostogolească de pe limbă. În regulă! Dacă tot ascultai cu aşa mare atenţie, ia spune-mi, ce-ai auzit tu, în plus faţă de ce am auzit eu?

— Că Digory este dispus să încalce regulile pentru tine şi să ne invite la un eveniment care în mod normal este rezervat numai membrilor. Asta poate fi în avantajul nostru.

— Cum aşa? Îşi dorea să se fi uitat la ea în timp ce vorbea. I se părea enervant să discute cu un om care ar fi putut aţipi în orice clipă. Eu voi fi exilată în salon, unde o să servesc ceaiul cu doamnele şi o să am parte de cele mai

plictisitoare conversaţii, în timp ce tu…

— Eu voi face exact ce m-ai angajat să fac, o întrerupse Jacob. Crezi că nu o să împărtăşesc cu tine fiecare informaţie pe care o s-o aflu de acolo?

— Păi, şi nu crezi că la asta se va aştepta şi Digory? Şi că implicit va fi mai rezervat în a-ţi spune lucruri importante?

— Cred că asta depinde de cât de mult îşi doreşte să vadă pumnalul. Trăsura era foarte mică, iar umerii lui Jacob erau neobişnuit de laţi. Deschise ochii, îşi îndreptă spatele şi îşi aşeză mâna pe după umerii ei, peste spătarul banchetei, ca să încapă amândoi mai bine în spaţiul înghesuit. Eu nu o să fiu la fel de dornic ca tine să i-l ofer.

Julianne miji ochii şi-l privi cu atenţie.

— Ar fi trebuit să-mi spui dacă ai fi vrut să procedez altfel.

— Nu mai contează. Te-ai descurcat foarte bine, Julianne. Sincer îţi spun.

Mâna lui îi mângâia umărul în cercuri uşoare şi lente. Ar fi trebuit să-l facă să înceteze, însă se simţea al naibii de bine. Neliniştea se scurgea din trupul ei cu fiecare atingere.

— Dar dacă pumnalul trebuie să părăsească seiful tău, atunci vreau să se afle la mine, zise ea subliniind ultimul cuvânt.

— Nu te teme! Îşi strecură degetul sub bărbia ei şi-i întoarse chipul spre al lui. Pumnalul nu pleacă nicăieri. O să rămână în seif.

— Dar ai spus că…

— Că vom fi încântaţi să participăm la serata organizată de el. Se aplecă mai aproape de ea, şi Julianne îi inhală mirosul extrem de masculin, îmbogăţit cu bergamotă şi lemn de santal. Nu am promis că o să iau cu mine pumnalul. Asta a fost doar presupunerea lui. Printre asociaţii mei nu tocmai respectabili există şi un artizan priceput, care este mai mult decât capabil să creeze pentru noi o copie a pumnalului. Aşa că pumnalul adevărat nu se va afla în niciun pericol.

Ochii lui cenuşii se întunecară când se uită în jos la ea. Nu mai păreau de gheaţă, ci de oţel brunat. Iar gura lui se afla atât de aproape de a ei, că mai că o putea gusta. Înghiţi în sec cu mare greutate.

În clipa aceea nu pumnalul era în pericol, ci hotărârea ei de a nu se implica într-o relaţie cu bărbatul acela care se afla în serviciul ei.

— Dar dacă află că pumnalul nu este cel adevărat, ci o copie, atunci… atunci cum ai de gând să scoţi vreo informaţie de la el?

— Asociatul meu este foarte bun la ceea ce face. Şi, dacă există vreo şansă ca Digory să fie mai inteligent decât pare, fii fără grijă! Am şi eu talentele mele. Cum face cineva să afle secretele altcuiva? Îşi atinse uşor buzele de ale ei, dar apoi se retrase. Va trebui să-l fac să vrea să îmi spună tot ce ştie.

Dumnezeu ştia că stârnea dorinţa în ea. Amintirea sărutului lui Jacob din noaptea trecută era imprimată adânc în mintea ei. Iar respiraţia lui îi încălzise gura uşor întredeschisă. Îşi umezi buza de jos cu limba. Apoi se aplecă spre el, reducând distanţa dintre ei, şi îl sărută înapoi.

Nu intenţionase s-o facă. Doar că se afla atât de aproape de ea… şi era atât de viril… de vibrant şi de plin de viaţă. Jacob făcea ca trupul ei să-şi aducă aminte cum era să se simtă real.

Existase o vreme când se simţise reală numai când urca pe scenă. Pentru că acolo se putea lepăda ca un şarpe de pielea unei fete sărmane, de rând, care se născuse în Cheapside… pentru a deveni în schimb… o zeiţă, o seducătoare, o criminală sau o târfă. În fiecare seară, încerca altă identitate, la fel cum un om obişnuit proba haine. Trăia şi uneori şi murea în cele mai cumplite momente ale acelui alter ego. Iar apoi ieşea teafără şi nevătămată pe uşa laterală a scenei, după ce totul se termina.

Uneori i se păruse chiar că întreaga ei viaţă din afara

scenei era de fapt fantezia. Camerele închiriate prăpădite în care fusese obligată să locuiască. Călătoriile nesfârşite dintr-un oraş în altul. Intrigile şi geloziile de culise. Singurele cuvinte pe care le scotea pe gură şi le simţea ca fiind adevărate fuseseră cele menţionate în scenariu. Iar singurele pasiuni reale din viaţa sa fuseseră cele la care se deda în fiecare seară, când era în pielea unui personaj. Şi de două ori sâmbăta, dacă lua în calcul şi matineul.

Într-un fel, să devină contesa lui Algernon fusese cel mai bun şi mai important rol al carierei sale. Dar nu era altceva decât un rol.

Reală, în schimb, era apăsarea gurii lui Jacob pe a ei. Sărutul acela nu era ceva regizat, ci ceva care se întâmplase pur şi simplu. Iar felul în care îi bubuia sângele în urechi atunci când o săruta nu era plănuit dinainte. Nu exista niciun public care să aştepte cu sufletul la gură să vadă ce se întâmpla după aceea. Mâna lui pe pielea ei…

Constată atunci că îi descheiase corsajul, fără ca ea să-şi dea seama, şi că în clipa aceea trasa cu degetul marginea dantelată care se ridica un pic mai sus de corset. Sfârcul ei se întări imediat, simţind apropierea degetului său. Apoi gura lui călători de-a lungul maxilarului ei şi cobori pe gât, trasând cu buzele o cale de sărutări, care se întindea mai jos de claviculă.

Jacob strecură apoi un deget sub dantelă şi-i atinse sfârcul cu buricele degetului. Dorinţa se acumulă imediat în miezul ei cald şi umed. Ea inspiră chinuit printre dinţi.

Trupul ei revenea la viaţă furios, în timp ce gura lui îşi croia drum spre golul dintre sânii ei. Dezlegă încet cu dinţii funda decolteului lenjeriei ei de corp şi dădu la o parte materialul, ca să-i dezgolească sfârcurile rozalii, chiar deasupra marginii dure a corsetului. Strânse apoi buzele în jurul unui sfârc şi supse cu poftă.

Trăsura care se legăna părea să se topească în ceaţă în jurul ei.

Avusese şi alţi iubiţi înaintea soţului ei. În fond, ce actriţă nu avusese? Şi trăise o perioadă intensă şi

satisfăcătoare şi cu Algernon, atunci când acesta putuse să-şi îndeplinească jurământul de a o „venera” cu trupul său. Şi, după moartea soţului ei, fusese tentată să primească alt bărbat în patul ei de văduvă.

Dar nu mai dorise niciodată un bărbat cu intensitatea mistuitoare cu care-l dorea pe Jacob Preston.

Îşi strecură mâna sub haina lui şi o lăsă să umble liberă pe cămaşă şi pe vestă. Putea simţi fierbinţeala specific masculină a trupului lui, chiar şi prin straturile de material. Îi apăru atunci în minte imaginea corpului său gol şi îi simţi pieptul tare ca piatra…

Suspecta că mai exista şi o altă parte a corpului său care era la fel de tare.

Dar, înainte ca mâna ei să poată rătăci mai jos pentru a afla, Jacob se opri din omagiul iscusit adus sânilor ei şi ridică uşor capul.

— Trăsura s-a oprit. Probabil am ajuns.

Julianne rămase cu gura căscată.

— Asta e tot ce poţi să spui?

Privirea lui o întâlni pe a ei cu o intensitate arzândă.

— Ce vrei să spun? Că aş prefera să îţi ridic fustele chiar aici şi acum şi să ne contopim până nu mai ştii de tine, în loc de a continua să lucrez la cazul tău?

Jacob îşi strecură mâna sub jupa şi crinolina ei şi îşi plimbă palma în sus pe piciorul ei. Ţesătura subţire a lenjeriei ei intime nu o apăra deloc împotriva fiorilor pe care-i lăsau în urmă degetele lui.

— Pentru că acesta ar fi adevărul, recunoscu el.

Miezul ei pulsa incontrolabil. El îi acoperi sexul cu mâna, ţinând în palmă movila fierbinte a feminităţii ei. Apoi vârful unui deget găsi fanta din lenjeria ei şi pătrunse în ascunzişul său umed. Julianne închise ochii îşi muşcă interiorul obrazului ca să nu geamă de plăcere.

— Să-i spun vizitiului să ne plimbe în jurul Hyde Park de câteva ori? întrebă el.

Vocea lui răsuna ca un huruit senzual în urechea ei.

Ar fi trebuit să refuze. Ar fi trebuit să se gândească la

răposatul ei soţ. Ar fi trebuit să-şi aducă aminte ce avea să se întâmple dacă nu găsea ultimul pumnal în timp util. Dar, când degetele lui Jacob se mişcară uşor în interiorul ei şi-i mângâiară zonele delicate, nu mai putu face altceva decât să se lase pradă senzaţiilor.

— Vizitiu, îl auzi pe Jacob spunând, parcă de la mare distanţă. Fă de trei ori înconjurul parcului, te rog. Şi... nu te grăbi!

Capitolul 6

Draperiile trăsurii erau trase, aşa că ţineau la distanţă lumea exterioară şi îi învăluiau în semiîntuneric. Dar ea nu avea nevoie să vadă nimic. Gura lui Jacob o acoperea pe a ei şi înghiţea cele câteva sunete neputincioase care se răsfrângeau din gâtul ei. Mâna lui păcătoasă se întorsese între picioarele ei şi îi descoperea toate secretele. Simţea că fiecare atingere a degetelor lui îi dezgolea şi mai mult sufletul.

Julianne nu l-ar fi oprit pentru nimic în lume. Desfăcu şi mai mult genunchii şi îşi ancoră un picior în poala lui, pentru a-i oferi acces total la locul secret dintre coapsele ei.

— Doamne, eşti atât de dulce! zise el.

Avea vocea răguşită de dorinţă. Îi eliberă gura şi îşi îndreptă toată atenţia din nou asupra sânilor ei.

Julianne desfăcu funda înainte să ajungă acolo buzele lui şi îşi ridică sânii pentru a-i elibera şi mai mult din strânsoarea corsetului.

Jacob îi sugea sfârcul în acelaşi ritm cu trăsura care se legăna, în acelaşi ritm în care o atingea cu degetele. Ea se înclină şi se apăsă şi mai tare de palma lui.

Fierbinţeală. Frecare. Umezeală caldă. Se simţea udă şi umflată, iar dorinţa pe care o simţea pentru el devenise de-a dreptul dureroasă. Pasiunea se revărsa în ea în valuri vibrante.

Făcea cerculeţe cu limba pe sfârcul ei, în timp ce degetul lui mare îi mângâia punctul cel mai sensibil cu atingeri concentrice. Julianne scoase un sunet şoptit şi neputincios, dar degetul lui continuă jocul acela înnebunitor.

Întinse mâna şi-l apucă de vintre. Simţi cum testiculele lui se strânseră sub atingerea ei, chiar şi prin materialul gros al pantalonilor. Apoi îşi trecu fără blândeţe palma pe toată lungimea bărbăţiei lui.

El mârâi de plăcere şi-şi strânse buzele în jurul sfârcului ei, ronţăindu-i carnea umflată de dorinţă. Găsi apoi punctul cel mai sensibil dintre coapsele ei şi o conduse spre finalizare cu câteva atingeri abile. Ea ajunse la orgasm înainte chiar să-şi dea seama că se îndrepta într-acolo.

Valul eliberator o traversă cu viteză şi o copleşi fără niciun avertisment. Întregul ei trup se cutremură şi se încordă din cauza contracţiilor interioare. Pentru o clipă, avu senzaţia că părăsea acel adăpost de carne, fiind propulsată spre tărâmul luminii primordiale. Apoi se prăbuşi înapoi în trupul ei, pentru a simţi ultimii fiori ai eliberării. Avea respiraţia întretăiată şi se simţea sleită de puteri.

Când avu din nou forţa de a gândi raţional, constată că gura lui Jacob o săruta din nou tandru pe a ei.

O convingea cu pricepere să se întoarcă din călătoria ei misterioasă.

Venise rândul ei să-l ridice pe culmile extazului. Buzele ei luară forma unui zâmbet felin. Se mută pe bancheta din faţa lui, îşi scoase mănuşile şi-i desfăcu primul nasture de la pantaloni.

*

În interiorul trăsurii plutea un miros slab de camelie şi un altul pregnant, moscat, al sexului. Corpul lui Jacob răspundea la ambele arome. Fustele voluminoase ale lui Julianne nu-i permiteau să arunce o ocheadă dedesubt – nu cu toate straturile de jupe şi cu crinolina. Cu toate acestea,

sânii ei minunaţi erau încă expuşi, în timp ce se chinuia concentrată cu nasturii pantalonilor lui.

Femeia aceea era o minunăţie.

Şi-ar fi dorit să-i poată spune asta şi ei. Totuşi, nu îndrăznea să rostească nici măcar un singur cuvânt, de teamă ca nu cumva să rupă vraja. Limba i se lipi de cerul gurii, în timp ce ea se ocupă abil să dea la o parte materialul lenjeriei lui.

Omul său, Fenwick – care nu prea avusese niciodată noroc în dragoste –, susţinea că toate femeile erau în parte vrăjitoare. Oare Julianne aruncase asupra lui o vrajă care-l făcea să tacă? Apoi degetele ei îi găsiră carnea dezgolită, şi Jacob se hotărî că nu-i mai păsa, nici dacă făcuse asta într-adevăr.

Mădularul lui se eliberă imediat din hainele restrictive. Dar ea nu fu mulţumită până nu-i dezgoli şi scrotul. El îi privi chipul în timp ce îl studia. Avea buzele uşor întredeschise, când îşi alunecă un deget iscoditor de-a lungul testiculelor lui, făcând fiecare fir de păr sârmos să se ridice în poziţie de drepţi. Julianne îşi trecu apoi încheieturile degetelor printre testiculele lui şi pe întreaga lungime a bărbăţiei sale, oprindu-se să atingă cu degetul mare pielea aspră chiar de sub capul mădularului.

Jacob se cutremură de plăcere şi se strădui să se stăpânească. Dar, în ciuda tuturor eforturilor sale, în vârful bărbăţiei sale se formă o perlă mică de fluid. Se întinse apoi şi-i mângâie sânii. Sfârcurile ei se întăriră imediat, ca două coacăze coapte.

— Eşti foarte frumoasă, şopti el.

— Şi tu.

Julianne îşi ridică apoi fustele şi se cocoţă pe genunchii lui, cuibărindu-se aproape de vintrea sa. Era destul de dificil să se atingă, cu toate jupoanele şi cercurile crinolinei care-i despărţeau. Dar în cele din urmă simţi căldura gâdilătoare a buclelor dintre coapsele ei, lipită de mădularul său.

„Slavă Domnului că există francezii”.

Poate că pe plan mondial erau duşmanii veşnici ai Angliei, dar erau adevărate genii în materie de lenjerie intimă pentru femei. Omul care gândise fanta aceea în lenjerie ar fi trebuit să primească cel puţin titlul de cavaler.

Trăsura trecu apoi printr-o groapă şi-i aruncă pe amândoi în aer pentru o clipită. Aterizară înapoi pe banchetă destul de dur; marginea rigidă a corsetului ei îl izbi în buza de sus, iar sânii ei se cuibăriră de-o parte şi de alta a nasului lui. Îl durea un pic buza, dar în rest trupul lui jubila.

Jacob râse, gândindu-se că era un târg echitabil, şi îi acoperi sânii cu sărutări. Când îi zgârie uşor sfârcul cu dinţii, ea scoase nişte gemete înăbuşite de plăcere, care aproape că îi trimiseră spasme prin vintre.

— Oricât de mult mi-ar plăcea asta, cred că ar trebui să trecem la treabă mai repede, zise ea şi chicoti încet. Hyde Park nu e chiar atât de mare.

Julianne îşi mută apoi greutatea, şi vârful bărbăţiei lui alunecă prin fanta lenjeriei ei. Din nefericire, nu pătrunse în interiorul ei, dar se afla suficient de aproape încât să fie învăluit de umezeala excitaţiei ei. Jacob îşi muşcă buza ca să nu-şi reverse imediat sămânţa, ca vreun flăcău neisprăvit, neexperimentat.

— O, sângerezi un pic. Se aplecă atunci şi-i sărută uşor buza rănită.

— Probabil corsetul tău mi-o pregătea de mult.

Îşi linse încet buza superioară şi simţi gustul ca de cupru al sângelui.

— Hai că nu-i chiar aşa rău. Căută apoi în poşetă, de unde scoase o batistă, cu care tamponă porţiunea micuţă de piele crăpată. Dar s-ar putea să se umfle mai târziu.

— Ştiu eu un lucru care m-ar face să nu mă mai gândesc la rană, zise el şi se legănă sub ea.

Ea îi aruncă imediat un zâmbet păcătos şi-şi înclină şoldurile, desfătându-se cu propria-i excitaţie.

În sfârşit întâlnise o femeie care cunoştea bucuriile propriului trup şi le savura la fel de mult ca el!

Nu era sigur dacă Dumnezeu asculta rugăciunile lascive. Dar, indiferent ce anume făcuse ca să merite asta, spera ca divinitatea să îi lumineze mintea, ca să o poată face din nou. Curând.

Julianne întinse mâna între ei şi îl ghidă să o pătrundă.

— Un înger de femeie, zise el, cu sufletul la gură, în timp ce ea îl cuprindea în tunelul ei fierbinte şi strâmt.

Şoldurile lui se ridicară să le întâlnească pe ale ei, dar, din cauza poziţiei în care stăteau în trăsură, ea era cea care stabilea ritmul.

Julianne închise uşor ochii în timp ce se mişca deasupra lui, pierzându-se în propria-i plăcere. Lumina difuză care reuşea să pătrundă pe lateralele draperiilor de la ferestre dezvăluia că sânii ei cu vârfuri rozalii erau de o perfecţiune răvăşitoare. Se revărsau peste marginea dantelată, dar rigidă a corsetului şi săltau voioşi în ritmul mişcărilor ei. Ridică braţele şi desfăcu palma pe plafonul trăsurii, ca să se stabilizeze.

Jacob întinse mâna între ei. Îi depărtă apoi labiile şi făcu cercuri cu degetul mare în jurul clitorisului ei, binecuvântându-l în tăcere pe George. Prietenul său medic îi împrumutase cândva cărţile sale medicale şi aşa aflase denumirile propriu-zise ale componentelor organului sexual feminin, precum şi toate întrebuinţările lor încântătoare.

Julianne îşi lăsă apoi capul pe spate, şi boneta îi căzu pe o parte. Îşi arcui spatele de plăcere şi acceleră ritmul.

Jacob gemu.

Îşi folosi mâna liberă ca să se joace cu sfârcul ei şi apoi lunecă în jos, ca să-i lipească şi mai ferm şoldurile de trupul lui. În clipa aceea ar fi dat orice ca să se afle într-un pat şi să o poată supune la tortura cuvenită.

Doar că apoi Julianne începu tortura asupra lui.

Se opri brusc şi îl privi printre pleoapele-i leneşe, în timp ce ridica din sprâncene, ca într-o provocare tăcută.

Nu era deloc un înger de femeie! În momentul acela,

era un sucub[7] care îi tortura mădularul, promiţându-i plăcere şi aducându-l la un pas de orgasm, numai pentru a-i nega apoi eliberarea mult râvnită. Lui Jacob aproape că îi venea să o implore să continue. Dar nu îi stătea în fire să se roage de cineva. În schimb, începu să o mângâie cu atingeri uşoare ca un fulg, care o făcură numaidecât să gâfâie de plăcere.

Ea începu apoi să se mişte din nou deasupra lui, aşa că îşi reluă şi el atingerile mai ferme, de care ea părea să aibă nevoie. Şi gâtul ei eliberă atunci un oftat gutural de plăcere.

El încercă să zâmbească, dar expresia de pe chipul lui aducea mai degrabă a grimasă. Erecţia aceea dureroasă îl împiedica să zâmbească sincer. Era aproape, periculos de aproape. Ştia că trebuia să se retragă, doar că încă nu era pregătit să rupă legătura dintre ei. Dacă ar fi simţit-o erupând în jurul lui, ar fi ştiut că o satisfăcuse pe deplin, înainte de a găsi el însuşi eliberarea mult aşteptată.

Julianne se aplecă în faţă şi îl sărută. Limbile lor se uniră într-un joc fierbinte şi umed, în timp ce se îndreptau spre punctul culminant. Jacob împinse şoldurile în sus şi o pătrunse cât de adânc putu, iar ea ţipă.

Apăru apoi prima contracţie a tunelului ei interior, şi-i simţi carnea moale şi umedă sugrumându-i mădularul, în timp ce el se chinuia să nu-şi piardă controlul şi să nu explodeze în ea. Pulsa extrem de tare în jurul său. Valurile de contracţii ale pereţilor ei interiori îi făceau tot trupul să se cutremure. Iar apoi, când simţi primul puseu al seminţei lui ridicându-se spre suprafaţă, o dădu la o parte de pe el, apucă batista ei şi se acoperi cu ea.

Se goli încontinuu timp de aproape o jumătate de minut. Ţinea ochii închişi strâns şi savura plăcerea nestăpânită a eliberării. Încă respira greu chiar şi după ce

---

7 Demon cu aspect feminin, care, potrivit demonologiei creştine, se uneşte sexual cu strigoi sau cu un bărbat care doarme, cu scopul de a-i fura energia vitală (n.tr.)

termină, dar măcar bătăile inimii îi încetiniseră.

O parte din el se simţea minunat. Dar o alta se simţea… cumva înşelată.

Nu ştia ce motiv ar fi avut să simtă aşa ceva. Se retrăgea mereu la momentul acela crucial. Era lucrul corect de făcut.

Şi atunci de ce în momentul acela i se părea ceva complet greşit?

Julianne alunecă pe bancheta de vizavi de el, îşi netezi fustele şi se chinui să-şi închidă la loc corsajul. Îşi acoperi sânii şi legă dantela decolteului într-o fundă frumoasă. Apoi se strădui să-şi închidă nasturii. Era foarte roşie în obraji.

— Vino, zise el încet. Lasă-mă să te ajut!

— Sunt complet capabilă să-mi închei singură nasturii, zise ea cu voce sugrumată.

Oare simţea şi ea senzaţia aceea ciudată de pierdere? Pentru câteva clipe scurte, fuseseră mai mult decât două trupuri care se împreunau… Dar în momentul acela erau separaţi, şi sufletele lor erau încuiate în siguranţă în propriile seifuri.

— Ştiu că poţi să te descurci şi singură. Se întinse apoi şi trecu abil ultimul nasture prin gaica sa, cu o simplă mişcare a degetelor. Dar de ce ar fi nevoie s-o faci?

Julianne oftă atunci prelung scoţând tot aerul din plămâni.

— Îţi datorez nişte scuze, domnule Preston.

El chicoti.

— Aş zice că, în situaţia de faţă, ar fi mai bine să-mi spui Jacob, nu crezi? Şi despre ce naiba vorbeşti acolo? Nu ai făcut nimic pentru care să trebuiască să-ţi ceri scuze. Ba dimpotrivă, aş spune. Cred că ar trebui mai degrabă să ne mulţumim unul altuia.

— Nu, nu, chiar trebuie să-mi cer scuze. A fost imoral din partea mea să… să profit de tine într-un asemenea fel.

— Ce vrei să spui? întrebă el şi-şi aranjă propriile haine, în timp ce trăsura intră într-un viraj greoi şi încetini.

Jacob băgă apoi batista murdară în buzunar. Doamna Trott avea să-l mustre straşnic pentru asta, dar nu-l deranja prea mult, de vreme ce era obişnuit cu mustrările menajerei sale. Simte-te liberă să profiţi de mine, oricând doreşti. Te asigur că nu mă simt absolut deloc nedreptăţit.

— Dar eşti angajatul meu. Eu niciodată nu am... Ei bine, e de-ajuns să spun că a fost ceva complet necuviincios din partea mea, zise ea încordată. Îmi cer scuze, dacă te-ai simţit obligat să...

Jacob o opri imediat, lipindu-şi un deget de buzele ei.

— În primul rând, eu nu fac niciodată nimic pentru că mă simt obligat. În al doilea rând, nu sunt angajatul tău. Dacă trebuie, poţi considera că sunt partenerul tău în demersul acesta, dar altceva nu îngădui. De vreme ce încă nu am ajuns la niciun acord în privinţa plăţii, nu se pune problema că aş fi în serviciul tău.

Julianne îi îndepărtă repede mâna, şi obrajii i se întunecară de ruşine.

Devenea din ce în ce mai ţâfnos din cauza direcţiei în care se îndrepta conversaţia. De obicei, după un astfel de moment, amantele sale se grăbeau să i se agaţe de gât şi să îl implore să stabilească momentul viitoarei lor întâlniri amoroase. Dar Julianne pur şi simplu se trăgea mai departe de el, de fiecare dată când încerca să se aplece spre ea.

— Asocierea noastră ar fi trebuit să fie una strict profesională. Îşi aranjă la loc bonetă şi legă funda cu mişcări bruşte, care ameninţau să se transforme într-o violenţă reală, îndreptată spre panglicile delicate. Asta... zise ea şi flutură din mână vag. Asta schimbă totul.

Un clopoţel de alarmă răsună imediat în mintea lui Jacob şi îi trimise fiori pe şira spinării. Abia în clipa aceea îşi aminti de ce insistase întotdeauna ca amantele sale să fie doamne căsătorite. Oare Julianne era genul de femeie care credea că o aventură sexuală în afara căsătoriei trebuia remediată imediat printr-o condamnare la martiriu?

El nu ar fi crezut aşa ceva.

— Cum anume schimbă asta totul? întrebă el

bănuitor. Trăsura se opri cutremurându-se, şi Jacob se gândi că ajunseseră din nou în faţa magazinului modistei.

— Dacă ne lăsăm pradă instinctelor noastre primare oricând avem chef, lucrul acesta ne va distrage de la scopul urmărit, şi nu avem timp pentru aşa ceva, zise ea, aruncându-i o privire demnă de o guvernantă rămasă fată bătrână. Lui Jacob aproape că nu-i venea să creadă că era aceeaşi femeie care-l călărise cu un abandon sălbatic cu câteva momente în urmă. Şi în plus…

— Şi în plus ce?

— Dacă chiar vrei să ştii, asta schimbă echilibrul puterii între noi. Indiferent care-i părerea ta despre faptul că te afli în serviciul meu, să nu uităm că acţionezi la ordinele mele. Cum mă mai pot aştepta să îmi îndeplineşti ordinele cum trebuie… dacă am…

— Ce te face să crezi că am intenţionat vreodată să-ţi urmez ordinele?

— Păi, ai acceptat cazul meu.

— Poate am făcut-o gândindu-mă că o să fie cel mai rapid mod de a ajunge sub fusta ta, zise el, rânjind.

Spera să reuşească să mai detensioneze întrucâtva conversaţia. Mâna ei zbură atât de repede, că nici nu o văzu până când palma ei nu se lipi de obrazul lui.

— Cum îndrăzneşti?!

La naiba! Vulpiţa tocmai îi trăsese o palmă.

— Depunând efort puţin spre deloc, zise el, simţind cum i se învolbura sângele prin vene. Cu siguranţă nu m-ai pus să te implor. Poţi să negi că ţi-ai dorit asta la fel de mult ca mine?

Julianne îşi retrase mâna, pregătindu-se să-l mai lovească o dată. Doar că de data asta Jacob o prinse de încheietură. Şi bine făcu! Avea pumnul strâns şi pregătit pentru o lovitură zdravănă… nu doar pentru a-i trage o palmă fără vlagă.

— Coboară din trăsura mea, îi porunci ea.

— Nu.

— Atunci, dă-mi drumul imediat! Nu voi mai rămâne

în compania ta nici măcar o clipă.

— Foarte bine, atunci. Pleacă! Se lăsă apoi pe spate şi-i făcu loc să sară peste el, dacă voia. Dar, dacă pleci acum, n-o să mai vezi niciodată pumnalul înapoi. O să consider că este plata pentru serviciile prestate.

Ea miji ochii în nişte fante strălucitoare.

— O să ţip, şi vizitiul o să vină să mă ajute.

Jacob clătină din cap.

— El va fi de partea mea.

— La naiba cu tot! Dar probabil ai dreptate! Bărbaţii îşi ţin mereu partea. Chipul ei se înnegură pe dată. Îşi încrucişă braţele la piept, tremurând de furie. Nu-mi pot permite o astfel de distragere a atenţiei. Sunt prea multe în joc!

O distragere a atenţiei? Oare doar atât însemnase pentru ea uniunea lor incredibilă?

— Tu nu înţelegi. Dar, în fond, cum ai putea? mormăi ea. Doar eşti bărbat.

— Acesta este un defect pentru care nu pot fi învinuit. Poate ai vrea să discuţi problema asta cu Creatorul meu, din moment ce e evident că te simţi egala Lui, zise el. Ai citit mult din Wollstonecraft[8], nu-i aşa?

Nu fu deloc surprins când ea încuviinţă din cap. Scrierile lui Mary Wollstonecraft băgau în cap femeilor tot felul de idei ciudate.

— Dar nu mi-a spus nimic din ce nu ştiam deja despre bărbaţi şi locul mai neînsemnat pe care-l am eu în lume din cauza lor, comentă Julianne.

— Tocmai ai condamnat abil o jumătate din rasa umană. Dă-mi voie să te întreb: Ce e aşa în neregulă la a fi bărbat?

— Nimic, pufni ea. Cu excepţia faptului că lumea consideră că soarele răsare şi apune în jurul unei perechi de testicule. Crezi că, dacă aş putea, nu mi-aş schimba

---

8 Mary Wollstonecraft a fost o scriitoare şi femeie-filosof de origine engleză, care în scrierile ei milita pentru drepturile femeilor, (n.tr.)

sexul într-o clipită?

Clipi nedumerit de mai multe ori când auzi aşa ceva.

— Dar pentru numele lui Dumnezeu… de ce?

— Un bărbat este mereu stăpânul propriului destin… indiferent din ce clasă socială face parte, zise Julianne. Tu nu a trebuit niciodată să fii la mila altora.

— Tot nu înţeleg cum…

— Spune-mi asta: Tu eşti tratat ca şi când ai fi un imbecil sau un copil? Ca şi când ai fi incapabil să înţelegi cele mai elementare chestiuni de afaceri sau cele mai simple învăţături?

— Nu.

— Ei bine, eu da. Ai văzut asta şi singur din felul în care s-a purtat cu mine Lord Digory la King’s Arm, spuse ea cu năduf. Tu ai fost folosit pe post de jucărie de membrele sexului opus?

La întrebarea aceea chiar ar fi putut răspunde sincer cu „da”. Dar, din moment ce nu le purta pică femeilor care îl căutaseră pentru aventuri sexuale, nu i se părea că avusese chiar aceleaşi experienţe pe care în mod evident le trăise ea. Ochii ei erau ca două fântâni adânci în care se ascundeau nenumărate suferinţe secrete. Dar nu apăru nicio lacrimă. Jacob hotărî atunci că cel mai bun lucru pe care-l putea face era să tacă.

„Oare ce i s-a întâmplat acestei femei de a ajuns atât de înverşunată?”

Julianne pufni, apoi îşi lipi palmele de obraji, în încercarea de a reduce din roşeaţă.

— Poţi să te implici singur în afaceri, fără ajutorul altcuiva?

— Da, desigur.

— Eu nu. Dacă vreau să fac orice fel de investiţie din fondurile mele personale, trebuie să angajez un bărbat care să-mi îndeplinească dorinţele, zise ea. Şi să presupunem că te căsătoreşti. În cazul acesta, ai pierde toate drepturile asupra propriei tale averi?

— Nu.

— Ei bine, asta se întâmplă în cazul unei femei. Se uita urât la el, ca şi când el ar fi fost sursa tuturor nedreptăţilor pe care tocmai le numise. Şi dacă găseşti o cale de a te susţine singur din punct de vedere financiar… cum am făcut eu cu teatrul… ştii cum este să te temi că îţi vei pierde locul câştigat cu greu în favoarea alteia mai tinere, mai frumoase şi mai dispuse să-şi desfacă picioarele pentru regizor şi prietenii săi?

Acum nu îi mai susţinea privirea. Cu toate acestea, Jacob se îndoia că vedea cu adevărat scaunul moale de catifea la care se uita.

— Când erai copil, ţi s-a întâmplat vreodată să…

Dar se opri şi-şi lipi mâna de gură. Îi tremurau umerii şi avea ochii nefiresc de strălucitori. Dar tot nu plânse. Inspiră adânc şi se stăpâni.

Dacă şi-ar fi terminat afirmaţia, el bănuia că ar fi aflat sursa fricii ei vinovate.

— Dar asta nu mai contează acum. Îi întâlni privirea, cu ochii limpezi. O să îţi spun cum stau lucrurile, chiar dacă s-ar putea să fie o greşeală din partea mea. Îmi doresc pur şi simplu să am şi eu libertatea de care te bucuri tu numai prin prisma faptului că eşti bărbat. Cu toate acestea, fiul meu vitreg mi-a cerut să mă mărit cu un bărbat pe care l-a ales el, altfel o să-mi taie indemnizaţia. N-o să mai rămân cu nimic.

— Multe femei consideră căsătoria o alinare, zise Jacob. Şi chiar şi propria ta căsătorie cu contele nu pare să fi fost de nesuportat.

— Păi, nu a fost. Dar omul cu care se aşteaptă fiul meu vitreg să mă căsătoresc este un porc pe două picioare, zise Julianne. Nu o să-mi dau la schimb libertatea pentru speranţa de a trăi într-un confort îndoielnic. Am un cumpărător pentru pumnale, dar numai dacă deţin setul complet. Este o sumă îndeajuns de mare cât să-mi permită să trăiesc confortabil pentru tot restul zilelor mele. Dar trebuie să le livrez până pe cincisprezece decembrie. Lăsă umerii să i se înmoaie. Adevărul este că, dacă nu găsesc

ultimul pumnal şi nu vând setul, nu o să am suficienţi bani nici măcar să te plătesc pe tine... indiferent cât ai de gând să-mi ceri.

Rămase cu privirea aţintită spre încheieturile degetelor albe cu care strângea fusta.

Jacob îi luă uşor o mână şi îndepărtă cu blândeţe tensiunea acumulată în degetele ei.

— În regulă, atunci. Asta îmi dă o motivaţie cu atât mai puternică să te ajut, nu crezi?

Ea ridică ochii şi îl privi.

— Nu avem de ce să mai mergem la modistă. Nu-mi pot permite o rochie nouă de bal.

— Eu nu stau rău cu banii.

— Poftim! Vezi? Exact la asta mă refeream! Lucrurile deja s-au schimbat între noi. Simţi că trebuie să ai grijă de mine, doar pentru că...

— Pentru că ne-am oferit unul altuia o părticică din noi?

Jacob fu extrem de surprins de cuvintele care-i ieşiră pe gură.

El considerase mereu împreunarea ca fiind ceva extrem de plăcut – dar, în esenţă, pur animalic. Fu nevoit să recunoască atunci, pentru prima dată în viaţa lui, că era posibil să se fi întâmplat şi altceva – ceva mult mai profund – între el şi femeia aceea cu care se unise trupeşte.

Îi ridică mâna la buze şi-i sărută prelung degetele.

— Julianne, eu nu-mi doresc deloc să te schimb. Vreau să rămâi oricât de independentă îţi doreşti şi sunt foarte hotărât să te ajut să obţii mijloacele prin care să poţi face asta. Iar dacă asta înseamnă o rochie de bal nouă, mă aştept să o primeşti în spiritul în care este oferită. Poţi face asta?

Ea îi cercetă chipul şi încuviinţă din cap.

— Mulţumesc, Jacob, zise ea şi-i cuprinse cu cealaltă palmă obrazul peste care-l plesnise un pic mai devreme. La urma urmei, se pare că tu chiar înţelegi. Dar, la cât de multe sunt în joc, sunt sigură că îţi dai seama şi tu că nu ne

rămâne decât să ne asigurăm că acest gen de lucru necugetat nu se va repeta.

— Asta nu-ţi pot promite, zise el şi-i mângâie încheieturile degetelor cu degetul mare. De fapt, mai că putea băga mâna în foc că genul ăsta de intimitate de care tocmai avuseseră parte urma să se repete. Şi încă des. N-am fost niciodată prea raţional în privinţa aceasta.

Julianne îşi retrase mâna cu blândeţe şi-şi puse mănuşile. Un colţ al gurii ei se ridică într-un zâmbet strâmb.

— Atunci bănuiesc că va trebui să fiu eu îndeajuns de raţionala pentru amândoi.

Capitolul 7

Erau foarte multe lucruri de rezolvat înaintea nopţii seratei organizate de Lord Digory. Modista la care o duse Jacob făcea minuni cu o simplă fâşie de mătase moar. Cu toate acestea, Julianne fu nevoită să îndure mai multe sesiuni de probă pentru rochia ei de culoare trandafirie, până când Jacob declară în cele din urmă că era demnă de ea. Nu prea putea să se plângă, de vreme ce el plătea factura costisitoare, dar el părea genul hotărât să obţină un produs pe măsura banilor cheltuiţi.

Sau poate pur şi simplu îi plăcea să vadă cât de mult putea să o facă să se îmbujoreze din cauza fierbinţelii din privirea lui pe timpul probelor. Julianne simţea fiecare dintre privirile lui ca pe o atingere reală, palpabilă. Chiar dacă stătea în colţul îndepărtat al camerei, Jacob Preston reuşea să îi facă pielea să se înfioare, ori de câte ori ochii lui se opreau admirativ asupra umerilor, asupra taliei sau asupra curbei sânilor ei.

Şi era absolut sigură că acel crai ticălos ştia foarte bine ce făcea.

Îl vizitară apoi pe artizanul care fusese tocmit pentru a crea o copie credibilă a pumnalului real. Lucrătura lui era

excepţională şi cu siguranţă avea să poată păcăli şi cel mai priceput examinator. Când fu în sfârşit gata şi Jacob puse copia lângă pumnalul real, Julianne nu reuşea să-şi dea seama care era originalul. Cu toate acestea, el pretindea că le putea deosebi.

— Şi copia are o încărcătură magnetică. Dar este mult mai slabă decât cea a pumnalului real, îi explică el. Era important să includem şi această proprietate, în caz că Ordinul Druizilor ştie despre existenţa ei şi o va căuta.

Jacob o duse să-l cunoască şi pe antrenorul său de scrimă, care era expert în arme de toate felurile. Dar omul nu auzise niciodată de setul de pumnale druide şi nu avea nici cea mai vagă idee de ce şi-ar fi dorit cineva să fabrice lame magnetice.

După ce trecu şi ultima zi a doliului, Julianne primi o scrisoare de la fiul ei vitreg, prin care îi poruncea să se întoarcă numaidecât la Cornwall. Însă ea îi trimise înapoi trăsura goală.

Jacob decise apoi că era spre binele demersului lor ca lumea bună să creadă că o curta. Asta ar fi explicat de ce erau văzuţi împreună atât de des şi cu siguranţă ar fi distras atenţia oricui care se interesa cu privire la motivul pentru care căutau să afle mai multe informaţii despre pumnale. Aşa că participară la prelegeri despre hieroglifele egiptene şi la galerii de artă ale unor pictori de renume şi se plimbară prin Crystal Palace pentru a vedea rămăşiţele marii expoziţii de arme a prinţului Albert. Vedeau toţi oamenii potriviţi, şi erau la rândul lor văzuţi de ei.

Împreunarea sălbatică din trăsură nu se repetase. Şi, din moment ce în clipa aceea trăsura ei se îndrepta înapoi spre Cornwall, Julianne avu grijă să insiste ca ea şi Jacob să angajeze numai cabriolete deschise pentru drumurile pe care le aveau de făcut. Jacob îi ceru să-l lase pe el să achite facturile pentru căutărilor lor, iar ea fu de acord, de vreme ce fondurile îi erau oricum limitate. Nu se simţea aproape deloc vinovată pentru aceste cheltuieli suplimentare pe care le avea el de acoperit. În fond, era vina lui că era o

tentaţie atât de mare. Şi trebuia să plătească pentru farmecul său devastator şi pentru abilităţile sale senzuale uimitoare.

Merseră la teatru şi, într-o seară, Julianne aranjă o întâlnire cu Lily Parks, scenografa de la Drury Lane. Se întâlnise cu ea o dată, la ceai, de când se întorsese la Londra, dar nu se aşteptase ca acest lucru să se mai repete. I se părea că viaţa ei de la Drury Lane fusese de fapt a altcuiva. În plus, ea şi Lily rămăseseră destul de repede fără subiecte de discuţie.

Dar, în ciuda faptului că ea şi Jacob vizitară locurile cele mai elegante din Londra şi se întâlniră cu mulţi oameni pe care ea îi cunoscuse imediat după ce se căsătorise cu Algernon, Julianne nu primi nicio invitaţie de la nobili. Se simţea singură şi tânjea după companie feminină. Iar Lily era o persoană prietenoasă şi cunoscută – chiar dacă şi destul de demodată. Aşa că se mai întâlni odată cu ea, într-una dintre puţinele cafenele care permiteau accesul femeilor neînsoţite.

— Ai apărut în *London Crier,* zise Lily şi-i împinse ziarul peste masa mică. Tu şi domnul acela elegant cu care te asociezi.

— Serios? întrebă Julianne şi studie articolul indicat.

Menţionăm cu o bucurie făţişă întoarcerea în societate a lui Lady C. Această fostă actriţă, devenită contesă, a fost mereu interesantă, atât pe scenă, cât şi în afara ei, şi nu putem să nu ne întrebăm ce noi scandaluri pregăteşte această văduvă veselă oraşului nostru mult iubit.

A fost văzută în compania apropiată a unui anumit domn, notoriul domn P., un om cu multe conexiuni sociale şi sensibilităţi nu foarte delicate. Cititorii noştri fideli cu siguranţă îşi amintesc numeroasele sale aventuri amoroase şi avertizările pe care le-am emis în legătură cu el în articolele precedente. Domnişoarele de seamă ale oraşului nostru ar face bine să ia asta ca pe un avertisment, în cazul în care domnul P. se va hotărî să-şi părăsească actuala

concubină şi să cutreiere din nou locurile frecventate de lumea bună.

Dar, ţinând cont de decesul prematur al contelui de C., ne gândim că poate cineva ar trebui să-i trimită o scrisoare de avertizare şi domnului P... Dragă domnule, lasă-te călăuzit de legile lumii animale.

O văduvă neagră se hrăneşte cu partenerii ei neştiutori.

Julianne trânti ziarul blestemat cu atâta forţă, încât ceaşca ei de porţelan se zgudui pe farfurioară. Nu era de mirare că uşile înaltei societăţi rămâneau închise în faţa ei.

— O recenzie bună, n-ai zice? spuse Lily, sorbind din ciocolata caldă.

— Este absolut injurioasă. Ar trebui să-i dau în judecată pentru defăimare.

— Prostii! Doar vorbesc despre tine, nu? În fond, pentru asta e bună o recenzie, zise Lily şi flutură din mâna ei plină de vene proeminente, pentru a combate afirmaţia făcută de Julianne. Nu ziceai chiar tu că nu contează câtuşi de puţin ce spun despre tine, câtă vreme te au în centrul discuţiei?

— Dar aici nu e vorba despre teatru, Lily, zise ea încruntată. E vorba despre viaţa mea.

— E acelaşi lucru, drăguţă. Singura diferenţă e că, atunci când te urci pe scenă, te poţi juca mai repede şi mai mult cu scenariul.

Lily mâncă un fursec şi mai înfăşură alte trei în şerveţelul ei, apoi le făcu să dispară în geanta ei uzată, împreună cu una dintre linguriţele de argint.

Julianne oftă. Ar fi trebuit să ştie cum stă treaba şi să se întâlnească cu Lily într-un loc mai puţin elegant, unde nu existau aşa multe tentaţii pentru o persoană cleptomană. După aceea se întrebă dacă nu cumva Lily se temea că şi-ar putea pierde locul din teatru. Julianne îşi promise atunci că, după ce avea să vândă pumnalele şi să înfiinţeze propriul pension, urma să se ocupe şi de întreţinerea lui Lily

şi a celorlalte femei de pe Drury Lane care se aflau într-o situaţie asemănătoare cu a ei – pentru că trecerea anilor sigur nu le rezerva nimic bun.

— Şi, că tot veni vorba despre teatru, când te întorci la noi, ei? o întrebă Lily.

— Păi, nu mă întorc.

— O, ba sigur că da. Odată ce-ţi intră în sânge microbul scenei, n-ai cum să-l mai scoţi. Lily se aplecă apoi în faţă, secretoasă. Umblă vorba prin teatru că pe domnul Farthingale îl bate gândul să pună în scenă *Othello...* şi, din câte am auzit, ştie că te-ai întors în oraş şi crede că ai fi perfectă pentru rolul Desdemonei.

Minunat! Putea aştepta cu nerăbdare să fie sugrumată în fiecare seară de un soţ gelos.

— Ce zici? o îndemnă Lily. Domnul Farthingale spune că sigur ai umple sala.

Da, asta fără îndoială. Doar nu se întâmpla în fiecare zi să urce pe scenă o contesă văduvă. *Mulţimea* ar veni dintr-o curiozitate morbidă şi apoi ar pleca mulţumită, ştiind că Julianne învăţase în cele din urmă care era de fapt locul ei.

— Pun pariu că ştii deja rolul. Tonul linguşitor al vocii lui Lily începea să o calce serios pe nervi.

Julianne cunoştea într-adevăr rolul Desdemonei. Fiecare cuvinţel pe de rost. Pe vremea când activa în teatru, atunci când nu repeta pentru un rol, studia altele, pe care intenţiona să le interpreteze într-o zi. Cândva, viaţa pe scenă fusese singura sursă de adevăr şi frumuseţe din existenţa ei. Singurul lucru real dintr-o lume a prefăcătoriei. Aşa că se aruncase cu capul înainte şi o primise cu braţele deschise.

Dar asta era înainte să-l cunoască pe Jacob Preston, îşi dădu ea seama şi se cutremură. Înainte să înceapă să... aibă nevoie de el.

Gemu în interiorul ei. Nu. Nu putea permite aşa ceva. Faptul că depindea de Jacob era doar un lucru temporar. Odată ce avea pumnalele şi le vindea, îl putea îndepărta,

oferindu-i în schimb o sumă generoasă pentru timpul acordat şi pentru munca depusă. Şi atunci nu avea să-i mai datoreze nimic.

— Desigur, poate te gândeşti să interpretezi alt rol, zise Lily şi-i făcu cu ochiul, vicleană. Poate pe al doamnei Preston? E un flăcău foarte chipeş... şi pun pariu că nici nu duce lipsă de bani.

— Nu, Lily, zise ea fermă. Cu siguranţă domnul Preston e o diversiune bună, dar eu nu intenţionez să mă mai recăsătoresc vreodată. Bărbaţii fac femeile...

— Fericite? îi oferi Lily.

— Slabe, o corectă Julianne. Şi, în măsura în care putea, intenţiona să se asigure că nu avea să mai fie niciodată o persoană slabă.

Gândul la slăbiciune o făcu însă să-şi aducă aminte ceva ce-i spusese Jacob în timpul primei lor conversaţii. Se aplecă în faţă şi coborî vocea până ajunse o şoaptă, ca să nu audă şi altcineva ce avea de spus.

— Lily, îţi aminteşti că mi-ai spus că ai fost o dată la clubul Hell Fire?

Lily izbucni imediat în râs. Era un sunet jos, dar destul de strident.

— Păi, doar nu aş putea să uit! Doamne, câte amintiri! Ţi-am spus că era acolo şi onorabilul Charles Fox? Şi trebuie să spun că îi cam plăcea de mine. Doamne, ar fi trebuit să-l vezi când a...

— Lasă asta, o întrerupse Julianne. Cuplul care stătea la masa de lângă ele se întoarse pentru a treia oară şi se uită urât la Lily. Julianne continuă în şoaptă şi speră să înţeleagă şi prietena ei şi să facă la fel. Ar fi fost peste măsură de umilitor să i se ceară să plece din locul acela pentru că Lily nu avea niciun pic de decenţă. Ceea ce vreau să ştiu este dacă mai există cluburi de genul acesta în Londra.

Lily îşi arcui sprâncenele argintii.

— Hell Fire nu mai există, desigur, dar am auzit zvonuri că ar mai fi unul, spuse ea încet. Vezi tu, eu aud

doar bârfe sau frânturi de conversaţii. În plus, cu siguranţă nu ar accepta o cotoroanţă bătrână ca mine.

— Şi ce ai auzit?

— Ei bine, la clubul Hell Fire era vorba mai ales despre a permite oamenilor să facă ceea ce le venea natural. Sau, mă rog, bănuiesc că au existat şi câteva lucruri mai nefireşti acolo, dar scopul principal era de-a se simţi cât mai bine. Şi erau mereu câţiva cărora le plăcea o bătăiţă bună… dar bănuiesc că asta n-a făcut vreodată vreun rău nimănui… câtă vreme toată lumea era de acord, desigur. Dar una dintre fetele din cor – Mina Pitt o cheamă, dacă nu mă înşel – a fost la clubul acesta nou şi mi-a spus că… Lily coborî atât de mult vocea, încât Julianne fu nevoită să se aplece şi mai mult peste masă ca să poată înţelege ce spunea. Ei bine, cu cât pătrunzi în cercurile mai adânci, cu atât sunt mai des implicate bice, lanţuri şi tot felul de prostii religioase, în loc de nişte împreunări inofensive. Nu e tocmai ceva pe gustul meu, dar ştii cum se spune… mare-i grădina Domnului. Lily înclină apoi ceşcuţa şi dădu pe gât ciocolata până la ultima picătură. Dar crede-mă când îţi spun, drăguţo, că nu vrei să ai de-a face cu acest nou grup, zise ea şi se şterse la gură cu mâneca. Mina nu s-a mai întors la teatru după ce s-a dus a doua oară la clubul ăsta. De fapt, n-am mai văzut-o niciodată.

*

Julianne lăsă un bacşiş generos la cafenea, care să acopere şi linguriţa de argint pe care o şterpelise Lily, şi se întoarse la Golden Cockerel. Îşi acordă mult timp să se îmbrace şi să se aranjeze pentru serata organizată de Lord Digory. Pentru preţul potrivit, hanul îi putea oferi unei doamne un budoar privat unde să se pregătească şi o cameristă care să o ajute. Aşa că aranjă să aibă şi ea parte de acest tratament special în seara aceea, de vreme ce corsajul noii sale rochii îi venea ca o a doua piele şi nu îşi putea strânge singură şireturile îndeajuns încât să încapă în

el.

Alesese Golden Cockerel tocmai pentru facilităţile suplimentare oferite. Dar şi pentru că avea reputaţia de a fi locul de întâlnire al aristocraţiei. Însă, după ce citise articolul acela îngrozitor din *London Crier, se* gândi că nu prea avea de ce să-şi bată capul. Lumea bună nu o accepta indiferent de locul unde stătea şi de ceea ce făcea.

Din moment ce mai trăise în câteva ocazii de pe o zi pe alta, Julianne ştia cum era să ţină şi de ultimul bănuţ. Şi în clipa aceea o durea sufletul că alesese să se înconjoare de extravaganţa unui hotel atât de pretenţios. Mai ales pentru că ştia că avea să fie nevoită să amaneteze inelul acela superb cu rubin pe care i-l dăduse Algernon, pentru a putea achita factura.

Coborî apoi în holul opulent al hotelului şi fu surprinsă să-l găsească acolo pe Jacob. Stătea aşezat într-unul dintre fotoliile de lângă şemineul din camera de zi. Picioarele lui lungi şi musculoase erau încrucişate unul peste altul, sorbea ceai şi, spre dezamăgirea ei, citea ultimul număr al ziarului *Crier.*

— Ai venit mai devreme, zise ea, întrebându-se dacă citise deja şi articolul care făcea referire la ei doi.

— M-am gândit că s-ar putea să ai nevoie de ajutorul meu, zise el pe un ton plăcut şi dădu pagina ziarului.

— Îţi mulţumesc pentru atenţie, dar nu, zise ea într-o şoaptă stânjenită, încă mustrându-se pentru extravaganţa de a tocmi o slujnică. Am angajat deja o cameristă pentru seara aceasta.

Jacob împături ziarul atent şi-l aşeză sub braţ, ridicându-se.

— Nu am venit aici ca să te ajut să te aranjezi, deşi trebuie să recunosc că e o idee minunată. Îmi doresc să mă fi gândit la asta mai devreme.

Ea se înroşi imediat la faţă, de parcă ar fi avut febră. Îi venea să-şi tragă o palmă. Bărbatul acela avea ceva care o făcea să spună cele mai ridicole lucruri.

— Îndrăznesc să spun că am fost totuşi un slujitor

destul de bun pentru tine, exceptând faptul că nu ţi-am aranjat şi părul, zise el zâmbind larg. Dar, din păcate, sunt aici numai pentru a te însoţi până în camera ta.

Julianne clipi surprinsă.

— Aşa ceva nu este nici necesar, nici adecvat.

— Poate nu e adecvat, dar este absolut necesar. O luă apoi de braţ şi o conduse spre scară. Unul dintre băieţii mei mi-a spus că e un individ care dă târcoale hotelului.

— Unul dintre băieţii tăi?

— Da, am angajat mai mulţi băieţi, să fie ochii şi urechile mele prin oraş. Şi pe unul dintre ei l-am însărcinat să te urmărească oriunde mergi, atunci când nu sunt cu tine.

Poate că aşa se explicau fiorii pe care-i simţea pe şira spinării ori de câte ori ieşea şi se plimba prin oraş.

— Ar fi trebuit să-mi spui.

— Era posibil să te fi făcut să-ţi schimbi comportamentul. Dar, din păcate, se pare că nu sunt eu singurul interesat de locurile unde mergi şi de ceea ce faci. Băiatul meu, Gil, mi-a spus că l-a văzut pe bărbatul pe care-l urmărea strecurându-se în hotel în după-amiaza asta. Şi, după felul în care era îmbrăcat, Gil e convins că nu este oaspete aici. Jacob se opri însă pe palier. Dacă este în camera ta, aş prefera să nu-l întâlneşti singură.

„În camera mea?” se gândi ea speriată. Îşi ridică apoi fustele şi se grăbi într-acolo. I se făcu inima cât un purice când văzu că uşa era întredeschisă. Aproape că pusese mâna pe clanţă, când Jacob o trase în spatele lui şi duse degetul la buze, avertizând-o să tacă.

— Rămâi aici, îi şopti el, extrem de încet. După aceea lovi repede uşa cu piciorul şi dădu buzna în cameră, mânuindu-şi bastonul ca pe un ciomag. E în regulă, zise după câteva clipe. A plecat.

Dar cineva sigur fusese acolo. Toate sertarele dulapului său fuseseră răsturnate şi răscolite, iar lenjeria ei de dantelă era împrăştiată prin toată camera. Cearşaful fusese smuls de pe pat şi apoi aruncat grămadă în mijlocul

camerei. Salteaua atârna strâmbă, jumătate pe pat şi jumătate pe jos. Chiar şi una dintre pernele ei fusese tăiată şi tot conţinutul ei de pene zăcea pe jos în grămăjoare pufoase.

— Îţi lipsesc bijuteriile? o întrebă Jacob.

— Dă-le-ncolo de bijuterii, zise ea şi se repezi spre cufărul de călătorie. Capacul era deschis şi toate compartimentele interioare fuseseră răscolite, însă nu părea să lipsească nimic. Setul ei de argint încrustat cu safire, colierul de smarald şi pandantivul cu rubine, suficient de mare pentru a sugruma un cal, erau toate unde le lăsase. Găsi apoi uşurată şi cameea ei albă, zăcând pe fundul cufărului. Era îngălbenită de vreme şi închizătoarea de tinichea era subţire şi deformată, dar o avea de când se ştia. Era piesa cea mai puţin valoroasă din toată colecţia ei. Dar avea să fie şi ultima pe care să o amaneteze dacă avea să fie nevoită să se despartă de bijuteriile sale.

Era mai mult decât evident că persoana care scotocise căuta altceva. Apăsă apoi o manetă ascunsă a cufărului, rugându-se ca hoţul misterios să nu fi descoperit că avea un fund fals. Scoase capătul unei panglici mici de dantelă din colţul în care se îmbinau lateralele şi trase tare de el.

— O, Slavă Domnului! exclamă ea şi oftă uşurată. E încă aici.

— Ce anume? Jacob veni în spatele ei şi se uită pe deasupra capului său, ca să vadă ce ţinea în mâini.

— Manuscrisul. Julianne ridică grijulie fâşiile fragile de pergament şi le duse pe măsuţa de toaletă, ca să se asigure că nu erau deteriorate. Îţi aminteşti că ţi-am spus că provenienţa este cel mai important lucru în stabilirea autenticităţii unui artefact străvechi? Algernon a folosit acest manuscris pentru a descoperi unde se aflau cele cinci pumnale.

— Nu ştiam că l-ai adus cu tine la Londra. Ar fi trebuit să-mi spui despre el, zise el morocănos.

— Era posibil să te fi făcut să-ţi schimbi

comportamentul, zise ea, folosind aceleaşi cuvinte pe care i le spusese el mai devreme. Dădu apoi paginile cărţii, a cărei copertă era gravată cu multe ornamente, şi avu grijă să atingă numai colţurile de sus ale pergamentelor delicate.

— Datează din secolul opt? o întrebă Jacob, uitându-se peste umărul ei la fiarele fanteziste care se zbăteau pe marginile codexului scris de mână.

— De la sfârşitul secolului al şaptelea, după spusele lui Algernon.

Julianne se holba la textul imprimat pe pergament, dar nu înţelegea nimic din el, de vreme ce era scris în latină. Având în vedere că avusese parte de o educaţie absolut întâmplătoare, era mulţumită că ştia să citească chiar şi în engleză. Dar pe prima pagină era o ilustraţie care înfăţişa cele şase pumnale. Fusese creată cu acea neglijenţă tipic medievală pentru mărimea relativă a obiectelor. Pumnalele înconjurau o siluetă umană împodobită luminos cu o frunză de aur. Şi numai datorită acelei ilustraţii aflase că mai exista un pumnal, care lipsea din set.

— După ce a studiat manuscrisul acesta, soţul meu a călătorit o jumătate de an prin Anglia, vizitând diferite situri şi altare ciudate, uitate de lume. Şi, când s-a întors, avea în posesia sa cele cinci pumnale.

— De ce crezi că numai cinci? o întrebă atunci Jacob.

Julianne întoarse atunci manuscrisul şi îi arătă că legăturile cărţii erau destrămate şi că lipsea coperta din spate.

— Manuscrisul a fost vandalizat la un moment dat în trecut şi divizat în două. Algernon era de părere că a fost împărţit în două din acelaşi motiv din care au fost împrăştiate şi pumnalele – ca să fie în siguranţă şi să nu fie descoperite.

— Ţi-a trecut vreo clipă prin minte că e mai bine ca unele lucruri să rămână nedescoperite?

Julianne se încruntă imediat.

— Da, mi-a trecut prin minte. Mai ales după ce a murit

Algernon. Dar asta nu l-ar aduce înapoi, nici măcar dacă n-aş reuşi să reunesc setul. În plus, de pe urma vânzării lui ar fi beneficiat nespus şi ea, şi fetele de la şcoala doamnei Osgood. Sper că Lord Digory sau altcineva din Ordinul Druizilor are cealaltă jumătate din manuscris. Algernon credea că în textul care lipseşte se găsesc indicii despre locul unde se află ultimul pumnal. Poate am putea aranja un schimb sau…

— Nu, zise Jacob ferm. Este foarte important ca nimeni să nu afle că manuscrisul acesta este în posesia ta.

Julianne se uită atunci prin camera răvăşită.

— Suspectez că cineva ştie asta deja.

— Sau poate nu, zise Jacob. E posibil ca individul care a răscolit camera asta să fi căutat pumnalele.

— Dar sunt sigură că Lord Digory ştie despre manuscris. L-a menţionat într-una dintre scrisorile pe care i le-a trimis lui Algernon şi părea să fie la fel de interesat de el cum era de pumnale. Iar dacă cealaltă jumătate este într-adevăr la el, de ce să nu încercăm să le unim?

— Nu crezi că ar fi găsit deja pumnalul care lipseşte dacă ar fi avut cealaltă jumătate a manuscrisului? o întrebă Jacob.

— Nu ştiu, răspunse Julianne. Algernon doar a presupus că locaţia ultimului pumnal se regăseşte în ultima jumătate a cărţii. Textul nu este foarte simplu. Poate că druizii pur şi simplu nu şi-au dat seama cum să descifreze indiciile.

— Asta s-ar putea să fie într-adevăr o problemă, zise Jacob şi miji ochii, studiind scrisul din josul paginii. Prima parte a textului este în latină, însă aici, spre final, este o altă limbă.

Julianne nu distingea nimic altceva decât linii curbate şi mâzgălituri.

— Şi poţi să înţelegi ce scrie?

— Nu. Nu e nici greacă… Şi cu asta s-au cam epuizat cunoştinţele mele în materie de limbi antice. Dar în clipa de faţă avem chestiuni mai presante de rezolvat. Traversă

camera şi trase tare de frânghia clopoţelului pentru a chema o menajeră. O să avem nevoie de ajutor să-ţi facem bagajele. Nu este sigur să rămâi aici. Pleci imediat din acest hotel.

— Şi unde mă duc?

— Sunt o mulţime de camere libere acasă la mine.

— Nici nu se pune problema. Reputaţia ei oricum nu era tocmai bună. Dar s-ar fi ruinat pe deplin dacă s-ar fi dus să locuiască la conacul lui Jacob.

El pocni din degete, semn că îi venise o idee.

— Atunci, o să te duc la verişoara mea, Viola, zise el. Vreau să spun, Lady Kilmaine. Soţul ei Quinn este şi el un om de treabă. Vor fi încântaţi să te aibă acolo.

Julianne se îndoia de asta, îndeosebi după ce citise articolul acela din *London Crier* în care era numită văduva neagră.

— Ai avut ocazia să termini de citit ziarul de azi? îl întrebă ea. Dacă nu, te sfătuiesc să citeşti articolul de la pagina trei.

— L-am văzut, l-am văzut, pufni el. Şi, în caz că nu ai observat, nu au fost tocmai binevoitori nici faţă de păcatele mele. Cu toate acestea, nu-i pot învinui de lipsa preciziei – cel puţin în ceea ce mă priveşte.

— Şi, ţinând cont de toate acestea, ce te face să crezi că verişoara ta m-ar primi cu braţele deschise?

Julianne putea număra pe degetele de la o singură mână numărul prietenelor adevărate pe care le avusese de-a lungul anilor. Avusese parte de prea multă gelozie. Şi de prea multă mâncătorie – pentru că toate femeile pe care le cunoscuse se străduiseră să-şi asigure traiul de pe o zi pe alta. Iar în teatru toate actriţele se luptau mereu pentru aceleaşi roluri.

Sau pentru patul aceluiaşi regizor.

Şi, odată ce se căsătorise cu Algernon, femeile care făceau parte din clasa lui socială ori fuseseră complet nepăsătoare faţă de ea, ori o dispreţuiseră vădit. Nu era sigură că nu le preferase pe cele din urmă – pentru că cel

puţin ştia cum stau lucrurile în relaţia cu cele care o atacau pe faţă. Femeile care o salutau pe voci împăciuitoare şi îşi luminau feţele mici şi palide cu zâmbete binevoitoare erau cele care o făceau cu adevărat să-i tremure genunchii. Iar săgeţile lor care apăreau fără niciun avertisment erau întotdeauna cele care străpungeau cel mai adânc.

— Viola nu pune preţ pe astfel de lucruri, zise Jacob. Nu e genul de persoană căreia să-i pese prea mult de părerile celorlalţi. Şi n-ar trebui să-ţi pese nici ţie.

Julianne îşi dori atunci să nu îi fi păsat deloc. Ci doar să strâmbe din nas la ce spunea lumea despre ea şi să trăiască exact aşa cum îşi dorea, fără teama de a fi condamnată… Pentru că asta însemna libertatea adevărată!

Şi exact asta reprezentau pentru ea cele şase pumnale druide.

Îşi ridică de pe spătarul unui scaun cămaşa de noapte, pe care o aruncase acolo vandalul, şi încercă să o împăturească. Dar mâinile îi tremurau atât de tare, încât se dădu bătută şi o îndesă înapoi într-un sertar. Nu încăpea îndoială că exista şi altcineva care voia pumnalele acelea, la fel de mult ca ea. I se strânse stomacul când se gândi la asta.

— Dacă cineva m-a urmărit într-adevăr şi a fost dispus să rişte să intre prin efracţie în camera mea de hotel, s-ar putea s-o pun în pericol şi pe verişoara ta dacă mă găzduieşte.

— Nu-ţi bate capul cu asta, zise Jacob. Am menţionat cumva şi că soţul ei este un om perfect capabil să te apere la nevoie? Lord Kilmaine a fost un ofiţer distins în armata Maiestăţii Sale. Vei fi în deplină siguranţă cu ei.

Julianne se întrebă atunci dacă se simţise vreodată cu adevărat în siguranţă. Trecutul ei cu bărbaţii era la fel de sumbru precum lista ei scurtă de prietene. Nimic nu dura la infinit. Chiar şi din cele mai toride aventuri ale ei nu mai rămăsese nimic după ce se mistuise flacăra pasiunii. Şi în cele din urmă o părăsise şi Algernon – stânca puternică pe

care se sprijinise în ultimii ani.

Şi avea să se întâmple la fel şi cu Jacob.

El îşi petrecu braţul în jurul umerilor ei şi o sărută pe frunte.

— Ce s-a întâmplat? Tremuri, observă apoi şi o îmbrăţişă strâns. Nu-ţi face griji! Vei fi în siguranţă. Şi o să rămân şi eu acasă la Viola, ca să mă asigur de asta.

Julianne se prăbuşi în braţele lui şi-şi cuibări vârful capului sub bărbia sa. Stătea cu obrazul lipit de pieptul său, aşa că îi putea simţi inima bătând. Constant şi liniştitor.

Era obişnuită ca apropierea lui Jacob să-i trimită fluturaşi în stomac. Nu era nevoie decât de o singură privire... sau de o singură atingere trecătoare... şi trupul ei se înfiora şi intra într-o stare de conştientizare sporită. Nucleul acela de siguranţă era ceva nou.

Şi înşelător de periculos.

„Nu, nu, nu!” ţipă imediat o voce din interiorul ei. „Nu se poate să ai nevoie de cineva aşa!”

Dacă învăţase ceva din viaţă, asta era că nu se putea baza decât pe ea însăşi. Să aibă nevoie de cineva era un risc inacceptabil.

Ştia că, dacă ajungea să aibă nevoie de Jacob Preston, inima ei nu avea să poată îndura să-l vadă plecând.

Şi ştia că, în cele din urmă, asta avea să se întâmple.

Capitolul 8

— Rochia aceasta este absolut minunată, zise Lady Kilmaine şi-şi trecu uşor palma peste mătasea trandafirie aşezată pe pat, având grijă ca nu cumva să şifoneze materialul. Verişoara lui Jacob nu doar că o primise cu braţele deschise pe Julianne în casa ei elegantă din Mayfair, dar făcea şi tot posibilul să fie prietenoasă cu ea. Ai gusturi foarte rafinate.

— Aici este mâna lui Ja... mâna domnului Preston, zise

Julianne din spatele panoului de îmbrăcare. El a ales modelul şi materialul rochiei. Mă tem că eu am devenit o provincială trăind în Cornwall în ultimii ani şi nu mai pot face o alegere prea elegantă.

— E de înţeles. Este greu să mai rămâi elegantă când porţi doliu. Gazda ei îi aruncă apoi un zâmbet destul de viclean. Aşadar, spune-mi, Lady Cambourne, vărul meu este „Jacob” pentru tine, ei?

Julianne îşi muşcă imediat limba. Nu-şi putea permite să-i dezvăluie atât de multe lui Lady Kilmaine – chiar dacă aceasta părea extrem de prietenoasă.

— Te rog nu pune prea mare preţ pe această lipsă de formalitate. Am petrecut foarte mult timp împreună în ultima vreme, aşa că mi se părea un moft să-i cer să mi se adreseze mereu după titlu. Şi este normal să mă adresez şi eu lui pe numele mic.

— O! Mă bucur foarte mult că gândeşti aşa. Şi chiar te rog să-mi spui şi mie Viola. Sincer acum, Lady Kilmaine sună atât de… Ei bine, sună destul de nerafinat, nu consideri? Îi zâmbi apoi, de parcă ar fi împărtăşit o glumiţă privată pe seama numelui soţului ei. Şi, dacă titlul nu ar fi venit la pachet cu un bărbat atât de chipeş, m-aş fi descotorosit fericită de el.

Julianne nu se putu abţine să nu-i zâmbească.

— Sigur că o să-ţi spun Viola. Şi îţi mulţumesc încă o dată pentru ospitalitate. Dar te înşeli în legătură cu mine şi cu Jacob. Ştiu că lumea din înalta societate consideră că s-a format un soi de ataşament între noi, dar în realitate vărul tău este… partenerul meu într-o problemă de afaceri. Mă ajută să rezolv o ultimă chestiune în legătură cu unele dintre bunurile răposatului meu soţ.

Tot ce îi spusese era complet adevărat. Dintr-un motiv sau altul, simţea că îi datora Violei o explicaţie pentru timpul pe care-l petrecea împreună cu vărul ei – chiar dacă nici măcar ea însăşi nu ştia cum să definească relaţia lor. Iar faptul că adusese vorba despre bătrânul conte era menit să îi îndrepte gândurile în altă parte.

— Hmm… murmură Viola şi miji ochii, bănuitor.

— Nu am libertatea de a intra în detalii, desigur, dar… Julianne se opri din vorbit când camerista Violei îi strânse atât de tare corsetul, că îi scoase tot aerul din plămâni. Se grăbi apoi să-şi tragă răsuflarea, ca să poată termina ideea: între mine şi Jacob nu este nimic altceva decât respect reciproc şi interes de afaceri.

Viola ridică delicat dintr-o sprânceană.

— Şi eu şi Quinn am fost la început… parteneri de afaceri, care se respectau. După aceea se ridică şi se îndreptă spre măsuţa de toaletă. O! Smaraldele acestea sunt absolut superbe! Viola întinse degetele ca să le atingă, dar apoi le retrase în ultimul moment.

— Probează-le, dacă vrei.

Camerista îi duse apoi rochia rozalie şi o ajută pe Julianne să şi-o treacă peste cap, lăsând fusta voluminoasă să se reverse în valuri strălucitoare peste crinolină. După aceea fata luă instrumentul folosit pentru strângerea corsetului şi începu să închidă naturii mici de porţelan care urmau linia coloanei ei vertebrale.

— O, nu, eu nu port niciodată smaralde, zise Viola. De obicei nu port nimic mai mult decât o panglică în jurul gâtului. Iar dacă este un eveniment care să necesite mai multă eleganţă, tot nu port altceva în afară de bijuterii confecţionate din jais[9].

— Bijuterii de doliu?

Gazda ei ridică din umeri.

— Pietrele acelea mi se par odihnitoare. Dar înţeleg că tu te-ai săturat de ele. Crezi că vei purta colierul cu rubine în seara asta, de vreme ce a trecut perioada de doliu? După părerea mea, s-ar potrivi de minune cu rochia.

Julianne păşi apoi din spatele paravanului şi-şi

---

9 Varietate de antracit, dură, sticloasă, de culoare neagră, folosită la confecţionarea unor mărgele. Cunoscut şi sub denumirea de „chihlimbar negru“, era folosit preponderent pentru bijuteriile de doliu. în trecut se considera că alungă energia negativă şi temerile iraţionale, fiind considerat un apărător împotriva „entităţilor tenebrelor“, (n.tr.)

surprinse reflexia în oglinda lungă şi argintată. Jacob avusese dreptate când insistase că avea nevoie de o rochie nouă. Luase într-adevăr cu ea câteva dintre rochiile mai vechi – dar, în cei doi ani în care purtase doliu după Algernon, moda pentru femei se modificase considerabil. În clipa aceea linia taliei era cu câţiva centimetri mai jos şi crea iluzia uimitoare a unui V adânc în partea din faţă, al cărui vârf indica spre pelvisul ei, accentuându-l. Iar fusta se lăţise şi căpătase şi mai mult volum. Imaginea din oglindă îi spunea clar că croiala acelei rochii noi îi avantaja mult mai mult silueta.

— O, şi mai bine! Viola bătu imediat din palme, entuziasmată. Rochia arăta minunat când era aşezată pe pat, dar pe tine e de-a dreptul spectaculoasă! Jacob o să fie complet neajutorat în faţa ta!

— Dar eu nu vreau să fie neajutorat. Sincer!

— Ne laşi singure o clipă, te rog, Maggie? îi ceru Viola cameristei ei.

Fata făcu o reverenţă adâncă şi părăsi încăperea.

„Ţine-te bine că vine adevărul”, se gândi Julianne. „Acum, că slujnica a plecat, Lady Kilmaine o să spună ce părere are de fapt despre prezenţa unei văduve negre în casa ei”.

— Jacob este vărul meu şi ţin foarte mult la el, începu Viola.

— Şi nu crezi că sunt potrivită pentru el. Înţeleg. Tocmai de aceea vreau să te asigur că…

— Ba dimpotrivă. Cred că eşti perfectă pentru el, zise Viola. Mă îngrijorează mai degrabă gândul dacă el te merită pe tine. Jacob are… Ei bine, are micile lui ciudăţenii.

— Cum ar fi?

— Ţi-a spus cumva despre… Mă rog, presupun că nu e treaba mea. Vreau doar să mă asigur că înţelegi că nu încearcă să fie nesuferit. Cel puţin nu mereu, zise Lady Kilmaine, zâmbind larg. Este din cauză că are de stăpânit o abilitate atât de dificilă.

„O abilitate dificilă. Oare aşa se spune în ziua de azi

când te laşi răsfăţat de doamnele nesăţioase din înalta societate?” se gândi Julianne.

Ziarul *London Crier* făcuse publice micile lui „aventuri amoroase”, dar Julianne nu se aşteptase niciodată ca verişoara lui Jacob să vorbească despre ele cu o asemenea lejeritate. Sau eleganţă. Coborî privirea în pământ. Nu ar fi fost bine ca Viola să-şi dea seama că Julianne cunoştea din propria experienţă amploarea abilităţilor lui. Simplul fapt de a se gândi la felul în care făcuseră dragoste în trăsură îi făcea trupul să se înfioare, plin din nou de dorinţă.

— Da. Am… am auzit despre abilitatea lui.

— O! Mă bucur atât de mult că a avut încredere în tine. Viola se prăbuşi atunci la picioarele patului. Este o povară grea de purtat de unul singur, iar sensibilitatea lui este mult mai complicat de evitat decât a mea. Îşi aşează mâna pe panglica pe care o purta la gât şi zâmbi, de parcă ar fi explicat într-un fel afirmaţia ei anterioară. Darul acesta este în aceeaşi măsură un blestem şi o binecuvântare. Îmi fac griji pentru el, pentru că se pare că lumea aceasta modernă este înnebunită după metale. Totul trebuie să fie numai oţel. Nici nu ştiu cum de poate îndura.

Julianne se forţă să nu reacţioneze în niciun fel la întorsătura aceea ciudată pe care o luase conversaţia lor. Era evident că înţelesese greşit lucrurile. Când făcuse referire la „abilitatea” lui Jacob, Viola nu se referise la priceperea lui în pat.

— Pe de o parte, folosirea darului îi deschide o lume de informaţii care nu ar fi uşor de obţinut prin alte mijloace, zise Viola cu palma întinsă. O ridică apoi şi pe cealaltă şi făcu un gest care sugera o balanţă, care se înclina dintr-o parte în alta. Dar nimic nu vine fără un preţ.

— Un preţ?

Pentru numele lui Dumnezeu, oare despre ce vorbea?

— Aşadar, nu ştii şi despre durerile de cap îngrozitoare? Ce-aş putea să spun? Tipic unui bărbat, zise Viola şi îşi dădu ochii peste cap. Nu vrea niciodată să arate nici cea mai mică slăbiciune.

— Jacob este cumva bolnav?

Dar părea să aibă o sănătate de fier. Aproape chiar prea „de fier”, dacă judeca după reacţia pe care o avea trupul său ori de câte ori erau numai ei doi.

Viola se încruntă uşor şi înclină capul într-o parte.

— Ei bine, se pare că am zis ori prea multe, ori prea puţine. Înţeleg că are grijă să-şi ascundă durerile de cap.

„Cu siguranţă ştie despre dependenţa lui de opiu”, se gândi atunci Julianne. Însă, dacă suferea de dureri de cap, probabil asta scuza un consum ocazional şi o plimbare scurtă prin câmpul cu maci. Cel puţin într-o oarecare măsură. Laudanumul era responsabil pentru foarte multe dintre suferinţele din trecutul lui Julianne, aşa că îi era greu să justifice orice consum, cât de mic.

— Din câte ştiu eu, a folosit laudanum o singură dată de când ne-am cunoscut.

— O singură dată? Se descurcă uimitor de bine… Pe de altă parte, a fost mereu un om puternic. Eu am reuşit să mă ţin departe de opiacee, dar, după cum am spus, sursa sensibilităţii mele este mult mai uşor de evitat. Dacă nu aş fi descoperit că jaisul şi argintul acţionează ca un scut pentru mine, probabil în cele din urmă aş fi ajuns şi eu să mă bazez pe laudanum pentru a controla efectele secundare ale darului meu.

„Dar. Sensibilitate. Scut”. La prima vedere, nu ar fi zis că Viola era nebună. Ochii ei mari, căprui erau limpezi şi netulburaţi, însă cuvintele ei nu aveau absolut nicio logică.

Ceasul mare din holul etajului inferior răsună şi anunţă ora.

— O, Doamne! Te-am ţinut de vorbă, când ar fi trebuit să te las să te pregăteşti. O s-o trimit înapoi pe Maggie să te coafeze, da? Viola o îmbrăţişă apoi impulsiv, înainte ca Julianne să apuce să răspundă în vreun fel. Sunt foarte fericită că ticălosul meu de văr a găsit pe cineva ca tine.

Lady Kilmaine dispăru apoi, înainte ca Julianne să apuce să mai spună ceva. Bunătatea vicontesei i se părea absolut dezarmantă. Totuşi, conversaţia aceea bizară o

tulburase. Iar ideea că Jacob ar fi suferit de o maladie necunoscută, pricinuită de un *dar* misterios, o înspăimânta dincolo de cuvinte.

*

O jumătate de oră mai târziu, Julianne coborî scările spre foaierul unde o aştepta Jacob. Nu îi auzi paşii uşori ca un fulg, aşa că îl putu privi nestingherită, fără să fie prinsă. Îl sorbi din priviri, de parcă ar fi fost vreun desert delicios şi decadent. Măruntaiele ei se învolburară imediat ce dădu cu ochii de el.

Bărbatul ăsta era o priveşte încântătoare şi când purta haine de stradă. Dar în ţinută formală era absolut splendid. Croiala redingotei sale întunecate îi accentua lăţimea umerilor. Vesta cenuşie de brocard era ca un ecou al ochilor să-i încununaţi de gene lungi şi negre şi avea o strălucire la fel de intensă. Iar butonii de la gulerul său erau confecţionaţi din acelaşi metal lustruit strălucitor cum era şi capul bastonului său. De la fiecare fir al părului său castaniu frumos aranjat şi până în vârful cizmelor lustruite, Jacob Preston era imaginea desăvârşită a splendorii vestimentare.

Nu arată ca un om care avea un „dar” misterios şi vătămător. Probabil Lady Kilmaine se înşela.

O auzi apoi apropiindu-se şi ridică ochii. Privirea lui aproape o mistui cu intensitatea aprobării sale masculine. Julianne aproape că se topi pe loc, chiar acolo în mijlocul palierului casei verişoarei lui. Totuşi, reuşi cumva să coboare şi restul scărilor fără a se prăbuşi.

— Aş vrea să-ţi spun că eşti splendidă, Julianne, şopti el, în timp ce îi puse pe umeri o mantie de catifea, dar mă tem că m-aş băga singur la idei.

La cât de mulţi fluturaşi simţea în stomac, cu siguranţă trupul ei ar fi apreciat să fie sedus de el.

Jacob îşi puse pe cap o pălărie din păr de castor, care îi sublinia înălţimea considerabilă, apoi îşi puse mâna pe

spatele ei, ca să o conducă afară pe uşă. Spatele ei primea cu bucurie acea atingere a mâinii lui – pe care o simţea fierbinte chiar şi prin straturile mantiei, rochiei şi corsetului ei.

— Oh, Doamne! O trăsură închisă! exclamă ea, în timp ce el o ajuta să urce în caleaşca pe care o închiriase pentru seara aceea. Una era să admire un bărbat atrăgător şi chiar să savureze felul în care vibra trupul ei ca răspuns la apropierea lui şi cu totul altceva era să se găsească singură cu el, într-o situaţie atât de ispititoare. Credeam că am căzut de acord să folosim cabriolete deschise.

— În momentul acesta este prea frig pentru o plimbare în aer liber şi o să fie şi mai frig, când o să ne întoarcem, zise el şi urcă în trăsură, după ea. Bătu apoi cu bastonul în plafon şi trăsura se puse în mişcare. Mare păcat, dar destinaţia noastră se află mult prea aproape pentru o reiterare a ultimei plimbări împreună într-o trăsură închisă. Asta dacă nu cumva ţi-ar face plăcere să mai dăm câteva ture în jurul parcului, desigur.

Julianne se trase spre colţul opus al banchetei din interiorul trăsurii micuţe. Cu toate acestea, reuşi să creeze doar o distanţă de un deget între ei.

— Indiferent de cât de aproape sau de departe ne aflăm de destinaţia noastră, noi doi am hotărât să nu ne mai lăsăm vreodată pradă instinctelor noastre primare, zise ea şi strânse din buze.

— Vrei să spui că *tu* ai hotărât, zise Jacob. Eu m-am gândit încontinuu la asta.

Îi luă apoi mâna într-ale sale. În ciuda faptului că aveau carnea separată de mănuşi moi şi subţiri, confecţionate din piele de căprioară şi din mătase, trupul ei îşi amintea atingerea lui în cel mai mic detaliu. Apoi vârful degetului său alunecă pe încheietura ei, chiar sub marginea mănuşii, iar pielea delicată se înfioră de plăcere. Jacob desfăcu atunci nasturele cu perlă amplasat deasupra venei ei şi-i ridică încheietura la buzele sale.

— Poţi să îmi spui sincer că nu te-ai gândit deloc la

plimbarea aceea nocturnă?

Îi săruta uşor încheietura, şi vârful limbii lui atinse trecător porţiunea aceea mică de carne expusă. Apoi respiraţia lui fierbinte traversă carnea abia umezită.

Plăcerea îi înfioră imediat braţul.

— Eu îmi amintesc fiecare detaliu, zise Jacob. Îmi amintesc mirosul pielii tale şi cât de moi şi de sensibili sunt sânii tăi. Ştiai că sfârcurile tale au exact culoarea pulpei de rodie? Dar sunt cu mult mai dulci între buzele mele…

Sfârcurile ei se întăriră imediat sub straturile groase de materiale, luând forma unor muguri mici şi sensibili. El încă îi mai mângâia încheietura interioară cu cercuri mici. Doar că Julianne părea să simtă atingerea degetelor lui direct pe sfârcurile-i sensibile.

— Mă gândesc la tine noaptea, când nu pot să dorm, Julianne. Îmi închipui cum îţi desfac fiecare panglică dantelată, fiecare nasture care e gata să se rupă… şi cum te aşez goală pe patul meu. Vocea lui îi mângâia pielea ca o bucăţică de catifea uzată, moale şi decadentă. Ai vrea să-ţi spun ce ţi-aş face după aceea?

Julianne avea respiraţia întretăiată şi nu-i putea răspunde în cuvinte, aşa că doar clătină din cap.

Dar Jacob ignoră refuzul ei tăcut.

— Te-aş atinge extrem de uşor… pe fiecare centimetru de piele… pe faţă şi pe spate. Aş mângâia fiecare deal… fiecare vale a trupului tău…

Degetul lui continua să îi maseze încet încheietura, dar ea părea să-i simtă atingerea de-a lungul fiecărei coaste şi pe fiecare adâncitură a coloanei vertebrale… şi coborând tot mai jos pentru a-i mângâia scobitura feselor. Aproape că nici nu băgă de seamă când el mai descheie uşor un nasture al mănuşii sale, pentru a expune mai mult din carnea antebraţului ei.

— Şi apoi te-aş săruta, continuă el.

Îi ridică din nou încheietura la buzele lui, doar că de data aceea supse senzual bucăţica de carne înfierbântată. În clipa aceea Julianne îşi imagina cum mâna lui aluneca

între picioarele ei, găsind-o umflată, umedă şi gata pentru el. Aşa că închise ochii şi se lăsă pradă extazului.

— Te-aş săruta peste tot, şopti el.

„Doamne, Dumnezeule… peste tot!” Măruntaiele i se învolburară atunci de căldură şi de o durere surdă. Zvâcnirile uşoare care se născuseră între picioarele ei când îi mângâiase prima dată încheietura se transformau în bubuituri în toată regula.

„Chiar şi… *peste tot?”* se gândi ea şi înghiţi în sec.

— În fanteziile mele, te bucuri destul de mult de atenţia intimă pe care ţi-o acord, zise el şi-şi scoase una din mănuşi. Ce părere ai? Crezi că ţi-ar plăcea?

„Peste tot”. Înghiţi apăsat. Julianne avusese destui iubiţi la viaţa ei, însă niciunul dintre ei nu o sărutase… *peste tot.*

— Ţie ţi-ar plăcea?

— Mai mult decât îmi place să respir, o asigură el şi apoi gura lui o cotropi pe a ei pentru un sărut pasional.

Capitolul 9

Trăsura gonea pe caldarâm, trimiţând vibraţii puternice prin banchetele capitonate din interior. Ultima dată se lăsaseră foarte uşor atraşi de ritmul constant şi unduitor în care se mişca trăsura. Cât de simplu ar fi să facă şi acum la fel!

Nu se mai sătura de el. Limba lui îi tachina gura, ba pătrunzând superficial şi uşor, ba afundându-se spre mari adâncimi. Ea îi supse limba şi-l primi cu entuziasm. Apoi Jacob îşi trecu dinţii peste buzele ei şi o lăsă cu răsuflarea întretăiată.

Oare ar fi sărutat-o la fel *peste tot?*

Îşi imagină gura lui Jacob atingând-o acolo. Sărutând-o, sugând-o şi lingând-o. Acel simplu gând o ameţea. Apoi coapsele ei se depărtară puţin, parcă dintr-o voinţă proprie.

După aceea îi simţi mâna sub fusta sa – şi nu mai era doar în imaginaţia ei. Aluneca încet mai sus de genunchiul ei, peste coapsă şi se îndrepta… *peste tot.*

„Oh, nemernicule şi ticălosule şi…” Degetele lui găsiră fanta din lenjeria ei… „Să fii binecuvântat!”

După perioada petrecută în teatru, ar fi trebuit să-şi dea seama că se putea întâmpla asta odată ce începuse să-i povestească fanteziile lui nocturne. Fiecare actor ştia că trupul aducea la realitate ceea ce-şi imagina mintea. Tocmai de aceea era sleită de puteri la sfârşitul fiecărei reprezentaţii. Pentru că trăia în câteva ore cât pentru o viaţă întreagă, iar trupul ei nu ştia că era doar un spectacol.

Corpul ei răspundea la povestirile lui Jacob despre ce i-ar fi făcut dacă ar fi avut-o goală pe patul său, de parcă totul chiar se întâmpla.

— Julianne…

Închise ochii când Jacob întrerupse sărutul şi-şi lipi buzele de obrazul ei. Se simţea ameţită. Îi răsuna în minte felul în care îi rostise numele.

I se părea firesc să-i spună şi ea numele, aşa că îl şopti ca pe un cântec de adoraţie.

O făcea să-şi dorească… lucruri revoltătoare. Indecente. Imorale, păcătoase şi minunate.

Degetele lui o mângâiau, conducând-o spre o agonie furioasă. Tot trupul ei se încorda, căutând eliberarea, în timp ce mintea ei hoinărea pe un coridor întunecat cu o singură ieşire.

În celelalte aventuri pe care le avusese, Julianne păstrase pentru ea o părticică ascunsă din fiinţa ei, ca pe un miez sacru al sufletului, pe care nu-l putuse atinge nimeni niciodată. Numai că Jacob nu-i permitea aşa ceva. Şi se simţea fără apărare în faţa asaltului său implacabil. Bucăţele din scutul ei de apărare se prăbuşeau rând pe rând, lăsând-o expusă şi prea neputincioasă ca să le mai adune îndeajuns pentru a ascunde acea fărâmă dezgolită a sufletului ei. Apoi un scâncet răsună printre buzele ei întredeschise. Era un sunet neajutorat şi plin de dorinţă.

Jacob mârâi ca răspuns şi o conduse mai departe.

„Mai tare! mai repede!” îl implora ea în tăcere.

Julianne rămase în echilibru pe marginea prăpastiei timp de câteva clipe tulburătoare, dar apoi trupul ei explodă şi o propulsă din realitate direct în abisul fanteziei lui Jacob. Gura lui se plimba peste tot pe trupul ei şi ea înflorea sub atingerea lui.

Sărutările lui imaginare o conduseră la orgasm. Contracţiile interioare îi făceau trupul să se cutremure de plăcerea eliberării.

Aşa că ţipă. Mai tare decât ar fi trebuit, dar speră că huruitul trăsurii îi acoperise strigătul. Aproape că îi cânta numele lui Jacob, în ritm cu exploziile puternice pe care le simţea pe dinăuntru, care făceau ca frânturile din fiinţa ei să zboare în toate direcţiile.

Jacob îi prelungi orgasmul cu ajutorul sărutului şi al atingerilor sale abile, făcând ca acea fericire să dureze mai mult decât şi-ar fi închipuit vreodată că era posibil. Şi, chiar când credea că era pe cale să se oprească, o traversă un nou val de extaz şi tot trupul ei se cutremură din nou din cauza contracţiilor interioare.

În cele din urmă, nebunia aceea începu să se disipeze şi în locul ei rămase numai sărutul lui tandru, atingerea delicată a buzelor şi mâna lui caldă, care-i cuprindea movila feminităţii prin materialul subţire al lenjeriei intime. Avea obrajii inundaţi de lacrimile care se strecuraseră pe sub pleoapele-i închise strâns. Cumva, toate frânturile fiinţei ei, care se spulberaseră în timpul eliberării puternice, se reasamblaseră într-un întreg strălucitor.

Era agitată, dar în acelaşi timp se simţea inundată de o senzaţie necunoscută de pace interioară. Liniştită, dar tulburată în moduri pe care nici măcar nu şi le închipuise vreodată.

Apoi Julianne îşi dădu speriată seama că trăsura se oprise.

— Am ajuns? întrebă ea cu voce tremurândă.

— Oh, cred că putem spune că unul din noi a ajuns

acolo unde trebuie şi s-a şi întors, zise Jacob zâmbind larg şi-i sărută fruntea. Dar da, am ajuns şi la conacul lui Lord Digory. Nu-ţi face griji! Ne-am oprit doar de câteva minute.

De câteva minute! Orice trecător ar fi putut-o auzi ţipând de parcă îşi dădea duhul. Îi împinse imediat braţul, ca să nu-i mai ţină în palmă sexul.

— E în regulă, Julianne, zise el încet, de parcă ar fi fost o iapă sălbatică speriată. Stai oricât ai nevoie ca să îţi revii. Dacă nu ştiai, moda din acest moment dictează ca oamenii cei mai de seamă să ajungă cât mai târziu cu putinţă.

— În timp ce eu am *ajuns* mult prea devreme. Cuvintele îi ieşiră pe gură înainte să apuce să se gândească de două ori la modul cum ar putea fi interpretate în momentul acela.

Jacob izbucni în râs.

— Ai făcut o glumă? Nu credeam că îţi stă în fire să faci glume.

— Nu, n-am făcut o glumă, izbucni ea. Îi invadase mintea cu fanteziile lui şi îi dezgolise sufletul. De ce se comporta ca şi când nu se petrecuse nimic important? De parcă numai trupul ei fusese implicat în ce se întâmplase? De ce mi-ai făcut asta? îl întrebă în cele din urmă.

— Am făcut-o *cu* tine, o corectă el. Şi nu-mi amintesc să fi protestat vreun pic. Ştiam că nu o să avem timp pentru mai mult de atât, dar îmi face nespusă plăcere să iau parte la momentele tale de senzualitate, Julianne. O buclă se eliberase din coafura ei, aşa că o netezi încet şi i-o ascunse în spatele urechii. Ne aşteaptă o seară dificilă, zise el încet. M-am gândit că o să-ţi fie mai uşor dacă o începi relaxată.

Relaxată? În realitate, era mai degrabă ca şi când el ar fi amorsat o bombă. Chiar dacă trăise o eliberare de o intensitate nemaiîntâlnită, adevărul era că în pântecele ei încă sălăşluia un gol chinuitor. Avea nevoie să-l simtă în ea. Şi, dacă ar fi dat ascultare trupului ei, atunci i-ar fi ordonat vizitiului să dea iar trei ture în jurul parcului.

Sau poate patru.

După care cuvintele lui căpătară sens în mintea ei. Aparent, credea că era o femeie nestatornică şi agitată, care trebuia manipulată pentru a se relaxa.

— Atunci, să înţeleg că ai făcut asta doar pentru că ai crezut că… aveam nevoie?

Probabil ceva din tonul vocii ei sunase ameninţător.

— Nu, nu, nu e nimic de genul acesta, zise el. La naiba cu tot, Julianne! Voiam doar să te ating! De ce trebuie să faci mereu lucrurile să pară mai complicate decât sunt?

Îi netezi uşor fusta şi îşi puse la loc mănuşa. Apoi ridică jaluzelele trăsurii, şi ea văzu un şir continuu de cupluri păşind dincolo de uşile duble, iluminate de felinare cu gaz, de la intrarea în conacul lui Lord Digory.

— Crezi că eşti gata să intrăm acum, ai terminat cu a o face pe capricioasa? o întrebă el, pe un ton care-i trăda frustrarea.

— Desigur, îi răspunse ea, deşi bănuia că aveau să-i cam tremure genunchii.

„Auzi la el… capricioasă!” gândi apoi. Avea să-i arate ea ce însemna să fie într-adevăr capricioasă.

De obicei, Jacob refuza să servească cina la altcineva acasă, pentru că nu prea putea să-şi scoată şi să-şi folosească furculiţa de platină la masa elegant aşezată a gazdelor sale. Iar argintăria lui Lord Digory avea o strălucire luxuriantă, un model clasic şi o memorie foarte lungă. Clinchetul vocii metalului îi răsuna în minte de fiecare dată când ridica lingura la gură.

Până la sfârşitul nopţii, sigur se alegea cu o durere de cap cumplită. Dar nici nu prea avea ce să facă pentru a evita asta. Argintul nu avea să-i împărtăşească lucruri prea importante, însă mintea lui era inundată necontenit de imagini ale meselor servite în trecut. Aşa că se străduia din răsputeri să nu tresară. Julianne îşi dădea silinţa să întreţină conversaţia la masă, dar el nu prea avea cu ce să contribuie. Jacob ştia că ar fi fost complet inutil câtă vreme se lupta cu metalul din jurul său.

Din fericire pentru el, copia pumnalului ascunsă în

buzunarul vestei sale era învelită într-o teacă de piele. Altfel ar fi dat de mare necaz.

— Vezi dumneata, Lady Cambourne, problema este că majoritatea oamenilor au o părere greşită despre druizi. Nu suntem atât un ordin religios ca atare, cât aderenţi la o filosofie, zise Lord Digory după ce fu luată de la masă supa şi se aduse peştele. Codul nostru nu are în el nimic barbar sau fantastic. Noi pur şi simplu credeam în a trăi în armonie cu natura în loc de a încerca să o supunem voinţei noastre. Ia aminte! Puterea aburului va duce la ruinarea acestui secol.

Jacob era îndeajuns de aproape de capul mesei ca să audă conversaţia şi să fie cu ochii pe Julianne. Aceasta era aşezată în stânga gazdei lor, în timp ce locul lui era de partea cealaltă a mesei mari, cu un scaun mai departe. În dreapta lui Lord Digory – adică în stânga lui – stătea Lady Somerset. Era o doamnă corpolentă, dar destul de plăcută, care purta pe cap un turban încununat cu o pană mare de struţ, care se unduia, distrăgându-i atenţia. Poziţionarea la masă era ideală. Şi cu siguranţă s-ar fi distrat copios dacă ar fi putut să-şi aducă propriile tacâmuri.

Jacob era complet mulţumit de cum stăteau lucrurile, cu excepţia faptului că pe locul de vizavi de el se afla Sir Malcolm Ravenwood. Nu-şi putea da seama cu exactitate despre ce anume era vorba, însă bărbatul acela tăcut şi gânditor avea ceva care-i făcea firele de păr să se ridice pe ceafă.

— Vrei să spui că ordinul nu este de acord cu progresul? întrebă atunci Julianne.

Se străduia din răsputeri să evite să-i întâlnească privirea lui Jacob. El se gândi că probabil era supărată pe el – deşi motivul supărării era un mister pentru el. Îi oferise plăcere şi nu se gândise nicio clipă la propriile lui nevoi. Ce voia mai mult de la el femeia aceea? Luă o înghiţitură din pâine şi fu recunoscător să lase un pic deoparte argintul.

— Trebuie să avem grijă de oamenii de rând. Cum ar putea numi cineva acest lucru progres când toate

maşinăriile astea nu fac altceva decât să lase oamenii fără slujbe? afirmă Lord Digory şi flutură din mână trufaş.

Judecând după lipsa bătăturilor de la baza degetelor lui mici şi îndesate, Jacob ar fi putut pune prinsoare că Lord Digory nu muncise în niciun fel, nici măcar o singură zi din viaţa lui.

— Aşadar, dumneata te asemeni întrucâtva cu lucidiţii[10] generaţiei trecute, zise Jacob. Mişcarea aceea a devenit violentă când muncitorii şomeri au distrus maşinile care le-au luat locul. Guvernul a răspuns prin înăbuşirea mişcării lucidiţilor, care a dus şi la destul de multe execuţii din pricina distrugerii maşinilor.

— O, Doamne, nu! exclamă Digory. Nu semănăm deloc cu lucidiţii. Noi nu suntem deloc de acord cu violenţa. Raţiunea este cârja pe care ne sprijinim pentru a instaura schimbarea.

Buzele lui Sir Malcolm zvâcniră, apoi ridică paharul său plin de vin roze. Poate că omul era mâna dreaptă a lui Digory la conducerea ordinului, însă Jacob suspecta că Ravenwood s-ar fi simţit complet în largul lui să facă uz de violenţă, în locul raţiunii.

Jacob se şterse la gură cu şerveţelul şi simţi un iz slab al parfumului intim al lui Julianne, care rămăsese impregnat în mâna lui. Inspiră adânc, şi o parte din durerea reziduală supărătoare survenită în urma contactului cu argintul dispăru pe dată.

Oare de ce cheltuiau atât de mult femeile pe parfumuri scumpe, când nicio esenţă concepută de parfumieri nu se urca la capul unui bărbat mai repede decât mirosul excitaţiei feminine?

Îi aruncă un zâmbet lacom, şi o îmbujorare se strecură

---

10 Adepţi ai luddismului. Mişcare spontană de protest a muncitorilor englezi din a doua jumătate a secolului al XVIII-lea şi din prima jumătate a secolului al XIX-lea, care s-a manifestat prin distrugerea maşinilor considerate a fi cauza şomajului. Denumirea vine de la numele lui Ned Ludd, cel care a îndemnat la distrugerea maşinilor textile în 1779. (n.tr.)

imediat pe pielea ei, acaparându-i obrajii şi gâtul ca de alabastru. Oare înţelegea că încă îi simţea aroma dulce de mosc?

Probabil că da, pentru că îi aruncă o privire aprigă şi se întoarse imediat spre Ravenwood.

— Scopul lui Lord Digory de a obţine schimbarea prin mijloace paşnice este şi ţinta dumitale, Sir Malcolm?

— Excelenţa Sa este conducătorul ordinului, Lady Cambourne, zise Ravenwood.

„Ăsta nu-i un răspuns concret!” se gândi Jacob.

— Răposatul meu soţ a fost un împătimit al istoriei druide, chiar dacă nu a îmbrăţişat niciodată învăţăturile druizilor, zise Julianne, după care îşi îndreptă atenţia din nou spre gazda lor. Din câte am înţeles de la el, romanii au ilegalizat druidismul atunci când au ocupat Insulele Britanice.

— Da, foarte adevărat, zise Digory.

— În cazul acesta, trebuie să mărturisesc că sunt puţin confuză. De unde ştiţi ce presupune filozofía druidă, de vreme ce nu mai există practicanţi de câteva sute de ani? Adică, pot să înţeleg că în multe culturi tradiţiile sunt transmise pe cale orală, dar eu, personal, n-am auzit niciodată să existe legende druide, zise ea afişând un zâmbet dezarmant. Sau există cumva vreun soi de… O, Doamne, cum să formulez că să nu pară o blasfemie? Vreun soi de echivalent druid al scripturii scrise?

Lord Digory tocmai dădea pe gât conţinutul paharului său colorat în verde, aşa că scuipă surprins când auzi întrebarea ei.

„Cu siguranţă ştie despre manuscris!” hotărî Jacob. Indiferent de conţinutul celei de-a doua jumătăţi a manuscrisului lui Julianne, trebuia să descopere cât mai repede partea care lipsea. O încruntare acapară brusc trăsăturile lui Sir Malcolm, însă bărbatul îşi reveni repede.

— Acesta este un subiect mult prea serios pentru a fi discutat într-o companie atât de plăcută, zise Ravenwood.

Julianne era hotărâtă să ţină de subiectul acela

precum un câine de vânătoare care prinsese un şobolan între colţi.

— Dar Sir Malcolm…

Aparent accidental, Jacob răsturnă paharul de vin, împrăştiind conţinutul rozaliu peste faţa de masă strălucitoare, confecţionată din damasc, fix în direcţia lui Sir Malcolm. Ravenwood sări imediat în picioare pentru a evita să se răspândească pata.

— Ah, ce neîndemânatic am fost. Mii de scuze! Se pare că fac mereu ceva nepotrivit exact unde n-ar trebui, zise Jacob şi-i aruncă o privire de avertizare lui Julianne. Aflaseră ce voiau să ştie. Şi n-ar fi făcut decât să-l agite pe Lord Digory dacă ar fi încercat să afle mai multe în clipa aceea. Servitorii începură imediat să roiască în jurul mesei, pentru a curăţa mizeria, aşa că Jacob se întoarse spre Lady Somerset. Dacă nu mă înşel, am auzit că fiica dumitale, Honoria, îşi va face ieşirea în societate sezonul următor. Sper că nu am fost dezinformat, nu?

Jacob ştia foarte bine că putea conta întotdeauna pe o mamă – care avea o fiică de măritat – să înceapă să ridice în slăvi farmecele odraslei sale. Indiferent dacă era soţia unui druid sau nu.

Aşa că subiectul conversaţiei fu oficial schimbat.

*

După cină, întregul grup se mută în salonul de la etajul al treilea, unde Lady Digory aranjase ca o orchestră mică să cânte câteva melodii prestabilite. Julianne primi un carneţel aurit de dansuri, în care erau deja notaţi toţi viitorii ei parteneri. Şi, de vreme ce venise împreună cu Jacob, avea să danseze cu el pe „Marele Marş”.

Încă îşi simţea articulaţiile dureroase după tăvăleala din trăsură. Şi un dans cu Jacob părea să fie la fel de periculos. Gândul de a se afla atât de aproape de el, de a se mişca în ritm cu el şi de a avea şoldul uşor lipit de al lui îi făcea din nou trupul să se cutremure, ca urmare a unei

conştientizări sporite.

Din fericire, bunele maniere îi împiedicau să danseze din nou împreună înainte de ultimul set. Aşa că se simţea profund uşurată.

— Ne vedem pentru ultimul vals, zise el, la finalul acordurilor melodiei.

Jacob o predă apoi unui viconte cu chelie, care o conduse pe acorduri zbuciumate de polca şi se scuză pentru paşii greşiţi, plângându-se cu voce tare despre neajunsurile celui de-al doilea violonist.

Răsună apoi o muzică de vals, şi Sir Malcolm apăru imediat lângă ea.

— Cred că acesta este dansul meu, Lady Cambourne. Îmi acorzi onoarea?

— Aşa se pare, Sir Malcolm. Julianne făcu atunci o reverenţă şi şopti: Onoarea este de partea mea.

El făcu o plecăciune deasupra degetelor ei şi o aşeză în poziţia corectă. Mâna ei mică dispăru în cea mult mai mare a lui. La scurt timp după aceea, făceau plecăciuni şi piruete în pas de dans prin încăpere. Ravenwood se mişca incredibil de bine pentru un bărbat de statura lui. Dar, spre deosebire de ceilalţi parteneri de dans ai ei, bărbatul acesta era îndeajuns de tăcut ca să poată fi catalogat drept posac.

— Sper că nu te-au deranjat întrebările pe care le-am pus în timpul cinei, zise ea. Doar că mi se pare absolut fascinantă ideea de a readuce la viaţă vechile practici druide.

Sir Malcolm se uită în jos la ea. Ochii lui erau întunecaţi, dar irezistibili.

— Ordinul este neobişnuit de strict în privinţa implicării feminine.

— Şi dumneata eşti de acord cu acest lucru? îl întrebă ea. Pe mine mă uimeşte neîncetat să văd cum bărbaţii englezi jură credinţă nemuritoare reginei lor – o femeie pe care nu au cunoscut-o de fapt niciodată –, dar nu pot discuta cele mai simple chestiuni cu doamnele lângă care trăiesc în fiecare…

— Nu am spus că aş fi de acord cu faptul că misterele druidismului sunt interzise femeilor.

Julianne ridică imediat dintr-o sprânceană.

— Aşadar, sunt mistere, la urma urmei? Credeam că este vorba doar despre o filosofie.

— Poate că pentru unii este vorbea numai despre atât. Privirea lui Sir Malcolm se îndreptă atunci spre gazda lor, care se întreţinea în colţul salonului cu două doamne mai în vârstă, ale căror zile de dans apuseseră de mult. Ai avut dreptate la cină. Chiar există un codice sacru.

— Bănuiam eu, zise Julianne. Probabil de acolo provine dragostea faţă de natură a lui Lord Digory… precum şi dezgustul său faţă de puterea aburului.

— După cunoştinţele mele, Lord Digory nu a citit întregul manuscris, zise Sir Malcolm. Dar, chiar dacă ar fi făcut-o, să spunem că în cadrul ordinului nostru toată lumea are dreptul la propria interpretare. La urma urmei, un om îşi urmează conştiinţa.

— Unii ar susţine că ideea de „conştiinţă” este o noţiune creştină. Julianne constată cu stupoare că îi făcea destul de mare plăcere acea competiţie verbală cu Sir Malcolm.

Majoritatea bărbaţilor i-ar fi spus să nu-şi bată capul acela frumuşel cu chestiuni atât de serioase. Ba unii probabil chiar ar fi râs de ea pentru că îndrăznea să-şi exprime părerea cu privire la altceva decât aranjamente florale şi meniuri pentru cină.

— Toţi oamenii au o voce interioară care le spune cum să acţioneze, în funcţie de crezul după care îşi ghidează existenţa, zise Sir Malcolm. Conştiinţa, ca să zic aşa, este un produs al sumei credinţelor personale şi al textelor pe care le consideră sacre un om.

— Are logică, zise ea, în timp ce el o conducea într-o piruetă graţioasă pe sub braţul lui. Păi, şi spune-mi atunci, Sir Malcolm, dumneata ce consideri sacru?

— Puterea. Puterea cuiva de a trăi după bunul-plac.

Era ca şi când i-ar fi citit cele mai ascunse dorinţe.

Pentru că asta era exact ceea ce urmărea ea prin vânzarea pumnalelor druide. Fiindcă atunci nu avea să mai fie nevoită să se lase împinsă într-o căsătorie lipsită de dragoste şi nici nu urma să se mai bazeze pe susţinerea fiului ei vitreg. În plus, avea să poată finanţa în continuare şcoala doamnei Osgood. Nu avea să-i mai hotărască nimeni soarta. Ea urma să fie unica stăpână a destinului ei.

— Trebuie însă să te avertizez că o descifrare corectă a textelor druide ne arată că învăţăturile acestea nu sunt pentru cei slabi de inimă, zise el, fără să rateze un singur pas de dans. Unora dintre noi nu ne e de ajuns să cunoaştem simpla filosofie. Şi încercăm să însufleţim Vechile Căi ale ordinului.

— Într-adevăr? Dintr-odată, inima începu să-i bată mai repede. Vrei să sugerezi că există un ordin secret în interiorul ordinului?

— Exact. Dar cei care caută să fie admişi în grupul nostru nu trebuie să se teamă să valorifice puterea adevărată a druizilor. Se aplecă apoi şi îi şopti la ureche: Femeile sunt bine-venite să participe la ritualurile noastre. Ba, de fapt, aş spune că sunt absolut esenţiale pentru mistere.

Mistere. Ritualuri. Cuvintele acelea o trimiseră cu gândul la „prostiile religioase” în legătură cu care o avertizase Lily Parks, atunci când Julianne o întrebase dacă mai exista în clipa aceea vreun urmaş al clubului Hell Fire.

— Este o dovadă de egalitarism din partea voastră să includeţi şi sexul slab, zise ea.

Buzele lui zvâcniră ca răspuns la afirmaţia ei.

— O, te asigur că niciuna dintre femeile noastre nu ar putea fi considerată slabă.

Continuară să danseze în tăcere pentru următoarele câteva acorduri. În vreme ce pluteau pe ringul de dans, ea îl întrezări pe Jacob, care dansa cu partenera care-i fusese aleasă pentru acel vals. Era soţia tânără şi atrăgătoare a unui membru al parlamentului.

Jacob fusese absolut convins că exista un grup

disident în rândul Ordinului Antic al Druizilor. Şi-ar fi dorit să-l poată întreba ce să facă în clipa aceea, odată ce descoperise un membru al grupului fanatic. Dar nici măcar nu îi putea întâlni privirea.

„Ei bine, cine nu riscă…”, se gândi ea.

— Şi cum s-ar putea alătura cineva unui astfel de grup? întrebă ea.

— Aici nu se pune problema să ni se alăture careva. Este iniţiat. Sir Malcolm se opri atunci din dans şi o ţintui cu o privire pătrunzătoare. Exista ceva sumbru şi stăpânitor în felul în care o privea. Simţi cum stomacul i se strânge ghem. Îţi doreşti să fii iniţiată?

„O, Doamne, ce o mai însemna şi asta?” se gândi ea temătoare. Dar nu exista nicio altă cale să afle mai multe informaţii, aşa că încuviinţă din cap.

— Unde vă întâlniţi?

Sir Malcolm îşi lipi imediat degetul de buzele ei, ca să o facă să tacă.

— Nu e nevoie să ştii asta. Vei fi contactată la momentul potrivit, zise el criptic. Din câte am înţeles, în clipa de faţă poţi fi găsită la reşedinţa lui Lord Kilmaine. Intenţionezi să rămâi acolo?

— Pentru moment. Jacob o mutase de la Golden Cockerel abia în după-amiaza aceea. Dar de unde ştii unde locuiesc?

— Misterele ne oferă căi de a afla informaţii care sunt dincolo de imaginaţia dumitale, zise el. Să fii gata peste două nopţi. Şi fii pregătită să vii de una singură.

Capitolul 10

După o altă oră de cadriluri plictisitoare, dansuri scoţiene vesele şi o mazurcă de-a dreptul îngrozitoare, Julianne se întâlni din nou cu Jacob, pentru dansul final. Cu toate acestea, nu putea să rişte să-i spună despre

conversaţia pe care o avusese cu Sir Malcolm, ca nu cumva să fie auziţi de ceilalţi dansatori.

După aceea întregul grup de petrecăreţi se împărţi în două grupuri mai mici, în funcţie de sex. Bărbaţii dispărură într-o bibliotecă înmiresmată cu fum de trabuc şi vinuri parfumate, iar femeile se retraseră în salonul rezervat doamnelor. Majoritatea femeilor serviră ceai, însă se găsiră şi câteva care să accepte cardiotonice, condimentate cu laudanum, „pentru a se mai linişti" după dans.

Julianne se minuna că femeile erau considerate prea slabe pentru a bea vin de Madeira sau de Porto, dar că, în schimb, li se ofereau cu bucurie opiacee ce dădeau dependenţă. Poate că doamnele acelea care duseseră o viaţă protejată nu văzuseră niciodată efectele secundare ale consumului de opiu sau ce însemna dependenţa de el, modul în care întuneca minţile celor care-l consumau până în punctul în care ar fi fost în stare de orice sacrificiu pentru a obţine încă o doză.

Lady Somerset se afundă în divan lângă Julianne şi acceptă un cardiotonic de la Lady Digory. Mirosul dezgustător de laudanum era doar parţial mascat de celelalte ingrediente amestecate în băutură.

Lui Julianne îi tresăltă inima. Era o panică declanşată instantaneu de mirosul acela greţos de dulce. Aşa că îşi îngropă nasul în ceaşca de ceai şi îndepărtă pânza de amintiri neplăcute. Nu putea veni nimic bun dacă-şi lăsa mintea inundată de acele amintiri din trecut.

În schimb, se concentră pe a încuviinţa din cap aprobator şi pe a scoate „mmmhmmm"-urile corespunzătoare, în timp ce doamnele din jurul ei pălăvrăgeau despre ultimele importuri de dantelă de Bruxelles şi despre o parte dintre domnii consideraţi „de seamă", dar care erau de fapt prea săraci pentru a putea fi eligibili pentru fiicele lor. După conversaţiile acelea banele, n-ar fi bănuit nimeni niciodată că soţii lor puteau discuta ceva ieşit din comun, în timp ce-şi fumau trabucurile şi se desfătau cu vin.

Şi poate chiar aşa stăteau lucrurile. Interesul lui Lord Digory pentru druidism părea să aibă aceeaşi natură erudită precum interesul lui Algernon. Scopul de a trăi în comuniune paşnică cu natura părea aproape naiv, ţinând cont de progresele industriale neîncetate. Cu toate acestea, stilul de viaţă al lui Lord Digory arăta că omul îmbrăţişa cu bucurie tot confortul modern oferit de industria pe care pretindea a o detesta. Iar asta o făcea pe Julianne să îl considere un om excentric, dar totodată inofensiv.

Secta din care făcea parte Sir Malcolm nu părea nici măcar pe jumătate la fel de blândă. Şi ochii lui străluciseră plini de ambiţie în clipa când vorbise spre rituri misterioase. În general, oamenii care voiau să deţină puterea nu aveau scopuri inofensive precum a trăi în armonie cu natura.

Probabil chiar în clipa aceea Jacob le arăta copia pumnalului. Julianne spera ca aceasta să-l poată păcăli pe Lord Digory şi să îl convingă să-i împărtăşească orice informaţii avea despre locul unde se afla perechea pumnalului.

Însă nu era la fel de optimistă şi când venea vorba despre a-l păcăli pe Sir Malcolm.

*

— Ei bine, ce-au spus despre pumnal? întrebă Julianne de îndată ce ea şi Jacob îi mulţumiră gazdei lor şi urcară în trăsura care aştepta.

— Digory a fost absolut fermecat de el, zise Jacob. A vrut să îl studieze, aşa că i-am zis că îl poate păstra timp de o săptămână.

— Şi crezi că a fost un lucru înţelept? S-ar putea să descopere că e de fapt o copie.

— Cum? E imposibil să se întâmple asta – dacă nu cumva are deja în posesia sa un pumnal real. Lucru de care mă îndoiesc profund. A fost extrem de intrigat de ornamentaţie şi de gravură, dar nu a apărut niciun licăr de recunoaştere în ochii lui, zise Jacob şi-şi frecă puntea

nazală, de parcă ar fi încercat să îndepărteze ridurile de încruntare adâncite între sprâncenele sale.

Lady Kilmaine îi spusese lui Julianne despre durerile de cap îngrozitoare de care suferea vărul ei. Julianne se întrebă dacă asta îl chinuia şi în clipa aceea pe Jacob. Dar nu se putea arăta înţelegătoare, de vreme ce era clar că el se străduise din răsputeri să-şi ascundă boala de ea.

— Mă bucur că nu a văzut până acum cum arată pumnalul, zise Jacob.

— Nici măcar o ilustraţie a lui?

— Nu mi-a lăsat senzaţia că el ar avea a doua jumătate a manuscrisului tău, zise Jacob, continuând apoi exact în direcţia în care se îndreptau şi gândurile ei: Sau, chiar dacă ar avea-o, nu cred că secţiunea aceea conţine imagini ale pumnalului, ca a ta.

— Şi cum rămâne cu ceilalţi bărbaţi?

— Ceilalţi repetă papagaliceşte orice spune Digory, de parcă niciunul dintre ei nu poate gândi de unul singur, zise Jacob şi pufni dezgustat.

— La fel şi Sir Malcolm?

— Nu, nu, nu… cu el e altceva. Jacob îi aruncă o privire piezişă, înţeleg că şi tu eşti de aceeaşi părere. Cu siguranţă păreai profund absorbită de discuţia cu el în timp ce dansaţi.

Julianne nu-l surprinsese nici măcar o dată pe Jacob privind în direcţia ei, în timpul dansului. Dar se pare că el fusese totuşi mai atent la ea decât lăsase să se vadă.

— Dacă nu aş şti cum stă treaba, aş zice că pari un pic gelos.

— Dacă nu aş şti cum stă treaba, aş recunoaşte că sunt, zise el, ridicând din umeri şi privind pe fereastră la peisajul londonez care se derula pe lângă ei. Gestul lui părea în opoziţie cu vorbele sale. Despre ce aţi discutat?

— Despre existenţa unui codice druid sacru, zise ea cu îngâmfare. Şi a confirmat existenţa lui.

Jacob se întoarse imediat către ea.

— Ce altceva a mai spus?

— Mi-a zis despre secta lui secretă... despre ordinul din rândul ordinului, ca să zic aşa. M-ai avertizat că este posibil să găsim o mână de credincioşi adevăraţi între toţi prefăcuţii şi ipocriţii. Şi Sir Malcolm pare să fie conducătorul lor, zise ea. Ce crezi că îl face asta? Un fel de arhidruid?

— Mă îndoiesc că în religia lor există echivalentul unui papă creştin, zise Jacob sec. Şi presupun că, în lipsa acestuia, prietenul tău ar trebui să se mulţumească cu titlul de arhidruid.

— Dar nu este priete... însă Julianne strânse imediat din buze, refuzând să se lase atrasă într-o dispută. În schimb, îi spuse lui Jacob ceea ce aflase despre ordinul secret din interiorul ordinului, şi anume că implica ritualuri misterioase, că accepta să fie iniţiate şi femei în rândurile sale şi că membrii săi nu îşi doreau în mod special să trăiască în armonie cu natura.

— Nu mă miră asta, zise Jacob şi-şi frecă faţa cu mâna. Julianne luă gestul său drept o încercare de a alina durerea pe care o simţea şi simţi cum i se strânge stomacul de o compasiune tăcută. Pare genul!

— Dacă prin asta vrei să spui că este charismatic, atrăgător şi inteligent, atunci da, sunt de acord cu tine. Sir Malcolm este un lider înnăscut. Se bucură apoi de o mică victorie când îl văzu pe Jacob încruntându-se ca răspuns la afirmaţia ei. Se gândi imediat că poate era cu adevărat gelos. Dacă Lord Digory ştie într-adevăr de existenţa unui manuscris incomplet, Sir Malcolm aproape că mi-a confirmat deschis că Lord Digory nu l-a citit niciodată şi că pare să aibă nişte concepţii de-a dreptul binefăcătoare despre ţelurile druidismului. Sir Malcolm are un cu totul alt punct de vedere. Nu ştiu de ce se străduieşte atât de mult să pretindă că-l susţine pe Lord Digory.

— Este o metodă clasică de dezinformare, zise Jacob. Şi, în cazul acesta, Digory este omul de paie. Ravenwood este cel care trage sforile, dar rămâne în umbră. Mă mir că te-a impresionat în asemenea măsură.

— Nu-i adevărat, izbucni ea.

Dar îi păru rău de reacţia sa în clipa în care el ridică mâinile batjocoritor, în semn de supunere.

— În regulă, zise el. Şi unde găsim secta asta mică şi păgână a lui Sir Malcolm?

— Păi, nu o găsim noi, zise Julianne. Se pare că ne găseşte ea pe noi. Sau mai degrabă pe mine. Am fost invitată la întâlnirea lor de peste două nopţi.

— I-auzi, ce chestie! exclamă Jacob. Îşi scoase apoi una din mănuşi şi-şi frecă palma de mânerul bastonului. Ar fi logic de presupus că păstrează orice text pe care-l consideră „sacru” în locul unde îşi ţin şi ritualurile. Odată ajunşi acolo, vom putea căuta a doua jumătate a manuscrisului tău.

— În cazul acesta nu există „noi”. Sir Malcolm a fost destul de explicit că invitaţia este numai şi numai pentru mine.

— Sunt convins de asta, zise el. Dar nici nu se pune problema să mergi de una singură. N-ai nici cea mai vagă idee în ce te-ai putea băga.

— Nu sunt un copil. În plus, am ştiut de la bun început că găsirea ultimului pumnal va presupune să-mi asum anumite riscuri.

— Dar asta nu e doar ceva *riscant.* Este absolut nebunesc!

Dintr-odată, lui Julianne nu-i mai părea deloc rău că îi vorbise pe un ton înţepător. Jacob se comporta cu ea ca şi când ar fi fost incompetentă şi neajutorată. În timp ce Sir Malcolm îi spusese că femeile care făceau parte din ordinul său nu erau deloc privite ca nişte fiinţe slabe. Ci erau bine-venite. Ba chiar esenţiale.

— Nu te-am angajat ca să mă sfătuieşti unde pot să merg şi unde nu. Te-am angajat să găseşti pumnalul, îi zise ea tăios. Şi nu eşti paznicul meu.

— Ba dă-mi voie să te contrazic, zise el. M-ai angajat ca să te ajut. Consideră faptul că te împiedic să faci un lucru prostesc ca fiind un bonus.

— Ba dimpotrivă! Singurul lucru prostesc pe care l-am

făcut în noaptea aceasta s-a întâmplat chiar aici în trăsură. Îşi încrucişă imediat braţele peste piept şi privi pe fereastra din partea opusă, ca să evite să-i vadă chipul diabolic de chipeş. Şi să ştii că nu am de gând să permit să se repete.

— Ia ascultă aici, Julianne…

— Nu, ascultă tu! Ştia exact ce să-i spună ca să-l facă să înceteze să o mai ia la rost. Verişoara ta mi-a spus că te confrunţi cu o abilitate deloc facilă. Nu cred că se referea la faptul că nu te poţi abţine să nu-ţi bagi nasul în treburile altora, chiar dacă se pare că şi acesta e alt lucru care-ţi dă bătăi de cap. La ce referea mai exact?

Trăsura ieşi din umbre şi intră în lumina oferită de o lampă stradală. Întrezări pentru o clipă expresia precaută de pe chipul lui, dar apoi trăsura îi cufundă din nou în umbre cenuşii.

— La nimic, zise el categoric.

— A zis că suferi de dureri de cap îngrozitoare, ori de câte ori îţi foloseşti „darul”, aşa că eu n-aş numi asta nimic.

Jacob strânse imediat din buze. Era ceva mai mult decât un simplu gest de enervare. Jacob părea chinuit de o suferinţă reală.

— În ce constă mai exact acest dar, Jacob? Şi să nu îndrăzneşti să-mi spui că se referă la treaba aia care ţi se leagănă între picioare.

Era o lovită sub centură, dar el pornise pe acel drum. Ea crescuse în Cheapside şi se străduise din răsputeri să ajungă actriţa principală de la Drury Lane. Şi era mai mult decât evident că nu izbutise asta fără a învăţa cum să lupte murdar.

— Ai înţeles-o greşit pe Viola.

— Ba nu, zise ea plat. A spus că sensibilitatea ei e mai uşor de evitat decât a ta. Şi nu-mi pot închipui la ce anume se referă, de vreme ce tu eşti la fel de sensibil ca un taur într-un magazin de porţelanuri… Dar expresia de pe chipul tău îmi spune că ştii exact la ce se referea.

— Nu acum, Julianne, zise el şi închise ochii strâns.

— De ce? Pentru că te doare capul? Simplul fapt că

nu-l mai prinsese folosind opiacee din acea primă dimineaţă nu însemna că într-adevăr nu le mai folosise. La început, şi mătuşa ei fusese foarte vicleană în a-şi ascunde dependenţa. Te-ai gândit că te doare tocmai pentru că ai făcut abuz de laudanum atât de mult timp? Şi că acum ai nevoie de mai mult, doar ca să te simţi normal?

Ştia că nu era el de vină pentru toate nenorocirile pe care le cauzase laudanumul în trecutul ei. Dar în clipa aceea încă putea simţi mirosul cardiotonicelor pe care le sorbiseră atât de relaxate femeile acasă la Lord Digory. Opiaceele o costaseră foarte scump. Pentru că erau începutul drumului ei lung şi singuratic. Şi, la fel ca durerile-fantomă lăsate în urmă de un membru lipsă, durerea aceea solitară era încă vie în inima ei.

Jacob se încruntă la ea.

— Consum foarte rar tonic. Şi numai atunci când este absolut necesar.

Aşa începea întotdeauna totul pentru un dependent de opiu. La început, îl consuma foarte rar. Apoi ocazional. Şi, în cele din urmă, dependentul ajungea să nu-şi mai poată închipui cum să trăiască fără el.

În prima dimineaţă când sosise la uşa lui Jacob pentru a începe misiunea de căutare a pumnalului, îl găsise cu ochii injectaţi şi cu vederea înceţoşată de pe urma administrării de droguri. Şi recunoscuse semnalele încă de pe atunci.

Doar că nu se aşteptase nicio clipă să ajungă să-i pese.

De obicei, era nevoie să se străduiască destul de mult pentru a scoate câteva lacrimi. Însă acum îi tremurau pe gene, fără să fi depus nici cel mai mic efort în acest sens. Oare chiar nu înţelegea ce îi putea face laudanumul? Avu grijă să rămână cu chipul întors de la el, în timp ce trăsura se opri, zguduindu-se.

Jacob coborî fără să mai spună un singur cuvânt şi apoi o ajută şi pe ea. Parcurseră în tăcere drumul până la uşa conacului lui Lord şi al lui Lady Kilmaine, unde fură

întâmpinaţi de un majordom competent care le luă mantiile şi îl întrebă politicos pe Jacob dacă voia o băutură înainte de a se retrage.

— Whisky, răspunse el obosit, şi omul dispăru imediat ca să-i îndeplinească dorinţa.

— Nu uita să adaugi şi suculeţul de mac, murmură Julianne în timp ce se îndrepta spre scări. Ştia foarte bine că era nesuferită, însă nu se putea abţine. Rana aceea veche fusese zgândărită şi nimic nu putea opri sângerarea.

— Aşteaptă, Julie…

Se opri pe a doua treaptă. Simţea cum i se strânge stomacul. Risca să se lase înduplecată dacă se uita în ochii lui plini de durere. Aşa că nu se întoarse cu faţa la el. Nu voia să audă scuzele pe care le avea de zis. Era un om slab. Şi îl dispreţuia pentru slăbiciunea sa.

Şi se dispreţuia pe sine pentru că îi păsa de el.

— O să-ţi spun despre darul meu, zise el încet.

Julianne îşi ţinu răsuflarea.

— Dar trebuie să-mi spui şi tu ceva mie în schimb, continuă apoi.

— Ce ai vrea să ştii?

— De ce ţi-e atât de teamă tot timpul. Şi de ce te simţi atât de vinovată.

Ea încercă imediat să-şi pună mască şi să-l păcălească.

— Asta nu-i adevărat.

Cum ar fi putut şti despre panica aceea plină de remuşcări ce-i umplea necontenit sufletul?

Jacob se apropie atunci de ea. Diferenţa de înălţime dintre ei nu mai exista, din cauza faptului că ea era cu două trepte mai sus. Şi îi putu întâlni pentru prima dată privirea, ca de la egal la egal, fără a fi nevoită să se uite în sus.

— Trebuie să recunosc că ascunzi asta foarte bine, zise el. Probabil este un alt motiv pentru care eşti o actriţă atât de bună… dar tot e acolo…

Julianne ridică bărbia.

— Nu mi-e frică de tine, dacă la asta te gândeşti.

— Aproape că mi-aş dori să fie asta, zise el şi râse cu tristeţe.

— Sunt dispusă să iau parte la ritualurile secrete ale druizilor. Nu crezi că asta e o dovadă de curaj?

— N-am spus niciodată că nu eşti curajoasă. Am spus că ţi-e frică. Şi fără frică nu prea ai cum să fii curajoasă. O cuprinse uşor de bărbie. Ce ţi s-a întâmplat, Julianne?

Tentaţia de a-i dezvălui tot trecutul ei o făcu să se aplece puţin spre el. Părea o stâncă solidă pe care se putea baza, dar ştia că asta era ceva ce se putea schimba în orice clipă dacă Jacob folosea într-adevăr opiu. Şi nu ar fi putut îndura să vadă o altă persoană pe care se baza şi la care ţinea prăbuşindu-se sub ochii ei.

Majordomul apăru apoi în spatele lui Jacob, cu o tavă cu un pahar ce conţinea două degete de lichid de culoarea chihlimbarului, şi îşi drese glasul discret.

— Ţi-a sosit băutura, zise ea şi se îndepărtă. Îţi ţii fiola de laudanum ascunsă în baston? Sau ai dosit-o mai bine, în setul de bărbierit?

— Nu ai nimerit.

Probabil minţea. Toţi dependenţii de opiu aveau rezervele lor secrete. Şi cu toţii minţeau în legătură cu locul unde le ascundeau. Nu mai putea suporta să audă nici măcar un singur cuvânt. Pentru că o durea prea tare.

— Noapte bună, Jacob.

Se grăbi apoi pe scări, înainte ca el să o poată opri.

Capitolul 11

Jacob stătea în salonul întunecat al verişoarei sale, sorbind din paharul de whisky. La naiba cu tot, dar Julianne avea dreptate! Dacă ar fi fost acasă, probabil i-ar fi spus lui Fenwick să adauge o picătură sănătoasă de laudanum în băutura sa. Dar cu siguranţă o meritase.

Întreaga seară fusese o cacofonie de voci ale metalelor. Mai întâi fusese argintăria de pe masa imaculată a lui Lord Digory, al cărei ciripit nu încetase nicio clipă să-i

răsune în minte. Iar apoi, când se retrăsese cu ceilalţi domni în salonul rezervat fumatului, nu putuse evita să mânuiască copia pumnalului druid pe care o adusese la serată – precum şi numeroase alte arme esoterice din colecţia lui Lord Digory.

Şi fiecare dintre săbiile şi pumnalele acelea avusese propria-i poveste macabră de împărtăşit. Iar Jacob fusese forţat să le îndure pe toate cu o hotărâre tăcută, chiar dacă durerea îi inundase creierul. Noroc că avusese parte de câte o clipă ocazională de uşurare, atunci când îşi putuse odihni mâna pe mânerul de platină al bastonului său.

Şi cea mai rea parte era că aflase mult prea puţine informaţii raportat la durerea pe care o îndurase.

Era chiar posibil ca Julianne să fi reuşit mai multe pentru cauza lor primind acea invitaţie din partea lui Sir Malcolm. Nu că Jacob i-ar fi permis să participe de una singură la o întâlnire a acelei secte secrete. Şi, dacă nu o putea convinge că avea dreptate, atunci avea pur şi simplu să o urmărească. Cu siguranţă nu ar fi fost prima petrecere la care să ia parte fără invitaţie.

Luă acea decizie şi apoi goli şi restul paharului. Bubuiturile din tâmple se mai domoliseră. Sunetele puternice ale loviturilor de nicovală se diminuaseră, transformându-se în ecoul unor gonguri imperiale.

Şi dacă un pic de opiu le putea reduce şi mai mult, atunci ce era atât de rău în asta? Doar nu era ca şi când ar fi folosit laudanumul fără vreun motiv.

Dumnezeu îi era martor că nu-i făceau deloc plăcere visele sălbatice şi tulburătoare induse de opiu. Nu-şi dorea decât ca durerea să înceteze. Şi să se simtă din nou normal, după asediul iniţial de darul său anormal.

Nu că în seara aceea l-ar fi ajutat prea mult darul său.

Picăturile de ploaie se izbeau de fereastră într-un ritm constant care îi întuneca şi mai mult starea de spirit. Dar, în afară de asta, nu exista niciun alt sunet în casa întunecoasă. Toţi ceilalţi oameni din casă dormeau deja şi nici unuia dintre ei nu-i răsuna în cap la intervale regulate

sunetul blestemat al unei lovituri de tun. Cu siguranţă chiar şi Julianne se odihnea, în ciuda panicii neîntrerupte ce sălăşluia în ea.

Şi-ar fi dorit să ştie ce anume o motiva cu adevărat. Nu numai ce o făcea să-şi dorească atât de mult să găsească pumnalul care lipsea, dar şi ce se ascundea în spatele fricii ei vinovate.

Apoi îşi dădu seama că exista o cale să afle ce era cu adevărat în sufletul ei – chiar dacă ea nu părea dispusă să-i spună.

— Ei bine, băiete, murmură el pentru sine, dacă tot te doare capul, poţi măcar să afli ceva care să compenseze.

Jacob îşi scoase cizmele, ca să nu i se audă sunetul paşilor, şi porni pe scara lungă. Julianne ar fi fost furioasă pe el dacă l-ar fi prins spionând-o. „Dar ce naiba?!” se gândi el. Oricum în momentul acela nu era tocmai încântată de el.

Merita să-şi asume riscul.

Din fericire, uşa dormitorului ei fusese unsă recent. Mânerul nu scoase niciun sunet când îl răsuci. Jacob avusese mereu ochi ageri, iar faptul că stătuse deja mai bine de o oră în salon cu whisky-ul său îi ascuţise şi mai mult capacitatea de a vedea pe întuneric.

Julianne era întinsă pe o parte în patul ei imens şi doar vârful unui picior arcuit delicat trăgea cu ochiul de sub plapumă. Avea părul împletit într-o coadă lejeră şi ţinea buzele întredeschise. Era profund cufundată în relaxarea somnului. În clipa aceea părea mult mai tânără şi mai vulnerabilă decât Julianne cea care îl făcuse de ocară la baza scărilor.

Şi mult mai binevoitoare.

Se foi puţin şi se întoarse pe spate. Sânii ei se ridicau şi coborau sub materialul subţire al cămăşii de noapte. Oare dacă s-ar fi băgat alături de ea sub aşternuturile reci, trupul ei dulce i-ar fi îndepărtat din minte durerile provocate de metale?

Jacob încetă să o mai privească, înainte să-i distragă

de tot atenţia de la scopul său, şi se îndreptă spre măsuţa de toaletă, pe care bijuteriile ei stăteau stivuite într-un şir ordonat.

Nu colierul cu rubine pe care-l privise toată noaptea legănându-se în golul dintre sânii ei. Cu siguranţă era mult prea delicat şi prea drag. Jacob suspecta că metalul preţios care înconjura piatra conţinea amintiri ale răposatului ei soţ. Şi probabil la fel stăteau lucrurile şi-n privinţa colierului cu smaralde.

Gândul că Julianne avusese un soţ – indiferent dacă era acum decedat sau nu – îi făcea măruntaiele să clocotească.

Studie din nou bijuteriile. Trebuia să fie ceva vechi. Ceva ce avea ea în posesie de mult timp. Aproape că trecu cu vederea cameea, din moment ce era confecţionată din fildeş, un material care nu însemna nimic pentru darul său. Dar apoi observă că avea o montură subţire de tinichea. Spatele broşei era îndoit şi destul de zgâriat.

Ridică uşor broşa cu degetul mare şi cu cel arătător, având grijă să nu atingă decât fildeşul. După aceea coborî la podea şi-şi încrucişă picioarele ca un indian. De obicei putea controla cât de multe informaţii primea de la un metal rupând contactul cu acesta. Dar, atunci când căuta să afle răspunsurile la o anumită întrebare, trebuia să-şi deschidă mintea şi să primească orice informaţii dorea să-i transmită metalul. Iar un contact prelungit cu metalul însemna că probabil avea să-şi piardă cunoştinţa.

„Ar fi mai bine să stau aşezat, ca nu cumva să cad!” se gândi el şi aşeză spatele broşei în centrul palmei.

*

Două fetiţe stăteau îmbrăţişate strâns pe o saltea plină de cocoloaşe, tremurând vizibil. Amândouă ar fi trebuit să aibă obrajii rumeni, caracteristici copilăriei. În schimb, sărăcia lucie în care trăiau topise carnea în exces de pe feţele lor, ascuţindu-le bărbiile şi cizelându-le

pometii. Dedesubtul ochilor lor mari şi căprui se întindeau nişte pete întunecate, care semănau cu nişte vânătăi vechi de o zi.

Nu încăpea îndoială că erau surori.

Sora mai mare o cuprinse cu braţul ei slab pe fetiţa mai mică. Dar gestul acela nu părea să le încălzească vreun pic. Respiraţiile lor transformau în aburi în încăperea aceea friguroasă şi arătau ca doi mici dragoni care se refugiaseră sub păturile şi pernele jerpelite.

Jacob îşi înfăşură braţul în jurul trupului, simţind până în măduva oaselor frigul acela năprasnic, împreună cu cele două copile din viziunea sa.

Fetiţa cea mai mică îşi trase uşor nasul.

— Mătuşica se va întoarce în curând, zise cealaltă fetiţă, mângâind-o pe umăr. Şi o să ne aducă de mâncare.

— Ar fi frumos să ne aducă nişte rahat turcesc, nu crezi, Mary? zise micuţa.

Jacob putea înţelege că micuţa gustase din acel desert o singură dată în viaţa ei fragedă. Se gândi că probabil din acel moment copila îşi imaginase că orice lucru de valoare trebuia să fie „la fel de fin ca rahatul turcesc”. Buzele ei luară apoi forma unui zâmbet plin de speranţă, şi el recunoscu imediat acel zâmbet ca fiind al lui Julianne. Chiar dacă în momentul acela era incredibil de mică şi de slabă, putea vedea în formă incipientă umbrele frumuseţii care urma să devină.

— Eu m-aş mulţumi şi cu o portocală, zise Mary, mult mai pragmatică. Sau cu o lămâie verde.

Jacob simţi imediat cum începu să-i plouă în gură, de parcă ar fi fost şi el hămesit. Se întâmpla mereu aşa atunci când imaginile mentale erau atât de vii şi de puternice. Uneori chiar trăia efectiv viziunea pe care o avea, inhalând mirosurile, simţind atingerile şi văzând evenimentele prin ochii nuanţelor înmagazinate în memoria metalului. Se considera norocos atunci când era doar un simplu privitor al evenimentelor trecute, faţă de situaţiile în care era aruncat în pielea unui participant activ.

Apoi uşa se deschise brusc şi intră o femeie cu un şal roşu, urmată de o rafală rece de vânt. Fetele porniră spre ea, dar încremeniră în clipa în care călcă pragul un bărbat corpolent, care purta o pălărie uzată.

Era mai mult decât evident că bărbatul nu sărise peste multe mese, spre deosebire de copilele înfometate. Două fălci grăsane atârnau de-o parte şi de alta a gurii lui cu buze groase, iar, când miji ochii, aceştia aproape i se afundară de tot în carne. Semăna cu un porc.

După aceea făcu un semn spre cele două fetiţe.

— Astea-s ele?

Femeia încuviinţă din cap, foarte serioasă, şi îşi şterse nasul roşu de mâneca hainei.

— Doar una, ai zis.

Bărbatul vru să o apuce pe cea mai micuţă dintre ele, însă sora mai mare se aruncă între ei.

— Las-o în pace pe Julie!

Însă bărbatul o împinse din calea lui şi se întoarse încruntat spre femeie.

— Ai zis c-o să vină în linişte.

Julianne se împletici în spate, până când spatele ei mic şi osos se lipi de tăblia de fier a patului. Apoi îşi dezgoli dinţii, într-un soi de mârâit firav. Era clar că nu avea de gând să meargă nicăieri cu bărbatul acela – nici în linişte, nici altfel. Nu şi dacă putea evita asta cumva.

Doar că omul nu ascultă acel avertisment, aşa că, atunci când se întinse din nou după ea, sări şi-l muşcă tare. Pe mâna lui grăsană răsări imediat un semicerc de sânge.

Bărbatul înjură şi îi trase un dos de palmă. Julianne dădu ochii peste cap şi se prăbuşi ca o marionetă ale cărei sfori fuseseră tăiate.

— O s-o iau pe cealaltă de data asta, zise omul şi-şi supse rana. Apoi îi înmână femeii o sticlă cu un conţinut maroniu, pe care aceasta o strânse la piept de parcă ar fi fost primul ei născut. Dacă mai vrei peste o lună, ar fi bine s-o baţi p-aia mică până-i bagi minţile-n cap. Şi tu, hai cu mine!

O apucă de mână pe Mary şi o târî în noapte, fără să-i pese câtuşi de puţin de plânsul sau de rugăminţile ei.

Femeia trânti uşa ca să nu mai audă plânsul copilei şi desfăcu sticla maronie cu mâini tremurânde. Încăperea fu inundată imediat de un miros greu, medicamentos. Era unul pe care-l recunoştea şi Jacob. Ridică sticla la gură, fără să mai aştepte să-l amestece cu ceva care să mai ia din gustul acela îngrozitor şi să-l facă mai uşor de înghiţit. Femeia dădu pe gât mai multe înghiţituri mari, după care se prăbuşi într-un colţ cu buzele pătate de lichidul închis la culoare. Ochii ei tulburi priviră prin cameră şi mâinile încetară să-i mai tremure.

Julianne gemu, dar femeia nu se ridică să se îngrijească de ea. În cele din urmă, copila se săltă în şezut şi se uită prin cameră.

— Unde e Mary?

Vocea ei subţire tremura ca o salcie în furtună.

Femeia nu îi răspunse, ci doar mai luă o înghiţitură de laudanum. Julianne făcu imediat ochii mari.

— L-ai lăsat să o ia. Ai vândut-o pentru sticla aceea.

Sări în picioare şi scotoci printr-un coş plin de cârpe pe care fetele trebuiau să le coasă şi să le transforme în covoare. De la fundul coşului, scoase o camee, pe care o strânse în pumn.

— Ia stai niţel! exclamă femeia, încercând să o smulgă din strânsoarea mâinii lui Julianne. Ce-i aia? Deci i-ai ascuns ceva mătuşii Nell, ei?

— A fost a mamei. Nu o poţi avea! Julianne îşi smuci mâna dintr-a femeii şi fugi direct spre uşă. O s-o folosesc ca s-o cumpăr pe Mary înapoi cu ea. Alunecă pe sub braţele întinse ale mătuşii sale, cu comoara încă în siguranţă în pumnul ei.

Julianne alergă în noapte şi se făcu nevăzută între umbre, strigând numele surorii ei.

Durerea îi inundă creierul sub forma unor junghiuri ascuţite, şi pentru o clipă i se păru că se afla în două locuri în acelaşi timp. Era încă aşezat pe podea, la picioarele

patului lui Julianne cea adultă, din conacul elegant al verişoarei lui… dar şi alergând după micuţa Julianne pe o alee plină de gunoaie. Întinse mâna după ea.

„Nu!” încercă să avertizeze fantoma din mintea lui, însă vocea nu i se auzea. „Omul acela n-o să fie niciodată de acord să ţi-o dea înapoi pe sora ta pentru o vechitură ieftină de fildeş”. Ci doar ar fi luat-o şi pe Julianne. „Nu te duce…”, murmură el într-o şoaptă neputincioasă.

Nu credea că scosese vreun sunet. Şi totuşi, fetiţa părea să-l fi auzit. Se răsuci în direcţia lui, strângând tare cameea la pieptul ei plat, şi se uită pe lângă el în întuneric. Albeaţa din jurul pupilelor îi făcea ochii căprui să pară şi mai mari decât erau de fapt, iar pe chipul ei era întipărită o expresie de spaimă. Îi era frică şi pentru ea însăşi, şi pentru sora ei.

Era singură într-un oraş care-şi mânca propriii copii. Şi ştia şi ea asta.

Jacob o privi întorcându-se şi îndepărtându-se de el. Imaginea ei umbroasă deveni tot mai difuză şi mai vaporoasă, până când dispăru cu totul în negura timpului.

Un nou junghi puternic de durere îi străpunse mintea. Vederea i se înceţoşă, se întunecă şi în cele din urmă se stinse cu totul, la fel ca flacăra unei lumânări.

*

Bubuitura puternică o trezi pe Julianne din somnul ei profund. Stătea neclintită în patul moale, cu sufletul la gură, aşteptând să vadă dacă sunetul se repeta. Dar în clipa aceea nu auzea decât picăturile de ploaie care se izbeau în ritm constant de ferestrele mici şi dreptunghiulare. Mai răsuna din când în când câte un scârţâit al fundaţiei casei, dar în afară de asta nu se auzea niciun zgomot în întuneric.

Apoi, treptat, deveni conştientă că ceea ce se auzea era respiraţia moale şi ritmică a cuiva. Privirea ei dădu ocol camerei, dar nu se ascundea niciun intrus prin colţurile

întunecoase.

Apoi auzi un geamăt asemănător celui pe care l-ar fi scos un mistreţ rănit.

Sunetul venea de la picioarele patului. Se ridică uşor în şezut, având grijă ca aşternuturile să nu foşnească mai mult decât era necesar, apoi se aplecă şi privi peste tăblia patului.

Un bărbat zăcea pe podea, ghemuit într-un bulgăre tremurând de carne, cu genunchii strânşi la piept şi cu braţele ridicate şi îndoite astfel încât coatele să-i încadreze capul. Gemu şi-şi împinse coatele unul spre altul, ca şi cum craniul său ar fi fost o nucă pe care încerca să o spargă.

Julianne nu îi putea vedea faţa, însă recunoscu imediat croiala redingotei sale şi fu tentată să se ofere să-i crape capul în locul lui.

— Jacob Preston! şuieră ea. Cum îndrăznea să o compromită chiar în casa verişoarei sale, strecurându-se noaptea în dormitorul ei? Ce cauţi aici?

El se rostogoli pe spate şi se holbă în sus la ea. Dar în ochii lui nu exista nici cel mai vag licăr de recunoaştere. O panică necunoscută îi trimise imediat lui Julianne fiori pe şira spinării.

— Ce s-a întâmplat? coborî din pat împleticindu-se şi îngenunche lângă el.

I se mişcau buzele, dar ea nu putea distinge niciun cuvânt. Se aplecă spre el şi-şi apropie urechea de gura lui.

— Nu, şoptea el iar şi iar. Nu o face.

Viola insinuase ceva legat de existenţa unei boli misterioase, iar în clipa aceea Julianne experimenta pe propria-i piele adevărul cuvintelor ei. Jacob era bolnav. Îngrozitor de bolnav.

Apoi un nou junghi de durere preschimbă expresia de pe chipul lui într-o grimasă chinuită, şi Julianne simţi că o durea inima pentru el.

— Nu, Julie, repetă el. Nu te duce.

Încă se uita prin ea, de parcă nu şi-ar fi putut focaliza privirea. Aşa că îl cuprinse în braţe şi îi ridică uşor capul la

pieptul ei.

— Nu plec nicăieri.

Jacob îşi încolăci braţele în jurul taliei sale şi se agăţă de ea. Trupul lui impunător se cutremură încă o dată şi buzele sale eliberară un ultim geamăt profund de durere. După aceea capul îi căzu pe spate şi alunecă spre inconştienţă.

Dintr-odată, lui Julianne nu-i mai păsa absolut deloc de ce ar fi spus lumea despre indecenţa de a găsi un bărbat zăcând la picioarele patului ei.

Aşa că strigă după ajutor cât de tare o ţineau plămânii. Şi nu-i păsa deloc nici dacă trezea pe toată lumea din casă, nici dacă îşi ruina reputaţia pentru vecie.

Capitolul 12

Nimeni nu se arătă surprins să-l găsească pe Jacob inconştient la picioarele patului lui Julianne. Verişoara lui şi soţul ei, Quinn, preluară imediat frâiele întregii situaţii. Quinn şi valetul său ridicară trupul inert al lui Jacob şi-l cărară spre patul din dormitorul lui.

Viola o trimise pe Julianne la bucătăreasă, care-i dădu nişte săruri de mirosit şi un decantor de vin. Când se întoarse apoi în dormitorul lui Jacob, valetul îl dezbrăcase deja şi-l aşezase în pat. Verişoara lui folosi sărurile de mirosit şi-l trezi îndeajuns cât să-i dea să bea un pahar de vin.

Jacob nu încercă să vorbească. Pur şi simplu făcea tot ce-i spunea Viola, la fel de ascultător ca un mieluşel. După aceea se prăbuşi din nou pe perne. Era palid şi tras la faţă şi ţinea ochii închişi.

— Gata, zise Viola. Seratele sunt mereu dificile pentru el. E din cauza argintăriei, să ştii. Poate că o să poată dormi acum.

— Ce s-a întâmplat cu el? întrebă Julianne. Lord

Kilmaine părea să înţeleagă la ce se referea Viola când pomenise despre argintărie, pentru că încuviinţă din cap încruntat. Julianne îşi aminti dintr-odată că Jacob îşi adusese propria furculiţă când serviseră masa la King’s Arm, dar tot nu avea nicio logică pentru ea. De ce ar fi ajuns într-o stare atât de îngrozitoare doar folosind furculiţa şi cuţitul altcuiva?

— În mod normal nu ar trebui să fie aşa rău. A spus mereu că argintăria rareori are ceva important de împărtăşit. Că e mai degrabă enervantă, nu periculoasă. Dacă nu aş şti mai bine, aş spune că… Oh! exclamă apoi Viola, când observă că îşi strânsese un pumn. Îi desfăcu pumnul şi luă ceva din palma lui. Asta căuta în camera ta. Bănuiesc că broşa asta îţi aparţine.

Julianne luă atunci cameea din mâna ei.

— Dar ce voia să facă cu asta?

— E clar că nu argintăria de la petrecere a fost cea care l-a tulburat în seara asta. Cameea aceea e de vină. Viola clătină din cap imediat. Ce om nesăbuit! L-am avertizat în legătură cu asta, dar sigur că nu m-a ascultat!

— În legătură cu ce l-ai avertizat?

— L-am avertizat să nu-şi folosească darul pentru a spiona pe cineva.

Julianne se încruntă.

— Despre ce vorbeşti?

— E evident că voia să descopere ceva despre tine… şi ori nu ai vrut să-i spui, ori pur şi simplu a încercat să evite să deschidă subiectul. Viola îşi dădu ochii peste cap. Bărbaţii mai fac aşa uneori…

Soţul ei ridică imediat mâinile în semn de supunere prefăcută.

— Pe mine nu mă amesteca în treaba asta. Mă duc înapoi în pat.

— O să vin şi eu în scurt timp, îi strigă Viola. Zâmbetul întipărit pe chipul ei îi dădea de înţeles lui Julianne că cei doi aveau o căsnicie tare fericită. Lady Kilmaine se mai uită o dată la vărul ei, ale cărui sprâncene întunecate erau

schimonosite într-o grimasă de durere, şi clătină din cap. Jacob ar fi trebuit să ştie că nu proceda bine.

— Că nu proceda bine? Nu mai pricep nimic, zise Julianne. Cum l-ar fi putut îmbolnăvi cameea mea?

Viola se uită la ea mirată o clipă îndelungată.

— Oh! exclamă, apoi îşi lipi palma de gură. Deci până la urmă nu ştii. Of, mă simt îngrozitor de prost! Din discuţia noastră anterioară, am presupus că ţi-a spus tot. Of, Doamne! Crede-mă când îţi spun că e ceva ce ar trebui să afli de la Jacob.

— Te rog, Viola! După cum ai spus şi tu, bărbaţilor le place să evite subiectele mai delicate. De ce nu-mi spui tu şi gata?

— Presupun că va trebui să-ţi spun acum. Gazda ei oftă apoi, răsuflând adânc. Jacob are darul atingerii.

Trupul lui Julianne tresări în acord cu afirmaţia ei, dar apoi îşi dădu seama că era foarte puţin probabil ca Viola să se refere la faptul că Jacob putea tulbura o femeie, trup şi suflet, folosindu-şi numai degetele abile.

— Unii oameni au un auz extrem de fin. Alţii au ochi ca de şoim. Darul pe care-l avem eu şi Jacob seamănă întrucâtva cu asta… dar e totuşi mai mult de atât. Viola se prăbuşi pe pat, la picioarele vărului ei. Vezi tu, lucrurile cu care ne înconjurăm tind să preia o parte din sufletul nostru, pe măsură ce le folosim. Vieţile noastre lasă amprente pe obiecte.

Julianne clipi surprinsă. Nu mai auzise niciodată ceva atât de ciudat – dar nici nu voia să o jignească pe gazda sa spunând deschis asta.

— Iar dacă un obiect poate fi impregnat cu amintiri, e de la sine înţeles că există şi o cale de a culege acele informaţii. Asta facem eu şi Jacob. Atunci când eu ating o piatră preţioasă… sau când Jacob atinge un metal… putem culege mai multe informaţii de acolo decât majoritatea oamenilor. Ne conectăm la memoria obiectului, ca să zic aşa, îi explică Viola. Şi avem viziuni… vedem rămăşiţe din trecutul obiectului şi frânturi importante din viaţa actualului

proprietar. Şi Jacob poate simţi chiar şi emoţiile captive în metal.

Julianne mângâie cameea străveche pe care o ţinea în palmă.

— Deci… ce s-a întâmplat când a atins asta?

— Bijuteria aceea pare destul de veche… ca şi când o ai de foarte mult timp. De îndeajuns de mult timp încât să înmagazineze amintiri, zise Viola. Probabil Jacob a folosit-o ca să arunce un ochi pe furiş în trecutul tău.

Julianne se crispă imediat. Chiar dacă era într-adevăr posibil un asemenea lucru incredibil, Jacob tot nu avea niciun drept să afle astfel suferinţele ei intime.

— Oh, să nu crezi că îl scuz, zise Viola. Deşi trebuie să mărturisesc că, spre necinstea mea, o făceam şi eu cândva. Problema cu viziunile noastre este că pot să fie complete sau nu. Şi este uşor să interpretăm greşit ceea ce vedem. De aceea l-am avertizat să nu-şi folosească niciodată darul ca să spioneze pe cineva la care ţine.

Julianne îşi trecu degetul peste conturul îngălbenit ale cameei. Oare chiar era posibil să conţină amintiri ale unor întâmplări din trecut? Şi, dacă da, atunci oare ce îi împărtăşise lui Jacob bijuteria aceea?

— Dacă te consolează cu ceva… zise Viola, ciufulind cu drag şuviţa de păr care căzuse pe fruntea vărului ei, în clipa aceasta plăteşte cu vârf şi îndesat pentru curiozitatea lui.

— Ce vrei să spui?

— Eu şi Jacob suntem chinuiţi de dureri de cap înfiorătoare ori de câte ori ne folosim darul. Şi uneori pot dura chiar zile întregi. Viola oftă, plină de compasiune faţă de vărul ei. Quinn spune că lucrul acesta adevereşte un vechi proverb spaniol care sună cam aşa: „Ia orice vrei, i-a spus Dumnezeu omului, şi apoi plăteşte pentru el”. Dar probabil este normal să existe un preţ de plătit pentru folosirea unei abilităţi pe care o posedă foarte puţini oameni.

Jacob gemu în somn şi-şi acoperi ochii închişi cu

antebraţul.

— Dar nu l-am mai văzut niciodată într-o stare atât de rea, zise Viola.

— Ceva din trecutul meu i-a făcut asta?

— Nu. Faptul că *s-a uitat* la ceva din trecutul tău i-a făcut asta, o corectă imediat Viola. Nu este în niciun fel vina ta. Ştia foarte bine ce urma să se întâmple. Dar te rog să nu fii supărată pe el. Probabil te iubeşte destul de mult dacă e dispus să se supună unei asemenea torturi ca să afle mai multe despre tine.

Iubire? Jacob nu-i spusese niciodată nimic despre iubire. Şi, dacă i-ar fi spus, probabil ar fi procedat la fel cum proceda de fiecare dată când un bărbat încerca să se apropie prea mult de ea – l-ar fi îndepărtat fără ezitare.

În orice caz, exact asta trebuia să facă şi în clipa aceea. Dacă nu-şi dădea voie să aibă nevoie de el, atunci nu o putea răni. Cu toate acestea, ceva din interiorul ei găsea insuportabil gândul de a se despărţi de Jacob.

— Ar fi mai bine să mă duc la Quinn, altfel o să vină să mă caute, zise Viola, înăbuşindu-şi un căscat. Cred că Jacob o să doarmă neîntors, dar tot nu-mi place să-l las singur după un astfel de episod. Pot să trezesc o servitoare dacă nu vrei să rămâi tu cu el.

— Nu, o să mai rămân o vreme, se auzi Julianne spunând. Cuvintele acelea o surprindeau şi pe ea. Şi totuşi nu le retrase. Ştia că ar fi trebuit să se ducă înapoi în dormitorul ei. Dar, când îl găsise pe Jacob zăcând pe podeaua camerei sale, el nu-i putuse spune altceva decât: „Nu pleca”. Iar acea simplă rugăminte chinuită se înfăşurase în jurul inimii ei şi refuza să-i mai dea drumul. Aşa că nu voia să-l abandoneze pe Jacob dacă exista chiar şi cea mai mică şansă să aibă nevoie de ea.

După ce plecă Viola, Julianne aduse lângă pat un scaun cu spătar înalt. Se aşeză pe el şi-l privi dormind. Ar fi trebuit să fie furioasă pe el pentru că îi invadase trecutul, dar, în schimb, simţea cum în pieptul ei înflorea o tandreţe necunoscută.

Dar nu. Nu-şi putea permite să înceapă să ţină la el. Chiar uitase ce se întâmplase de fiecare dată când îşi deschisese inima în faţa cuiva? Sfârşise întotdeauna singură – indiferent de promisiunile pe care i le făcuse acea persoană. Era mai bine – ba, de fapt, mai sigur – pentru ea să nu aibă altfel de aşteptări.

Trebuia să fie puternică.

Jacob se agită în somn şi-şi smuci înapoi braţul pe lângă corp. Un muşchi de pe obrazul lui tresări apoi şi, pentru câteva clipe, închise ochii şi mai strâns decât până atunci. După aceea faţa lui se linişti din nou. Dar, după alte câteva momente, expresia aceea chinuită apăru din nou pe chipul lui. Doar că de data asta nu voia să dispară.

Julianne se repezi la lavoar şi umezi una dintre cârpele mici, pe care o stoarse apoi şi o împături, astfel încât să se potrivească perfect pe fruntea lui Jacob.

El se relaxă vizibil sub atingerea aceea rece. Julianne îi netezi părul pe spate, şi colţurile gurii lui se ridicară într-un zâmbet strâmb. Dar tot nu deschise ochii.

— Ce, Doamne, iartă-mă, ai văzut în cameea aceea veche, Jacob? şopti ea.

În clipa următoare, pleoapele lui zvâcniră.

„Pe tine”. Buzele lui formară cuvintele acelea fără să scoată niciun sunet. După aceea îşi adună toate puterile şi reuşi să rostească:

— Pe tine şi… pe Mary.

Deschise apoi ochii şi se uită la broşa pe care Julianne o aşezase pe noptiera de lângă pat. Privirea lui era atrasă de ea, la fel cum acul unei busole e inevitabil atras de nord. Julianne se întrebă pe loc dacă bijuteria aceea încă îi oferea o viziune a trecutului ei. Şi apoi ochii lui rătăciră înapoi şi se concentrară asupra chipului ei.

— Deci acum ştii adevărul despre mine, zise el şi-şi linse buzele, de parcă ar fi avut gura şi gâtul foarte uscate. Viola ţi-a explicat totul?

Ea încuviinţă din cap mohorâtă.

— Fii furioasă pe mine mâine, dacă chiar trebuie, dar

acum adu-mi te rog ceva de băut!

Julianne îi mai turnă un pahar de vin şi-l ajută să se ridice suficient cât să poată bea.

— Nu conţine laudanum.

— Mi-e totuna, zise el. Avea buzele aproape albe din cauza durerii îndurate. După ce am văzut, pot să înţeleg de ce deteşti laudanumul. N-o să mai iau niciodată.

Zidul protector pe care-l construise cu atâta grijă în jurul inimii ei se sfărâmă un pic. Era mai mult decât evident că îndura o agonie pe care vinul nu o putea alina în vreun fel. Dar avea de gând să suporte totul fără opiacee. De dragul ei. Julianne clipi şi îndepărtă nişte lacrimi care ameninţau să-i împânzească ochii.

— Cât de multe ai văzut? îl întrebă apoi.

Jacob îi povesti evenimentele care se petrecuseră ultima dată când ea îşi văzuse sora. Şi totul cu o claritate uimitoare şi în cele mai mici detalii. Când termină, nu mai exista nicio îndoială în mintea ei că acel dar al atingerii pe care-l poseda Jacob era ceva real.

— Te-am pierdut când ai fugit, zise el, încercând să se ridice, dar eşuând lamentabil. Aşa că se mulţumi să se rezeme un pic mai sus pe perne şi o prinse de mână, ca să nu se poată îndepărta de el. Ai găsit-o vreodată pe Mary?

Lui Julianne îi tremură uşor bărbia.

— Nu.

Jacob strânse tare din buze.

— Ce s-a întâmplat?

Aşa că îi povesti totul, cu voce ezitantă şi cu respiraţia întretăiată. Rătăcise toată noaptea, căutându-i pe sora ei şi pe bărbatul acela îngrozitor care o luase. Se ferise de umbre şi reuşise să se ascundă, ca să nu fie văzută de scursurile societăţii care bântuiau noaptea pe străzile înguste. Iar apoi, când se iviseră zorii, se ghemuise lângă una dintre uşile de pe stradă şi adormise epuizată.

— Uşa aceea s-a dovedit a fi intrarea actorilor de la teatrul Drury Lane, zise ea. Şi la câteva ore după aceea au venit o parte dintre oamenii din teatru. Începuse să ningă,

iar costumierei i s-a făcut milă de mine şi m-a lăsat să intru ca să mă încălzesc.

Teatrul fusese ca o lume magică, cu totul nouă. Vizuina de iepure reprezentată de cabinele mici de probă şi de cabinele actorilor, decorurile zburătoare, care se ridicau într-o clipită pentru o schimbare de scenă, pânzele vaporoase care coborau ca să învăluie scena în lumină difuză, dulapurile pline ochi cu costume excentrice... Fusese ca şi când Julianne păşise pe un tărâm nou şi se pomenise într-un loc unde nimic nu era ceea ce părea. Pentru o clipă, i se păruse că era posibil ca pierderea surorii sale să fi fost doar un vis urât. Şi cercetarea acelui loc necunoscut reuşise să îi aline temporar suferinţa.

Dar nimeni nu avusese timpul necesar – sau dorinţa – de a-şi asuma responsabilitatea pentru un copil, chiar dacă ea era o fetiţă liniştită şi cuminte. Şi se comportase mereu exemplar, ca nu cumva să fie trimisă înapoi pe străzi. Aşa că, treptat, ajunseseră cu toţii să se obişnuiască cu prezenţa ei. În scurt timp, Julianne devenise cu un pic mai mult decât un animal de companie pentru oamenii din teatru. Era mai bine hrănită decât pisica ţinută acolo special pentru a speria şoarecii, dar nu cu mult mai băgată în seamă.

La puţin timp după aceea, Julianne înţelesese că găsirea lui Mary era o cauză pierdută, aşa că se străduise din răsputeri să-şi găsească un locşor al ei în trupa aceea de interpreţi săraci. Aşa că începuse să picteze pânze, să coasă costume şi să aibă grijă de decoruri şi de recuzită – într-un cuvânt, făcuse orice era nevoie pentru a se asigura că nu avea să fie din nou aruncată în stradă, unde ar fi trebuit să se descurce singură.

Nu voise sub niciun chip să se mai întoarcă la mătuşa ei – femeia care se îngrijise de ea şi de Mary după moartea mamei lor. Mătuşa Nell fusese pâinea lui Dumnezeu la început. Mai exact, până când opiaceele îi otrăviseră sufletul. Pentru că nu mai fusese niciodată aceeaşi femeie după ce se înecase în sticla aia maronie. Şi cu siguranţă ar

fi vândut-o şi pe ea pentru laudanum, cu prima ocazie.

Mary era cea care o învăţase să scrie şi să citească, iar Julianne exersase ori de câte ori avea ocazia, copiind scenarii şi recitând replicile alternativ, pentru a ajuta actorii să-şi înveţe rolurile.

— Directorul m-a auzit într-o zi şi atunci s-a hotărât să îmi dea nişte roluri mărunte, pe ici, pe colo, îi spuse ea. Şi apoi am început să am roluri din ce în ce mai mari, pe măsură ce creşteam. Cred că ai putea spune că teatrul mi-a dat viaţă.

Şi poate că într-un fel chiar aşa şi era. Dar, pe de altă parte, îi şi furase şansa la o viaţă normală. Pentru că, de-a lungul timpului, Julianne ajunsese să-şi piardă orice simţ al normalităţii. Să distingă ce era real de ce era prefăcătorie. Sentimentul acela sâcâitor de instabilitate şi teama de a nu ajunge cumva încă o actriţă stradală ratată dăduseră naştere în fiinţa ei unei frici paralizante. Dar uşor, uşor învăţase să îşi controleze emoţiile şi să îşi ascundă frica.

Şi în cele din urmă reuşise să transforme energia aceea nervoasă în forţa călăuzitoare din spatele interpretărilor ei. Iar efectul fusese de-a dreptul electrizant. Julianne ştiuse dintotdeauna că se strecura cu atâta uşurinţă în pielea personajelor ei şi emoţiona publicul cu caracterele vibrante pe care le însufleţea tocmai pentru că propria ei viaţă era aproape inexistentă. Dar o bucurase extrem de mult că la scurt timp după aceea ajunsese să joace numai roluri principale.

Însă reversul medaliei era că devenise o persoană pe care nici ea nu o mai recunoştea.

Cu toate acestea, se considera foarte norocoasă de fiecare dată când se gândea la ce se întâmplase probabil cu Mary.

Şi nu încetase nicio clipă să o caute pe sora ei. În fiecare noapte trăsese cu coada ochiului pe după draperii, sperând să o recunoască în mulţimea fremătătoare care se aduna la intrare, înainte de începerea spectacolului.

— Iar după ce am ajuns o actriţă de succes, am

angajat pe cineva să o caute pe Mary. Dar din păcate nu a reuşit să afle nimic. Apoi Algernon a apelat şi el la un detectiv particular care să caute informaţii, dar a fost tot în zadar. A dispărut fără urmă.

Julianne învăţase să îşi controleze emoţiile şi să transforme frica pe care o simţea în energie constructivă. Dar din păcate nu reuşise niciodată să depăşească vinovăţia faptului că nu o mai găsise pe Mary.

Jacob o strânse de mână, încurajator.

— Îmi pare rău că ai fost atât de singură.

În clipa aceea, Julianne se simţi ca şi când i-ar fi strâns inima în pumn. Chiar şi după ce se căsătorise cu Algernon, fusese tot singură în multe privinţe. Şi se mai temuse în continuare că avea să fie dată la o parte.

— Cel mai îngrozitor lucru dintre toate este că nu ştiu nimic despre ce s-a întâmplat cu ea, zise Julianne încet. Şi, după atâta timp, mă gândesc că probabil nu voi şti niciodată ce s-a ales de sora mea.

Jacob tresări şi-şi frecă involuntar puntea nazală. Julianne înmuie atunci cârpa şi i-o aşeză din nou pe frunte.

— E mai bine aşa?

— Nu chiar, răspunse el, dar apoi o prinse de mână şi i-o ridică la buzele lui. Îi sărută extrem de uşor încheieturile degetelor şi inspiră profund. Ai un miros foarte dulce…

— Eu nu mă simt atât de dulce, zise ea.

— Nu căzuserăm de acord să fii supărată pe mine mâine?

— Cred că numai tu ai fost de acord cu asta, zise ea pe un ton aspru. Şi totuşi nu-şi retrase mâna dintr-a lui. Judecând după încordarea din maxilarul lui, încă avea dureri destul de mari. Iar dacă simplul fapt de a o ţine de mână îi oferea un pic de alinare, atunci nu avea de gând să-i refuze asta. Ştiai ce o să se întâmple atunci când ţi-ai folosit darul pentru a-mi invada intimitatea… Aşa că de ce, Doamne, iartă-mă, ai făcut-o?

— Să fiu al naibii dacă ştiu, zise el, cu răsuflarea întretăiată. Pur şi simplu am simţit că îţi era frică aproape

tot timpul. Dar, cum nu prea îţi stă în fire să faci destăinuiri şi implicit era puţin probabil să-mi împărtăşeşti ceva, m-am gândit că aceasta era singura cale prin care puteam afla ceva despre tine – ceva ce nu voiai tu să ştiu.

— Ei bine, şi consideri că a meritat?

Jacob o privi o clipă îndelungată. Ochii lui cenuşii erau întunecaţi de durere.

— Da.

Se simţea expusă sub intensitatea privirii lui. De parcă dintr-odată sufletul ei ar fi fost gol-goluţ în faţa lui.

— Nu ai nimic să-ţi reproşezi. Chiar nu aveai ce să faci ca s-o salvezi pe Mary. Şi nu vreau să-ţi mai fie frică, Julie, zise el.

— Ce te face să crezi că…

— Nu cred nimic. *Ştiu* că aşa e. Şi trebuie să adaug că am plătit destul de scump pentru a afla asta. Ridică uşor mâna şi îi mângâie obrazul. Dar eşti în siguranţă cu mine. Eu nu o să-ţi fac niciun rău. Şi nici n-o să te dau la o parte. O cuprinse uşor de ceafă şi îi trase încet capul în jos, până când aproape ajunseră nas în nas. Ţin la tine, femeie! Să mă ajute Dumnezeu, dar e adevărat ce spun.

Buzele lui le găsiră apoi pe ale ei, şi Julianne nu mai avu puterea de a se îndepărta de el.

„Să ne ajute Dumnezeu pe amândoi!”

Capitolul 13

Gura lui era moale sub a ei, iar sărutul era la fel de tandru precum şi-ar fi dorit. După aceea Jacob adânci sărutul şi ceru insistent să pătrundă în interiorul gurii ei. Aşa că Julianne întredeschise uşor buzele, şi limba lui apăru imediat pentru a o revendica pe a ei.

Simţea că clocotea pe interior. Sigur că îl dorea. Abia dacă putea să stea în aceeaşi cameră cu el fără ca fiecare fibră din trupul ei să intre în alertă.

Dar oare putea avea încredere în el, de vreme ce fusese dispus să-şi folosească acel dar aproape magic pentru a-i invada trecutul?

— Cum rămâne cu durerea? şopti ea, după ce el îi eliberă gura şi începu să presare sărutări în jos pe gâtul ei. Viola a zis că durerile astea de cap ar putea dura zile întregi…

— Da, se întâmplă uneori… Dar, dintr-un motiv sau altul, atunci când te sărut, uit cu totul de cap, nu doar de durere. Îi mângâie uşor linia maxilarului cu nasul, apoi buzele lui coborâră pe pielea ei, şi-i ronţăi uşor lobul urechii.

„Ţine la mine!” se gândi ea. Cuvintele acelea îi răsunau în minte iar şi iar, ca un refren obsedant.

Îi mai spuseseră şi alţii lucruri asemănătoare. Ba unii chiar îi „mărturisiseră” iubirea lor nemuritoare… regizori care voiau să-i folosească trupul, oferindu-i la schimb roluri mai bune, sau directori de teatru care credeau că o puteau transforma în amanta lor, cu preţul unei cine în miez de noapte. Şi avusese mare grijă când hotărâse ce oferte să accepte – pentru că ştiuse foarte bine că toate declaraţiile acelea nu erau altceva decât minciuni. Cu toate acestea, timpul pe care ajungea să-l petreacă de fapt cu ei era de obicei foarte scurt, aşa că, ţinând cont şi de nevoile sale din momentul respectiv, uneori chiar considerase că era un schimb echitabil.

Dar nu-şi dorea ca şi cu Jacob să aibă acelaşi gen de schimb reciproc mercantil.

Apoi mai fuseseră şi oamenii care o iubiseră cu adevărat. Mama sa. Sora ei. Chiar şi Algernon. Care nu intenţionaseră nicio clipă să o părăsească, dar din păcate nu avuseseră de ales.

Se îndreptă de spate şi se îndepărtă o clipă de Jacob. Oare îi osândea cumva pe cei care o iubeau?

— Julianne! Jacob îi rosti numele ca pe o rugăciune şi apoi se întinse şi-i desfăcu cordonul halatului. Degetele lui îi înţepau pielea prin ţesătura subţire ca şficiuielile de bici şi-i

făceau trupul să răspundă cu o durere adânc implântată în interiorul fiinţei ei. Te doresc nespus de mult, dar nu şi dacă încă eşti temătoare.

„Este sincer!” Inima ei o îndemna să aibă încredere în el şi în cuvintele pe care i le spunea.

Numai că citise despre Jacob Preston, încă de dinainte de a veni la Londra. Şi de ce l-ar fi ales sufletul ei tocmai pe el, dintre toţi bărbaţii din lume? De ce s-ar fi ataşat de un bărbat care avea reputaţia de a fi un crai notoriu şi un corupător de femei măritate?

— Îţi este frică de mine, Julie? Ochii lui cenuşii se întunecaseră, iar ea se pierdu în profunzimile lor. Jacob era la fel de neîmblânzit precum Marea Nordului. Dar, dintr-un motiv sau altul, atunci când era cu el, se simţea suficient de în siguranţă cât să înfrunte orice furtună.

„Ţine la mine!” îi răsună încă o dată în minte. Aşa că îşi lăsă halatul să-i lunece de pe umeri şi rămase în faţa lui îmbrăcată doar în cămaşa de noapte subţire.

— Nu, Jacob. Nu mi-e frică.

El îşi plimbă unul dintre degetele sale lungi de-a lungul braţului ei. Julianne simţea cum i se ridica părul pe ceafă şi pe mâini. Apoi dădu la o parte cearşaful şi se dezgoli până la vintre, ca s-o invite în pat, alături de el. Mădularul său se ridica impunător între picioarele lui. Era complet pregătit pentru ea.

Şi, după felul în care îi vibra fiecare părticică din corp, Julianne suspecta că era şi ea la fel de pregătită pentru el. Aşa că se aplecă, apucă tivul cămăşii de noapte şi se dezbrăcă dintr-o singură mişcare lină.

Privirea lui rătăci peste trupul ei, apoi îi apăru pe buze un zâmbet viclean plin de recunoştinţă. Paloarea care pusese stăpânire pe chipul lui odată cu durerea de cap părea să fi dispărut cu totul.

Julianne se aşează lângă el, între cearşafurile reci. Prin comparaţie cu răceala lor, corpul lui părea de o fierbinţeală aproape febrilă. Pielea ei netedă aluneca pe a lui şi trupul ei părea să se muleze pe al său. Se potriveau perfect chiar şi

înainte de a se uni cu totul, iar moliciunea ei catifelată părea să se supună tăriei mădularului său.

Ce bine ar fi fost dacă şi cicatricile şi ridurile sufletelor lor s-ar fi amestecat la fel de uşor! Dacă părţile deformate ale spiritelor lor s-ar fi potrivit cumva la fel de bine ca trupurile lor! Asta ar fi fost într-adevăr un miracol!

— Îţi aminteşti când ţi-am spus că mă gândeam la tine noaptea? o întrebă el în timp ce îi trasa cu degetul linia claviculei. După aceea, vârful degetului său alunecă mai jos, pentru a-i tachina cuta de sub sâni. Îţi mai aminteşti ce voiam să-ţi fac?

— Ai spus că ţi-ai dori să mă săruţi… Se opri în mijlocul propoziţiei şi înghiţi apăsat, după care continuă: Peste tot!

— Ah! exclamă el, mulţumit. Ce mult mă bucur că mă ascultai! Foarte bine!

Apoi Jacob se rostogoli şi o trase cu el, oprindu-se când ajunse cu totul deasupra ei. Picioarele ei se depărtaseră suficient cât şoldurile lui să se poată cuibări între ele, şi îi putea simţi vârful bărbăţiei chiar la intrarea în locul secret dintre coapsele ei.

Aşa că încercă să lunece un pic mai jos şi să-l cuprindă.

— Răbdare! îi zise el, apoi trasă cerculeţe cu limba în jurul sfârcului ei. Ştiu că îţi place să preiei iniţiativa, dar de data asta lasă-mă pe mine! Haide, stai cuminte, iubito!

Îi spusese „iubito”! Şi aproape îl credea.

Sfârcul ei se strânse într-un mugure roz şi tare, care tânjea să fie supt de gura lui. Dar Jacob o tachina… buzele lui îi atingeau extrem de uşor carnea înfierbântată, dar încă nu voiau să cedeze nevoii ei.

Julianne scoase un mârâit moale şi gutural de dorinţă, dar el doar chicoti. Apoi îi răzui uşor sfârcul cu dinţii şi o făcu să geamă. Şi, în cele din urmă, îi supse sfârcul în gură.

Un val de dorinţă animalică se revărsă de la sânul chinuit şi coborî până în pântecele ei. Simţea că o durea tot corpul. Dorinţa pe care o simţea între coapse era

nestăvilită, iar nevoia de a fi umplută de el i se părea necruţătoare. Ar fi ţipat de uşurare dacă s-ar fi înfipt în ea cu o singură împingere puternică.

Dar Jacob nu se grăbea deloc. Oferi pe îndelete acelaşi tratament şi celuilalt sân şi abia apoi coborî cu sărutări în josul coastelor ei. După care se opri din nou, ca să se joace cu buricul. Respiraţia lui caldă îi inunda carnea, revărsându-i-se pe burtă şi un pic mai jos…

„Peste tot! O să mă sărute peste tot!”

Aşteptarea şi o îngrijorare enervantă se luptau pentru primul loc în mintea ei. Oare o să îi placă partea aceea cea mai intimă a trupului ei? Oare urma să fie un festin delicios pentru el, aşa cum era el pentru ea?

Gura lui era o minune, care lăsa în urmă fiori de încântare. Julianne avea senzaţia că îşi simţea inima bătându-i între picioare şi că intensitatea pulsaţiilor creştea pe măsură ce el cobora pe trupul ei.

Nevoia aceea se transformă rapid într-un chin insuportabil. Şi totuşi nu-şi dorea să ia sfârşit. Era atât de aproape de… O! Se afla la doar câţiva centimetri de părţile ei femeieşti.

Apoi Jacob alunecă mai jos… şi dintr-odată îi săruta coapsa şi-i dezmierda genunchiul cu limba.

Sărise complet peste acel… *peste* tot!

Julianne simţi un ghem de dezamăgire prinzând formă în stomacul ei. Jacob aruncă deoparte aşternutul, şi în cameră se revărsă aroma proaspătă a excitaţiei ei. Miezul feminităţii ei se umflase dureros de mult, şi era complet udă de dorinţă.

Îşi dorea să-i simtă gura acolo jos. Tânjea să-i simtă buzele pe părţile cele mai sensibile ale trupului ei. Şi să se simtă acceptată şi preţuită cu totul.

În schimb, el îi săruta glezna şi îşi trecea limba printre degetul mare şi următorul de la picior. Era o senzaţie minunată, care îi trimitea în sus pe picior valuri arzătoare de plăcere. Însă nu era ceea ce îşi imaginase ea.

Nu era ceea ce îi promisese.

După aceea se mută la celălalt picior al ei şi începu să urce.

— Relaxează-te, Julianne, zise el în timp ce-i desfăcea un pic mai mult picioarele. Ai muşchii prea încordaţi.

Speranţa se reaprinse în sufletul ei în clipa în care trecu mai sus de genunchi. Jacob avea maxilarul nebărbierit şi îi zgâria senzual coapsa interioară. Îşi muşcă buza când îl simţi apropiindu-se şi mai mult de ţintă. Respiraţia lui o încălzea tot mai tare, iar buclele de la împreunarea coapselor ei se unduiau cu fiecare expiraţie.

Apoi gura lui o revendică. O ronţăi uşor, găsindu-i aproape imediat miezul cel mai sensibil al feminităţii ei.

Îi venea să plângă de recunoştinţă.

În schimb, strânse cearşaful în pumni, ca să rămână pe loc şi nu cumva să cadă de pe pat de pură încântare. Trupul ei vărsa noi lacrimi de rouă pentru el. Apoi o sărută şi o supse senzual. După care Jacob îşi trecu vârful limbii în jurul locului ei special şi pe deasupra lui.

De parcă ar fi fost cel mai delicios lucru pe care-l gustase vreodată. De parcă nu se mai sătura de ea.

Şi nici Julianne nu se sătura de el. Cunoscuse foametea în trecut. Dar niciodată acel gen de foame animalică pe care o simţea în clipa de faţă. Se simţea goală pe dinăuntru şi hămesită.

Jacob reducea întreaga ei fiinţă la o dorinţă tremurătoare.

Simţea cum i se strângeau măruntaiele. Pornise într-o călătorie spre necunoscut. Se îndrepta spre un loc unde spera din tot sufletul ei să poată ajunge, dar unde nu putea fi sigură că avea să reuşească să sosească. Jacob o mai dusese acolo şi cu altă ocazie – ba chiar cu mult mai multă uşurinţă decât oricare dintre foştii ei amanţi. Cu toate acestea, nu avea siguranţa că putea repeta experienţa. Pentru că adesea frica punea stăpânire pe ea şi-i încremenea trupul.

Frica de a nu fi abandonată din nou.

Îşi încheiase toate aventurile în clipa în care iubiţii ei

începuseră să-i vorbească despre dragoste. Pentru că nu putea îndura să se implice într-o relaţie altfel decât pur fizic. Şi ar fi durut-o cu atât mai mult dacă şi-ar fi permis să aibă nevoie de cineva în felul acela. Fiindcă trupul ei nu mai răspundea la fel când inima ei se simţea în primejdie. Era aproape ca şi când nu ar fi îndrăznit să se lase să devină vulnerabilă. Ca şi când nu ar mai fi îndrăznit să se deschidă în faţa cuiva îndeajuns de mult pentru a dansa nebunia deplină a dorinţei. Nu. Odată ce simţea că inima i se putea afla în pericol, se retrăgea strategic şi se închidea şi mai mult în ea.

Oare avea să fie altfel cu Jacob, din moment ce recunoscuse deja că ţinea la ea?

Limba lui făcea dragoste cu ea, cercetând cele mai ascunse locuri ale feminităţii ei şi copleşind-o cu mângâieri blânde. Iar ea vibra ca un magnet sub atingerea lui. După aceea spirala internă a plăcerii puse stăpânire pe ea, şi se pomeni coborând spre un loc întunecos şi cald, unde totul era ud, alunecos şi sensibil.

Julianne încetă să îşi mai facă griji dacă urma să ajungă sau nu la destinaţia mult râvnită. Pentru că de data aceea călătoria în sine îi aducea o plăcere dezlănţuită. Aşa că se lăsă în voia simţurilor, la fel cum o victimă care încetează să mai lupte se lasă copleşită de valuri şi în cele din urmă cade pradă înecului.

Doar că ea nu se scufunda. Pentru că Jacob era colacul ei de salvare şi o conducea spre un extaz cu totul nou. În cele din urmă, veni şi eliberarea mult râvnită. Iar dincolo de lumina orbitoare şi de contracţiile cutremurătoare, Julianne deja îi striga numele printre suspine.

Şi, odată cu ultimul spasm glorios, Jacob se ridică şi îi umplu trupul cu al lui. Fierbinţeala cărnii lui se asemuia cu un incendiu ce mistuia totul în interiorul ei. Tunelul ei de catifea pulsă de câteva ori în jurul lui, ca să-i ureze bun venit, în timp ce el îi săruta obrajii umezi.

— Eşti bine? şopti el.

Julianne îşi plimbă uşor palmele pe umerii lui şi coborî în jos pe braţele sale, până când ajunse să-şi unească degetele cu ale lui.

— Nu m-am simţit niciodată mai bine.

Jacob îi acoperi gura cu a lui şi începu să se mişte, aşa că-şi ridică şi ea şoldurile ca pentru o mai bună potrivire. Mâinile lor împreunate erau întinse de-o parte şi de alta a lor. Apoi, fără a întrerupe sărutul, Jacob îi ridică uşor mâinile şi i le imobiliză deasupra capului. Şi o posedă cu întregul său corp. Mâinile, gura şi mădularul o revendicau laolaltă.

Întreaga lume părea să se fi redus la căldură, fricţiune şi o nevoie trepidantă. Julianne atinse atunci din nou apogeul plăcerii, şi de data asta Jacob atinse punctul culminant odată cu ea. Se arcui în ea, iar Julianne savură impulsurile profunde şi vibrante ale eliberării lui, permiţându-i să se îngroape aproape cu totul în ea. Din gâtlejul lui ieşi apoi un sunet sălbatic şi profund masculin de victorie.

După aceea corpul lui se relaxă, şi-i simţi toată greutatea coborând peste ea şi cufundând-o şi mai adânc în saltea. Aşternuturile se lipiseră în jurul lor şi îi învăluiseră ca într-un cocon.

Oare ce transformare avea loc? Oare în ce fel de fiinţe aveau să renască în clipa când aveau să se elibereze din cuibul acela de pânză?

Ritmul respiraţiei lui se mai domoli, şi îi putea simţi inima bătând din ce în ce mai uşor pe pieptul ei. Se ridică apoi în coate şi îi studie chipul.

— Îmi pare rău, Julie. Nu prea m-am comportat ca un domn, zise el, şi ochii lui cenuşii se întunecară de îngrijorare. Am vrut să mă retrag, dar pur şi simplu…

— Mă bucur că n-ai făcut-o, îl întrerupse ea şi-i cuprinse obrazul cu palma. Mi-am dorit să te simt în mine… cu totul.

Jacob răsuflă atunci vizibil uşurat şi-şi aşeză capul pe pernă, lângă al ei.

— A fost minunat să rămân cu tine până la capăt… N-

am mai făcut niciodată asta!

— Niciodată?

— Pe onoarea mea de crai ticălos, zise el cu seriozitate.

Poate că de vină era moleşeala care-i cotropise corpul. Sau poate se simţea atât de grozav încât nu îi mai păsa de nimic altceva. Dar dintr-odată situaţia i se părea de-a dreptul amuzantă, aşa că izbucni în râs.

— Ce e atât de distractiv? o întrebă el.

Julianne îşi acoperi imediat gura cu mâna, ca să-şi înăbuşe veselia.

— O, Doamne! Gândeşte-te cât de uimită ar fi lumea bună dacă ar afla una ca asta. Jacob Preston, cel mai de seamă seducător al soţiilor aristocraţiei engleze, tocmai a avut parte de o experienţă senzuală nouă. N-ar putea crede aşa ceva.

— Atunci, poate o să fii de acord că reputaţia mea de crai notoriu este doar un fleac exagerat.

— La cât de talentat eşti în pat? întrebă ea şi chicoti din nou. Ba bine că nu. După noaptea aceasta nu mai am nicio îndoială că faima ta de crai este pe deplin meritată.

— Oh, bine, bine, recunosc că am trecut prin mai multe paturi decât majoritatea bărbaţilor, dar asta n-a fost doar o simplă partidă de sex, Julie, zise el serios. Nu pentru mine.

Râsul ei se stinse imediat, şi îi întâlni privirea. Vedea în ochii lui că spunea adevărul. Uniunea aceea a lor însemna ceva pentru el. Nu era doar o împerechere lipsită de raţiune. Chiar se întâmplase ceva autentic între ei.

— Nici pentru mine, zise ea în şoaptă.

Jacob se rostogoli şi se dădu la o parte de pe ea. Julianne luă asta ca pe un semnal că se putea da jos din pat pentru a se înapoia în camera ei.

— Nu, Julie, nu pleca!

Jacob îşi petrecu braţele în jurul ei şi o trase înapoi în pat, cu spatele lipit de pieptul lui.

„Nu pleca! Asta îi spusese şi la început, când îl găsise

prăbuşit pe podeaua camerei ei. Avea nevoie de ea. Iar asta îi trimitea fiori de bucurie prin tot corpul.

— Ce-ţi mai face capul?

— E bine, zise el cu o expresie nedumerită pe chip şi îşi atinse fruntea cu palma. Nu mă mai doare deloc. Se pare că tu eşti marca mea personală de laudanum.

— Să ştii că opiaceele dau dependenţă.

— Nu mă deranjează deloc să fiu dependent de tine.

O strânse şi mai tare la pieptul lui, iar ea se relaxă în braţele sale. La scurt timp după aceea, respiraţia lui căpătă un ritm constant, şi, după câteva clipe, Julianne observă că adormise.

Ar fi trebuit să se strecoare din pat şi să-şi croiască drum înapoi spre dormitorul ei. La urma urmei, era oaspete în casa lui Lord şi a lui Lady Kilmaine. Şi, chiar dacă era posibil ca ei să se fi aşteptat ca ea să-şi petreacă noaptea în camera lui Jacob, cu siguranţă şi-o imaginaseră stând pe un scaun la capul patului, în timp ce el dormea pentru a scăpa de teribila durere de cap. Fără îndoială ar fi fost şocaţi să o găsească goală între aşternuturile lui.

Cu toate acestea, nu se putea mobiliza să părăsească îmbrăţişarea lui caldă.

Nu fusese doar o altă partidă de sex – pentru niciunul dintre ei. Ceva era diferit. Ea însăşi era altfel. Şi, până când nu reuşea să înţeleagă ce aducea cu sine acea schimbare, nu putea îndura gândul de a renunţa la acea întorsătură nouă şi ciudată pe care o luaseră lucrurile.

Sau de a-l părăsi pe el.

Capitolul 14

Jacob rămase cufundat într-un somn fără vise până când cerul de dincolo de fereastra camerei sale începu să se lumineze, preschimbându-se din negru în sidefat. Cu toate acestea nu îl treziră razele de soare slabe care-i

mângâiau pleoapele închise, ci fundul rotund şi feminin care stătea cuibărit lângă vintrea lui.

Julianne era goală şi caldă. Şi încă se afla cuibărită în braţele lui. Avea un umăr dezgolit, iar lumina aceea crescândă îi dezmierda strălucitor pielea. Mâna lui cuprinse posesiv unul din sânii ei. Îi mângâie uşor sfârcul cu degetul mare, şi acesta se transformă imediat într-un mugur tare. Ea se foi puţin, dar nu se trezi. Ci doar se afundă şi mai mult în îmbrăţişarea lui. Părul ei îi gâdila gâtul şi pieptul, iar scoica rozalie a urechii ei devenea aproape transparentă pe măsură ce lumina soarelui devenea tot mai strălucitoare.

Jacob inspiră adânc, şi respiraţia ei se ajustă imediat după a lui. De pe pielea ei se ridica plutind un miros slab de camelie.

„Probabil femeia se scaldă în esenţă de camelie”, se gândi el aprobator. Parfumul acela dulce făcea parte din Julianne, la fel ca ochii săi mari de chihlimbar şi gura aceea care se cerea sărutată, într-o clipită, trupul lui răspunse apropierii ei şi se trezi teribil de excitat.

Dar, chiar dacă se simţea satisfăcător de masculin, nu-şi legănă şoldurile ca să-i atingă trupul. Era pentru prima dată în viaţa lui când se trezea lângă o femeie şi, spre surprinderea lui, nu îşi dorea ca acea clipă tihnită să ia sfârşit. Cu fostele sale iubite, se grăbise mereu să încheie întâlnirile amoroase, părăsind paturile lor la ceva timp după ce sfârşeau o partidă de amor. Pentru că posibila sosire iminentă a unui soţ gelos excludea orice altă variantă, desigur.

Iar asta îi convenise de minune lui Jacob.

Crezuse mereu că ar fi fost cel puţin ciudat să împartă patul cu o femeie toată noaptea – şi că nu ar fi putut aluneca în relaxarea somnului în prezenţa altcuiva. Pentru că i s-ar fi părut o experienţă mult prea intimă şi vulnerabilă.

Şi totuşi, cumva, trupul său reuşise că cunoască o odihnă profundă cu Julianne lângă el. Ba, mai mult de atât, chiar dacă îşi folosise darul noaptea trecută, avea mintea

limpede şi nu-l durea deloc capul.

Aşa că se pomeni întrebându-se cum ar fi fost să se trezească lângă ea în fiecare dimineaţă.

„Anunţaţi imediat *London Crier.* Notoriul crai Jacob Preston tocmai a descoperit încă o experienţă senzuală”, se gândi el şi zâmbi pieziş. „Şi anume, cum este pur şi simplu să doarmă cu o femeie”.

Nu-şi dorea ca idila aceea dulce să ia sfârşit. Dar, dacă voia să o cruţe pe Julianne de ruşine, atunci trebuia să o trimită în camera ei înainte să vină slujnica să cureţe vatra şi să aprindă focul.

Se dădu jos din pat uşor şi-şi puse halatul de dimineaţă. Se întoarse apoi ca s-o privească pe Julianne şi descoperi că se trezise şi ea. Se sprijinea în coate şi se uita la el cu ochii mijiţi.

— Te simţi îndeajuns de bine cât să te ridici din pat? îl întrebă ea.

Jacob îşi trecu mâna prin păr. Se simţea foarte bine. Ba chiar nebănuit şi ciudat de bine. Era prima dată când îşi revenea atât de repede după folosirea darului său. Dacă în clipa aceea i-ar fi spus cineva că Julianne era de fapt o vrăjitoare care aruncase asupra lui o vrajă de sănătate şi bunăstare, probabil ar fi crezut fără ezitare.

— Dacă m-aş simţi mai bine de atât, ar deveni de-a dreptul ilegal, zise el. Sau cel puţin imoral.

— Nu mă îndoiesc de asta, judecând după reputaţia ta, replică ea şi-i aruncă o privire ce-l întărâta.

Jacob se aplecă şi o sărută. Avea un gust extrem de bun, şi fu nevoie de toată stăpânirea lui de sine ca să nu se rostogolească înapoi printre aşternuturi cu ea. Dar ştia că Julianne nu şi-ar fi dorit ca numele ei să fie atras într-un scandal – chiar dacă singurele persoane care ar fi aflat despre el ar fi fost servitorii de la conacul Kilmaine.

— Răsar zorii. Cred că ar trebui să te întorci în camera ta, înainte să se trezească toată gospodăria.

Julianne îşi înfăşură cearşaful în jurul trupului şi se dădu jos din pat.

— Întoarce-te cu spatele, ca să mă pot îmbrăca.

— Nu crezi că e un pic cam târziu să faci pe sfioasa? chicoti el, dar se conformă totuşi cererii ei. „Pot foarte bine să mă comport şi ca un domn!” se gândi atunci. La urma urmei, deja văzuse, atinsese şi iubise fiecare centimetru al pielii ei strălucitoare.

— O femeie trebuie să păstreze măcar un dram de mister, spuse ea.

Jacob auzi apoi foşnetul materialului care aluneca pe trupul ei gol şi îşi dori în sinea lui să nu fi acceptat aşa repede să se întoarcă cu spatele. Julianne goală… mmm… era o imagine minunată, care ar fi putut tenta şi un om cu mult mai bun decât el.

— Crede-mă când îţi spun, doamna mea, oricât de familiarizat aş fi cu trupul tău splendid, în mintea aceea minunată a ta se învârt suficiente mistere ca să mă ţină ocupat ani de-a rândul.

— Foarte bine, zise ea. Şi, dacă tot discutăm despre mistere, spune-mi, te rog, te-ai mai gândit la porţiunea aceea a manuscrisului meu care e scrisă într-o limbă pe care nu o înţelegi?

— Am un prieten care s-ar putea să reuşească să descifreze ce scrie. Este membru al Colegiului Regal al Medicilor şi are cunoştinţe vaste în mai multe domenii. Întrezări apoi o reflexie umbroasă a lui Julianne în geam, în timp ce-şi trecea peste cap cămaşa de noapte. Cred că ţi-am mai vorbit despre el, George Snowdon.

— Aha. Să fie acelaşi George care a descoperit bestiile acelea mici numite microbi?

— Chiar el. Auzi patul scârţâind şi se gândi că se aşezase ca să se încalţe. Mă gândeam să-i facem o vizită după micul dejun, ca să vedem dacă ne poate ajuta.

— Eşti sigur că poţi avea încredere în el?

— Tot atâta câtă am şi în mine.

George se număra şi el printre puţinii care ştiau despre abilitatea neobişnuită a lui Jacob şi despre cât de mult suferea de pe urma folosirii ei. Snowdon fusese primul

care îi sugerase că era posibil să existe un metal care să acţioneze ca un fel de tampon sau amortizor pentru el – la fel cum inocularea virusului relativ inofensiv al variolei taurine în pacienţi îi proteja împotriva temutei şi de multe ori mortalei variole. George îl ajutase pe Jacob să descopere că platina acţiona ca un soi de scut împotriva invaziei celorlalte metale.

Şi totuşi, Julianne îi oferise o alinare mult mai bună decât platina. Pielea ei rozalie catifelată era deja acoperită aproape total de materialul cămăşii de noapte, dar nu-i permise lui Jacob să se întoarcă cu faţa până când nu-şi strânse şi halatul.

— Îmi dai voie să-ţi spun că arăţi absolut superbă în lumina crescândă a soarelui? zise Jacob şi o cuprinse în braţele sale.

În ochii ei se născu o strălucire precaută când observă cum cerul devenea tot mai luminos cu fiecare clipă care trecea.

— Trebuie să plec! Julianne se smulse din braţele lui şi se grăbi spre uşă. O întredeschise uşor şi trase cu coada ochiului în susul şi-n josul holului, ca să se asigure că nu era nimeni acolo.

Jacob împinse uşa, închizând-o, şi o cuprinse din nou în braţele sale.

— Nu pleca până nu-mi oferi un sărut de rămas-bun.

— Nu e ca şi când ne despărţim pentru totdeauna. Ne vedem în scurt timp la micul dejun.

— Asta înseamnă că o să mă săruţi în salon când servim micul dejun? Sub privirile verişoarei mele şi ale soţului ei?

Ridică uşor bărbia şi o privi. Îi plăcea să o vadă îmbujorându-se ruşinată ori de câte ori o tachina. Iar în clipa aceea o roşeaţă minunată i se întindea pe gât.

— Nu. Nu prea cred.

Se ridică apoi pe vârfuri şi-i depuse un pupic pe obraz.

— Îţi amintesc cumva de un unchi bătrân şi ramolit?

— Nu.

— Atunci, nu mă săruta ca şi când aş fi unul.

Julianne ridică dintr-o sprânceană.

— Bine, atunci. Dar ţine minte că tu ai vrut-o, da?

Îi cuprinse apoi faţa în palme şi îi trase capul în jos. Buzele ei îl tachinară imediat, moi şi maleabile. Îi ronţăi uşor conturul gurii. Îi supse buza de jos. Apoi îşi strecură limba în gura lui şi îl chinui aşa câteva clipe. Iar când Julianne întrerupse sărutul în cele din urmă, Jacob era la un pas de a-şi vărsa sămânţa pe halatul de mătase. Şi totul numai ca urmare a felului seducător în care se jucase gura ei pe a lui.

— Poftim, zise ea şi-şi trecu vârful degetului peste buza lui de jos. Eşti mulţumit acum?

El îi cuprinse imediat fesele în palme şi o ridică uşor, lipind-o de bărbăţia lui tare.

— Nici măcar un pic, obrăznicătură mică!

Ea se întinse imediat şi-i trase o palmă jucăuşă peste fund.

— Nu te aştepta la compasiune din partea mea, domnule. Dacă eşti cumva în disconfort, atunci totul este numai şi numai din cauza ta.

Apoi licărul obraznic dispăru din ochii ei, şi Jacob citi acolo o dorinţă ascunsă, care strălucea aprig în adâncimile lor de chihlimbar.

— Dacă te consolează cu ceva, să ştii că şi eu plătesc pentru sărutul acesta, recunoscu ea, cu respiraţia întretăiată. Dar mă aştept să remediezi problema asta mai târziu.

Jacob o mai sărută o dată, doar că de data aceasta extrem de pasional.

— Poţi fi sigură de asta.

După ce îi dădu drumul, Julianne se strecură pe uşă, iar el o urmări dispărând fără niciun incident în camera ei din josul holului, îşi frecă uşor maxilarul nebărbierit, apoi sună din clopoţel, după valet, să vină să-l bărbierească.

Da! Trezitul lângă o femeie iubită zdravăn cu o noapte înainte era o plăcere senzuală pe care nu o mai cunoscuse

până atunci. Se întrebă apoi cât de des avea să-i permită Julianne să doarmă cu ea toată noaptea.

Desigur, exista o cale prin care se putea asigura că urma să se întâmple asta cu regularitate, îşi dădu el seama în clipa în care apăru servitorul cu briciul de bărbierit şi cu toate celelalte instrumente.

„M-aş putea căsători cu ea!”

Gândul acela îl luă complet prin surprindere. Jacob se considerase întotdeauna mult prea şiret pentru a se lăsa ademenit să cedeze şi să cadă în cursa aceea preoţească. Ba, de fapt, acesta era parte din motivul pentru care îşi alegea numai amante care erau deja căsătorite. Pentru că, dacă era deja luată, nu exista niciun pericol ca o femeie uneltitoare să-l prindă în plasă.

Desigur, era o regulă pe care o nesocotise deja, odată ce o întâlnise pe Julianne.

Ea îi spusese încă de la început că pentru nimic în lume nu ar fi schimbat libertăţile văduviei pentru o altă căsnicie. Ar fi trebuit să considere o uşurare poziţia ei fermă în această privinţă, însă, dintr-un motiv sau altul, se simţea îngrădit de dorinţa ei de a avea parte de libertate.

Şi, după ce se gândi mai bine, îşi dădu seama că era singurul care recunoscuse cu o noapte în urmă că avea anumite sentimente pentru ea. Atingerea ei fusese într-adevăr mai iubitoare şi mai tandră decât a oricărei alte femei cu care fusese vreodată – totuşi, ea nu mărturisise ceea ce simţea pentru el.

Întâlnise în cele din urmă o femeie care se bucura de plăcerile pe care le oferea viaţa la fel de mult cum se bucurase şi el dintotdeauna.

Iar conştientizarea acestui fapt nu-i convenea deloc.

*

Jacob o conduse pe Julianne la biroul lui George Snowdon, care era situat la parterul conacului său, în apropiere de Lincoln Inn Field. Se afla la doar câteva străzi

distanţă de Colegiul Chirurgilor şi de teatrul de operaţii, unde ţineau prelegeri cei mai de seamă specialişti din domeniu, în timp ce studenţii lor exersau pe cadavre sau pe ocazionalul pacient viu ghinionist.

— George lucrează chiar de la el de acasă, îi explică Jacob, în timp ce intrau pe uşa descuiată de la intrare.

Desigur, George nu devenise încă oficial doctor. Deşi avea educaţia necesară pentru a fi numit medic, el făcea parte dintr-un grup aflat în continuă creştere compus din cadre medicale calificate care aspirau să combine medicina tradiţională cu abilităţile chirurgicale pentru a deveni „medici generalişti” – la fel de pricepuţi şi cu carneţelul de reţete, şi cu fierăstrăul de oase.

Însă la cabinetul său privat nu era necesar să fie expert cu niciuna dintre cele două.

Nu îi întâmpină niciun servitor, dar Jacob ştia foarte bine că George nu avea slujitori care să locuiască în casă. Spunea mereu că asta i-ar fi putea intimida pe pacienţii săi, care ţineau foarte mult la intimitatea lor.

— Credeam că chirurgii lucrează la spital.

— Aşa este. Aici este celălalt cabinet al lui George.

Cel care, de altfel, plătea toate facturile – dacă ar fi fost să se încreadă în spusele prietenului său.

Jacob o conduse pe Julianne pe un coridor lung ce ducea spre partea din dos a casei, unde erau aliniate mai multe scaune. Nu îl miră deloc să vadă că nu erau pacienţi care să aştepte. El şi Julianne se grăbiseră să vină acolo cu manuscrisul de îndată ce-şi terminaseră micul dejun compus din ouă şi scrumbii. Tocmai se pregătea să bată la uşa masivă de stejar englezesc care ducea în cabinetul prietenului său, când auzi un sunet dinăuntru care-l opri.

Era un geamăt femeiesc.

— Văd că a început devreme azi, şopti el.

Geamătul răsună din nou şi fu urmat de o respiraţie rapidă şi puternică.

— Ce, Doamne, iartă-mă…

Jacob îi puse imediat mâna la gură lui Julianne.

— George are un cabinet medical cu o specializare foarte specială.

— Da, da! strigă femeia dinăuntru.

Julianne ridică imediat din sprâncene.

— Doamne, Dumnezeule! Care este problema ei?

— George spune că toate pacientele lui suferă de isterie, o boală a uterului, zise Jacob zâmbind. Femeia aceea chiar pare un pic isterică, nu crezi?

Julianne se aşează pe unul dintre scaunele de aşteptare şi Jacob luă loc lângă ea.

— Şi tratamentul pentru boala aceasta este…

— Un tip de masaj destul de intim, de fapt. Jacob o prinse atunci de mână şi începu să o maseze şi el încet pe interiorul încheieturii. Se procedează cam la fel peste tot, dacă întrebi un profesionist din domeniul medical… doar că George nu respectă întocmai regulile.

— Păi şi este înţelept să se abată de la practica generală?

— George crede că da… Jacob se aplecă spre ea şi inspiră adânc, umplându-şi plămânii cu parfumul ei dulce. Cel puţin potrivit cărţilor sale medicale, pe care mi le-a mai împrumutat şi mie din când în când… şi care, apropo, sunt un material de lectură excelent…

— Corectează-mă dacă mă înşel, zise ea cu voce răguşită, dar… faptul că i-ai asaltat biblioteca ar putea fi considerat cumva responsabil pentru faptul că te descurci cu trupul unei femei mai bine decât majoritatea bărbaţilor?

„Asta plus o practică asiduă”, se gândi el. Dar apoi încuviinţă din cap scurt şi îi mai descheie câţiva nasturi de la mănuşă, ca să îi mângâie în voie antebraţul. Julianne îi zâmbi, dar nu protestă.

— În orice caz, tratamentul recomandat pentru isterie este masajul pelvian continuu, până când pacienta atinge o stare de… paroxism. Totuşi, lucrul acesta poate dura şi ore întregi dacă femeia este… extrem de isterică. George obţine rezultate mai bune şi mai rapide cu metodele sale.

— Paroxism, repetă ea, şi buzele ei luară forma unui

zâmbet. Este un cuvânt bine folosit, deşi trebuie să recunosc că nu mă dau în vânt după felul în care este utilizat aici termenul de „isterie”.

Poate că pacientele lui George încercau să pretindă că tratamentele la care le supunea nu erau de natură sexuală, însă privirea cunoscătoare a lui Julianne îi dădea de înţeles lui Jacob că ştia exact ce se întâmpla în spatele uşii masive de stejar.

— Păi, şi care sunt metodele lui George?

— Mai întâi el leagă la ochi pacienta, îi explică Jacob.

— De ce?

— George spune că asta duce la eliberarea inhibiţiilor care conduc la isterie. Dar eu cred că este din cauză că restul simţurilor devin mai acute în lipsa unuia.

— Sună ca şi când ai vorbi din experienţă, zise ea şi-i aruncă o privire piezişă. Aşadar, i-ai permis vreuneia dintre amantele tale să te lege la ochi, Jacob?

Nu. El nu fusese niciodată legat la ochi, dar acoperise cu mătase ochii a numeroase tovarăşe de pat.

— Nu vorbesc despre mine. Încercam doar să-ţi explic metodele medicale folosite de George.

— Metode medicale, repetă ea. Da, într-adevăr.

— Apoi leagă mâinile şi picioarele pacientei sale, astfel încât să o imobilizeze.

— Ferească sfântul să se mişte o femeie! exclamă ea sarcastică şi îşi dădu ochii peste cap.

— Prin asta nu urmăreşte să o rănească, îi explică Jacob. Dar, vezi tu, atât timp cât este legată, doamna în cauză nu este responsabilă pentru nicio senzaţie pe care este obligată să o îndure. Aşa că este liberă să accepte orice i se întâmplă ca fiind cursul firesc al tratamentului.

— Un lucru extrem de convenabil!

— Da, aşa este, zise Jacob. Mă bucur că înţelegi ştiinţa din spatele metodelor lui.

— Eee, ştiinţă pe naiba! Mă refeream că este foarte convenabil pentru doctorul Snowdon, zise ea glumeaţă. Pacientele sale nu pot să vadă ce le face… şi, fiind şi

legate, nu au nici cum să îl oprească. Aşa că nu au niciun fel de control asupra modului în care decurge întâlnirea.

— Este un tratament, nu o întâlnire. Jacob ridică degetul ca să-şi accentueze spusele, dar îşi dori să n-o fi făcut în clipa când Julianne îşi încheie la loc nasturii mănuşii. George mă asigură că nu le deranjează în niciun fel. Mai ales odată ce aplică ulei cald şi începe masajul.

Pacienta care se afla de cealaltă parte a uşii masive de stejar scoase câteva scâncete ritmice.

— Mă mir că nu le pune şi un căluş în gură, zise ea şi încrucişă braţele peste piept.

— Ar face-o dacă ar considera că le-ar ajuta în vreun fel. Jacob se încruntă atunci. Nu înţelegea de ce se îndepărtase de el. George îşi ia foarte în serios jurământul hipocratic. Se dedică trup şi suflet alinării suferinţei.

Actuala lui pacientă scoase atunci un sunet nevoiaş şi demn de milă, care o făcu pe Julianne să ridice din sprâncene.

— Din câte se aude, e clar că cineva suferă tare mult acolo.

— George spune că uneori un pacient trebuie adus la un pas de nebunie înainte ca tratamentul să aibă efect. Dar, desigur, din moment ce isteria este o afecţiune cronică, majoritatea pacientelor sale se întorc săptămânal pentru tratament. Uneori chiar şi mai des de atât.

— Tu te-auzi ce cuvinte scoţi pe gură?

— Da. Şi mi-aş dori să le punem în aplicare. Îi luă apoi mâna, o ridică la buzele sale şi-i sărută palma apăsat. Eu aş putea să fiu medicul înţelept şi tu biata pacientă suferindă de isterie, care are nevoie disperată de paroxism.

— Sau aş putea juca eu rolul doctorului care-ţi vindecă toate bolile, zise ea cu viclenie. Iar tu ai fi bietul bărbat derutat, care pur şi simplu nu reuşeşte să-şi dea seama cum funcţionează corpul său.

În mod uimitor, mădularul lui Jacob părea la fel de entuziasmat de acea idee cum fusese de micuţa lui fantezie de mai devreme.

— Dacă prietenul tău îşi doreşte sincer să-şi ajute pacientele, atunci de ce toată farsa asta? întrebă Julianne. Gemetele dinăuntru răsunau din ce în ce mai tare. Sincer, nu cred că ea are vreo problemă care să nu poată fi rezolvat cu o repriză bună de sex, zise Julianne. Dacă este necăsătorită, atunci cred că doctorul Snowdon i-ar face o favoare mai mare dacă i-ar da jos legătura de la ochi şi ar învăţa-o cum să se ajute singură.

Jacob rămase cu gura căscată. După cum s-ar spune, era o femeie care lua în propriile mâini frâiele. Nu mai auzise niciodată aşa ceva, însă trupul său se înfioră şi se înfierbântă la gândul de a o privi pe Julianne încercând asta.

— Cred că printre clientele sale se numără şi una sau două fete bătrâne, dar, în rest, majoritatea pacientelor lui sunt femei măritate.

— Şi soţii lor ştiu în ce constau aceste tratamente? întrebă Julianne şi-şi strânse degetele într-un pumn.

Jacob încercă fără succes să-i desfacă mâna.

— Dacă nu ştiu, atunci sunt la fel de creduli şi de orbi ca soţiile lor. Dar, pe de altă parte, ca să fiu complet sincer, majoritatea bărbaţilor nu cred că şi nevestele lor au astfel de nevoi, zise el. Nu înţelegi, Julianne? Pacientele lui George nu-şi doresc să ştie adevărul. Atâta timp cât cred că suferă de o afecţiune care necesită tratament, nu se simt deloc vinovate pentru eliberarea de care au parte aici.

Femeia din camera alăturată aproape că urlă în clipa în care ajunse la „paroxism”.

— Închipuie-ţi ce s-ar întâmpla dacă ar trebui să-i mărturisească preotului că a lăsat un străin s-o mângâie până a făcut-o să ţipe, zise Jacob. În felul acesta are parte de eliberarea de care are nevoie… ba chiar cu binecuvântarea soţului ei. Este complet fericită şi nu se simte absolut deloc vinovată. Crede-mă când îţi spun, George oferă nişte servicii extrem de necesare.

— Prostii! exclamă Julianne şi-şi trase mâna dintr-a lui. O femeie trebuie să înveţe să-şi asume responsabilitatea pentru ceea ce face. În *toate* privinţele.

— Oricât de mult aş admira ideile tale inovatoare asupra acestui subiect, trebuie totuşi să te întreb: Asta făceai şi tu azi-noapte în patul meu? Îţi asumai responsabilitatea pentru ceea ce făceai?

— Nu, aia a fost altceva. Şi azi-noapte ne-am asumat reciproc responsabilitatea, zise ea, şi buzele îi zvâcniră uşor, după care gura ei luă forma unui zâmbet ezitant.

— Ei bine, da, presupun că am făcut asta, zise Jacob, apoi se aplecă spre ea şi o sărută pe frunte. Mă întreb dacă o să mai ai chef şi-n seara asta de o astfel de asumare a responsabilităţii…

— De ce? întrebă ea şi ridică sugestiv din sprâncene. Te simţi isteric?

„Da!” aproape că recunoscu el. Pur şi simplu nu putea să stea în preajma ei fără să nu-şi dorească să se împreuneze cu ea de mama focului. Dar ceva din interiorul lui îl făcea să se abţină să-i spună cât de mult avea nevoie de ea. Jacob fu însă scutit de la a-i oferi un răspuns când uşa cabinetului lui George se deschise uşor.

— Şi să nu uitaţi să faceţi o baie lungă şi fierbinte în seara asta, îi spuse prietenul lui femeii care păşi pe hol. Şi să purtaţi lenjerie de corp lejeră în următoarele două zile.

— Atunci, presupun că nu se pune problema să port din nou centură de castitate, zise femeia. Soţul meu mi-a sugerat că aş putea începe să port aşa ceva, de vreme ce starea mea s-a îmbunătăţit considerabil de când mă aflu în grija dumitale.

— În niciun caz, zise doctorul, apoi scoase un carneţel din buzunar şi mâzgăli câteva însemnări pe prima foaie. Daţi-i asta soţului dumneavoastră. Recomandarea mea este să vă abţineţi de la a purta dispozitivul acela pe viitor. Din experienţa mea, tinde să accentueze factorii care conduc la isterie.

— Mulţumesc, domnule doctor Snowdon, zise ea şi strecură foaia în poşetă. Săptămâna viitoare la aceeaşi oră?

— Da, doamnă. Şi, chiar dacă vă simţiţi bine, reţineţi că este mai indicat să fiţi precaută decât să vă pară rău

după aceea, zise George, pe un ton la fel de serios şi de sumbru precum erau şi cuvintele sale. Dacă săriţi peste o şedinţă, creşte considerabil riscul de a avea o dispoziţie proastă, şi, implicit, asta poate duce la o înrăutăţire a stării dumneavoastră generale de sănătate.

Femeia zâmbi.

— Şi nu ne-am dori aşa ceva, nu-i aşa?

— Pentru nimic în lume.

— Foarte bine, atunci. Dădu să plece, dar apoi se opri. O, era să uit... Aţi menţionat la un moment dat că aţi aprecia dacă v-aş recomanda mai departe. Ei bine, am o prietenă care e posibil să sufere de aceeaşi maladie ca mine. Aţi avea timp să o primiţi mâine? Să spunem poate pe la ora două?

George scoase din nou carneţelul din buzunar şi îşi verifică programul.

— Haideţi să spunem mai bine la două şi jumătate. Şi vă mulţumesc că împărtăşiţi binecuvântările sănătăţii şi ale bunăstării cu o altă tovarăşă de suferinţă. În semn de mulţumire, vă rog să nu vă faceţi griji pentru plata următoarei şedinţe de tratament.

Femeia afişă un zâmbet strălucitor şi abia atunci îi observă pentru prima dată pe Jacob şi pe Julianne.

— Oh, domnule! Ce drăguţ din partea dumitale să îţi însoţeşti soţia la tratamente. Soţul meu este mult prea ocupat pentru a veni cu mine.

— Nu am fost niciodată pentru tratament la doctorul Snowdon, zise Julianne şi făcu un pas în spate.

— O, nu-ţi face griji! O să te pună pe picioare în cel mai scurt timp. Femeia o bătu uşor pe umăr pe Julianne, după aceea se întoarse spre Jacob şi zise: Ai adus-o unde trebuie, domnule. Doctorul Snowdon face minuni.

Capitolul 15

Spre surprinderea lui Julianne, cabinetul acela de examinare conţinea tot echipamentul necesar, care s-ar fi regăsit în mod normal în cabinetul unui doctor adevărat – masă de examinare, un paravan ce oferea intimitate în spatele căruia se putea dezbrăca adecvat o pacientă în caz de nevoie şi un set de cearşafuri. Borcanul cu lipitori care se afla pe pervaz îl declara pe Snowdon un susţinător al medicinii tradiţionale, în timp ce numeroasele instrumente chirurgicale expuse într-o vitrină demonstra faptul că doctorul combina cele două discipline – pe cea de medic şi pe cea de chirurg în căutarea medicinii generaliste.

— Preston! Mă bucur să te revăd, zise George Snowdon după ce îi conduse în cabinetul său şi închise uşa în urma lor. Deşi nu ar fi putut fi descris drept un bărbat chipeş, doctorul era un individ slăbănog şi prezentabil, cu nişte ochi de un albastru-deschis şi cu un zâmbet larg, care lăsa să i se vadă dinţii albi şi sănătoşi. Era mai mult decât evident că uleiul cald pe care-l folosea în tratamentul pacientelor lui era aromatizat cu vanilie – pentru că întreaga încăpere era inundată de acel miros, sub care se ascundea o duhoare tipic clinică. O să îndrăznesc să mă arunc să fac o presupunere – şi anume că nu ai adus-o aici pe această tânără doamnă fermecătoare pentru tratament.

Julianne miji ochii.

— Şi tânăra doamnă fermecătoare ţi-ar rămâne recunoscătoare dacă nu ai vorbi despre ea ca şi când nu s-ar afla în încăpere.

Jacob o prezentă atunci prietenului său, sperând că astfel va putea preveni explozia furiei pe care o simţea acumulându-se în spatele ochilor ei.

Poate dacă nu ar fi citit niciodată din scrierile lui Mary Wollstonecraft, Julianne nu ar mai fi fost atât de irascibilă şi nu ar mai fi răspuns atât de sarcastic când bărbaţii o tratau ca şi când nu ar fi fost o fiinţă raţională. Însă scrierile acelei vizionare feministe considerate aproape scandaloase nu făceau altceva decât să îi consolideze convingerea că nu trebuia să permită să i se atribuie un statut mai

nesemnificativ decât cel al unui adult. Poate că educaţia ei era inferioară pregătirii bărbaţilor din încăpere, însă mintea ei nu.

— De fapt, George, speram să ne poţi ajuta cu o altfel de problemă. Jacob scoase manuscrisul din geanta de voiaj şi îl aşeză pe masa de examinare. Răsfoi cu grijă paginile, până când ajunse la partea care era scrisă într-un alfabet antic necunoscut lui. Ce părere ai despre asta?

Snowdon scoase imediat din buzunar o pereche de ochelari şi examină cu atenţie pagina.

— Fascinant!

— Recunoşti limba? întrebă Julianne.

— Ssst! Doctorul ridică imediat mâna şi le făcu semn să tacă, în timp ce studia pagina. Răsfoi de câteva ori manuscrisul, de la început şi până la partea enigmatică. Lectura lui tăcută era întreruptă de câte un „hmm” ocazional sau de câte o exclamaţie uimită: „Uluitor!” Dar, aparent, nu se simţea obligat să detalieze mai mult de atât.

Julianne oftă şi se uită prin cameră. Îşi dădu seama în scurt timp că localizase sursa mirosului medical. Pe raftul unui dulap mic din colţ se aflau mai multe borcane, care conţineau diferite obiecte, scufundate în formaldehidă – un ochi care mai avea intactă o porţiune din nervul optic, un purceluş de lapte, o stea de mare. Apoi ajunse la un borcan ce părea să conţină rămăşiţele unei mâini umane secţionate şi se forţă să privească înapoi spre cei doi bărbaţi, care stăteau încă aplecaţi deasupra manuscrisului.

— Ce ai aflat? întrebă ea.

Snowdon ridică brusc privirea şi clipi de două ori privind-o, de parcă ar fi uitat complet de prezenţa ei. După aceea îşi dădu jos ochelarii şi începu să şteargă lentilele cu o batistă pe care o scoase din buzunar.

— Pare să fie povestea separării unui set de şase pumnale ceremoniale identice, zise doctorul, punându-şi din nou ochelarii şi aşezându-şi degetele în jurul reverelor, de parcă s-ar fi pregătit să ţină o prelegere ştiinţifică. Există câteva indicii atent formulate cu privire la locul unde se află

cinci dintre aceste pumnale…

— Le-a descoperit deja răposatul meu soţ, îl întrerupse Julianne. Era nerăbdătoare să audă ceva ce nu ştia deja despre codice. Speram că ne-ai putea ajuta să descoperim informaţii despre locaţia pumnalului care lipseşte.

— Înţeleg. Ei bine… nu există nimic evident despre asta.

Julianne lăsă umerii în jos, dezamăgită.

— Aşadar, nu ne poţi ajuta.

— Nu am spus asta. Fiţi atenţi aici! Prima parte a manuscrisului este în latină… ba chiar într-o latină destul de greşită din punct de vedere gramatical. Suspectez că druizii şi-au găsit un aliat în persoana unui cleric mărunt, care a redactat acest tratat. Sau, şi mai probabil, călugărul a fost constrâns să scrie povestea pumnalelor, aşa cum i-au dictat-o ei. Dar, chiar dacă nu era vreun mare gramatician, autorul a fost extrem de viclean şi de inteligent, zise Snowdon. Şi le-a cam făcut-o druizilor! Vedeţi voi, aceste ultime fragmente nu sunt scrise în nicio limbă cunoscută.

— Poftim?! exclamă Julianne, complet demoralizată. Dacă şi restul manuscrisului era o galimatie, atunci tot n-ar fi putut descoperi indicii cu privire la locaţia pumnalului care lipsea, nici dacă găsea ultima jumătate a codicelui. Cum poţi să fii atât de sigur?

— Cunosc foarte bine numeroase limbi străvechi, milady. Cu toate acestea, judecând după vechimea aparentă a manuscrisului, este foarte puţin probabil ca autorul său să fi cunoscut şi altă limbă cu excepţia latinei. Sau poate greaca veche… dar, dacă fragmentele acestea ar fi fost scrise în greacă, atunci până şi Preston ar fi reuşit să le facă o traducere aproximativă.

— Îmi critici cunoştinţele de ochii lumii, zise Jacob sec.

— Sau poate că o fac ca să recunoşti că nu mă înşală memoria în privinţa perioadei pe care am petrecut-o la Cambridge. Nu ai fost niciodată genul care să-şi tocească coatele pe băncile şcolii, prietene drag, zise Snowdon şi se

bătu uşor cu degetul pe tâmplă. Cu toate acestea, motivul pentru care nu poţi citi această porţiune a codicelui este că a fost scrisă codat.

— Înseamnă că autorul a fost un individ într-adevăr diabolic! În ciuda cuvintelor sale, care ar fi putut părea descurajatoare, sclipirea apărută în ochii lui Jacob lăsa să se înţeleagă că era mai degrabă entuziasmat de acea nouă răsturnare de situaţie pe care o lua întregul mister. Bun. Şi cum facem să descifrăm codul?

— Se pare că autorul nostru necunoscut a fost suficient de amabil încât să ne lase un cifru… Sau cel puţin o parte dintr-unul. Uită-te aici, zise George şi sublinie cu degetul penultimul rând de pe ultima pagină. În momentul acesta, revine la limba latină… deşi mă îndoiesc că ar observa prea mulţi oameni asta. Trasă cu degetul o linie imaginară spre începutul fragmentului codat. Cuvintele din această ultimă secţiune conţin exact acelaşi număr de caractere precum fragmentul care pare ininteligibil.

Julianne se aplecă uşor pe la spatele lui ca să studieze pergamentul degradat de trecerea timpului.

— Aşadar, nu trebuie decât ca literele din latină să fie asociate simbolurilor corespunzătoare din secţiunea anterioară şi ar trebui să fie uşor de citit.

— Exact. George îi făcu atunci un semn din cap aprobator lui Jacob. Ţi-ai găsit o fată foarte inteligentă, Preston!

Julianne încă îşi dorea ca doctorul să nu vorbească despre ea de parcă nu era de faţă. Dar cel puţin îi făcuse un compliment care o făcea să se simtă mândră.

— Există totuşi o problemă, spuse George. De vreme ce manuscrisul este incomplet, la fel este şi cifrul. Nu se întâmplă cumva să aveţi şi cealaltă parte a lui, nu?

— Încă nu, zise Jacob. Dar o vom avea în scurt timp. Până atunci, prietene, vezi, te rog, ce poţi să rezolvi studiind doar porţiunea asta, da?

George afişă un zâmbet larg.

— Nu e nimic pe lume care să-mi placă mai mult

decât să dezleg un mister pentru un prieten. Se auzi apoi un ciocănit timid la uşă, care îl întrerupse, aşa că adăugă: Desigur, cu excepţia alinării unei paciente suferinde. Trebuie să fie programarea mea de la ora unsprezece.

— Să nu sufli o vorbă nimănui despre asta, da? zise Jacob, în timp ce el şi Julianne se îndreptau spre uşă. Şi, când nu lucrezi la el, ţine manuscrisul sub cheie. Mai există şi alte persoane interesate, care ar putea încerca să te lase fără el.

George Snowdon îşi bătu atunci nasul cu degetul. Acel gest mai vechi decât timpul semnifica pecetluirea unui înţelegeri secrete. Aşa că luă imediat documentul şi îl ascunse într-un sertar, pe care îl încuie degrabă.

— Şi, cu puţin noroc, ar trebui să avem şi restul manuscrisului până mâine-seară, zise Jacob.

„Nu are nimic de-a face cu norocul”, decise pe loc Julianne. Cu siguranţă Sir Malcolm avea a doua jumătate a codicelui druid. Iar ea avea de gând să pună mâna pe el în timpul întâlnirii de „iniţiere” a ei în ordinul din interiorul ordinului. Însă cuvintele lui Jacob îi amintiră încă o dată că invitaţia respectivă i se adresa ei şi numai ei – iar el vorbea de parcă avea de gând să o însoţească în seara următoare, după ce primea veşti de la Sir Malcolm.

Dar avea să se ocupe de asta mai târziu. Julianne se întoarse spre prietenul lui Jacob şi îi întinse mâna, în semn de recunoştinţă.

— Doctore Snowdon, îţi mulţumesc pentru sprijinul dumitale. M-ai ajutat enorm, zise Julianne, chiar când Jacob deschidea uşa către coridor.

De cealaltă parte a uşii se agita o femeie de vârstă mijlocie. Îşi muta greutatea de pe un picior pe altul, şi pe chipul ei era întipărită o încruntare neliniştită. Însă se lumină imediat la faţă când o văzu pe Julianne.

Femeia îşi îndreptă umerii şi trecu glonţ pe lângă ei, intrând în cabinet. Apoi o trase un pic deoparte pe Julianne şi îi şopti:

— Nu eram sigură de treaba asta cu tratamentul

pentru isterie, dar, dacă doctorul Snowdon te-a ajutat pe dumneata, cu siguranţă mă poate ajuta şi pe mine.

*

Restul zilei trecu destul de liniştit. Jacob şi Julianne avură grijă să fie văzuţi plimbându-se prin Hyde Park la ora potrivită, iar mai târziu cinară acasă cu Viola şi Quinn. Se bucurară de o seară plăcută în compania verişoarei lui şi a soţului acesteia. Viola îl convinse pe Jacob să le cânte ceva la pian, iar Julianne le demonstra tuturor că şi cânta la fel de frumos pe cât interpreta.

După ziua aceea liniştită şi aproape casnică, Jacob se pomeni încă o dată bântuit de gândul de a transforma asocierea lui cu Julianne în ceva permanent. Era o idee destul de neplăcută pentru cineva ca el – care era atât de dedicat deliciilor burlăciei. Însă pur şi simplu nu părea să şi-o poată scoate din minte.

Fie că încercau să descifreze manuscrisul cu George, că se plimbau în văzul lumii bune sau că erau pur şi simplu implicaţi în activităţile plăcute ale unei seri petrecute în familie, un lucru era sigur: îi plăcea foarte mult să se afle în compania ei. Se pomenea întrebându-se care era părerea ei în legătură cu ceva înainte ca ea să-şi fi exprimat opiniile bine gândite. Şi se surprindea privind-o când nu era atentă, doar din plăcerea simplă de a studia felul în care se juca lumina pe trăsăturile ei.

Apoi se retrase în camera sa. Dar, în loc să se bage direct în pat, se plimba de colo-colo prin camera mică, ascultând sunetul paşilor servitorilor care se retrăgeau şi ei la culcare. Julianne ar fi fost foarte supărată pe el dacă ar fi stârnit un scandal fiind surprins în timp ce se strecura în camera ei. Aşa că îşi dădu silinţa să nu se întâmple asta.

Să nu fie prins, adică. Pentru că era pe deplin hotărât să-şi petreacă noaptea în dormitorul ei.

Se uită pe fereastră la strada care se întindea mai jos. O mişcare îi atrase atenţie spre silueta întunecată din colţ.

Era prea scund ca să fie un bărbat. Probabil era Gil – băiatul pe care-l însărcinase să stea cu ochii pe Julianne. Dintre toţi şobolanii stradali la care apela în mod regulat, Gil părea cel mai promiţător. Făcea adesea mai mult decât cereau sarcinile sale şi dădea aproape mereu dovadă de inteligenţă. Jacob îl întrezărise de câteva ori pe băiat, urmărindu-i discret, în timp ce el şi Julianne se plimbau prin oraş.

Ceasul cu pendul de la etajul inferior bătu, anunţând ora. „N-ar trebui să mai dureze mult de-acum, dacă Dumnezeu e de partea noastră!” se gândi el. Se îndepărtă de la fereastră şi continuă să se plimbe prin cameră.

Jacob avea să-i dea băiatului un bonus suplimentar pentru că rămăsese „la post” până atât de târziu. Poate că o poziţie permanentă în rândul personalului său gospodăresc nu ar fi fost tocmai un lucru nejustificat, dat fiind că se arătase un băiat atât de serios.

„Permanentă”. Iată că apărea din nou!

Înainte, nu s-ar fi gândit niciodată la aşa ceva. Dar, în clipa aceea, gândul de a reveni la viaţa lui fără Julianne îi făcu imediat pieptul să se strângă.

Desigur, el nu era considerat vreo partidă prea grozavă. Avea o reputaţie mult prea sălbatică. Iar doamnele din lumea bună care se gândeau la căsătorie şi aveau debutante de protejat nu l-ar fi lăsat să se apropie nici la trei metri distanţă de mieluşeii lor. De parcă pe el l-ar fi interesat cât de puţin o fată neexperimentată.

Cine şi-ar fi dorit o copilă banală şi plictisitoare, când putea avea o femeie în toată deplinătatea cuvântului?

Şi ce mai femeie! Frumoasă, inteligentă şi curajoasă! Julianne devenea repede obsesia lui. Probabil majoritatea femeilor ar fi fost descurajate de trecutul lui amoros. Dar, ţinând cont că Julianne îşi dusese o bună parte din viaţă în lumea teatrului – care cu siguranţă nu ducea lipsă de asocieri şi de comportamente imorale –, Jacob spera că avea să fie dispusă să treacă cu vederea reputaţia lui notorie.

Doar că mai era şi darul acela dubios al său. Una era ca el să treacă prin viaţă evitând orice contact inutil cu metalul şi cu totul altceva era să se aştepte ca Julianne să se confrunte cu asta în fiecare zi. Pe de altă parte, abilitatea aceea de a culege informaţii prin atingere şi faptul că trebuia să plătească acel privilegiu cu o durere cruntă de cap păreau să fie moştenite din generaţie în generaţie. Şi poate că ea nu îşi dorea să-şi împovăreze eventualii copii cu o asemenea moştenire blestemată.

Jacob pufni. Faptul că se gândea la copii însemna că se cam întrecea pe sine cu ideea aceea de permanenţă. Şi, în afară de asta, Julianne avea multe alte motive să îl respingă.

Nu îi putea oferi niciun titlu. Iar ea fusese contesă. Şi acesta era un lucru foarte important în ochii societăţii. Oare ar fi fost de-ajuns pentru ea să fie doamna Jacob Preston?

Avea, desigur, o situaţie materială foarte bună. Şi ar fi avut grijă să nu-i lipsească nimic şi…

Îşi trecu mâna peste faţă. La ce naiba se gândea? El nu era genul de bărbat de casă, şi ştia asta foarte bine. În plus, o cunoştea de mai puţin de două săptămâni. Şi făcuseră dragoste de numai două ori în acel răstimp – sau, mă rog, poate de două ori şi jumătate dacă punea la socoteală şi al doilea interludiu din trăsură, când fusese suficient de altruist să-i ofere plăcere fără a se aştepta să primească nimic în schimb. Dar, chiar şi aşa, era un model de cumpătare pentru relaţia lor.

Poate că acela era motivul pentru care avea gânduri atât de nesăbuite precum să o ceară în căsătorie. Încă se simţea copleşit de fierbinţeala extaziată a dorinţei iniţiale. Şi poate că şi aventura aceea avea să se consume la fel de repede ca restul dacă reuşea să ajungă mai des în patul ei.

Era mai mult decât dispus să afle dacă aşa stăteau într-adevăr lucrurile.

Tăcut ca o fantomă, Jacob ieşi din camera sa, se furişă pe coridor şi se strecură în dormitorul lui Julianne.

Capitolul 16

— Ce este, Jacob? şopti Julianne. Încă nu reuşise să adoarmă, aşa că nu se sperie în clipa în care el se strecură în camera ei. Cu toate acestea, se pomeni dorindu-şi să nu fi venit. Noaptea precedentă scăpaseră ca prin urechile acului de a fi descoperiţi. Era posibil să nu mai aibă acelaşi noroc a doua oară. Se ridică din pat şi-şi puse halatul. Ce s-a întâmplat?

Mâinile lui îi găsiră talia şi o traseră mai aproape de el. Atingerea fierbinte a trupului lui o făcu să se topească în braţele sale. Corpurile lor se potriveau perfect. Era ca şi când ar fi fost proiectate special pentru a se uni, asemenea unor magneţi.

— De ce trebuie să se fi întâmplat ceva? zise el şi ridică senzual din sprâncenele-i întunecate. Toată ziua mi-am imaginat momentul când o să rămân singur cu tine.

Şi ei îi trecuse prin minte că şi-ar fi dorit să-l aibă pe Jacob numai pentru ea – ba chiar de mai multe ori. Însă nu putea recunoaşte asta în faţa lui. Pentru că o astfel de afirmaţie nu ar fi făcut decât să îi îngreuneze ceea ce avea de făcut. Se lipi de pieptul lui şi în acelaşi timp se strădui să se împotrivească atracţiei primare pe care o simţea faţă de el. Poate că Jacob era cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse vreodată, dar, neavând mijloace materiale independente, o femeie nu prea avea de ales. Şi nu putea să nu-i pese de părerea pe care şi-o făcea lumea despre ea. Iar să-l primească pe Jacob în patul ei însemna să rişte să piardă impresia bună pe care i-o lăsase lui Lady Kilmaine.

— Nu putem face asta, şopti ea. Eşti în dormitorul meu, dar nu ai ce căuta aici!

— Şi tu ai fost în dormitorul meu noaptea trecută, îi aminti el.

— Aia a fost altceva. Te simţeai rău. Julianne încercă să scape din îmbrăţişarea lui, însă puterea şi căldura

trupului lui radiau prin ţesătura subţire a halatului şi a cămăşii ei de noapte.

Aşa că încetă să se împotrivească acelei atracţii de necontestat. Trupul lui îl înfiora pe al ei, copleşind-o cu valuri de dorinţă fierbinte. Eu am avut un motiv îndreptăţit să fiu în camera ta. Aveai nevoie să rămână cineva să te vegheze peste noapte.

— Ba nu, aveam nevoie de cineva care să doarmă cu mine, zise el şi afişă un zâmbet extrem de imoral. După ce ne-am extenuat unul pe altul, desigur.

Se aplecă şi îi ciuguli uşor gâtul. Gura lui era caldă şi umedă. Dacă nu reuşea să pună o oarecare distanţă între ei mai repede, se temea că nu avea să mai aibă puterea s-o facă deloc.

— Te rog, Jacob! Se aplecă şi se retrase din îmbrăţişarea lui. Ce o să creadă verişoara ta?

— O să creadă că era şi timpul să-mi găsesc pe cineva la care să ţin.

— Vorbeşte mai încet, şuieră ea. Nu voia să se lase convinsă de declaraţiile lui de afecţiune. Bărbaţii vorbeau cu mult prea mare uşurinţă despre astfel de lucruri, atunci când considerau că i-ar putea ajuta să-şi îndeplinească scopul. Dacă ai ţine la mine cu adevărat, atunci nu ai încerca să mă pui într-o situaţie compromiţătoare şi să mă faci de râs în faţa familiei tale.

Singura lumină din încăpere era cea gălbuie care intra pe fereastră de la lampadarul de afară. Dar era îndeajuns de puternică pentru a-l vedea încruntându-se mânios.

— Ia stai o clipă, zise el. Corectează-mă dacă greşesc, dar nu cumva azi-dimineaţă, când aşteptam la uşa cabinetului lui George, tu ai fost cea care mi-a spus că te aştepţi ca în seara asta să rezolv problema *isteriei* tale?

Stomacul i se strânsese îndeajuns de tare ca pentru a ilustra acea indispoziţie feminină misterioasă.

— Nu. Cred că tu ai fost cel care a sugerat asta.

— Ei bine, nu mai contează. Mi se pare o idee foarte bună, indiferent cine a zis-o.

Îi stătea părul vâlvoi şi halatul pe care-l purta era destul de larg pentru a-i dezvălui pieptul musculos până la talie. Cu o ocheadă rapidă în partea de jos, Julianne descoperi o umflătură satisfăcătoare sub mătase. Privirea lui îi frigea carnea, ca o promisiune a plăcerii. Jacob Preston era mai mult decât suficient pentru a ispiti şi o femeie mult mai puternică decât ea.

Probabil văzuse abandonul dulce din ochii ei, pentru că în clipa aceea se apropia din nou de ea. Julianne îl opri, lipindu-şi o mână tremurândă de pieptul său.

— Nu în casa verişoarei tale. Trupul ei se împotrivea voinţei sale. Însă Lady Kilmaine fusese atât de drăguţă şi de primitoare, aşa că Julianne nu-i putea nesocoti ospitalitatea comportându-se ca o femeie stricată în camera ei de oaspeţi. Era deja destul de rău că petrecuse noaptea precedentă în camera lui Jacob. Şi doar un noroc chior îi ajutase să nu fie descoperiţi. Nu putea sfida soarta de două ori la rând.

Strălucirea aceea senzuală dispăru din ochii lui.

— Şi dacă te-aş invita să vii acasă la mine?

— Asta nu e cu nimic mai bine. Pentru că atunci toată lumea o să ştie că suntem amanţi.

— Nu ca amanta mea, zise el. Ci ca soţia mea.

Cuvântul rămase suspendat precum ceva palpabil deasupra capetele lor, şi urmă o tăcere preţ de câteva clipe. Doar nu vorbea serios. Nu Jacob Preston, cel care corupsese atât de multe doamne din înalta societate, încât şi *London Crier* le pierduse şirul.

— Nu vrei să te căsătoreşti cu mine, zise ea încet. Vrei doar să ajung în patul tău.

— Şi dacă le-aş vrea pe amândouă? Îşi trecu mâna prin păr, exasperat. De ce naiba crezi că ştii tu mai bine ce vreau sau ce nu vreau eu?

— Păi, nu ştiu, zise ea. Şi exact asta vreau să subliniez. Soarta şi toată treaba asta cu pumnalele ne-au aruncat împreună. Apoi nesăbuinţa ne-a făcut să ajungem în pat împreună… dar adevărul este că nu te cunosc deloc.

Şi nici tu nu mă cunoşti pe mine.

— Te cunosc mai bine decât crezi.

Înainte să poată face ceva să-l oprească, Jacob se năpusti asupra ei, o ridică în braţe şi-i captură gura într-un sărut pasional, dar şi plin de disperare. Intensitatea dorinţei lui îi înmuie genunchii. I se relaxară toţi muşchii, şi se lăsă moale în braţele lui, în timp ce sărutul lui îi vlăguia voinţa de a se împotrivi. O căldură umedă se răspândi apoi între coapsele ei. Dorinţa de a-l primi în ea devenea aproape dureroasă. Tânjea să-l cuprindă în interiorul ei şi să se poată împreună până când îi striga numele – şi la naiba cu orice consecinţe!

— Acum, spune-mi că nu ştiu ce îţi place, Julianne, zise el în cele din urmă, după ce îi eliberă gura şi depuse un şir de sărutări pe linia maxilarului ei, până la lobul urechii. Odată ajunse acolo, buzele lui supseră bucăţica aceea de carne plină de dorinţă. Iar ea fu traversată de un val de plăcere. Spune-mi că nu te pot face fericită.

Bărbăţia lui tare era lipită de burta ei. Zonele ei intime pulsau ca răspuns la atingerea aceea, însă ştia că nu putea ceda.

— Poţi afirma că mă iubeşti, Jacob?

— Ţi-am spus-o deja, zise şi o privi strâmb. Am recunoscut deja de două ori că ţin la tine…

— Dar nu e acelaşi lucru. Şi eu ţin la multe lucruri.

„Şi la mulţi oameni”, se gândi ea descurajată.

Fetele de la şcoala doamnei Osgood depindeau de ea. Îşi dădu atunci seama că, dacă nu reuşea să găsească la timp ultimul pumnal şi să vândă setul, singura modalitate de a continua să sprijine întrucâtva şcoala avea să fie să le convingă pe Lady Kilmaine şi pe alte doamne de seamă din lumea bună să doneze pentru cauza unor fetiţe orfane care altfel aveau să fie aruncate în stradă. Şi, de dragul acelor copile, nu voia să rişte să piardă simpatia Violei Preston având un comportament nesăbuit cu Jacob, chiar sub acoperişul ei.

— A ţine la cineva nu e totuna cu iubirea, zise

Julianne. Şi faptul că ne înţelegem bine în pat nu înseamnă că ne-am potrivi şi când vine vorba despre o relaţie permanentă.

Expresia lui deveni neîndurătoare.

— Aşadar, răspunsul tău este nu.

Julianne încuviinţă din cap, dar nu îi răspunse în cuvinte. Pur şi simplu nu avea cum să vorbească serios cu întrebarea aceea. În fond, ea nu era vreo fetişcană prostuţă şi neexperimentată. Ştia foarte bine că un bărbat i-ar fi spus unei femei orice voia să audă dacă era suficient de hotărât să ajungă în patul ei. Şi era absolut normal ca un seducător experimentat ca el să fi presupus că o femeie singură şi-ar dori o cerere în căsătorie.

— Te rog, Jacob! Este târziu şi nu vreau să mă cert cu tine!

— Păi atunci n-o face.

În voce i se simţea încordarea. Dacă nu l-ar fi cunoscut cât de cât, Julianne ar fi putut jura că-l rănise.

— Trebuie să te rog să te întorci în camera ta. Se eliberă uşor din îmbrăţişarea lui şi se simţi recunoscătoare că el nu încercă să o forţeze să mai rămână acolo. Avem amândoi nevoie de somn. Doctorul Snowdon ne aşteaptă mâine la prima oră, şi nu am nicio îndoială că ne va dezvălui lucruri ce se vor dovedi utile mâine-seară, când voi participa la ceremonia de iniţiere.

— Probabil ai dreptate. Deşi îşi exprima aprobarea faţă de afirmaţia ei, încruntarea îi zăbovea pe chip. S-ar putea să avem o noapte lungă cu druizii, şi va fi nevoie să putem gândi limpede.

Chiar cu riscul de a-l supăra şi mai tare, trebuia să-l facă să renunţe la ideea de a o însoţi în seara următoare la întâlnirea secretă a sectei lui Sir Malcolm din interiorul ordinului.

— Nu o să existe niciun „noi”. Eu sunt singura care a fost invitată. Şi, prin urmare, trebuie să merg numai eu. S-ar putea ca aceasta să fie singura mea şansă de a găsi cealaltă jumătate a manuscrisului, şi nu pot risca să ratez o

asemenea ocazie nesocotind instrucţiile pe care mi le-a dat Sir Malcolm când mi-a făcut invitaţia.

— Nu, zise el, uitând să vorbească în şoaptă. Nu pot permite una ca asta.

Julianne îşi îndreptă spatele şi încercă să preia o poziţie intimidantă. Însă nu prea reuşea, din cauza faptului că el era mult mai înalt decât ea – şi, implicit, şi mai impunător.

— Unul dintre cele mai minunate lucruri la statutul de văduvă este că pot face propriile mele alegeri. Şi, din moment ce nu eşti soţul meu, nu ai niciun cuvânt de spus în treaba asta.

— Ba pe naiba!

— Vorbeşte mai încet!

— Nu te duci singură, şi cu asta am încheiat discuţia, zise el chiar mai tare decât mai devreme.

— O s-o trezeşti pe verişoara ta!

— Aş trezi-o şi pe regină dacă aş crede că aşa ţi-aş putea băga minţile-n cap, strigă el.

Sunetul de paşi răsună imediat pe coridor. Apoi se auzi un ciocănit uşor în uşă. Lui Julianne i se strânse pe dată stomacul. Fuseseră prinşi.

— Este totul în regulă? se auzi vocea Violei de dincolo de uşă.

— Da, răspunse Julianne.

— Nu, strigă Jacob în acelaşi timp cu ea şi apoi se duse să le deschidă uşa verişoarei sale şi soţului ei somnoros. Spune-i că trebuie să gândească raţional.

Lui Julianne îi venea să se afunde în podea de ruşine.

— Îmi pare rău că v-am trezit. Eu şi Jacob pur şi simplu aveam o neînţelegere în legătură cu modul în care să procedăm cu… ei bine, cu chestiunile de afaceri cu care mă ajută, zise ea, printre dinţii-i încleştaţi. Cum îndrăznea să o expună astfel unui scandal?! Privi încruntată la Jacob. Nu cred că pe Lord şi Lady Kilmaine îi interesează prea mult cum îmi conduc eu afacerile. După aceea se întoarse spre gazdele sale, cu obrajii roşii ca focul. Îmi cer mii de scuze

pentru deranj. Jacob tocmai pleca.

— Fir-aş al naibii! Da, chiar plec! Trecu apoi pe lângă Viola şi Quinn, dar se opri pe coridor, de unde-i aruncă lui Julianne o privire încruntată şi sfidătoare. Ştii unde să mă găseşti, Lady Cambourne… când o să fii gata să-ţi foloseşti capul şi pentru altceva decât a-ţi agăţa boneta pe el!

Porni apoi în jos pe hol. Viola se uită la soţul ei şi-i transmise un mesaj tăcut din priviri. Quinn mormăi un pic, dar se duse după Jacob.

— Vărul meu nu este obişnuit să fie contrazis de femeile din viaţa lui, zise Viola. Va trebui să-l scuzi că se poartă ca un măgar.

„Ba nu, nu-l scuz deloc”, se gândi ea, indignată. Julianne era mult prea furioasă pe Jacob ca să îl ierte.

— Dar poate că exact de asta are nevoie domnul Preston… să fie un pic contrazis!

Viola izbucni în râs.

— Asta fără îndoială.

— De vreme ce domnul Preston va pleca din casa ta, cred că ar fi bine să fac şi eu la fel. Sir Malcolm îi spusese că avea să fie contactată la reşedinţa lui Lord Kilmaine, dar în clipa aceea nu ştia cum ar mai fi putut rămâne acolo după ce se întâmplase. Şi probabil pe asta pe bazase şi Jacob când părăsise furtunos dormitorul ei. „Lua-l-ar naiba să-l ia!” Totuşi, dacă nu este prea mare deranjul, aş putea rămâne peste noapte şi să plec mâine-dimineaţă la hotel?

— Nici nu se pune problema, zise Viola şi clătină din cap. Nu vrem să pleci nicăieri. Şi nu trebuie să pleci doar pentru că aţi avut o ceartă ca-ntre îndrăgostiţi!

— O ceartă ca-ntre îndrăgostiţi? O, dar nu a fost deloc aşa…

— Ba exact aşa a fost. Eu recunosc semnalele, chiar dacă voi doi refuzaţi deocamdată să le recunoaşte-ţi, zise Viola. Ochii ei căprui străluceau minunat. Şi nu vreau să ratez ocazia de a-l vedea pe Jacob cum se târăşte înapoi la tine în patru labe ca să-şi ceară iertare. Mie şi lui Quinn ne-ar face mare plăcere să rămâi oricât vrei tu. Te rog, spune

că vei rămâne.

Viola o îmbrăţişă apoi pe neaşteptate. Oricât de uimitor ar fi părut, Lady Kilmaine era de partea ei. Ochii i se împânziră imediat de lacrimi. Se aşteptase să fie condamnată pe loc de orice membru al înaltei societăţi, dar, în schimb, era întâmpinată cu acceptare.

Indiferent de ceea ce avea să mai apară în timp ce căuta ultimul pumnal, cel puţin găsise în cele din urmă o prietenă adevărată în Viola Preston.

Dar tot simţea un junghi în inimă. Toată supărarea pe care o simţise faţă de Jacob dispăru în clipa în care îşi dădu seama că el o abandona. Şi nimic nu ar fi putut compensa pierderea aceasta – indiferent de numărul prietenilor adevăraţi cu care se înconjura.

*

— Orice ai face, Quinn, n-o lăsa să plece mâine-seară cu omul lui Ravenwood, zise Jacob şi-şi trase sacoul. Avea să-l trimită acolo pe Fenwick peste o zi sau două, ca să-i împacheteze şi restul lucrurilor. Dar în momentul acela trebuia să se îndepărteze cât mai mult cu putinţă de Julianne. Dacă ar fi fost bărbat, i-ar fi tras un pumn de ar fi lăsat-o lată pentru că dădea dovadă de o asemenea prostie şi inconştienţă. Dar, cum era femeie, era mult mai probabil să se facă iar de ruşine implorând-o din nou să se căsătorească cu el. Nu e deloc sigur să meargă de una singură.

— Aici sunt de acord, afirmă Quinn. După ce Jacob îi povestise despre ordinul din interiorul ordinului, cumnatul său înţelegea foarte bine situaţia şi era întru totul de partea lui. Deşi probabil va trebui s-o leg ca să o ţin aici dacă este într-adevăr atât de încăpăţânată pe cât spui.

— Numai să nu-i spui Violei…

— Sigur că nu. Femeile tind să facă front comun împotriva unui bărbat, zise Quinn. Şi ceea ce nu ştie minunata mea soţie nu are cum să-mi facă rău. Îşi aşeză

apoi mâna pe umărul lui Jacob. Julianne n-o să plece cu nimeni mâine-seară, cât stau eu de veghe!

Jacob îi mulţumi cu un semn din cap şi ieşi furtunos din conac. „Poate că Julianne va asculta de Quinn”, se gândi el. Pe de altă parte, se îndoia serios de asta. O birjă de închiriat trecu în grabă pe lângă el, dar nu îi veni să o oprească. Se gândea că plimbarea lungă spre casă avea să-l liniştească şi să-i domolească nervii.

Cum putea să fie atât de încăpăţânată? Oare chiar nu înţelegea că îşi făcea griji pentru siguranţa ei?

Şi cum îi putuse desconsidera cu atâta uşurinţă cererea în căsătorie? Ca şi când nu ar fi fost mai mult decât o muscă enervantă!

Spusese că ei doi nu se cunoşteau deloc. „E, pe naiba!” gândi frustrat. Se cunoşteau în toate modurile care contau de fapt. Era mai mult decât evident că ea pur şi simplu nu îl voia. Sau cel puţin nu pentru mult timp. Sau poate îl voia altfel decât cum îşi dorea el.

Încetini când se apropie de colţul străzii. Gil se afla acolo. Stătea sprijinit de stâlpul unui lampadar.

— Te-ai făcut cu coadă, dom’le! îi zise băiatul în şoaptă.

Jacob încuviinţă din cap abia perceptibil şi continuă să meargă. Şi, după cum era de aşteptat, auzi paşi răsunând în spatele său. Cineva încerca să ţină pasul cu el. O prezenţă întunecoasă era trădată la fiecare câţiva paşi de lipăitul încălţămintei pe caldarâm. Se mustră imediat pentru că nu fusese atent mai devreme. Trebuia să rămână concentrat pe joc câtă vreme era implicat în afacerea aceea cu pumnalul druid. Judecând după modul cum murise soţul lui Julianne, era mai mult decât evident că cealaltă tabără nu se ferea să joace dur.

Şi el fusese la fel de încăpăţânat şi de orb ca ea. Ignorase pericolele şi se aruncase cu capul înainte.

Când ajunse la aleea pe unde o tăia de obicei pentru a scurta drumul spre casă, se grăbi după colţ şi se lipi imediat de zid, ascunzându-se între umbre. Jacob îşi ţinu

răsuflarea, ca nu cumva aburul care s-ar fi format în aerul rece al nopţii să-i dezvăluie ascunzătoarea.

Paşii din spatele său căpătară un ritm alert.

Jacob îşi încordă muşchii şi se pregăti de atac. După cearta pe care o avusese cu Julianne, aproape că ar fi primit cu bucurie ocazia de a sugruma pe cineva. Umbra urmăritoare o luă pe după colţ.

Era un alt băiat, dar mai mic decât Gil.

— Ce crezi că faci, băiete? întrebă el.

Băiatul se sperie şi încercă să o ia la fugă, dar Jacob îl prinse de gulerul zdrenţuit şi-l ţinu pe loc. Deşi era destul de mic de statură, flăcăul lovea din picioare ca un armăsar pursânge neîmblânzit. Jacob ştia foarte bine că ar fi fost în stare să-l şi muşte de mână dacă ar fi avut ocazia.

— Potoleşte-te imediat dacă nu vrei să o iei pe cocoaşă, îi porunci Jacob.

Gil veni alergând în urma lor.

— Lasă-mă să-i dau şi eu una dup ceafă, dom’le! Îi bag eu minţile-n cap acuşica!

Băiatul se potoli imediat, de parcă ar fi simţit că, deşi Jacob nu l-ar fi lovit, erau şanse mari să primească vreo câteva scatoalce de la flăcăul mai mare.

Jacob slăbi întrucâtva strânsoarea, însă nu-l eliberă cu totul pe băiat.

— Bun. Şi-acum spune-mi… Cine eşti şi de ce mă urmăreşti?

— Mă cheam’ Pete. Băiatul se scărpină în cap energic şi apoi îşi îndesă mâinile în buzunare. Mi s-a zis să fiu cu ochii pe ’mneavoastră.

— Cine ţi-a zis asta?

Pete se uită lung la gaura din pantoful său stâng, prin care i se vedea o unghie ruptă.

— Nu po’ să vă spui.

— Nu poţi sau nu vrei?

— Păi, nu ştiu cum îl cheamă pe om, ştiţi? Şi de fiecare dat când întreb pe cin’va care locuieşte pe lângă el, mi-arată ast. Băiatul strânse degetele şi-şi făcu semnul

crucii. Şi dup’ aia-mi zic că ar fi mai bin’ pentru mine să nu-mi bag nasu’ în trebile alea. Da’ mă plăteşte, aşa că fac ce-mi spune. Un băiat tre’ să mai şi mănânce, nu-i aşa?

— Lasă-mă să ghicesc câte ceva despre şeful tău, zise Jacob şi-i dădu drumul băiatului, care părea să se fi potolit. E un individ mare… cam de înălţimea mea aşa… şi are părul blond. Şi poartă întotdeauna negru.

Băiatul făcu imediat ochii mari de uimire şi-şi făcu din nou semnul crucii.

— Sir Malcolm Ravenwood, îi zise Jacob lui Gil.

Băiatul mai în vârstă fluieră uşor la auzul numelui. Era mai mult decât evident că ştia şi el prea bine reputaţia lui Sir Malcolm.

— Şi ce fel de lucruri îi spui despre mine? întrebă Jacob.

— Pe un’ vă duceţi. Cu cin’ vă-ntâlniţi. Chestii d-astea.

— Şi el te plăteşte pentru asta?

Băiatul încuviinţă din cap şi apoi rosti suma aceea jignitor de mică.

— Ei bine, Pete, am o propunere pentru tine, zise Jacob. Te plătesc de patru ori mai mult ca să-mi dai raportul în legătură cu ce face Sir Malcolm.

— Oh, n-aş putea face ast’, dom’le, zise băiatul şi clătină din cap ca o vrabie agitată. Sigur m-ar prinde!

Jacob îşi bătu cu degetul la tâmplă.

— Nu şi dacă ar crede că stai pe lângă el în speranţa că te va angaja şi pentru alte treburi.

— Vreţi să spun’ţi să fac să fiu dat afar’? zise Pete, vizibil tulburat.

— Exact. Este singura modalitate în care l-ai putea urmări în siguranţă. Jacob scoase apoi opt monede din buzunar şi i le întinse lui Pete. Ei bine? O s-o faci?

— Da, dom’le. O să fiu eu ochii ’mneavoastră care-l urmăresc pe Sir Malcolm.

— Dar ochii mei care-l urmăresc de la distanţă, da? zise Jacob şi lăsă monedele să lunece în palma întinsă a băiatului. Nu vreau să fii prins, şi ţi-aş rămâne recunoscător

dacă nu te-ai întoarce la el să-i dai ultimul raport.

— Nu, dom’le.

— Acum fugi de-aici şi ai grijă cum te duci!

Băiatul o şterse apoi, strângând în pumn noua lui avere.

Jacob se întoarse apoi spre Gil, care se uita încruntat după Pete. În mod evident, considera că băiatul fusese recompensat mult prea generos doar pentru că îşi schimbase angajatorul.

— Am o sarcină pentru tine care întrece cu mult tot ce ai făcut până acum, zise Jacob. Dacă accepţi, îţi asiguri un loc permanent în personalul meu.

Gil se îndreptă imediat.

— Accept.

— Aşteaptă mai întâi să auzi despre ce e vorba, îl avertiză Jacob. Vreau să te duci la Sir Malcolm şi să-i spui că l-ai prins pe Pete ţinându-se după mine. Şi spune-i că, de vreme ce lucrezi pentru mine, te-ai simţit obligat să mă protejezi, aşa că l-ai bătut până ţi-a spus tot adevărul. După aceea spune-i că ai văzut o ocazie nemaipomenită în treaba asta. Că tu ştii mult mai multe lucruri despre mine decât ar putea afla Pete vreodată şi că eşti dispus să-i împărtăşeşti aceste informaţii pentru preţul corect.

— În timp ce încă lucrez de fapt pentru dumneavoastră, nu?

— Da. Este genul de om care fără îndoială va aprecia agerimea unui trădător şi va crede că a dobândit un avantaj asupra noastră. Dar, în realitate, tu o să-i vinzi numai informaţiile pe care vreau eu să le afle, zise Jacob. Însă fii cu ochii-n patru, băiete! Omul este periculos, nu glumă!

Un colţ al gurii băiatului se curbă în sus, luând forma unui zâmbet pieziş.

— La fel este şi să locuieşti pe străzi.

— Ei bine, atunci se pare că ne-am înţeles, zise Jacob. Se gândi că măcar un lucru mersese bine în seara aceea. Haide! Doamna Trott o să-ţi aranjeze o saltea de paie în bucătărie, unde să dormi în noaptea aceasta şi până mâine

o să ştiu deja ce vreau să-i spui lui Sir Malcolm la prima voastră întâlnire.

Capitolul 17

Sir Malcolm se uită suspicios la băiatul care venise să-l viziteze la prima oră a dimineţii. Numele lui era Gilbert Stout. Avea obrajii plini de coşuri şi părul sârmos şi nu semăna deloc cu un luda – şi totuşi, se oferea să joace acest rol. Malcolm se gândi că băiatul avea în jur de paisprezece ani, chiar dacă ochii lui păreau să fie mult mai maturi. La fel ca în cazul aproape tuturor copiilor străzii, o alimentaţie proastă şi nesiguranţa continuă în care trăia îl lăsaseră un pic cam mic pentru vârsta lui.

— Aşa că dup' aia l-am trimis la plimbare pe flăcău dumitale, Pete… cu tot cu un ochi vânăt, că s-a ţinut după angajatoru' meu, zise Gil, fălindu-se în faţa bărbatului. Şi mi-am zis… domnu' ăla Sir Malcolm Ravenwood sigur o să aibă nevoie de un alt flăcău car' să-l ajute, dacă Pete nu-i bun de nimic. M-am gândit că o să aveţi nevoie de cineva care să vă poate aduce mai multe informaţii decât poa' s-audă un băiat care doar se ţine după cineva. Aşa că iată-mă-s!

Malcolm rămase privindu-l în tăcere, aşa că noul băiat îşi drese glasul şi continuă:

— De exemplu, mă gândeam că poate aţi vrea să ştiţi că domnu' Preston a rupt-o cu doamna aia cu care se învârtea prin oraş.

Malcolm ştia asta deja. De când contesa începuse să petreacă atât de mult timp cu Preston, globul său de cristal devenise neclar, aşa că nu o mai putuse observa la fel de bine. Doar că noaptea trecută, sfera magică fusese la fel de cristalină precum cerul rece din miez de noapte – şi văzuse că Preston nu se afla nicăieri prin apropierea doamnei.

— Şi de unde ştii tu asta?

— Aseară a lăsat-o pe contesă la conacu’ lui Lord Kilmaine şi a dat fuga înapoi la el acasă, zise Gil. Eu eram în bucătărie azi-dimineaţă şi ronţăiam ceva – ştiţi ’mneavoastră, menajera domnului are un suflet mare şi-mi mai dă câte ceva de ronţăit din când în când – şi l-am auzit pe valetu’ domnului Preston când i-a zis că stăpânu’ o să doarmă pân’ la prânz şi nu vrea să fie deranjat. De obicei el şi Lady Cambourne încep să se fâţâie prin oraş cu mult înaintea nobilimii… aşa că-i de la sine-nţeles că nu se mai fâţâie pe lângă Lady C. Şi de regulă nu-şi mai pierde timpul cu femeile după ce le părăseşte. Totuşi, l-am auzit pe domnu’ Fenwick spunând că e cam lulea după doamnă. Aşa că pesemne o să caute să se mai întâlnească cu ea pe viitor.

— Pfui! pufni bărbatul. Oricât de mult aş aprecia informaţia asta, nu pot să nu mă întreb de ce ai venit la mine să mi-o spui, zise Malcolm. Mănânci în bucătăria omului şi îi iei banii, şi totuşi eşti dispus să-l trădezi?

Băiatul se încruntă imediat.

— Îmi dau seama că ar putea arăta destul de rău, da gândiţi-vă din punctu’ meu de vedere, dom’le! Un flăcău ca mine trebe să-şi păzească singur spatele. Că doar n-o să se îngrijească nimeni altcineva de mine. Aşa că vă întreb… Cine este angajatoru’ principal pentru un flăcău care-şi urmăreşte numa’ propriu’ interes… un om care are bani numa’ datorită fratelui său, care-i conte, sau un adevărat cavaler al ţinutului, care şi-a câştigat titlul de drept?

Întrebarea aceea era aproape retorică, aşa că băiatul schiţă apoi o plecăciune stângace.

Malcolm recunoştea imediat o linguşire care-şi iţea capul împopoţonat. Dar, chiar şi aşa, tot îl mulţumea.

— Adică ceea ce-mi propui de fapt este să iei bani de la amândoi.

Gil afişă un zâmbet strâmb.

— Ei bine, nu po’ să nu recunosc că aveţi dreptate cu asta… dar în fond nu prea am de ales, nu? Dacă domnu’ Preston crede că încă lucrez pentru el, o să mă ţină pe

aproape şi o să-mi zică toate lucrurile pe care vreţi ’mneavoastră să le aflaţi.

— Dar, dacă ar trebui să alegi dintre doi angajatori, unde ar sta loialitatea ta?

— Ei bine, cu ’mneavoastră, dom’le! zise Gil repede.

Poate un pic prea repede. „E timpul ca băiatul să primească o lecţie despre ceea ce înseamnă să lucreze pentru un Mare Maestru”.

Malcolm se ridică, luă un sfeşnic de pe şemineu şi-l aşeză pe birou în faţa băiatului. Invocarea focului era cea mai elementară magie. Iar lui Malcolm îi era la fel de uşor să o facă precum îi era să respire. Când îşi trecu mâna peste fitil, răsări o flacără.

Băiatul sări cât colo, ca un mânz speriat, şi dădu să fugă. Însă Malcolm îşi propti mâna pe umărul său. Apoi îl apucă de încheietura lui mică şi fragilă. Oasele lui mici se lipiră unele de altele în strânsoarea fermă a mâinii bărbatului.

— Descleştează degetele, îi porunci apoi. Gil Stout se supuse, dar frica îl făcea să respire greu şi întretăiat. Foarte bine. Primul lucru pe care trebuie să-l înveţi este ascultarea, meştere Stout. Şi trebuie să-mi urmezi toate poruncile, fără să pui întrebări. Dar, mai înainte de orice, trebuie să îmi dau seama cât de bine ştii să-ţi ţii gura.

Trase apoi mâna băiatului până când palma lui mică ajunse să fie poziţionată deasupra flăcării. După aceea îi împinse în jos mâna până când flacăra îi linse palma. Gil Stout se cutremură din toate încheieturile şi îşi muşcă buza de jos, însă nu ţipă de durere.

I se formă o băşică mică pe piele, şi Malcolm îl auzi pe băiat scrâşnind tare. Când îi dădu drumul la mână, flăcăul îşi smuci repede mâna şi o ghemui la piept. Era alb ca varul şi ochii îi străluceau puternic din cauza lacrimilor cărora se încăpăţâna să nu le dea drumul. Şi totuşi, buzele lui mici şi albicioase rămaseră strânse ferm. Refuza să îşi exprime durerea.

Supunerea oamenilor la asemenea chinuri

reprezentase dintotdeauna o fascinaţie aparte pentru Malcolm. Şi toleranţa neobişnuit de mare la durere era ceva ce îl impresiona de fiecare dată.

— Foarte bine, zise el. Cred că o să te descurci. Anunţă-mă dacă Preston o mai contactează pe Lady Cambourne. Şi spune-mi orice alt lucru care ţi se pare important în legătură cu ei doi.

Scoase apoi câteva monede din buzunar şi le aşeză pe birou. Gil întinse mâna teafără ca să le ia.

— Nu! zise Malcolm ferm şi-i plesni mâna când ajunse în dreptul acelei sume infime. Foloseşte-o pe cealaltă.

Chinuindu-se vizibil, Gil întinse degetele mâinii arse suficient de mult pentru a ridica bănuţii şi a-i pune în buzunar.

— Asta e tot, Gil.

Băiatul se îndreptă spre uşă, clătinându-se.

— A, şi apropo, este ceva anume ce aş vrea să afli pentru mine, zise Malcolm. Trebuia să existe un motiv pentru care nu o putea vedea pe contesă în globul său de cristal ori de câte ori se afla în preajma lui Preston. M-ai văzut luând foc din aer, aşa că sigur înţelegi că am anumite abilităţi neobişnuite. Dacă nu mă înşel, şi domnul Preston are o astfel de abilitate. Află ce este ieşit din comun în legătură cu el. Altfel să nu te întorci.

Băiatul încuviinţă din cap pe muţeşte şi îşi continuă drumul.

— Dar, dacă nu te mai întorci, strigă Malcolm după el şi-l făcu pe Gil să se oprească în loc, o să vreau să ştiu *de ce.* Aşa că o să vin să te găsesc. Şi o să aflu de ce nu te-ai întors la mine, într-un mod extrem de neplăcut. Cel puţin pentru tine. Ne-am înţeles?

— Da, dom’le.

— Bun băiat! Şi acum, du-te! zise Malcolm, atât de vesel de parcă tocmai ar fi servit ceaiul împreună cu el.

Cândva, conştiinţa l-ar fi mustrat pe Malcolm pentru că-i oferise băiatului o lecţie atât de dureroasă. Dar în clipa aceea constata că de fapt îi făcuse un bine. Pentru că era

preferabil ca Gil Stout să ştie încă de la început cum stăteau lucrurile. Şi, în plus, aşa scădea considerabil riscul ca el să se fi abătut mai târziu de la „calea cea dreaptă – lucru care ar fi impus ca Malcolm să ia măsuri mai serioase şi să-l pedepsească pe noul său acolit.

După ce plecă băiatul, Malcolm îşi poziţionă globul de cristal astfel încât să profite de lumina difuză a dimineţii care se strecura pe după obloane în fâşii lungi şi subţiri. Nu avea niciun rost ca un om să aibă abilităţi speciale dacă nu era dispus să le folosească pentru a instaura binele suprem.

Odată ce avea să reunească pumnalele, Malcolm urma să aibă posibilitatea să întreprindă atât de multe lucruri – să manipuleze minţile prinţilor fără ştirea lor şi să direcţioneze evenimentele spre a scăpa lumea de nedreptăţi. Nu avea niciun sens ca unii să se scalde în bogăţii în timp ce alţii sufereau în mizerie. Toţi oamenii trebuiau să fie egali.

Sau, mă rog, aproape toţi. Era absolut firesc ca Malcolm să aibă mai mult decât cea mai mare parte a oamenilor. Şi să hotărască şi care anume dintre asociaţii săi cei mai apropiaţi meritau dreptul de a beneficia de o porţie dublă de bogăţie.

Desigur, mai exista şi promisiunea nemuririi pentru cel care deţinea puterea pumnalelor reunite. Dar, în fond, ăsta nu era altceva decât dreptul său, odată ce punea ordine în lume, nu? Oamenii erau ca nişte oi. Şi, dacă păstorul le mai subţia din când în când rândurile, cu siguranţă era tot spre binele lor.

Fâşiile de lumină se concentrară imediat în mijlocul globului de cristal. Interiorul sferei începu să strălucească, şi se născu o substanţă vaporoasă care se învârtea cu viteză. Apoi substanţa aceea luă o formă recognoscibilă.

— Ah! Lady Cambourne! exclamă Malcolm încet, de parcă s-ar fi temut că l-ar fi putut auzi. Aici erai!

*

Chiar dacă Jacob nu se întorsese la conacul verişoarei sale, ca să o însoţească în dimineaţa aceea, Julianne tot trebuia să afle ce mai reuşise să descifreze doctorul Snowdon din manuscrisul pe care-l lăsaseră la el. Se dădu jos din trăsura lui Lord Kilmaine şi simţi că i se strânge stomacul de nelinişte. Nu ştia sigur dacă era din cauza felului în care o părăsise Jacob sau din cauza faptului că mergea să vadă un doctor specializat în tratarea pacientelor cu isterie.

Din fericire, holul era gol şi nu aştepta nimeni să intre. Îşi lipi urechea de uşa cabinetului şi ascultă câteva clipe, ca să-şi dea seama dacă era sau nu cineva înăuntru. Constată că nu venise nicio pacientă la tratament la acea oră matinală.

Ciocăni la uşa masivă de stejar.

Nu veni niciun răspuns, aşa că mai bătu o dată.

— Intră, la naiba! Chiar nu poate studia în linişte un om?

Julianne deschise uşa şi intră. Îl găsi pe doctorul Snowdon aplecat deasupra manuscrisului şi mâzgălind notiţe pe o foaie separată. Omul se uită în sus încruntat, dar un zâmbet îşi făcu loc pe chipul lui de îndată ce o recunoscu.

— A! Da! Trebuia să mă aştept să fii dumneata, contesă! Îşi ridică ochelarii şi şi-i aşeză pe fruntea ridată. Lucrul acesta îi conferea un aspect ciudat, ca şi când ar fi avut două perechi de ochi, dintre care cei doi de pe frunte păreau închişi strâns. Mii de scuze dacă am părut ursuz, Lady Cambourne, dar nu-mi place deloc să fiu întrerupt când mă concentrez să descifrez un mister. Sunt lucruri cu adevărat interesante aici! Ba chiar absolut fascinante!

Julianne îi întinse mâna înmănuşată, iar el făcu o plecăciune mică deasupra ei. Observă apoi că notiţele sale se întindeau pe mai multe pagini, care erau pătate de cerneală şi mâzgălite serios.

— Se pare că ai făcut progrese splendide. Ce ai descoperit?

— Am decodificat cât am putut de mult, dar există anumite goluri, de vreme ce cifrul este incomplet, zise Snowdon. Şi am lucrat şi la o traducere, deoarece textul original este în latină.

— Bună treabă, bătrâne! răsună o voce din spatele ei. Jacob stătea rezemat de tocul uşii şi ţinea mâinile în buzunare. Părea rece şi imperturbabil. Era ca şi când cearta lor pe tema „trezirii întregii case” nici nu avusese loc.

Intervenţia lui neaşteptată o făcu pe Julianne să se încordeze. Dacă tot avea de gând să o abandoneze, putea măcar să aibă amabilitatea de a rămâne plecat. Julianne plânsese foarte mult în noaptea trecută din cauza plecării lui, după ce se stinseseră toate luminile din conacul Kilmaine. Ba chiar îşi muşcase pumnii ca să înăbuşe hohotele de plâns. Nici nu-i venise să creadă că încă era capabilă să verse atât de multe lacrimi. Şi în dimineaţa aceea la răsărit luase hotărârea să nu-i mai pese de ceea ce făcea Jacob Preston.

Pentru că nu ştia cum altfel să procedeze pentru a-şi proteja inima. Totuşi, la cât de tare îi bătea inima în acel moment, înţelegea că era o hotărâre complet inutilă. Jacob Preston îi marcase viaţa şi nu exista nicio cale de scăpare.

Jacob nu părea să fie conştient de cât de mult o tulbura prezenţa lui acolo. Pur şi simplu păşi agale în cabinet şi se duse să se uite peste notiţele doctorului Snowdon.

— La urma urmei, nu am vrea ca un neiniţiat ca mine să încerce să traducă textul, nu-i aşa?

— Exact aşa gândesc şi eu, zise Snowdon rânjind. Uite ce am reuşit până acum. Scuzaţi, vă rog, caracterul simplist al rimelor mele, dar am încercat să păstrez înţelesul originalului.

Julianne ridică prima coală de hârtie şi citi, foarte recunoscătoare că avea ceva care să-i distragă atenţia de la apropierea lui Jacob:

Temeţi-vă de pumnalele făurite din toiagul lui Merlin

Căci râsul final al ultimului pumnal aduce cu el ceva preastrăin.
Blestemul magului cade asupra celui ce le găseşte
Şi un blestem dublu asupra celui ce le uneşte.
Fiii pădurii înfruntă palate de piatră
Ca niciunul să nu se găsească singur niciodată
Sub...

Urma un paragraf de mâzgălituri şi linii curbate pe care Julianne nu le putea înţelege.

Doctorul Snowdon ridică din umeri.

— După cum am spus, este incomplet. Dacă găsiţi şi cealaltă parte a manuscrisului, ar trebui să-l pot descifra pentru voi fără probleme.

Julianne îşi îndreptă atenţia asupra foii pe care o avea în mână.

De-a pururi rege printre regi
Puteri îngenuncheate şi bogăţii întregi
Cu începuturile se ascunde şi sfârşitul
Unde se întâlnesc adâncurile, inelul şi mormântul.

Mai urmară câteva paragrafe de mâzgălituri şi linii curbate. Chiar dacă ar fi avut şi întreaga traducere, înţelesul textului rămânea totuşi destul de obscur. Julianne fu copleşită dintr-odată de un respect nou descoperit pentru mintea iscusită a răposatului ei soţ. Algernon lucrase de unul singur, descifrase cinci ghicitori asemănătoare şi găsise pumnalele asociate cu ele. Cu siguranţă putea face şi ea acelaşi lucru cu ajutorul doctorului Snowdon. Reuşi să reziste tentaţiei de a se uita în direcţia lui Jacob. Dacă ar insista să nu meargă de una singură la întâlnirea druizilor din seara aceea, ar deveni mai degrabă un obstacol decât un ajutor.

— Toiagul lui Merlin, blesteme din belşug, morminte şi regi şi toate prostiile astea. Nişte lucruri absolut fascinante, nu credeţi? Lui Snowdon îi străluceau ochii de entuziasm.

Spune-mi, te rog, milady, de unde a achiziţionat soţul dumitale manuscrisul acesta de la bun început?

— Era un colecţionar renumit de ciudăţenii. Câţiva ţigani au trecut prin Cambourne într-o primăvară şi i l-au oferit contra unei sume de bani despre care el a spus că era ridicol de mică. I-au zis că manuscrisul era menit să fie al lui şi că nu îndrăzneau să-i ceară mai mult, continuă ea. Contele a spus mereu că a fost cea mai importantă descoperire a vieţii sale.

Şi totuşi, dusese la moartea lui.

— „Blestemul magului cade asupra celui ce le găseşte”, repetă ea. Crezi că de asta a murit soţul meu?

— Deja am ajuns să discutăm lucruri nebuneşti. Nu există blesteme, zise Jacob, apoi luă manuscrisul şi toate notiţele doctorului Snowdon. Este doar o carte veche, care vorbeşte despre nişte pumnale străvechi. Dar, chiar şi aşa, nu e ceva care să aibă vreo importanţă majoră, nu-i aşa, George?

Snowdon încuviinţă imediat din cap şi asta o făcu pe Julianne să suspecteze că ei doi mai colaboraseră în trecut pentru a descifra şi alte „mistere”.

— Vă întoarceţi după ce găsiţi şi cealaltă jumătate a manuscrisului, da? zise Snowdon.

— Desigur. Julianne îi aruncă apoi un zâmbet strălucitor şi îi mulţumi pentru ajutor.

Jacob o grăbi să iasă din cabinet, la fel de hotărât ca un câine de stână care adună mieii rătăciţi de turmă. Nu putea să protesteze în vreun fel fără a face o scenă, iar după noaptea precedentă chiar se săturase să se mai certe cu Jacob Preston. Dar zâmbetul ei dispăru de îndată ce ajunseră pe coridor.

— Ţi-aş rămâne recunoscătoare dacă mi-ai înapoia ce e al meu.

Jacob îi înmână manuscrisul şi foile cu notiţe fără să mai spună nimic. Julianne le îndesă în geanta ei şi porni pe coridor. Dar el veni imediat lângă ea.

— Înainte să mă iei aşa pe sus şi să mă scoţi din

cabinet, ţi-a trecut cumva prin minte că aş putea avea şi alte întrebări pentru doctor? zise ea, încercând din răsputeri să nu-l privească

— Dar tu te-ai gândit vreo clipă că l-am putea pune în pericol dacă am dezvălui mai multe despre toată treaba asta? contracară el. Individul care ţi-a răscolit camera de hotel se află în libertate. George este prietenul meu. Şi nu aş vrea să aibă de suferit pentru că ne-a ajutat.

Julianne îşi muşcă buza de jos. Adevărul era că nu se gândise deloc la asta.

Trecură de uşa principală a conacului doctorului Snowdon şi ieşiră în stradă. Norii ascundeau un soare rece de toamnă târzie şi trimiteau un răpăit de ploaie spre pământ. Jacob o ajută să urce în trăsura care aştepta, îi dădu câteva indicaţii vizitiului şi apoi se urcă şi el.

Era încă supărată pe el. Cu toate acestea, faptul că se afla singură cu el în interiorul acela mic al trăsurii ameninţa să-i slăbească hotărârea de a rămâne supărată pe el. Spera să nu mai fie niciodată nevoită să piardă o noapte plângând după un bărbat. Mai ales după acel bărbat.

— Nu te-am invitat să mi te alături.

— Aşa este, nu m-ai invitat, aprobă el şi bătu cu bastonul în plafonul trăsurii, ca să-i dea de înţeles vizitiului că erau gata de plecare. Eşti încă atât de furioasă pe mine încât să îmi doreşti să merg acasă pe jos, prin ploaie?

Julianne strânse tare din buze. Cel puţin se aşezase pe bancheta de vizavi de ea şi nu era nevoită să-i simtă coapsa şi umărul lângă ale ei. Dar din păcate asta însemna şi că nu se putea împiedica să se uite la el decât dacă întorcea de tot capul pentru a privi pe fereastră cum peisajele Londrei se derulau neclar pe lângă ei.

— Se pare că manuscrisul este presărat cu destul de multe legende ce fac referire la regele Arthur, zise el, într-o încercare evidentă de a umple tăcerea care se aşternuse între ei.

Nu era tocmai o scuză propriu-zisă, însă tonul vocii sale era mai împăciuitor decât îl auzise ea vreodată.

— Da, am observat şi eu. La ce crezi că se referă treaba aia cu toiagul lui Merlin? Nu-mi amintesc să se fi vorbit despre asta în *Moartea lui Arthur*[11].

— Nici eu, zise el. Manuscrisul pare să sugereze că pumnalele au fost făurite cumva din acest toiag al lui Merlin. Am în bibliotecă nişte cărţi despre legende arthuriene, dacă vrei să te uiţi peste ele.

Era o ramură de măslin. Încă voia să o ajute. Când îi întâlni privirea, ochii lui cenuşii se întunecară. Totul ar fi fost mult mai simplu dacă nu i se înfierbânta sângele în vene ori de câte ori se uita la el. De ce nu putuse fi şi Jacob Preston un erudit cu ochelari, aşa ca prietenul său, doctorul Snowdon?

— Da, Jacob, mi-ar plăcea să mă uit peste ele. Adică… Se fâstâci un pic, dar apoi continuă: Poate vom putea găsi ceva în colecţia ta despre acest toiag misterios.

El se aplecă uşor şi-i luă una din mâini într-a sa.

— Indiferent de ce crezi… eu chiar ţin la tine, Julianne. Şi nu mă poţi învinui pentru că încerc să te protejez, zise el încet. Dar, dacă încă eşti hotărâtă să te duci diseară, să ştii că nu voi încerca să te opresc.

Degetul lui mare îi mângâie încheieturile degetelor cu câteva atingeri uşoare.

Julianne se topi imediat pe dinăuntru şi se simţi meschină şi rea pentru că se supărase pe el. Jacob avea intenţii foarte bune. Şi nu putea să nu-i acorde credit pentru asta. Cât despre faptul că apăruse pe nepusă masă în dormitorul ei noaptea trecută… adevărul era că o parte din ea îşi dorise să o facă.

Îi zâmbi, iar el încuviinţă din cap mulţumit. Trăsura se opri zguduindu-se în faţa uşii principale a conacului lui Jacob. Coborî şi îi ceru vizitiului să se întoarcă peste câteva

---

11 Opera este o completare a poveştilor tradiţionale scrise în secolul al XV-lea de Sir Thomas Malory, despre regele Arthur şi Cavalerii Mesei Rotunde. A fost publicată pentru prima dată în 1485 de către William Caxton şi este probabil cel mai bine cunoscută lucrare despre legendele arthuriene. (n.tr.)

ore ca să o ia pe Julianne şi să o ducă înapoi la conacul lui Lord Kilmaine. Ea aprecie foarte mult gestul său curtenitor şi prevăzător.

Ploaia se transformase treptat într-un potop în toată regula, dar nu aveau ce să facă în privinţa aceasta. Se repeziră amândoi să intre în casă. Cu apa picurând din haine pe podeaua de stejar a foaierului, Julianne îşi scoase imediat boneta îmbibată cu apă. Podeaua o făcu să se gândească la altceva.

— Expresia „Fiii pădurii” se referă în mod evident la druizi. Dar ce crezi că ar considera ei „palate de piatră”?

— Un oraş, poate? Jacob o ajută să-şi dea jos haina şi-l strigă pe Fenwick. Însă valetul său nu apăru imediat.

— Algernon a spus mereu că Londinium[12] a fost considerat un oraş mare, chiar şi în secolul al VII-lea. Scria ceva în manuscris despre a nu lăsa pumnalul „singur niciodată”. Nimeni nu este niciodată cu adevărat singur în Londra, zise ea şi i se tăie răsuflarea. Crezi că e posibil ca pumnalul să se afle chiar aici? Că poate e ascuns undeva la vedere?

— Cu siguranţă e posibil, zise Jacob şi întinse ambele lor haine ude pe masa laterală de lângă ceasul cu pendulă. Întrebarea este… unde? Fenwick!

— Oh, domnule, îmi cer mii de scuze! Dar vedeţi dumneavoastră, avem o mică problemă la bucătărie. Fenwick traversă holul într-un suflet. Daţi-mi voie să vă iau geanta, milady.

Julianne îi dădu geanta care conţinea manuscrisul preţios şi traducerile.

— Ce s-a întâmplat la bucătărie? întrebă Jacob. Cu siguranţă nu e ceva de care să nu se poată ocupa doamna Trott.

— Da, aş băga mâna-n foc că nu ar fi o problemă

12 Oraşul care s-a aflat la originea Londrei. A fost fondat de romani în 43 şi a devenit repede capitala Bretaniei Romane servind ca mare centru imperial până în secolul al V-lea, când a fost abandonat, (n.tr.)

pentru ea, dar de vreme ce este vorba de unul dintre băieţii dumneavoastră, mă gândeam că poate doriţi să vă ocupaţi personal, în timp ce eu o conduc pe contesă în salon. Am aprins focul acolo şi se poate usca numai bine.

— Care băiat? întrebă Jacob.

— Gilbert Stout, domnule.

Jacob trecu în grabă pe lângă Fenwick şi se repezi în jos pe hol.

— Şi, dacă aţi vrea să mă urmaţi, vă rog, milady… zise Fenwick.

— În niciun caz, replică Julianne şi-l urmări pe Jacob până-n bucătărie. De obicei era de netulburat. Şi, chiar dacă era udă până la piele şi aproape îi clănţăneau dinţii de frig, voia neapărat să vadă ce anume îl pusese aşa pe jar.

Pe scaunul de lângă tejghea era aşezat un băiat cu părul pleoştit. Avea hainele zdrenţuite, şi Julianne ar fi pariat că nu mai făcuse o baie din primăvară. Se gândi că trebuia să fie unul dintre copiii străzii pe care-i angaja Jacob ca să fie ochii şi urechile lui prin oraş. Băiatul le zâmbi larg. Una din mâini îi era ocupată cu un biscuit, iar cealaltă, scufundată într-un castron mic cu lapte. Ridică mâna plină de lapte ca să-l salute pe Jacob, dar slujnica îl plesni imediat peste umăr, aşa că scufundă la loc degetele.

— Ţine-o acolo, tinere. Laptele o să facă să se retragă băşica aia de la foc, zise doamna Trott aprigă.

— Ce s-a întâmplat, Gil? ceru să ştie Jacob.

În mod evident, băiatul îşi ratase vocaţia de bard, pentru că povestea cruzimii lui Sir Malcolm nu-şi pierdu deloc din intensitate când o relată. În cele se urmă, se uită pe furiş la doamna Trott şi hotărî că putea îndrăzni să scoată mâna din lapte, atât cât să ilustreze povestea prin gesturi. Palma lui era băşicată şi roşie ca racul. Nicio cantitate de lapte nu putea ascunde carnea supurândă a băiatului.

Julianne simţi cum i se strângea stomacul. Ce fel de monstru ar face aşa ceva unui copil?

— Şi apoi, pentru că nu am ţipat de durere, Sir

Malcolm a părut mulţumit, aşa că a fost de-acord să mă angajeze.

Vocea lui Gil oscila în tonalităţi inegale, la fel cum se întâmpla cu vocea oricărui băiat care era pe cale să devină bărbat.

— Nu ar fi trebuit să te trimit acolo, zise Jacob şi se încruntă. Ştiam că e periculos, dar nu mă aşteptam să fie şi sadic. N-o să te mai întorci la el.

Băiatul se încruntă imediat.

— Dar trebuie. A promis că o să vină să mă găsească dacă nu mă întorc să-i duc informaţiile pe care vrea să le ştie despre ’mneavoastră. Şi a zis că dat viitoare n-o să mai fie aşa… plăcut.

Julianne strânse din buze. Jacob îl trimisese pe tânărul acela să-l spioneze pe Sir Malcolm – să înfrunte leul în propria-i vizuină –, însă nu credea că ea trebuia să participe de una singură la întâlnirea druizilor. Pe de altă parte, ţinând cont de palma rănită a lui Gil, poate că era mai bine să-şi reconsidere planurile.

Dacă Sir Malcolm era şi mai sadic cu adulţii decât era cu tinerii?

— Nu a vrut s-o urmăreşti pe contesă? întrebă Jacob.

Gil clătină din cap.

— Nu, a fost mai interesat de ’mneavoastră, dom’le. Băiatul se uită imediat spre Julianne. Mă iertaţi, milady. Să ştiţi că eu aş prefera de o mie de ori mai mult să fiu cu ochii pe ’mneavoastră.

— Nu e ca şi când mă ascund într-o vizuină, zise Jacob, gânditor. Ce ar putea vrea Ravenwood să ştie despre mine?

— Ei bine, asta-i partea a mai ciudată, şi nu mi-s sigur dacă o să credeţi. Vă zic pe bună dreptate că n-aş fi crezut-o nici eu, dacă n-aş fi văzut-o cu ochii mei, dar Sir Malcolm are puteri magice. Gil le povesti apoi cum aprinsese lumânarea, pur şi simplu trecându-şi mâna pe deasupra fitilului. Şi n-a fost vreo scamatorie. Dumnezeu mi-e martor că a scos foc direct din aer. Şi crede că puteţi s-o faceţi şi

’mneavoastră! Ori ast’ ori c-aveţi altă putere magică.

Jacob tresări surprins.

— Eu? Nu, Gil, te asigur că nu am. La fel ca toată lumea, folosesc şi eu chibritul când aprind o lumânare.

Jacob îi aruncă o privire fugară lui Julianne, şi ea înţelese imediat că se gândeau la acelaşi lucru. Atunci când atingea un metal, primea de la el nişte viziuni care aveau o natură magică. Dar de unde ar fi putut şti Sir Malcolm că Jacob avea un dar neobişnuit? Îşi păzea acel secret cu aceeaşi sfinţenie cu care ea îşi proteja libertatea.

Gil oftă atunci, vizibil dezamăgit.

— Era sigur că aveţi nişte abilităţi speciale… sau cel puţin aşa le-o zis el. Eu trebuie să aflu ce e ieşit din comun la ’mneavoastră şi să mă duc să-i dau raportul. Chipul băiatului fu luminat imediat de un zâmbet entuziast. A, gata, ştiu! Aş putea să-i spun că puteţi să zburaţi. Eu unu asta aş alege dac’ aş avea de ales dintre lucrurile fantastice. Şi, dacă o să mă creadă că puteţi să zburaţi, o să-l fac să-i fie ruşine de trucu’ ăla neînsemnat pe care-l face cu focu’.

Se simţea curajos pentru că se afla într-o bucătărie prietenoasă şi ţinea un biscuit în mână. Cu toate acestea, vocea băiatului tremura de fiecare dată când rostea cuvântul „foc”. Pe Julianne o durea sufletul pentru el. Ştia şi ea mult prea bine cum era să fii un copil care încearcă să-şi facă un rost în viaţă.

Jacob puse mâna pe umărul lui Gil şi zise:

— Vreau să rămâi în casa asta până îţi spun eu altceva. Nu te mai strecori prin oraş şi nici nu mai fugi pe nicăieri. De îndată ce vei putea, te vei face util doamnei Trott. Ne-am înţeles?

Băiatul încuviinţă din cap.

Gil fusese rănit în timp ce se afla în serviciul lui Jacob. S-ar fi putut spune că Jacob îşi făcea pur şi simplu datoria de angajator. Dar tonul dur din vocea lui dezvăluia şi că ţinea într-o oarecare măsură la băiat. Julianne se gândi atunci că poate la urma urmei ar fi putut înţelege de ce şi

ea era atât de hotărâtă să le sprijine cu orice preţ pe fetele doamnei Osgood.

— Şi acum toată lumea afară din bucătăria mea, ca să-l pot bandaja cum trebuie pe Gil, după o săpunealã temeinică, zise slujnica, strâmbând din nas la mirosul pe care-l emana băiatul. Dar apoi ochii ei se opriră asupra băltoacelor care se formau în jurul circumferinţei fustei voluminoase a lui Julianne. O, Doamne Sfinte, doamnă! Picuraţi peste tot prin bucătăria mea... vreau să spun... sunteţi udă leoarcă. Şi probabil aţi şi îngheţat până-n măduva oaselor. Şi dumneavoastră la fel... domnule! zise ea, încruntându-se la Jacob şi adăugând acel ultim cuvânt abia după o scurtă clipă de gândire.

Dar el doar îi zâmbi ca un băiat obraznic ce era.

— Fenwick, nu mai sta acolo ca un mormoloc, îi porunci doamna Trott cu mai multă autoritate decât un sergent de front. Du-te şi pregăteşte-i o baie contesei în camera de oaspeţi, pentru ca hainele contesei să se poată usca lângă foc. Vin şi eu într-o clipită cu rufărie şi alte lucruri, milady. După aceea, aruncă o privire plină de suferinţă în direcţia lui Jacob şi adăugă: Probabil o să doriţi şi dumneavoastră o baie, domnule. Dar va trebui să aşteptaţi să ne ocupăm întâi de nevoile doamnei.

În timp ce urca scările în spatele lui Fenwick, Julianne decise că o plăcea extrem de mult pe doamna Trott.

*

Atunci când Waitstill Trott lua în mâinile sale frâiele unei probleme, toate lucrurile mergeau cu eficienţa unei maşinării bine unse. La foarte scurt timp după aceea, Julianne se delectase deja cu o baie fierbinte delicioasă şi îşi pusese un halat moale şi gros, de origine necunoscută. Ştia că la Jacob mai veneau din când în când în vizită persoane de sex feminin, dar hotărî să treacă asta cu vederea fără ranchiună, pentru că halatul acela era la fel de reconfortant ca o îmbrăţişare călduroasă.

Ploaia încă bătea în fereastră şi asta făcea încăperea aceea să pară cu atât mai confortabilă şi mai primitoare. Toate hainele ei ude erau agăţate lângă foc. În cameră se ridica un miros liniştitor de lână umedă, abur şi surcele care trosneau în foc. O ceaşcă de ceai îndepărtă şi ultimul fior de frig din oasele ei.

Tocmai se instalase pe canapeaua pluşată, când bătu cineva la uşă.

— Intră! strigă ea.

Jacob intră, îmbrăcat în alte haine şi ducând sub braţ un teanc mic de cărţi.

— Am adus colecţia mea arthuriană. Ai vrea să vedem dacă putem descoperi ceva aici despre toiagul lui Merlin, în timp ce ţi se usucă hainele?

— O, da, normal.

Julianne îi turnă şi lui Jacob o ceaşcă de ceai, pe care o îndulci cu o singură linguriţă de zahăr, după care alese una dintre cărţi şi începu să o răsfoiască.

Jacob se aşeză pe fotoliul cu spătar înalt şi făcu acelaşi lucru. Concentrarea îi aducea un rid destul de adânc între sprâncene.

Cartea pe care o citea ea se concentra mai mult asupra acţiunilor întreprinse de Arthur şi de cavalerii săi decât asupra faptelor vrăjitorului rezident al înaltului Rege. Îi era greu să rămână concentrată asupra a ceea ce scria, de vreme ce cartea nu-i aducea nicio informaţie despre ceea ce o interesa.

Ridica privirea din când în când şi se uita la Jacob. Era complet goală sub halatul acela călduros. Şi erau singuri în camera lui de oaspeţi. De obicei, o astfel de situaţie ar fi fost ca şi când ar fi fluturat un steag roşu prin faţa unui taur. Se gândi că în mod normal ar fi încercat să o seducă şi să o conducă spre patul din colţul alcovului.

În schimb, el se comporta ca un domn desăvârşit şi studia înverşunat cartea pe care o ţinea în poală.

Şi apoi Julianne observă că acea carte era cu susul în jos. De fapt, nu citea nimic. Se ridică şi se duse lângă el.

Privirea lui se repezi spre ea, dar apoi se întoarse la carte.

— Poate că asta o să ajute, zise ea şi întoarse cartea.

Jacob pufni.

— Ei bine, cum poţi să te aştepţi ca un bărbat să citească, când eşti… O, Doamne, Julianne!

Aruncă apoi cartea pe podea şi o trase pe Julianne în poala lui.

De când devenise văduvă, Julianne încercase să ducă o existenţă liniştită şi modestă. Iar continuarea acelei aventuri cu Jacob Preston i-ar fi complicat extrem de mult viaţa. Dar, când se uita la ea aşa, cu sufletul strălucindu-i în ochi, dintr-odată totul părea extrem de simplu.

Capitolul 18

Întinse uşor mâna spre chipul ei, dar se opri la mică distanţă de pielea ei de satin.

— De ce te-ai oprit? îl întrebă ea.

Nici el nu era tocmai sigur. Nu fusese niciodată genul de bărbat care să le ceară iubitelor lui permisiunea să le atingă. Nu i se păruse niciodată necesar. Pur şi simplu lua ceea ce îşi dorea şi se asigura că se simţeau bine şi ele. Dar, pe de altă parte, niciuna dintre ele nu-l izgonise niciodată din camera ei.

Şi nici nu-i refuzase o cerere în căsătorie.

— Nu vreau să merg mai departe decât ai vrea să mă primeşti, recunoscu el.

Era pentru prima dată în viaţa lui când îşi dorea mai mult de la o femeie decât doar să se culce cu ea. Îşi dorea să îl accepte. Să îl accepte cu totul. Şi îşi dorea ca şi el să o accepte pe ea în schimb.

Julianne îi cuprinse mâna cu a ei şi i-o lipi de obrazul său. După aceea întoarse uşor capul şi îi sărută palma.

În clipa aceea, Jacob îşi dori să-i fi simţit astfel buzele

pe mâna lui timp de o săptămână întreagă. Dar ea se întoarse cu faţa la el, cuibărindu-şi în continuare obrazul în palma lui.

— Şi unde ai vrea să fii primit? întrebă ea.

Tonul seducător al vocii ei îl stârnea peste măsură.

— Aş vrea să îţi ating faţa, minţi el. Ar fi vrut să o atingă peste tot. Dar cel mai mult îşi dorea să-i atingă inima. Să îi mângâie sufletul. În schimb, îşi trecu degetele de-a lungul ovalului feţei ei, explorând scobitura de sub pomeţi, adâncitura tâmplelor şi vârful ascuţit al bărbiei. Aş vrea să-ţi ating gâtul.

Ea încuviinţă din cap şi îi zâmbi.

Pielea ei era netedă şi incredibil de moale. O mângâie uşor, de parcă s-ar fi sfărâmat sub o atingere mai fermă. Dar de fapt o făcea pentru că nu credea că ar fi putut suporta el un contact mai direct. Şi chiar şi acele atingeri extrem de uşoare tot îi făceau mădularul să se întărească.

Ea oftă de plăcere, aşa că încetă să îi mai ceară permisiunea.

Savură fiecare bucăţică din ea. Îşi trecu uşor palma peste umerii ei, împingând la o parte halatul, şi apoi îi mângâie braţele, pentru că nu se putu abţine să n-o facă. Degetele lui zăboviră o clipă pe cuta cotului ei. Apoi o gâdilă uşor pe coaste. Se uită îndelung la sânii ei dezgoliţi, însă nu îi atinse. Sfârcurile ei se întăriseră în nişte muguri obraznici, şi respira greu.

— Nu ştiu niciodată cum stau cu tine, zise el, cu vocea răguşită de dorinţă. De ce mă laşi să te iubesc uneori şi alteori nu?

— Bărbaţii iau plăcerea fără nicio teamă sau pedeapsă. O femeie trebuie să-şi protejeze reputaţia. Aici, în casa ta, este puţin probabil să ne descopere verişoara ta, nu? zise ea. Este sigur aici.

Urmă o tăcere, în decursul căreia Jacob nu mai auzi nimic altceva în afara răpăitului ploii în fereastră, a sunetului lemnelor care trosneau în şemineu şi a bătăilor hotărâte ale inimii sale. Chiar nu înţelegea că ar fi putut-o

ţine în siguranţă? Că n-ar accepta niciodată să o vadă făcută de ruşine?

— Viola nu reprezintă o ameninţare pentru tine. Nu este genul, zise Jacob, trecându-şi degetele de-a lungul cutei de sub sânii ei şi privindu-i sfârcul întărindu-se şi mai mult. Nu… este ceva mai mult de atât.

Julianne scoase un sunet slab, gutural şi neputincios.

— Este vorba despre control, înţelese el. De data asta tu ai venit la mine. Tu ai început. Vrei să fii mereu cea care deţine controlul.

— Şi e chiar atât de rău?

— În majoritatea cazurilor, nu, zise el şi trasă cerculeţe cu degetele în jurul sfârcului ei. Dar nu şi acum. Nu şi cu mine. Nu trebuie să fii cea care deţine controlul. Niciunul din noi nu trebuie să deţină controlul în cazul acesta. Aici este vorba despre a oferi.

Julianne înghiţi apăsat.

— Majoritatea bărbaţilor vor doar să ia de la mine.

— Eu nu sunt majoritatea bărbaţilor.

Îi acoperi gura cu a lui şi o sărută, aşa că Julianne îi răspunse şi ea la sărut.

Fragilă. Plină de speranţă. Încrezătoare.

Se ridică apoi cu ea în braţe şi o duse spre patul care aştepta, fără a întrerupe sărutul.

Era în interiorul gurii ei. Ud şi alunecos şi ascuns de lumea înconjurătoare. Limba lui o iubea pe a ei. După aceea o sărută în colţul gurii, răspândind umezeala şi acolo.

O aşeză pe pat, apoi îi desfăcu de tot halatul, astfel încât să-i dezgolească pe deplin trupul. Sânii. Abdomenul. Şoldurile. Picioarele lungi şi suple. Buclele întunecate minunate care-i acopereau sexul şi străluceau de umezeală.

Se urcă apoi alături de ea, între cearşafurile reci, hotărât să guste fiecare bucăţică din corpul ei. Julianne îşi arcui spatele ca o pisică şi se întinse, împingându-şi sânii spre el. Apoi ridică braţele în semn de bun venit.

Era un loc cu care să înceapă la fel de bun ca oricare

altul.

Buzele lui erau umede şi moi pe sânii ei, şi la început le simţi iubitoare şi dulci. Era atât de frumos, încât se gândi că în sfârşit cunoştea un colţ de rai. Dar apoi îi ronţăi sfârcurile şi i le supse cu înverşunare. Şi asta i se păru chiar mai bine.

Îşi folosea numai gura şi o conducea spre locul acela tumultuos, unde îşi dorea să fie. Se zvârcolea sub el, neputând să stea nemişcată.

Apoi coborî pe trupul ei şi simţi plăcerea prelingându-se pe carnea ei, precum picăturile de ploaie care alunecau pe geam. Şi se instală între picioarele ei desfăcute. Julianne îi simţea respiraţia caldă şi obrazul proaspăt bărbierit catifelat pe coapsa ei interioară. Se lipi lacomă de gura lui, acceptând sigură plăcerea pe care i-o oferea. Iar când el îşi lipi buzele de punctul cel mai sensibil al sexului ei, aproape că încetă să mai existe. Simţea sângele cum îi pulsa între picioare.

Trup, inimă, trup, suflet, trup, minte.

Dar nu mai era sigură al cui corp, a cui inimă, a cui minte şi al cui suflet. Ea şi Jacob se uneau mai strâns decât un nod gordian. Ale cui erau suspinele? Şi cine respira aşa greu? A cui era atingerea aceea minunată? Se mişcau împreună ca o singură fiinţă, mângâindu-se, alinându-se, chinuindu-se şi dezmierdându-se, până în punctul în care nu mai ştiau de unde începea unul şi unde se termina celălalt.

O aduse aproape de culmile tulburătoare şi apoi se opri. Ea gemu, dar el se ridică şi se aşeză deasupra ei. Şi se uniră fără niciun efort şi fără gânduri raţionale. Îşi îngemănară trupurile cu un sentiment puternic de apartenenţă, care îi făcea trupul să cânte de bucurie şi să pulseze în jurul uniunii lor, scăldându-l în marea ei sărată.

— N-o să te părăsesc, Julianne, îi promise el. Fierbinţeala şi frecarea îi făceau cuvintele să iasă în rafale scurte. Va trebui să mă goneşti cu forţa de lângă tine.

Julianne rămăsese fără cuvinte. Şi nu se mai sătura de

el. Îl apucă de fese şi se înclină spre el, primindu-l cu totul înăuntrul ei. Îşi încolăci picioarele în jurul taliei lui şi-şi lipi gleznele de spatele lui. Ştia că o învineţea la cum se împingea în ea, dar nu-i păsa deloc. Pe chipul lui Jacob se putea citi bucuria uniunii lor.

Julianne închise ochii, şi, din cotloanele întunecate ale minţii sale, răsăriră alte chipuri, care veneau să o chinuiască. Bărbaţii care o folosiseră. Şi cei pe care îi folosise ea. Dorinţa şi ruşinea se revărsau prin ea în egală măsură. Şi îşi dori să dispară cu toţii.

Toţi, mai puţin Jacob. Îşi dorea să rămână numai el.

„Mai tare. Da”. Avea nevoie ca Jacob să-i izgonească pe toţi ceilalţi bărbaţi din ea. Să îi îndepărteze pe cei care voiseră numai să ia de la ea. Să o ierte pentru cei pe care-i rănise. Şi să rămână acolo numai el.

Jacob grăbi ritmul.

Oare alunga şi el toate femeile din trecutul lui, cu fiecare împingere sfărâmătoare de oase?

— Uită-te la mine, iubito, o îndemnă el.

Julianne deschise ochii şi îl văzu numai pe el. Şi numai ea se regăsea acolo, în reflexia din ochii lui.

Simţea că strălucea pe dinăuntru. De parcă între picioarele ei se adunau şi se ondulau fulgere. Apoi îl simţi terminând în ea cu pulsaţii puternice, şi atunci se descătuşă adevărata putere a fulgerului. Se încolăci în jurul lui în inele de plăcere pură. Extazul se răspândea spre exterior în valuri concentrice, care-i scăldau tot trupul într-o bucurie primordială.

Aproape că se aştepta ca lumina să-i ţâşnească din degetele de la mâini şi de la picioare.

O bubuitură răsunătoare zgudui casă, şi ploaia se izbi tare de geamuri. Era doar vag conştientă de ploaia torenţială de afară. Furtuna din pat începea să se domolească.

Şi la fel şi cea din sufletul ei.

*

În cele din urmă, ploaia care izbea ferestrele se potoli şi deveni doar un răpăit blând. Julianne nu ştia cât timp zăcuseră acolo încolăciţi pe cearşafurile pline de sudoare. Ştia doar că era complet mulţumită să stea aşa nemişcată.

Jacob dădu să spună ceva, dar ea îşi lipi imediat degetele de buzele lui.

— Hai să nu vorbim, zise ea. Am putea strica totul.

— Nu cred că e posibil. Pe chipul său se întindea un zâmbet mai lat decât râul Tamisa.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

— N-ai vrea să te gândeşti mai bine la asta, ţinând cont de trecutul nostru? Ne certăm foarte des.

— Cred că ai dreptate. Jacob stătea întins pe spate pe pat, cu un braţ aşezat sub cap şi cu celălalt înfăşurat în jurul trupului ei. Ar trebui să facem un pact. Să nu avem niciodată discuţii serioase după ce facem dragoste.

— Sunt total de acord cu asta.

— Şi acum tot ce trebuie să fac este să mă asigur că ne vom angaja în acest gen de activitate plăcută cât mai des posibil.

Îi gâdilă coastele, aşa că ea se rostogoli de lângă el râzând.

— Sunt de acord şi cu asta, dar nu şi cu gâdilatul.

— Iată o provocare căreia nu-i poate rezista niciun bărbat. Pe unde altundeva te mai gâdili? Se aruncă asupra ei şi în scurt timp o imobiliză pe saltea, ca să o poată tortura cu hohote de râs.

O bătaie în uşă le întrerupse însă hârjoneala.

Julianne apucă cearşafurile şi se acoperi până sub bărbie.

— Ce este?

— A venit trăsura, milady. Vizitiul s-a întors, după cum i-a cerut domnul Preston, zise Fenwick din spatele uşii. Vă aşteaptă jos. Aţi vrea să o trimit sus pe doamna Trott ca să vă ajute să vă pregătiţi?

— Nu, nu, mă descurc. Mulţumesc. Nu se mişcă deloc

până când nu auzi paşii omului îndepărtându-se de uşă. I se părea uimitor că nu se simţea deloc ruşinată de faptul că servitorul lui Jacob îi prinsese în pat împreună. Simţea că acolo era locul ei şi că Fenwick îi acceptase prezenţa ca pe ceva normal. O să mă ajuţi, nu-i aşa?

— Ştiam că se va ajunge aici, zise Jacob mâhnit. Sunt destinat să-mi închei viaţa în rolul cameristei unei doamne.

— Asta rămâne de văzut, zise ea şi se dădu jos din pat, în pielea goală. Crezi că poţi îndeplini sarcinile aferente îndeajuns de bine cât să te gândeşti că asta ar putea deveni ceva permanent?

Privirea lui ardea pe trupul ei.

— Probabil că nu. În clipa aceasta, nu-mi stă deloc mintea la a te *îmbrăca.*

— Cu toate acestea, mă aştept să mă ajuţi, zise ea şi se aşeză ca să-şi tragă şi ciorapii. Îşi legă jartierele deasupra genunchilor şi-şi fixă corsetul. Domnule, te rog să fii bun să-mi închei şnururile.

Jacob se dovedi foarte priceput în materie de lenjerie pentru femei. Îi strânse bine corsetul, dar nu atât cât să nu poată respira.

— Încă eşti hotărâtă să te duci singură la întâlnirea druizilor din seara aceasta? o întrebă el.

Julianne încordă imediat umerii.

— Simt că urmează să avem o discuţie serioasă.

Jacob o întoarse cu faţa spre el şi o trase aproape.

— Trebuie să ştiu.

— Nu văd să am vreo altă opţiune. Se îndepărtă din îmbrăţişarea lui şi îşi puse crinolina. Nu pot să zic că mă încântă foarte mult ideea, mai ales după ce am văzut de ce cruzime este capabil Sir Malcolm, dar cred că trebuie să urmez instrucţiile primite dacă vrem să avem acces la întâlnirea cercului iniţiaţilor din interiorul Ordinului Druizilor.

— Mă temeam că o spui asta, zise el şi îi ridică fusta, ca să şi-o poată trece peste cap.

Ţesătura voluminoasă se revărsă unduios peste crinolină.

— Te rog nu încerca să mă convingi să nu mă duc. Julianne îşi puse apoi haina şi închise nasturii mari şi argintii ai corsajului. O să fiu extrem de atentă şi, dacă mi se pare că nu mă simt în largul meu în mediul acela, îţi promit că voi pleca imediat. Nu e ca şi când mă pot ţine captivă acolo cu forţa.

— O, ba sunt destul de sigur că pot, zise Jacob. Singura întrebare este dacă o vor face sau nu.

O trecu atunci un fior de teamă, dar îşi reveni repede.

— Am încercat să mă gândesc şi la o modalitate de a evita asta, dar…

— Bun. Eşti deschisă spre alte idei, şi, din întâmplare, eu chiar am una, zise el. Intenţionez să te urmăresc.

Julianne clătină din cap imediat.

— Nu e acelaşi lucru cu a merge cu mine? Dacă te văd druizii, s-ar putea să nu mă mai primească nici pe mine, şi o să pierdem şansa de a găsi şi cealaltă jumătate a manuscrisului.

— În primul rând, nici măcar nu ştim sigur dacă este la ei sau nu. Tonul vocii lui devenea tot mai ţâfnos cu fiecare cuvânt pe care-l rostea. Şi, în al doilea rând, n-o să mă vadă nimeni.

— Asta înseamnă că ai capacitatea de a deveni invizibil? Atunci poate ar trebui să-i spui şi lui Gil. Băiatul îşi doreşte foarte mult să ai o putere magică. Iar invizibilitatea este aproape la fel de bună ca abilitatea de a zbura. Îşi trecu degetele prin păr în încercarea de a-l aranja într-o coafură cât de cât respectabilă, însă eşuă lamentabil. După aceea se întoarse spre el încruntată. Într-un fel sau altul, Sir Malcolm pare să ştie că ai un dar neobişnuit. Cum crezi că s-a întâmplat asta?

— Nu ştiu, recunoscu Jacob. Nici măcar propriul meu frate n-are nici cea mai mică idee despre conexiunea pe care o am cu metalele. Jerome ştie doar că am suferit frecvent de dureri de cap în copilărie. Nu este un subiect pe care să-l discut deschis cu prea mulţi oameni.

Julianne se ridică pe vârfuri şi îl sărută pe obraz.

— Secretul tău este în siguranţă cu mine, zise ea glumeaţă.

— Şi ale tale sunt în siguranţă cu mine, zise Jacob, extrem de serios. Ţin prea mult la tine ca să permit să ţi se întâmple ceva rău. Nu mă învinui pentru că încerc să te protejez.

— Şi eu ţin la tine, recunoscu ea, lăsând să cadă o parte din scutul pe care-l construise în jurul inimii sale. Presupun că te gândeşti că n-o să-mi dau seama diseară că mă urmăreşti.

— Păi, n-o să-ţi dai seama. Asta dacă nu cumva ai nevoie de mine.

— Dacă îmi strici treaba asta, Jacob…

— Dar tu o să o laşi să ne distrugă pe noi?

O ţintui cu privirea, extrem de serios şi de hotărât.

Pe noi. Noi. Unitate. Cu siguranţă se uniseră în după-amiaza aceea. Dar în clipa asta se simţea din nou complet separată de el. Şi, spre surprinderea ei, nu era deloc un sentiment plăcut.

De obicei, când ajungea în acel punct cu cineva, punea capăt cu fermitate relaţiei. Întrebarea lui Jacob implica un viitor – sau cel puţin un soi de continuitate pentru ei. Şi nevoia de cineva nu-i adusese niciodată altceva decât suferinţă.

Julianne savura din plin independenţa pe care i-o adusese văduvia. Şi îi plăcea să ia singură propriile decizii. Dar, odată ce gustase din acel *noi* cu Jacob, eu-ul ei solitar nu i se mai părea deloc atractiv.

— Nu o să permit să fim distruşi. Se îndreptă spre uşă, dar, când mâna ei înmănuşată atinse mânerul, se opri să se uite la el. Dar, te rog, fă tot posibilul să nu fii văzut.

Capitolul 19

Când ajunse înapoi la conacul lui Lord Kilmaine,

Julianne fu întâmpinată de majordomul său, care îi prezentă imediat o tavă de argint plină cu plicuri.

— Doamna a primit nişte scrisori cât timp a fost plecată, zise majordomul, pe un ton formal adecvat. Dacă va dori să răspundă, va găsi în birou ustensilele necesare pentru scris.

Julianne îi mulţumi, apoi se duse în salon pentru a citi scrisorile. Una era de la domnul Farthingale, directorul teatrului Drury Lane, care îi cerea urgent să se gândească la o revenire pe scenă, în rolul Desdemonei. Puse deoparte scrisoarea, considerând că, în ultimă instanţă, ar fi putut accepta propunerea aceea.

O alta îi fusese retrimisă acolo, de la Golden Cockerel. Era de la fiul ei vitreg, care îi cerea să se întoarcă imediat la Cornwall şi să accepte să se căsătorească cu prietenul lui. Acesta îşi repeta ameninţarea de a-i tăia toate fondurile dacă nu revenea până de Crăciun. Moştenitorul lui Algernon nu o putea suferi şi încerca să o umilească. Insista să accepte să se căsătorească cu bărbatul pe care-l alesese pentru ea, în ciuda faptului că ştia foarte bine că Julianne îl considera odios pe baron. Sau poate tocmai de aceea încerca să îi forţeze mâna. Julianne rupse scrisoarea în două şi o aruncă în foc. Era o senzaţie reconfortantă să privească misiva aceea ameninţătoare mistuindu-se în flăcări şi transformându-se într-o grămăjoară gri de cenuşă.

Dar din păcate, faptul că scăpa de scrisoare nu făcea ca ameninţarea să dispară.

Spre surprinderea ei, una dintre celelalte scrisori era de la o doamnă pe nume Lady Sotheby, care se prezenta ca fiind o prietenă a lui Lady Kilmaine. Spunea că ar fi fost foarte încântată dacă Julianne ar fi acceptat invitaţia de a o vizita la ceai joia următoare la ora patru. Lady Sotheby avea o reputaţie excelentă când venea vorba despre organizarea de petreceri strălucitoare şi de serate elegante. În plus, era cunoscută ca fiind o protectoare a artiştilor, a poeţilor şi a muzicienilor. Poate că aflase despre trecutul ei în teatru şi asta o făcuse să-i lanseze invitaţia.

Indiferent de motiv însă, uşa înaltei societăţi – care îi fusese închisă atât de mult timp – părea să se fi deschis un pic. Din păcate, Julianne nu ştia dacă putea accepta. Faptul că ultimul pumnal se afla în Londra nu era altceva decât o presupunere. Dacă reuşeau să pună mâna şi pe cealaltă jumătate a manuscrisului, iar doctorul Snowdon putea descifra şi traduce textele, atunci era posibil ca până joia viitoare ea şi Jacob să plece pe cine ştie unde în căutarea ultimului pumnal.

În cele din urmă ajunse şi la un pachet mic, care conţinea un domino, o mască neagră şi un plic sigilat cu ceară roşie, care era pecetluit cu emblema unui copac. Fără îndoială era de la cineva din Ordinul Druizilor. Rupse sigiliul şi citi:

La miezul nopţii va trece o trăsură pe aleea din spatele conacului lui Lord Kilmaine. Să te prezinţi fără întârziere la poarta grădinii. Poartă masca! Vino singură sau abandonează pentru totdeauna calea veşnic verde!

Scrisoarea nu era semnată, dar avea acelaşi parfum pregnant de ienupăr pe care ea îl asocia cu Sir Malcolm.

În seara aceea nu avea să vină nimeni să o ia de la uşa conacului gazdelor sale. Şi nimeni nu trebuia să ştie când sau unde pleca.

Jacob intenţiona să o urmărească. Doar că el se aşteptase ca trăsura să sosească într-o manieră vizibilă şi formală. Dacă se strecura la miezul nopţii pe uşa din spate, avea să fie pe cont propriu.

Se aşeză la birou ca să-i scrie o scrisoare lui Jacob, în care să-i spună despre întorsătura pe care o luaseră lucrurile. Dar apoi îşi aminti că, de când sosise la Londra, fusese urmărită şi privită din umbră. Cu siguranţă avea să afle cineva dacă un mesager pleca de la conacul lui Lord Kilmaine ca să-i livreze o scrisoare lui Jacob. Era posibil să distrugă cu mâna ei şansa aceea de a obţine manuscrisul.

Puse la loc călimara şi închise biroul. Într-un fel sau

altul, în noaptea aceea, când urma să vină după ea trăsura misterioasă, avea să fie nevoită să se descurce la fel cum făcuse toată viaţa.

De una singură.

*

Jacob se foia incomod în umbrele din colţul aleii. Ploaia se oprise. Fiecare groapă şi crăpătură din caldarâm era plină cu apă de ploaie şi căpăta o strălucire argintie în lumina felinarelor. Duhoarea îngrozitoare a oraşului mai dispăruse întrucâtva datorită furtunii, dar vântul era rece şi aspru şi bătea îndeajuns de tare cât să se simtă neplăcut pe pielea expusă. Îşi promise sieşi să dubleze plata micilor lui observatori ai străzii, pentru simplul fapt că trebuiau să îndure constant vitregiile vremii londoneze.

Ridică ochii şi se uită la lună, care începuse să coboare pe cerul întunecat. Până în momentul acela nu apăruse nicio trăsură la uşa casei lui Lord Kilmaine. Mai devreme îi trimisese o scrisoare lui Quinn, în care-i spusese că până la urmă îi putea da voie lui Julianne să plece în seara aceea. Aşa că nu-i mai rămânea decât să aştepte. Casele de pe Mayfair Street se întunecau una câte una. Singurele sunete ce spintecau tăcerea aceea apăsătoare erau lătratul ocazional al vreunui câine vagabond şi pleoscăitul copitelor cailor care înaintau pin bălţi. Din moment ce nu vedea nicio trăsură, se gândi că probabil aceasta străbătea de fapt o stradă învecinată, iar sunetul pur şi simplu se propaga ca un ecou de-a lungul canioanelor de patru etaje, construite de om.

Era pe punctul de a renunţa, presupunând că Sir Malcolm se răzgândise, când îl zări pe noul său băiat, Pete, alergând în grabă spre el. Băiatul se opri chiar în faţa lui şi zise cu sufletul la gură:

— Am stat la pândă la ălălalt capăt al străzii, după cum mi-oţi spus, dom’le. Tocmai a apărut o trăsură pe aleea din spatele casei unde stă doamna.

— Bun băiat! Cu siguranţă era trăsura care venise după Julianne. Jacob îi dădu un bănuţ în plus băiatului şi zise: Hai, e timpul să te duci la culcare!

Micuţul îşi luă imediat picioarele la spinare şi dispăru în noapte, fără să mai spună nimic. Jacob traversă strada în grabă şi se strecură să se uite în josul aleii indicate. În spatele casei verişoarei sale era oprit un cupeu. Întrezări umbra unei fuste unduindu-se şi dispărând în trăsură, urmată de o gleznă subţire care i se părea foarte cunoscută.

Julianne tocmai pornea la drum. Vizitiul fluieră încet calului să o ia din loc, aşa că Jacob se ascunse după zidul exterior de cărămidă, ca să nu fie văzut. Când trăsura trecu pe lângă el, Jacob observă că nu era singură înăuntru. Era însoţită de cel puţin doi bărbaţi şi de o femeie. Şi cu toţii purtau măşti.

Înainte ca trăsura să iasă de pe alee şi să intre pe strada principală, Jacob sări şi se agăţă de galeria de bagaje. Apoi vizitiul dădu bice calului s-o ia la galop, aşa că fu nevoit să se prindă şi mai strâns de barele de fier ca nu cumva să cadă, în timp ce trăsura gonea pe caldarâm zguduindu-se.

Părăsiră apoi cartierul acela elegant, trecură pe lângă Strand şi pe lângă Temple Bar şi se îndreptară spre Ludgate. În cele din urmă, trăsura se opri în faţa unui imobil dărăpănat de pe Ivy Lane, ascuns în umbrele Catedralei St. Paul.

Uşa trăsurii se deschise apoi şi unul din bărbaţi ieşi primul, pentru a le ajuta pe cele două doamne să coboare. După aceea coborî şi celălalt individ, care mormăia ceva în şoaptă.

Casa în faţa căreia se oprise trăsura era micuţă şi întunecoasă şi avea un singur etaj. La una dintre ferestrele de la parter se vedea o lumânare aprinsă, iar pe sub uşă se revărsa o lumină slabă. Zări o crăpătură îndeajuns de mare cât să se poată strecura înăuntru orice scursoare din societate.

„Foarte potrivit”, gândi Jacob.

— Pe legea mea! Nu pare un loc prea de Doamne ajută. Cu siguranţă mă aşteptam la ceva mai mult, la cum povestea Chelmsford, îi spuse ultimul bărbat prietenului său. Hei, tu! Vizitiu, eşti sigur că am ajuns unde trebuie?

— Da, aţi ajuns unde trebe. Uşa e deschisă, zise vizitiul pe un ton destul de aspru. Nu tre’ să intraţi dacă nu vreţi, dom’le.

După aceea lovi calul cu biciul, şi trăsura se puse uşor în mişcare. Jacob se lipi imediat de spatele trăsurii, gândindu-se că întunericul îl va ascunde.

Dar nu avea de ce să-şi facă griji. Cei patru iniţiaţi se îndreptară spre uşă fără să mai arunce o privire către trăsura ce se retrăgea. Jacob aşteaptă până când dispăru înăuntru şi ultimul om, după care sări jos din spatele trăsurii şi porni înapoi spre uşă.

Casa nu părea păzită, însă întredeschise uşor uşa, pentru orice eventualitate. Auzi paşii celor patru îndepărtându-se, aşa că se furişă înăuntru în spatele lor şi încercă să se ghideze după sunet, de vreme ce lumânarea din hol părea să fie singura sursă de lumină din casă. Unul din bărbaţi se plânse cu voce tare de întuneric şi blestemă starea deplorabilă a casei, până când tovarăşul său îi porunci să tacă din gură sau să plece. Niciuna din femei nu spuse nimic, în timp ce dispăreau într-o încăpere de la capătul coridorului lung.

Jacob se apropie şi îşi lipi urechea de crăpătura uşii. Auzi un hârşâit şi un scârţâit, apoi îl lovi un curent de aer, impregnat cu un miros stătut de mucegai. Se auzi din nou hârşâitul acela, după care vântul urât mirositor dispăru la fel de brusc cum apăruse. Şi dispăru şi sunetul de paşi. Nu se mai auzea nicio voce nemulţumită pe care să o poată urma.

Se repezi înăuntru, dar se pomeni într-o cameră goală.

*

Pe Julianne o neliniştea întunericul din casa de pe Ivy Lane, însă, din fericire, nu fu nevoită să îl îndure prea mult. Pentru că cealaltă femeie – care se dovedi a fi ghidul lor – deschise o uşă secretă din spatele unei biblioteci, şi în faţa lor apăru un tunel îngust, luminat din loc în loc de torţe fumegânde. Julianne porni în spatele ghidului lor, iar cei doi domni veniră în urma ei în şir indian.

Locul acela mirosea a pământ umed şi a smoală arsă, iar podeaua tunelului nu părea să fie lipsită de denivelări. Pereţii şi plafonul tunelului secret erau susţinuţi de grinzi înnegrite. Julianne se gândi atunci că prin pământul acela bătătorit ar fi putut mişuna tot soiul de creaturi dezgustătoare, aşa că îşi lipi fusta de picioare cât de mult putu.

Apoi unul din bărbaţi dădu cu căpăţâna de o grindă joasă, şi înţeleseră repede amândoi că trebuiau să se aplece şi să îşi ferească capetele. Din fericire, Julianne şi cealaltă femeie erau mai mici de înălţime, aşa că puteau să meargă în poziţie dreaptă.

— La naiba! Altă pânză de păianjen! Nu ştiu la ce vă aşteptaţi voi, restul, dar pot să vă spun de pe acum că eu, unul, nu consider asta o distracţie pe cinste, zise bărbatul care nu făcuse altceva decât să se văicărească tot timpul. Vă zic eu că toată treaba asta nu-i altceva decât o mare porcărie!

Ghidul lor se întoarse imediat şi se uită urât la el. Ochii îi străluceau de furie prin fantele măştii dominoului.

— Ai grijă să nu te audă Marele Maestru vorbind aşa! Nu şi dacă ţii vreun pic la limba dumitale.

După afirmaţia aceea, omul nu-şi mai exprimă nicio altă nemulţumire.

În cele din urmă, tunelul dădu într-o anticameră mică. Ghidul lor se opri chiar la intrare.

— Aşa cum sunt eu, aşa veţi fi şi voi. Le făcu apoi semn cu mâna spre un rând de cârlige, în care erau agăţate robe negre. Puneţi-vă câte o robă şi lepădaţi-vă de vechile

voastre vieţi.

Julianne şi cei doi bărbaţi îmbrăcară robele negre. Era uşor de înţeles că ea era femeie, pentru că era mult mai scundă, iar fusta ei voluminoasă făcea roba să stea umflată. Cu toate acestea, materialul vaporos făcea ca bărbaţii să nu se mai poată distinge unul de altul.

— Veniţi, zise ghidul lor şi îi conduse pe o altă uşă, care ducea într-o încăpere mare cu arcadă. Din mijlocul tavanului atârna un candelabru uriaş. Camera avea formă de cerc şi de-a lungul zidurile de piatră, la distanţe relativ egale, existau trei arcade deschise, care conduceau spre coridoare întunecate.

Julianne observă atunci că nu mai călca pe pământ bătătorit. Podeaua întregii încăperi era compusă dintr-un mozaic destul de străvechi, format din dale mici, decolorate de trecerea timpului. Din loc în loc, lipseau câteva dale, dar tot îşi putea da seama clar că mozaicul înfăţişa un grup de vânători care urmăreau un cerb în jurul podiumului central. Încăperea era înţesată cu oameni îmbrăcaţi în robe negre, care stăteau în semicerc. Răsună apoi un gong, şi se îndreptară cu toţii spre mijlocul camerei, unde se înghesuiră în jurul unei cădelniţe aprinse, aşezate în centrul podiumului.

Julianne înaintă precaută şi încercă să vadă ceva din spatele unor oameni mai înalţi. Un fum aromat se ridica în spirale cenuşii, care se uneau, formând mici norişori subţiri de-a lungul tavanului curbat. Parfumul acela plăcut o încuraja să inspire adânc, însă mirosul de tămâie o zgârie pe gât şi o făcu să tuşească. Vederea i se înceţoşa din ce în ce mai mult, din cauza fumului tot mai puternic ce umplea aerul.

Grupul începu apoi să psalmodieze o frază lentă şi repetitivă. Era într-o limbă pe care Julianne nu o mai auzise niciodată. Cu toate acestea, silabele i se întipăriră în creier şi avu senzaţia pregnantă că ar fi trebuit să le înţeleagă. Înţelesul lor părea să fie chiar acolo, dansând în cotloanele minţii ei şi aşteptând să fie descoperit. Dacă ar fi putut

asculta mai atent...

Treptat, cântarea aceea răsună tot mai tare, mai repede şi mai gutural. Grupul se despărţi apoi în două şi cântecul se transformă într-un antifon[13] de chemare şi răspuns. Ca o bătaie de inimă şi o reacţie de răspuns, ca o oferire şi o primire... semăna cu un act sexual sonor.

Apăru apoi un corn lung de băut, pe care oamenii îl trecură de la unul la altul. Ghidul lor bău din el, după care îl împinse cu forţa în mâinile lui Julianne, aşa că îl ridică şi ea la buze. Avea o aromă mai dulce decât vinul fiert. Julianne făcu toate mişcările asociate înghiţirii, însă nu sorbi de fapt niciun strop de lichid. Lăsă apoi cornul de la gură şi-l dădu mai departe următoarei persoane. Simţi imediat furnicături în buze şi apoi le simţi amorţindu-i complet de la simplul contact cu lichidul.

Se îndoia că ar fi putut vorbi coerent, chiar şi dacă ar fi ştiut ce să spună.

În spatele ei răsună o bubuitură puternică, aşa că se întoarse să se uite şi văzu că uşa anticamerei era închisă ferm. Şi dintr-odată inima i se făcu cât un purice.

Chiar şi dacă Jacob ar fi urmărit-o până acolo, în clipa aceea nu exista nicio modalitate să poată pătrunde în încăperea aceea secretă.

Capitolul 20

Nu se putea ca patru oameni să dispară aşa pur şi simplu. Jacob se învârti prin cameră pentru a treia oară, dar tot nu descoperi nicio altă ieşire în afara uşii pe care intrase. Nu exista nici măcar vreo fereastră deschisă. Îşi croi drum prin întuneric până la intrarea principală, de unde luă lumânarea. Se întoarse şi mai făcu o dată înconjurul

13 Cântare religioasă de strană care implică repetarea alternativă de către două grupuri sau voci a unei idei muzicale (n.tr.)

camerei, doar că de data aceea flacăra lumânării pâlpâi când trecu prin dreptul bibliotecii. Din spatele ei venea un curent de aer.

Pipăi marginile bibliotecii până când degetele lui găsiră mecanismul care deschidea pasajul secret. Intră şi îşi croi drum prin coridorul subteran cu tavan jos. Fu însă foarte atent să nu facă niciun sunet care i-ar fi putut trăda prezenţa.

Când ajunse la o anticameră, îşi puse una dintre robele negre agăţate acolo, gândindu-se că probabil era ceva ce trebuiau să facă toţi cei care aveau să fie iniţiaţi în rândurile ordinului. Nu purta mască, însă roba avea o glugă care îi ascundea eficient faţa. Nu era ceva ideal, dar trebuia să fie de-ajuns în momentul acela.

De altfel, nu era ideal nici faptul că nu luase cu el vreo armă. Unul dintre cele mai rele lucruri legate de sensibilitatea lui pentru metale era acela că nu putuse învăţa să folosească armele de foc. Era mare păcat, pentru că l-ar fi liniştit considerabil să aibă în buzunar un revolver Beaumont-Adams încărcat.

În clipa aceea îşi dori să fi putut lua cu el bastonul, care ascundea înăuntru o sabie subţire. S-ar fi simţit mult mai bine să ştie că avea la îndemână o spadă pe care o putea mânui fără probleme.

Dar mânerul de platină al bastonului său era mult prea deosebit. Şi prea bine cunoscut. Cineva din interiorul ordinului l-ar fi putut recunoaşte cu uşurinţă.

Şi, implicit, pe el.

Din camera alăturată răsuna un zumzet scăzut de incantaţii ritmice. Se apropie de uşă şi încercă uşor mânerul. Fu cuprins de panică în clipa în care înţelese că uşa era încuiată de pe dinăuntru.

Pentru că erau slabe şansele să-l lase cineva să intre.

*

Oamenii înveşmântaţi în robe negre se legănau în

acelaşi ritm cu cântecul, în timp ce camera era inundată cu un miros tot mai puternic de tămâie. Lui Julianne i se făcu pielea de găină. Ori de câte ori fusta i se lipea de picioare, o simţea ca pe atingerea unui iubit. Dintr-odată, între picioarele ei se născu o durere ciudată, care o făcea să se simtă goală pe dinăuntru şi singură. Îşi mută greutatea de pe un picior pe altul, îşi frecă uşor coapsele şi îşi dori ca Jacob să fi fost acolo cu ea. Dar rezistă dorinţei de a se atinge.

Apoi cântatul se opri la fel de brusc precum începuse şi toţi oamenii rămaseră nemişcaţi, ca nişte statui. O picătură de sudoare fierbinte îi gâdilă şira spinării, şi o simţi alunecând în despicătura dintre fesele ei.

Printr-una dintre arcade apăru un bărbat, şi tot grupul se întoarse cu faţa spre el. Oamenii se dădeau la o parte doar cât să-i facă loc să treacă printre ei. Era îmbrăcat în roşu din cap până-n picioare. Purta un domino purpuriu cu glugă şi cizme stacojii, dar avea chipul ascuns de o mască aurie. Avea gâtul împodobit cu un colier strălucitor de metal răsucit – ce reprezenta, în mod evident, o emblemă a puterii. Şi ţinea un bici aurit într-una din mâinile-i înmănuşate în roşu.

Julianne nu-şi putea lua ochii de la el. Bărbatul urcă pe podiumul central şi ridică spre cer cădelniţa, de parcă ar fi fost o ofrandă adusă unei zeităţi nenumite. Era învăluit în fum de tămâie şi părea în acelaşi timp magnific şi terifiant.

— Bine aţi venit, Fii şi Fiice ale Pădurii. Fie să găsiţi puterea pe care o căutaţi. Dar luaţi aminte! Adevărata putere nu este menită celor pe care lumea-i consideră importanţi şi semeţi. Vocea lui adâncă se răsfrângea prin încăpere şi căpăta valenţe aproape nepământene. Ci pentru cei care sunt suficient de puternici să o revendice. Voi sunteţi puterea, dragii mei prieteni! O purtaţi în trupurile voastre! Eliberaţi-vă puterea! Şi savuraţi-o din plin. Vă eliberez să faceţi orice poftiţi!

Auzind proclamaţia sa, mulţimea eliberă un sunet ciudat, care semăna cu un vaier funebru. Se auzi apoi o

tobă ca de nicăieri, şi mai mulţi oameni începură să danseze pe ritmurile primitive şi să-şi dea jos robele pentru a dezvălui că nu purtau nimic pe dedesubt. Ca un acord taciturn, măştile lor negre erau singurele obiecte care le ascundeau identitatea. Era mai mult decât evident că erau membrii vechi ai ordinului din interiorul ordinului, din moment ce erau atât de bine pregătiţi să se arunce în ritualul acela desfrânat. Femei şi bărbaţi se zvârcoleau deopotrivă pe ritmurile acelea străvechi, atingându-se, mângâindu-se şi pipăindu-se unii pe alţii într-un abandon total.

Unul dintre bărbaţii care călătorise în trăsură cu Julianne îşi aruncă roba şi se dezbrăcă de hainele de stradă, expunându-şi gambele albicioase.

— Uite aşa mai zic şi eu! îl auzi spunând.

Julianne se dădu înapoi, până când spatele i se lipi de peretele exterior curbat. O parte din ea şi-ar fi dorit să se alăture petrecerii. Să-şi arunce pur şi simplu hainele acelea restrictive şi să-şi lase toţi porii să savureze din plin mirosul intoxicant al tămâii. Însă încă avea suficientă prezenţă de spirit cât să-şi dea seama că fumul acela alb nu făcea altceva decât să-i topească inhibiţiile. Şi că lichidul din cornul de mai devreme fusese probabil un afrodiziac. Ba chiar unul puternic, judecând după felul în care îi amorţiseră buzele.

Oricât de mult tânjea după eliberare trupul său, ea nu era acolo pentru a se alătura unei orgii. Mintea ei era la fel de tulbure ca o zi cu ceaţă pe mare, însă ştia foarte bine că nu venise pentru o aventură sexuală. Ci căuta… altceva. Era sigură de asta, în ciuda faptului că o durea tot corpul şi că fiecare fibră din carnea ei o îndemna să-şi satisfacă propriile nevoi.

Se strecură încet de-a lungul peretelui exterior, până când ajunse în dreptul arcadei prin care intrase bărbatul îmbrăcat în roşu. Se furişă şi trecu pe sub arcadă, apoi se pomeni într-un alt tunel îngust, care semăna foarte mult cu cel pe care-l străbătuse pentru a ajunge acolo. Din fericire,

fumul de tămâie nu se infiltrase pe coridor. Aerul era rece şi umed, şi avea miros de mucegai.

I se limpezi mintea după câteva respiraţii. Şi atunci îşi aminti. Căuta a doua jumătate a manuscrisului. Chiar dacă tunelul acela era slab luminat, tot putea distinge o strălucire mică în depărtare. Aşa că se îndreptă spre ea, cu mâinile întinse în faţă.

*

Jacob irosi câteva minute preţioase chinuindu-se cu mânerul de metal. Dar nu îi aduse nimic altceva decât gheara de fier a unei dureri de cap. Apoi se gândi că probabil avea mai multe şanse de reuşită dacă scotea şuruburile din balamale. Din fericire, incantaţiile din camera alăturată răsunau atât de tare, încât nu l-ar fi auzit nimeni lovind şuruburile cu o piatră.

Fu nevoit să se oprească pentru câteva momente în clipa când se aşternu tăcerea alături, dar continuă de îndată ce se auzi un ţipăt colectiv şi o tobă începu să bată. Jacob se strădui să-şi regleze loviturile pentru a se potrivi cu bătăile tobei.

După ce se desprinse şi ultimul şurub, întredeschise uşa îndeajuns cât să se poată strecura înăuntru.

Îşi făcuse griji că l-ar fi putut observa careva. Însă constată repede că nu avea de ce să se îngrijoreze. Tocmai avea loc o orgie generală şi nimeni nu părea să fie conştient de altceva în afara abundenţei de trupuri goale, transpirate şi dornice, care se întindeau în toate părţile.

Jacob strânse din dinţi şi cercetă camera, căutând-o pe Julianne. Spre marea lui uşurare, ea nu era implicată în niciuna dintre împreunările din acea încăpere – unele aveau loc în picioare şi în echilibru precar, iar altele, pasionale, făceau oamenii să se zvârcolească pe podea, în mijlocul unei grămezi de robe aruncate.

„Slavă Domnului!” se gândi imediat. Ar fi fost în stare să comită o crimă dacă ar fi prins vreun individ

împreunându-se cu ea. Însă o parte din el ar fi simţit înţelegere pentru bietul nemernic. Între sunetul de tobe, fumul care înăbuşea aerul şi vederea a atâtor trupuri goale, niciun bărbat nu putea rămâne impasibil. Cu toate acestea, se străduia din răsputeri să-şi înăbuşe reacţia trupească la tot ce vedea şi simţea. Trebuia să o găsească pe Julianne.

Fumul de tămâie se unduia în jurul său, învăluindu-l în mantia lui aromatizată. Toboşarul schimbă apoi ritmul, trecând la o succesiune clară de trei bătăi. Dar în mintea lui Jacob nu răsuna altceva decât: „Ju-li-anne, Ju-li-anne”. Mădularul său se ridică imediat într-o erecţie de fier, şi, oricât de mult s-ar fi chinuit, pur şi simplu nu putea uşura pulsaţiile dureroase.

Un bărbat îmbrăcat în roşu tocmai lega o femeie goală de doi stâlpi ai unui perete curbat, într-o poziţie care-i ţinea braţele şi picioarele desfăcute. Femeia se luptă cu el şi îl iovi, dar în cele din urmă o subjugă şi îi puse un căluş la gură. După aceea scoase un bici auriu.

Jacob îşi mută privirea şi înăbuşi dorinţa de a o ajuta. Nu avea de unde să ştie dacă protestele femeii nu făceau parte dintr-o reprezentaţie de teatru sexual, care era interpretat în faţa adunării. Şi, în plus, el venise acolo ca s-o găsească pe Julianne. Femeia legată avea părul blond, nu o culoare întunecată, ca a lui Julianne. Dacă nu era în încăperea aceea cu tavanul boltit, probabil se furişase printr-una dintre intrările cu arcadă. Se strecură şi el pe cea mai apropiată.

Nu existau uşi care să ducă spre camere alăturate, însă în depărtare se întrezărea o lumină slabă. Se îndreptă spre ea, având grijă să se aplece pentru a-şi feri capul, ca nu cumva să se lovească cu fruntea de grinzile joase.

Când ajunse în capătul tunelului, observă că lumina se revărsa printr-un grilaj jos, care se unea cu podeaua de pământ bătătorit. Era mai mult decât evident că exista o cameră de partea cealaltă a zidului, însă nu găsi nicio uşă. Îngenunche, ca să se uite prin grilajul acela mare, prin care ar fi putut încăpea şi un om. Şi văzu… sarcofagul lui Lord

Nelson.

— Să fiu al naibii! şopti el, mirat. Cripta Catedralei St. Paul.

De partea cealaltă a grilajului se afla locul de veci al unuia dintre cei mai iubiţi eroi ai naţiunii sale. Jacob apucă barele de fier şi trase tare de ele. Creierul îi fu invadat imediat de junghiuri îngrozitoare de durere din pricina contactului cu metalul rece, dar măcar merită efortul. Pentru că grilajul se mişcă. Spera să-l poată scoate de tot cu încă o smucitură puternică.

Totuşi, era puţin probabil ca Julianne să fi venit pe acolo. În fond, ea căuta a doua jumătate a manuscrisului. Iar în cripta aceea nu exista nimic altceva în afară de oase vechi. Bătăile vibrante de tobă ale celor vii îl chemau înapoi. Aşa că se întoarse pe unde venise şi se îndreptă spre încăperea boltită.

*

Când ajunse la capătul tunelului, Julianne descoperi că lumina aceea slabă izvora din spatele unei uşi întredeschise. Se apropie şi trase cu coada ochiului înăuntru. Podeaua acelei încăperi era decorată cu un alt mozaic vechi, doar că de data aceea era unul care înfăţişa o figură masculină care purta un coif cu două coarne şi o femeie care stătea aplecată de la talie şi era pregătită să primească al treilea „corn” al bărbatului. Într-un colţ se afla un birou bine utilat şi aprovizionat cu toate ustensilele necesare scrierii, pe marginea căruia era aşezată o lampă cu gaz. Părea o încăpere surprinzător de confortabilă dacă nu luai în seamă mozaicul lasciv care împodobea podeaua. Pe peretele cel mai din spate erau înghesuite mai multe rafturi de cărţi, pline până la refuz de volume cu legături de piele.

Aceea era sursa mirosului de mucegai. Cărţile vechi.

Julianne ridică uşor lampa, ca să poată citi câteva titluri de pe cotoarele cărţilor. *Vrăjitori din anii misterelor,*

Umbre ale puterii sau relicvele şi utilizările lor, Menhire[14] *şi alte minuni antice* – subiectele cărţilor erau în mod evident de natură esoterică şi ocultă. Cu toate acestea, nu găsi şi cealaltă jumătate a manuscrisului pe rafturi.

— Ei bine, sigur că nu, şopti ea şi clătină din cap. Era evident că mirosul de tămâie încă îi afecta abilitatea de a gândi limpede. Totuşi, în clipa aceea nu mai avea nicio îndoială că bărbatul înveşmântat în roşu era Sir Malcolm şi că acea *enclavă* privată era domeniul lui. Chiar dacă nu reuşise încă să descifreze indiciile care ascundeau locaţia ultimului pumnal, cu siguranţă omul cunoştea valoarea manuscrisului şi îl ţinea în siguranţă, sub cheie.

Cercetă amănunţit biroul, dar nu găsi nimic de interes acolo. Cu excepţia unui sertar încuiat pe care nu-l putu deschide.

Se trânti pe scaunul de la birou şi se întrebă ce ar putea folosi pentru a descuia acel ultim sertar. Dar, chiar dacă ar fi reuşit să-l deschidă, tot era posibil să nu găsească nimic înăuntru în afară de excremente de şoarece şi bucăţi rupte de papirus. Fu copleşită de disperare, aşa că îşi sprijini capul de birou şi plânse.

— Tămâia are uneori acest efect asupra oamenilor, Lady Cambourne.

Vocea aceea masculină ce răsună din spatele ei o făcu să se îndrepte în scaun. Bărbatul înveşmântat în roşu stătea în pragul uşii.

— Ajută la eliberarea emoţiilor pe care le reprimăm de obicei. Lasă lacrimile să ţi se reverse. Fără îndoială le ţii ascunse în ţine de mult.

— Sir Malcolm, presupun, zise ea, ştergându-şi ochii. Chiar dacă era sub influenţa fumului intoxicant, tot nu avea de gând să-l lase pe omul acela s-o vadă plângând.

El îşi dădu jos gluga şi-şi scoase masca aurită,

14 Monumente megalitice (funerare sau de cult, întâlnite mai ales în provincia Bretagne şi în sudul Angliei) de la sfârşitul epocii neolitice, construite dintr-un bloc înalt de piatră necioplită, aşezat vertical, izolat sau în grup (n.tr.)

dezvăluind că Julianne nu se înşelase în legătură cu identitatea lui.

— De obicei îmi las masca pe timpul ceremoniei, dar o fac pentru mulţime. Cred că între noi doi nu mai este loc de subterfugii.

— Ceremonie? Aşa numeşti dumneata desfrâul care are loc în încăperea alăturată? zise Julianne şi se ridică, rămânând totuşi în spatele biroului. Pe chipul ei apăru o expresie de dispreţ. Ştia că el nu era genul de om pe care să-l impresioneze slăbiciunea. Cred că şi o noapte la bordel ar fi mai rafinată de atât.

Buzele lui luară forma unui rânjet imoral.

— Le ofer discipolilor mei ceea ce-şi doresc. Şi, în schimb, ei îmi dau mie ce îmi doresc.

Privirea lui îi cercetă apoi cu lăcomie trupul, lăsând să se înţeleagă fără vreo urmă de îndoială ce îşi dorea de la ea. Pentru o clipă, Julianne avu senzaţia că el putea vedea ce se ascundea sub mantia ei neagră şi sub celelalte straturi de haine şi se gândi că probabil simţea că trupul ei era încă dureros şi plin de dorinţă de la efectele afrodiziace ale tămâii. Dar, oricât de îmbătate i-ar fi fost simţurile, era absolut sigură că ea nu-l voia pe el.

— Am venit aici aşteptându-mă la mistere. Credeam că ceea ce căutaţi e cunoaşterea, zise ea, când el făcu un pas în direcţia ei.

— Cunoaşterea este doar primul pas. Puterea este scopul final, îşi desfăcu apoi roba şi dezvălui că el nu era gol pe dedesubt, spre deosebire de discipolii săi. Băgă mâna în buzunar şi scoase o cheie mică, prinsă de o panglică subţire. Nu ai venit aici în căutare de mistere. Ai venit căutând ceva cu care să le descifrezi. Ba chiar aş spune că ai mare nevoie de acest lucru.

Ea se uită instinctiv spre birou, la sertarul încuiat. Iar apoi, când îl ţintui din nou cu privirea, fruntea lui palidă se arcui într-o expresie de victorie.

— Este acolo, zise el şi bălăngăni cheia în faţa ei.

De unde naiba ştia ce căuta?

— Tot ce trebuie să faci este să-ţi dai jos hainele şi să mi te oferi de bunăvoie. Fără rezerve. Din celălalt buzunar scoase apoi o panglică lungă roşie de mătase. Desigur, va trebui să fii legată. Este necesar pentru a putea deveni un potir vrednic. Însă de data aceasta nu voi insista să se întâmple în templu, cu ceilalţi. Îmi poţi aduce ofranda chiar aici pe birou.

— Ba pe naiba! exclamă Jacob, dând buzna pe uşa din spatele lui.

Sir Malcolm se răsuci imediat spre el, însă nu fu îndeajuns de rapid pentru a se feri de pumnul lui Jacob. Îl lovi în plin în maxilar şi-l ameţi serios. Dar Sir Malcolm ripostă imediat cu o lovitură puternică, care-i sparse buza adversarului său. Jacob simulă un atac pe partea stângă, dar continuă cu un croşeu de dreapta şi îl lovi pe Sir Malcolm fix în tâmplă. Marele Maestru druid se prăbuşi la pământ ca un stejar tăiat.

Julianne se repezi din spatele biroului şi sări în braţele lui, aproape doborându-l.

— Ai venit după mine, zise ea suspinând. Cum, Doamne, iartă-mă, ai reuşit?

— Sunt în parte copoi, bănuiesc. Mai ales că nu mi-ai lăsat cine ştie ce urme după care să mă pot ghida. O mângâie uşor pe cap cu mâna rănită şi o sărută pe tâmplă. Nu avem timp de pierdut. N-o să fie mult timp inconştient. Hai să plecăm de aici!

— Nu până nu găsim lucrul după care am venit. Ne trebuie cheia. Îngenunche ca să o caute şi o găsi repede pe jos, lângă trupul inert al lui Sir Malcolm. După aceea ridică şi bucata de mătase roşie. Leagă-l.

— Mi-aş dori să fi avut ceva mai rezistent decât o bucată de mătase, se plânse Jacob şi-i legă lui Sir Malcolm mâinile la spate. Ai găsit manuscrisul?

— Cred că da. Împinse cheia în broasca sertarului şi o răsuci rapid. După aceea trase afară sertarul cu suficient de multă forţă pentru a-l scoate din balamale. Cuibărit în pătuţul său de lemn de stejar se afla un manuscris iluminat,

căruia îi lipsea coperta din faţă. Pe marginile pergamentelor fragile dansau aceleaşi fiare care erau desenate şi pe foile jumătăţii deţinute de ea.

Scoase codicele din sertar şi îl aşeză cu grijă pe birou, ca să-l studieze. Legăturile destrămate de la margini erau identice cu cele ale jumătăţii ei. Iar paginile erau împodobite cu acelaşi scris cu înfloriturі.

— Da, zise ea şi încuviinţă din cap. Sigur acesta e.

— Dă-mi ciorapii tăi, îi ceru Jacob.

— Poftim? ripostă ea şi ridică imediat capul surprinsă.

Exaltarea acelei descoperiri aproape că o făcuse să uite de orice altceva.

— Avem nevoie să-i punem un căluş la gură lui Ravenwood, ca să nu poată striga după ajutor imediat, şi-n plus vreau să-i leg şi picioarele, zise Jacob. S-ar putea să ne ia mai mult decât ne-am dori să scăpăm din locul acesta. Aşa că avem nevoie de tot timpul pe care-l putem obţine.

Julianne îşi scoase pantofii şi-şi rulă în jos ciorapii fără să mai spună nimic. Câteva clipe mai târziu, ea şi Jacob se întorceau prin tunelul întunecat care ducea spre încăperea boltită. Îşi băgă ambele braţe sub robă şi strânse tare la piept manuscrisul, pentru a-l ascunde de ochii celor care poate nu erau ameţiţi de fumul intoxicant.

Însă mirosul acela dulce de tămâie se strecurase şi în jos pe coridor. Jacob o trase aproape de el şi o sărută înainte de a ieşi pe sub arcadă. Sărutul lui fu apăsător şi solicitant, însă apoi se îndepărtă de ea, mârâind încet o înjurătură. De obicei sărutările lui erau mai tandre – deşi la fel de excitante ca acela primitiv de mai devreme. Julianne înţelese atunci că mirosul de tămâie îl afecta şi pe el la fel de mult cum o afecta pe ea.

— Stai aproape de mine! îi porunci el. Nu te opri din mers, şi totul o să fie în regulă.

„În regulă? Cum, Doamne, iartă-mă, ar putea să mai fie totul în regulă?” se gândi ea agitată.

Trebuiau să se strecoare neobservaţi printre membrii desfrânaţi ai ordinului, fără să cedeze ispitei fumului de

tămâie, să străbată anticamera şi tunelul lung şi obscur şi să ajungă înapoi în casa întunecoasă din Ivy Lane. Şi totul înainte ca Sir Malcolm să dea alarma. Şi apoi… dacă reuşeau cumva să treacă cu bine de acea încercare dificilă… tot mai trebuiau să-şi croiască drum înapoi până la conacul lui Lord Kilmaine, înainte să îi descopere careva lipsa.

I se părea puţin probabil ca aventura lor să se termine cu bine şi totul să fie *în regulă.* De fapt, era un final la fel de improbabil cum ar fi fost găsirea unei virgine în camera alăturată.

Capitolul 21

Malcolm înota prin întuneric, străduindu-se să ajungă la starea de conştienţă. După ce scăpă din bezna aceea nemărginită, se pomeni zăcând pe mozaicul care-l celebra pe Cel încornorat. Era legat de mâini şi de picioare şi avea un căluş la gură.

Asta nu făcea parte din planul său.

Intenţionase să o transforme pe Lady Cambourne în noua lui consoartă. Să îi supună voinţa în toate şi astfel să monitorizeze mai bine progresele pe care le făcea în căutarea ultimului pumnal.

De unde naiba apăruse Preston?

Înainte de a trimite trăsura după ea, Malcolm o observase pe doamnă în globul lui de cristal şi nu-l văzuse pe Jacob Preston nicăieri în preajma ei toată seara. Era mai mult decât evident că omul poseda o putere care-i permitea să se ascundă de el.

Se chinui un pic cu legătura de mătase de la mâini, dar în cele din urmă reuşi să se elibereze. Scuipă apoi căluşul şi-l blestemă pe Preston până-n al nouălea cerc al infernului, în timp ce-şi dezlega şi picioarele. Va trebui să distrugă mătasea aceea roşie de vreme ce fusese folosită

pentru a-l subjuga pe el. Cu toate acestea, decise să păstreze ciorapii lui Lady Cambourne, pentru că s-ar fi putut dovedi utili pe viitor. Cine putea şti când avea să facă un ritual care să necesite un obiect personal al celei pe care îşi dorea să o influenţeze?

Se uită spre biroul său şi constată că manuscrisul dispăruse. Asta nu era neapărat un lucru rău. Oricum intenţionase să i-l dea în cele din urmă. Doar că voise să obţină în schimbul lui ceva mai mult decât o bătaie primitivă cu pumnii.

Malcolm îşi frecă tâmpla şi se strâmbă când simţi nodul dureros care i se forma. Faptul că Preston îl doborâse la pământ era o lovitură puternică în mândria lui. Dar se gândi că era un târg acceptabil, privind situaţia în ansamblu. O lovitură sau două nu însemnau nimic în comparaţie cu renaşterea pământurilor Albionului[15] şi a străvechii lumi celtice care se dezintegrase în Anglia victoriană. După reînvierea Albionului, druidul care avea să deţină *Toiagul lui Merlin* urma să conducă în secret, putând să manipuleze după voia sa inimile prinţilor, la fel de uşor cum un om putea dirija fluxul de apă de la un robinet. Avea să dobândească bogăţie şi o sănătate de fier. Şi odată cu ele o viaţă nefiresc de lungă pe pământ, în care să se bucure de amândouă.

Da, o tâmplă rănită era un schimb echitabil.

Nu credea că Preston şi Lady Cambourne plecaseră de mult. Dacă ar fi dat alarma în momentul acela, probabil discipolii lui i-ar fi prins fără probleme.

Iar asta nu îi convenea deloc.

Se aplecă să ia o carte de pe raftul cel mai de jos al bibliotecii sale şi răsfoi dincolo de coperta falsă. Sub coperta aceea aparent inofensivă pe care era inscripţionat titlul *Arminden[16] şi alte simboluri falice* se ascundea un

---

15 Vechiul nume al Angliei (n.tr.)

16 În tradiţiile nordice străvechi era un stâlp înalt de lemn (sau pom curăţat de frunze sau „pomul de mai“) care era înălţat în cinstea

codice valoros, care explica misterele *Toiagului lui Merlin.* Dacă Lady Cambourne i-ar fi sustras volumul acela, ar fi trimis negreşit copoii pe urmele ei.

— Cel care uneşte nu poate fi cel care le găseşte, cită Malcolm.

Dacă spera să deţină toiagul puterii, nu trebuia să fie el cel care găsea pumnalele împrăştiate. Trebuia doar să le primească din mâna celui care le găsea, altfel proprietăţile sale magice ar fi fost anulate.

Malcolm era extrem de conştient de existenţa unei entităţi – pe care el prefera să o considere ca un fel de Ochi Veşnic Neadormit – care era mereu vigilentă şi veghea asupra lui. Acest Ochi Neadormit se asigura că făcea totul conform planului. Puterile care guvernau proprietăţile magice unice ale pumnalului nu trebuiau luate în derâdere. Conform textelor care se regăseau în codicele *Toiagul lui Merlin,* cel care urma să le unească îl putea ajuta indirect pe căutător, dar nu trebuia să-i uşureze sarcina într-atât încât respectivul să-şi dea seama cine controla de fapt evenimentele.

Puterile erau dificil de prezis. Aşa că era mai bine să nu le mânie.

Intenţionase de la început să îi dea codicele deteriorat lui Lady C., dar numai după ce o supunea şi o poseda cu ferocitate şi în toate modurile imaginabile. Dar, privind în retrospectivă, probabil avea să pară doar o întâmplare că Lady C. reuşise să fure manuscrisul. Şi astfel puterile aveau să considere că el nu ajutase în niciun fel la „găsire”.

Intenţiona să le mai ofere lui Preston şi lui Lady C. câteva minute să fugă de acolo. După aceea avea să-şi facă din nou apariţia în templu şi să îşi trimită acoliţii pe urmele lor. Era mai bine ca atât puterile veşnic vigilente, cât şi Lady Cambourne să considere că ea acţionase independent, şi nu că, de fapt, în necunoştinţă de cauză, nu

---

solstiţiului de vară şi împodobit cu flori şi verdeaţă. Dansul în jurul stâlpului era un ritual ancestral legat de cultul fertilităţii. Era considerat şi un simbol falic, dedicat unui ritual păgân, (n.tr.)

făcea altceva decât să îndeplinească voinţa lui Malcolm.

Unirea pumnalelor urma să fie cu atât mai dulce, odată ce se va afla în posesia lor. Avea să le transforme înapoi în toiag, folosind metoda descrisă în codice, şi avea să dobândească pentru sine toată puterea asociată lui.

Şi apoi, pentru a pecetlui legământul său cu Ochiul Veşnic Neadormit, urma să scalde toiagul nou format în sângele căutătorului.

„Străvechile tradiţii sunt într-adevăr un lucru minunat, cugetă Malcolm.

*

În clipa aceea, mirosul de tămâie devenea din ce în ce mai puternic. Şi voinţa lui Jacob de a înainta se diminua cu fiecare respiraţie. De ce se aflau ei acolo? Cine erau toţi oamenii aceia goi? Şi, cel mai important, de ce Julianne era încă îmbrăcată?

Mâna lui era aşezată în josul spatelui ei, iar acel mic contact îi trimitea un val de fiori prin braţ. Adâncitura spatelui ei îl îmbia chiar şi prin numeroasele straturi de ţesături ale robei şi ale hainelor pe care le purta pe dedesubt. Movila rotunjită a pântecelui ei… curba fundului… faldurile moi şi secrete dintre picioarele ei… toate deliciile trupului ei erau mai vii ca niciodată în mintea lui. Tânjea să rupă materialul brut care îi ascundea toate frumuseţile şi să venereze fiecare bucăţică din ea cu corpul lui.

Oriunde se uita, existau cupluri cu trupurile îngemănate în „fiare cu două spinări”. Se uneau nebuneşte, căutând abandonul pe care nu li-l putea oferi decât o asemenea împreunare animalică.

Şi el, şi Julianne ar fi trebuit să facă la fel. Jacob o răsuci spre el şi o lipi de peretele exterior curbat. Îi devoră gura cu o foame feroce şi ea răspunse sărutului lui cu o pasiune febrilă şi cu gemete pline de dorinţă. Îşi lipi apoi vintrea excitată de a ei, şi Julianne se topi sub atingerea lui

în suspine guturale… „oh!”, „da, acolo!” şi „acum, te rog, ia-mă acum”.

Jacob îi despărţi uşor roba şi băgă mâna dedesubt pentru a-i revendica un sân. Ea se arcui şi se împinse în palma lui, apoi ridică braţele suple şi le încolăci în jurul umerilor săi. Ceva alunecă printre ei şi căzu pe cizma lui. Fu pe punctul de a lovi obiectul cu piciorul ca să-l îndepărteze, dar făcu greşeala de a se uita în jos. La început, creierul lui refuză să înţeleagă ce era. Dar apoi semnificaţia obiectului explodă în mintea lui ca un răsărit brusc de soare.

Manuscrisul.

— Nu te opri! îl zori Julianne.

Îi asedia gâtul cu sărutări febrile şi îi sugea lobul urechii. Jacob dădu ochii peste cap şi se lăsă pradă plăcerii pentru o clipă sau două. Şi apoi, cu un efort supraomenesc, se îndepărtă de ea şi se aplecă să ridice manuscrisul.

— Tămâia e de vină, zise el răguşit. Nu putem zăbovi aici.

— Nu mă doreşti? Se lipi apoi din nou de el şi-şi legănă pelvisul, împingându-se în al lui. Oh, Jacob, am nevoie de tine… Te doresc atât de mult! Lasă-mă numai să te sărut şi… Coborî apoi în genunchi în faţa lui şi îi depărtă roba. Mâinile ei binecuvântate îi desfăceau nasturii pantalonilor şi îi mângâiau întreaga lungime a mădularului prin material.

Era absolut minunat să fie acceptat şi dorit astfel… Nu numai că trupul său răspundea cu o intensitate pe care nu o mai cunoscuse niciodată, dar simţea şi că inima lui era inundată de un potop de sentimente care ameninţa să-l mistuie. Iubirea, dorinţa şi dorul se împleticeau într-un nod vibrant care îi acapara pieptul.

Nu crezuse niciodată că un bărbat ar putea muri din cauza unei erecţii. Dar în clipa aceea era gata să-şi schimbe părerea. Era excitat şi pregătit. Iar dacă l-ar fi atins cu mâna ei dezgolită – ca să nu mai vorbim de gură –, ar fi explodat cu totul şi şi-ar fi vărsat imediat sămânţa.

Şi, chiar dacă nu ar fi făcut-o, era posibil să fi explodat

oricum, numai din cauza modului extrem de realist în care îşi imagina buzele ei dulci şi limba ei înfăşurate în jurul mădularului lui.

Ori asta, ori ar fi înnebunit cu totul.

Mirosul de tămâie împletea în mintea lui plasa unui cântec de dorinţă. Un cântec al acaparării, al fierbinţelii animalice şi al unui egoism de neclintit. În câteva clipe, îşi va fi pierdut complet umanitatea şi va fi devenit o fiară care nu îşi dorea altceva decât să se împerecheze. Trebuiau să plece amândoi de acolo, cât încă mai era el însuşi.

— Te vreau! „Doamne, e prea puţin spus”, se gândi el, în timp ce se chinuia să articuleze cuvintele. Dar nu aici! O trase în picioare şi o apucă de coate, după care o împinse înspre peretele exterior. Ea scoase câteva sunete incoerente de protest, însă el le ignoră cu îndârjire.

Se auzi dintr-odată un urlet ce semăna cu răgetul unui taur care era măcelărit de viu. Se uită peste umăr şi îl văzu pe Sir Malcolm ieşind din enclava lui. Aproape că scotea flăcări prin fantele măştii sale aurii.

— Albionul a fost invadat de intruşi! Un bărbat şi o femeie, tună el şi arătă spre uşa de ieşire, care se afla chiar vizavi de el. Nu aveau cum să ajungă prea departe, prieteni! După ei!

Jacob şi Julianne mai aveau încă de parcurs aproximativ un sfert din drumul până la ieşire. Nu aveau nicio şansă se fugă pe unde veniseră.

— E timpul să plecăm! zise Jacob şi o târî pe Julianne prin cea mai apropiată arcadă şi în jos pe coridorul pe unde rătăcise el mai devreme.

Se aplecă pentru a-şi feri capul şi o trase după el pe Julianne. Auzi în spatele lor un cor de strigăte, accentuate de sunetul de material care se rupea, şi se gândi imediat că membrii ordinului se chinuiau să îmbrace repede la loc robele. Nenumăraţi paşi biciuiau dalele străvechi şi huruiau asurzitor în urma lor.

Din fericire, nu îi urmări nimeni în josul coridorului întunecat. Dar Jacob nu putea avea încredere că lucrurile

aveau să rămână aşa. Răsunară apoi alte urlete şi înjurături, care dezvăluiau că cineva descoperise cum aproape demontase uşa, scoţând şuruburile din balamale. Până când o deblocau şi o dădeau la o parte, numeroşii oameni care încercau să-i prindă pe el şi pe Julianne aveau să fie nevoiţi să se strecoare rând pe rând în anticameră.

Iar asta însemna că era foarte posibil să renunţe careva la chinul de-a ieşi pe uşa principală şi să încerce prin tunelul în care se aflau ei.

— Unde mergem? întrebă Julianne. Vocea ei semăna cu tânguitul unui copil rătăcit.

Jacob îi acoperi imediat gura cu palma sa.

— Mergem la biserică, şopti el, aşa că trebuie să faci linişte.

O simţi încuviinţând din cap încet şi continuară spre lumina slabă de la capătul tunelului. Cu fiecare pas pe care-l făceau, aerul era tot mai puţin impregnat cu esenţă de tămâie, iar mirosul de mucegai umed al criptei devenea tot mai pregnant.

Dar, în clipa aceea, acesta i se părea un schimb echitabil lui Jacob. Trupul i se liniştea şi mintea i se limpezea cu fiecare gură de aer.

Julianne găsise cealaltă jumătate a manuscrisului. Iar el o găsise pe ea. Aşa că în momentul acela nu trebuia decât să se asigure că aveau să rămână în siguranţă.

Când ajunseră la capătul tunelului, îngenunche şi trase tare de grilaj. Ignoră cu stoicism durerea cumplită care i se revărsa prin braţe şi îi înjunghia creierul, ca urmare a contactului cu metalul rece. Mortarul sfărâmicios din jurul grilajului cedă în cele din urmă, aşa că Jacob îl scoase cu totul şi deschise o gaură mică ce ducea în criptă.

— Dă-ţi jos roba şi crinolina, zise el, în timp ce se dezbrăca şi el de materialul negru. Julianne nu ar fi reuşit niciodată să se strecoare prin deschizătura aceea purtând crinolină, şi era cu atât mai bine să scape şi de costumele care îi identificau ca fiind participanţi la ritualurile păgâne ale lui Sir Malcolm.

Julianne se conformă fără să se plângă şi se strecură prin gaura din perete, cu fustele lungi târâindu-se în urma ei. Jacob împinse manuscrisul după ea, apoi o urmă, abia reuşind să-şi înghesuie umerii laţi prin deschizătură.

Când ieşi pe partea cealaltă şi se ridică, o văzu pe Julianne ştergând de praf manuscrisul cu batista, ignorând complet faptul că avea hainele pline de pământ. Cele mai multe femei ar fi făcut o criză de isterie din cauza stării deplorabile a ţinutei lor. Dar toată atenţia lui Julianne era concentrată asupra codicelui după care venise.

Era o minune de femeie.

— Câte contese ar putea face ceea ce tocmai ai făcut tu? întrebă el, plin de admiraţie.

— Câte ar fi nevoite s-o facă, vrei să spui? replică ea şi-l ţintui cu privirea. Sau câte ar face-o efectiv? Jacob, trebuie să-mi cer scuze faţă de tine. Am avut un comportament îngrozitor acolo. Ieftin.

Vocea ei răsuna prin criptă şi ricoşa de pe pereţii spălăciţi.

— Ba nu-i adevărat, şopti ei. Dar hai să vorbim despre asta altundeva! Sunetul se propagă repede prin astfel de spaţii subterane. Şi nu vrem să urmeze careva sunetul vocilor noastre până aici.

Urcară pe scara spiralată care ducea spre sanctuarul de deasupra. Deşi în criptă fusese aprinsă o singură lampă cu gaz, catedrala în formă de cruce era iluminată de numeroase grupaje de lumânări, care semănau cu mici insuliţe de lumină într-o mare tăcută de întuneric. Nu se auzeau alţi paşi în afară de ai lor în interiorul acela cavernos.

— Catedrala St. Paul este descuiată, şopti ea. Ar trebui să ne putem strecura neobservaţi prin cimitir.

— În scurt timp. Jacob se aşeză într-o strană şi o trase jos lângă el. E posibil ca hoardele lui Sir Malcolm să fi ajuns deja în stradă, iar Ivy Lane nu e departe de aici. Ar trebui să aşteptăm aici o vreme… să îi lăsăm să se împrăştie.

Julianne aşeză manuscrisul în poală, ţinându-l strâns,

ca şi când ar fi fost un scut de apărare.

— Nu ai avut un comportament îngrozitor. Şi nici ieftin, zise Jacob. De fapt, într-un alt loc şi-n alt moment, probabil aş fi întâmpinat cu entuziasm comportamentul tău.

Ea îi aruncă o privire încruntată.

— Asta nu mă ajută deloc. Adevărul este că, dacă tu n-ai fi insistat să plecăm, eu nu aş fi avut puterea s-o fac.

— Am fost amândoi afectaţi de tămâie, dar, în afară de asta, nu înţeleg de ce eşti aşa mâhnită. Am ajuns în pat împreună de suficient de multe ori încât să nu mai existe vreo cale de a nega că ne dorim unul pe altul… indiferent dacă suntem sau nu sub influenţa unui afrodiziac.

— Ar fi trebuit să fiu capabilă să mă controlez… dar, mă rog… nu este cel mai potrivit loc pentru a discuta asta, zise ea şi se uită afectată prin catedrala goală.

Preţ de câteva clipe se lăsă o tăcere apăsătoare. Cu toate acestea, sâsâitul curenţilor de aer şi senzaţia că exista acolo o Prezenţă nevăzută făceau ca biserica să pară mai puţin goală.

— Chiar crezi că Atotputernicul este surprins de pornirile creaturilor Sale? o întrebă el.

— Jacob! exclamă ea.

Probabil vorbise mai tare decât intenţionase, pentru că îşi lipi imediat palma peste gură, ca să tacă.

— Uite cum stau lucrurile… Eu cred că noi doi am trecut un fel de test în noaptea aceasta, zise Jacob. În încăperea aceea secretă s-a născut între noi o dorinţă disperată de-a ne avea unul pe altul, dar în acelaşi timp ştiam şi cât de mult îţi doreşti manuscrisul. Aşa că am pus dorinţa ta pe primul plan.

— Dacă a fost într-adevăr un test, poate că tu l-ai trecut, dar eu nu, zise ea încet. Am uitat complet de manuscris şi de pumnal, şi de absolut tot. Sir Malcolm a zis că tămâia eliberează din noi lucrurile pe care le reprimăm de obicei. Jacob, aş fi făcut… aş fi făcut orice pentru tine dacă nu m-ai fi oprit.

— Atunci mi-aş dori să încetezi să-ţi mai reprimi

impulsurile, zise el şi chicoti. Faptul că lăsa acele posibilităţi fericite să i se învârtă prin minte diminua întrucâtva durerea rămasă în urma contactului cu grilajul de fier. Apoi o prinse de mână. Cu toată seriozitatea… te iubesc, Julianne! Şi cred că şi tu ţii la mine. Iar asta ar explica de ce voiai să faci toate lucrurile acelea pentru mine. Doar n-ai simţit dorinţa de a face toate lucrurile alea şi cu alţi bărbaţi, nu?

Ea clătină din cap.

— Nu m-am gândit nici măcar o clipă la ceilalţi oameni de acolo. Era ca şi când nici nu ar fi fost reali. Cred că asta mă deranjează cel mai mult, de fapt. Nu că aş fi făcut cu bucurie cu tine un lucru care se întâmplă între amanţi, ci că s-ar fi întâmplat ceva atât de intim şi de special de faţă cu nişte străini. Faptul că aveam spectatori nu m-ar fi oprit, nici dacă s-ar fi aflat acolo însăşi regina Victoria, luând notiţe.

Jacob zâmbi larg.

— Ei bine, să nu uităm că ai un trecut pe scenă. Existenţa unui public încurajează de obicei caracterele histrionice.

— Nu la asta mă refer…

— În plus, cu siguranţă ar fi fost o consemnare memorabilă pentru jurnalul suveranei noastre. Se spune că e destul de pricepută şi cu acuarelele. Mă întreb dacă ar fi fost emoţionată să surprindă momentul şi altfel decât în cuvinte.

Julianne îl împunse în umăr.

— Vorbesc serios, Jacob. Cum am putut să-mi pierd capul în asemenea hal?

— Păi, tocmai despre asta este vorba în iubire… despre a-ţi pierde capul. Uite ce e, amândoi încercam să-l punem pe celălalt pe primul plan. Eu am crezut că îţi doreai manuscrisul mai mult decât orice altceva. Şi probabil tu mi-ai citit gândurile, pentru că ai părut să ştii exact ce m-ar fi făcut fericit în clipa aceea. Poate că… îi ridică mâna la buze şi îi sărută uşor degetele. Poate că mă iubeşti. Şi poate

chiar mai mult decât îţi dai seama.

Julianne îşi sprijini capul pe umărul lui şi eliberă un mic oftat.

— Poate că da.

Capitolul 22

— Nu pot să lucrez dacă stai pe capul meu ca un vultur care aşteaptă să nu se mai mişte prada. Doctorul Snowdon îşi ridică ochelarii pe frunte şi-i aruncă lui Jacob o privire încruntată. Dacă lăsaţi manuscrisul la mine, sigur o să am ceva pentru voi până diseară. Sau cel târziu mâine-dimineaţă.

— Îmi pare rău, doctore, dar nu îndrăznim să lăsăm manuscrisul aici. S-ar putea să fii în pericol dacă se află în posesia ta şi te apreciem prea mult ca să-ţi facem una ca asta, zise Julianne împăciuitoare. Dar are dreptate, Jacob. Vino şi stai jos! O să faci gaură în podea de la cât te învârţi.

Jacob se trânti pe scaunul de lângă ea. Îşi petrecuseră noaptea în Catedrala St. Paul, dormind pe apucate şi ascunzându-se în strană când paracliserul îşi făcuse rondul prin interiorul întunecat. Şi, de îndată ce răsăriseră zorii, se strecuraseră afară şi opriseră o birjă de închiriat care trecea. Jacob îi poruncise apoi vizitiului să-i ducă la el acasă, unde stătuseră numai cât să ia cealaltă jumătate a manuscrisului din seif. După aceea, ignoraseră rugăminţile doamnei Trott de a rămâne pentru a lua micul dejun sau pentru a se aranja un pic şi veniseră direct la cabinetul doctorului Snowdon.

Julianne se gândi că poate ar fi trebuit să insiste să se întoarcă la conacul lui Lord şi Lady Kilmaine, însă ştia că şansele ei de a se furişa înapoi în casă neobservată erau destul de mici. Dar, de vreme ce reputaţia ei era deja ruinată în ochii gazdelor sale, probabil nu prea mai contau câteva ore în plus.

În mod normal, Julianne ar fi fost înnebunită gândindu-se la scandalul care ar fi rezultat când le-ar fi trecut din nou pragul în cele din urmă. Mai cu seamă că părea destul de răvăşită. Îşi lăsase mantia îmblănită în anticamera druizilor şi crinolina în tunelul care ducea spre cripta Catedralei St. Paul. Fustele ei lungi atârnau fără vlagă şi i se împleticeau de picioare, iar tivul îi ajungea până sub pantofi, ameninţând să o facă să se împiedice la fiecare pas. Şi era sigură şi nici părul ei nu arăta mai bine.

Dar se simţea ca o regină, ori de câte ori o privea Jacob. O iubea. Ba, şi mai uimitor de atât, existau toate şansele ca şi ea să-l iubească pe el.

Evitase mereu dragostea ca pe variolă. Pentru că iubirea transforma femeile în nişte fiinţe maleabile şi foarte slabe. Şi le înăbuşea abilitatea de a-şi urma propriul drum în viaţă. Căsătoria poate că era un rău necesar, însă iubirea era o boală care trebuia evitată cu orice preţ.

Şi cu toate acestea se lăsase afectată de ea.

Julianne nu era pregătită să se gândească la ce însemna asta pentru planurile ei. Dar, când îşi arunca privirea spre Jacob, simţea că pieptul ei era pe cale să explodeze de tandreţe. Aşa că era dispusă să dea la o parte întrebările legate de viitor şi să se concentreze numai asupra prezentului dulce.

— Hmm! Fascinant! şopti Snowdon, şi Jacob sări imediat în picioare.

— Ce este?

— Ai răbdare, bătrâne! Am descifrat paragraful, dar încă nu am o traducere satisfăcătoare. Celţii aveau suflete de poeţi şi vreau pe cât posibil să rămân fidel spiritului originalului. George îşi scoase ochelarii şi îi şterse cu batista sa. Doar că pentametrul[17] iambic nu prea curge fluent din stiloul meu în dimineaţa asta şi…

— Dă-o naibii de poezie, George, îl întrerupse Jacob.

---

17 În versificaţia latină şi greacă, vers de cinci picioare, alcătuit din două emistihuri egale (doi dactili şi o silabă lungă) (n.tr.)

Ce spune acolo?

— Ceva despre un pumnal din Peştera lui Merlin.

— Ce-i cu el?

— Ei bine, este un pic straniu, de vreme ce ştii şi tu că am presupus mereu că peştera asociată miturilor arthuriene ar trebui să fie undeva în Cornwall, lângă Tintagel, zise George. Sau poate în Forest Sauvage, unde a fost crescut Arthur.

Jacob se înghesui lângă prietenul său şi se uită peste umărul lui la notiţele în latină.

— Văd că scrie ceva acolo de Penton.

— Bună treabă, bătrâne! Se pare că nu ai uitat chiar tot ce ai încercat să nu înveţi la Cambridge. Într-adevăr, asta pare să scrie, deşi nu prea îmi pot explica de ce, recunoscu George. Dacă presupunerile mele sunt corecte, ar fi complet ciudat să ne gândim că Peştera lui Merlin s-ar putea afla aici în Londra, sub Penton râse.

— Oh, cred că ai fi surprins să afli ce se ascunde sub străzile Londrei, zise Julianne.

„Sau mai degrabă sub Catedrala St. Paul”, se gândi apoi.

— Penton râse, repetă Jacob în şoaptă. Am presupus întotdeauna că acela este un deal natural. Crezi că ar putea fi de fapt vreun soi de movilă antică goală pe dinăuntru?

— Orice este posibil, zise Julianne. Era pentru prima dată în viaţa ei când chiar credea acele cuvinte pe care le mai rostise de o mie de ori. Dragostea – sau mai degrabă şansa la dragoste – îi oferea o perspectivă mult mai optimistă decât de obicei. Scrie ceva în manuscris despre unde s-ar putea afla intrarea în movilă?

— Ei bine, scrie ceva aici despre căutarea locului în care sălăşluiesc spiritele de dedesubtul spiritelor. Destul de ciudat, aş spune, adăugă George şi se scărpină în cap. Nu ştiu cum să interpretez treaba asta. Nu e tocmai un caz în care X marchează locul, nu?

— E mai mult decât aveam când am ajuns aici, zise Jacob. Mulţumesc, George. Noi o să te lăsăm acum.

Jacob luă apoi manuscrisul şi adună toate notiţele prietenului său.

— Stai, zise doctorul Snowdon cu o expresie exasperată pe chip, care îi amintea lui Julianne de un copoi dezamăgit. Mai pot afla multe lucruri din manuscrisul acela…

— Şi vom fi bucuroşi să te lăsăm să descoperi mai multe, zise Julianne, verificând cât era ora la pandantivul ei de argint cu ceas. Pierduseră deja o jumătate din dimineaţă, şi, pe măsură ce trecea timpul, devenea din ce în ce mai dificil pentru ea să dea ochii cu gazdele ei. Dar nu vrem să te deranjăm de la treabă şi nici nu putem urma mai mult de un indiciu o dată.

— Treci pe la mine diseară, zise Jacob. Şi o să te las să te joci cu sintaxele după pofta inimii.

Îi deschise apoi uşa lui Julianne. Ea ieşi pe coridor, dar aproape se ciocni de femeia frumos îmbrăcată care aştepta acolo.

„Trebuie să fie una dintre pacientele cu isterie ale doctorului Snowdon”, se gândi ea.

Femeia se uită dezaprobator la ţinuta răvăşită a lui Julianne, apoi îi aruncă o privire necruţătoare lui Jacob.

— Ai aşteptat mult prea mult, domnule. Aş putea paria că soţia dumitale are cel mai grav caz de isterie pe care l-a văzut vreodată doctorul Snowdon. După aceea îi zâmbi amabilă lui Julianne şi o bătu liniştitor pe antebraţ. Să vii regulat la şedinţele de tratament, drăguţă. O să te facă bine în cel mai scurt timp.

*

— Nu e ca şi când ai fi pe cale să înfrunţi un balaur, zise Jacob, în timp ce trăsura îi conducea tot mai aproape de conacul lui Lord şi Lady Kilmaine. Pentru numele lui Dumnezeu, e doar verişoara mea Viola!

Julianne oftă. Bărbaţii nu aveau nici cea mai vagă idee ce fel de balauri se puteau ascunde sub muselină şi

dantelă. Iar o amfitrioană care considera că ospitalitatea îi fusese trădată de un comportament necorespunzător al invitatului ei putea fi la fel de fioroasă ca o şopârlă care scuipa foc.

Şi cu mult mai răzbunătoare.

Dar nu era nimic de făcut în privinţa aceasta. Julianne era cea care semănase vântul. Şi venise clipa să culeagă furtuna.

Odată ce Jacob o ajută să coboare din trăsura de închiriat, îşi îndreptă umerii şi porni cu hotărâre spre uşa principală a casei soţilor Kilmaine. Uşa se deschise, şi fură conduşi înăuntru. În timp ce aşteptau ca majordomul să o cheme pe stăpâna sa, Julianne repetă în minte pentru a nu ştiu câta oară scuzele pe care urma să i le prezinte doamnei.

Cu toate acestea, nu avu timp să deschidă gura. După ce majordomul le anunţă sosirea, Viola se năpusti în josul holului spre intrândul unde aşteptau ei, şi Julianne fu învăluită într-o îmbrăţişare strânsă, înainte să apuce să rostească un singur cuvânt.

— Doamne, Dumnezeule! Mi-am făcut atâtea griji pentru tine! Am fost pe punctul de a chema poliţia să înceapă o căutare, însă Quinn nu m-a lăsat, zise ea, eliberând-o pe Julianne şi îmbrăţişându-l la fel de strâns şi de primitor şi pe Jacob. Desigur, odată ce am trimis un mesager la tine acasă şi am aflat că şi tu lipseai, Jacob, ne-am gândit că totul trebuie să fie în regulă. Viola se încruntă apoi nedumerită. Dar nu aţi fi avut timp să mergeţi la Gretna Green şi să vă şi întoarceţi. Ce-ai făcut, vicleanule? Ai găsit un căpitan de vas dispus să ridice ancora pe Tamisa şi să vă căsătorească la bordul navei? Jacob, n-ai zis niciodată nimic despre procurarea unei licenţe speciale şi…

Dar se opri imediat din pălăvrăgit când observă că Julianne nu avea crinolină şi că ţinuta ei era într-o stare deplorabilă. Şi lui Jacob îi lipseau butonii de la guler, iar genunchii pantalonilor săi erau plini de mizerie.

— O, Doamne! Mă tem că m-am înşelat cumplit! Nu

aţi fugit ca să vă căsătoriţi pe ascuns, nu? zise ea încet.

— Nu, răspunse Jacob. Deşi este o idee foarte bună. Dumnezeu să-l apere pe orice englez de pompozitatea unei nunţi formale.

Julianne tresări. Oare asta însemna că voia să fugă cu ea şi să se căsătorească în secret? Sau că acea simplă idee i se părea mai puţin respingătoare decât toată ceremonia bisericească? Adevărul era că o ceruse deja în căsătorie o dată. Dar la momentul respectiv fusese convinsă că o făcuse numai pentru că voia să ajungă în patul ei şi că se gândise că o cerere în căsătorie i-ar fi uşurat strădania. Iar acum, că-şi petrecuseră noaptea împreună – chiar dacă nu făcuseră altceva decât să se cuibărească nevinovat în strana unei biserici –, lumea bună avea să se aştepte de la ei să se căsătorească şi să înăbuşe orice tentativă de scandal.

Însă Jacob nu deschisese subiectul, şi Julianne nu era sigură cum ar fi procedat dacă ar fi făcut-o. Căsătoria însemna în continuare că trebuia să renunţe la libertatea ei în favoarea unui bărbat. Şi tot era un risc, chiar dacă bărbatul acela era Jacob.

— Mai bine cheamă-l pe Quinn, îi zise Jacob verişoarei sale. Vă datorăm o explicaţie despre ce se întâmplă, şi aş prefera să trec doar o singură dată prin asta.

— Îmi pare rău că te-am făcut să te îngrijorezi, Viola, începu Julianne, dar verişoara lui Jacob o întrerupse imediat.

— Nu mai contează. Sunt sigură că ai avut un motiv bun pentru care te-ai strecurat din casă azi-noapte. Şi cel puţin ai folosit uşa din spate. Trebuie să recunosc că m-am furişat şi eu pe o fereastră sau două la vremea mea, zise ea şi îi făcu cu ochiul. Lasă-mă să merg să-l chem pe Quinn, înainte să explodez de curiozitate.

Viola se repezi să-l cheme pe soţul ei, şi Julianne eliberă un oftat stăpânit.

— Ce ţi-am spus eu? zise Jacob.

— Ai avut dreptate. Este absolut minunată! Julianne

zâmbi apoi privind silueta Violei îndepărtându-se, după care se întoarse şi îl îmbrăţişă pe Jacob. Pur şi simplu ador familia ta.

— Nu te pripi, zise el, strecurându-şi mâna la spatele ei şi lipind-o din nou de el. Încă nu i-ai cunoscut pe toţi. Păstrez pentru mai târziu mătuşa nebună şi vărul de-al doilea care zace în închisoarea Fleet.

— Cât de mai târziu?

Jacob zâmbi şi o sărută pe frunte.

— Cred că ar fi mai bine să aştept până când te îndrăgosteşti de mine până peste cap.

— Oh! exclamă ea. Auzi apoi paşii Violei şi ai lui Quinn răsunând pe coridorul care dădea spre intrând. Se ridică pe vârfuri şi-şi atinse uşor buzele de ale lui. S-ar putea să nu mai ai aşa mult de aşteptat.

*

Jacob le povesti totul Violei şi lui Quinn. Le explică despre ultimul pumnal şi misiunea de căutare, despre ajutorul lui George Snowdon în descifrarea codicelui antic şi despre societatea secretă a druizilor.

Iar Julianne le spuse despre noaptea nedormită pe care o petrecuseră în sanctuarul întunecat al Catedralei St. Paul, după ce reuşiseră să scape din templul subteran. Adăugă şi faptul că spera din toată inima ca pe parcursul căutării lor să poată dovedi într-un fel sau altul că răposatul ei soţ nu îşi luase viaţa. Şi fu complet sinceră în legătură cu existenţa cumpărătorului misterios care îşi dorea setul de şase pumnale, dar şi cu ce-ar fi însemnat vânzarea aceea pentru ea şi pentru cei care depindeau de ea.

— Dar, dacă nu vom reuşi să găsim şi ultimul pumnal, mă gândeam că poate v-ar interesa pe tine şi pe unele dintre prietenele tale să sprijiniţi şcoala doamnei Osgood, zise Julianne. Fetele astea nu au unde altundeva să se ducă şi nu pot permite să fie aruncate înapoi în stradă.

— Sigur că nu, zise Viola. Şi sper că îmi vei permite

plăcerea de a ajuta şcoala, chiar şi dacă o să găsiţi ultimul pumnal. Lumea poate fi un loc foarte dificil pentru o femeie care nu are protecţia unui bărbat bun. Îi zâmbi apoi soţului ei, şi îşi transmiseră reciproc un mesaj nu tocmai secret de iubire şi încredere. Şi trebuie să fie şi mai îngrozitor pentru o fată tânără fără familie sau fără un binefăcător.

Julianne clipi şi şterse lacrimile care-i împânzeau ochii. Viola înţelegea cât de importantă era şcoala pentru ea. Julianne şi sora ei Mary nu avuseseră niciodată parte de un adăpost sigur în copilărie. Şi, într-o oarecare măsură, să le ofere altora unul o ajuta să umple un gol din inima sa şi în acelaşi timp să aline vinovăţia care o chinuia din cauza faptului că nu o găsise niciodată pe sora ei.

— Eu şi Viola n-am mai avut parte de nicio aventură de… O, cred că de cel puţin o săptămână sau două. Quinn îşi frecă palmele de nerăbdare. Ce putem face să vă ajutăm să găsiţi acest pumnal misterios?

— Ei bine, v-aş rămâne veşnic îndatorat dacă s-ar întâmpla să ştiţi vreo modalitate de a ajunge sub Penton Rise, unde se ascunde Peştera lui Merlin… sau unde s-ar putea găsi „locul în care sălăşluiesc spiritele de dedesubtul spiritelor”, zise Jacob şi căscă. Dar, pentru moment, o baie, micul dejun şi un somn de câteva ore sunt în capul listei mele. Deşi nu neapărat în ordinea asta.

Julianne se gândea cum ar putea găsi pumnalul în Londra. Cu toate acestea, simţea şi ea cum lenjeria moale de pat îi ademenea trupul obosit.

— Aş aprecia foarte mult dacă aş mai putea rămâne la voi o vreme, zise Julianne. Cel puţin până când găsim ultimul pumnal.

— Sigur că poţi rămâne. Asta e de la sine înţeles, zise Viola. Şi vrem să ştii că suntem dispuşi să vă ajutăm oricum putem. Trebuie să mărturisesc că toată treaba asta cu căutarea unui pumnal druid este mult mai interesantă decât prima poveste pe care mi-ai spus-o… cum că între tine şi Jacob nu este altceva decât un vechi şi plictisitor parteneriat de afaceri. Bineînţeles, nu am crezut povestea

aia nicio clipă. Haide! zise apoi şi îi întinse mâna lui Julianne. Poate că Jacob nu îşi doreşte conforturile într-o ordine anume, dar aş putea pune pariu că tu ai vrea să mănânci ceva cât ţi se pregăteşte baia. După aceea o s-o rog pe Maggie să îţi pregătească şi patul.

Julianne o prinse de braţ pe gazda sa şi o lăsă să o conducă spre salonul de dimineaţă pentru o mică gustare. Viola nu o învinuise pentru nimic şi nici nu se arătase indignată, chiar dacă Julianne şi Jacob petrecuseră noaptea împreună – necăsătoriţi fiind.

O bucura mult să ştie că găsise o prietenă adevărată în Viola Preston. Ba, mai mult de atât, găsise un spirit înrudit. Aproape… o soră.

Julianne probabil nu avea să afle niciodată ce se întâmplase cu Mary. Dar toată iubirea pe care i-o oferise sora ei era reflectată în acceptarea necondiţionată pe care o primea din partea verişoarei lui Jacob.

Jacob o iubea. Iar familia lui o primea cu o căldură de care ea nu mai avusese niciodată parte. Tot ce îi mai trebuia pentru a se putea considera pe deplin fericită era să aibă în posesia sa şi cele şase pumnale.

*

— Julianne, trezeşte-te!

Se strădui să deschidă un ochi. Fuseseră trase draperiile pentru a face întuneric în dormitor, dar o fâşie subţire de lumină tot reuşea să se strecoare prin crăpătura dintre perdele. Afară tocmai străluceau ultimele raze de lumină naturală. Judecând după cât de grele îşi simţea pleoapele, probabil nu apucase să doarmă o oră întreagă, şi se gândi că trebuia să fie după-amiaza târzie a aceleiaşi zile.

Se auzi un ciocănit încet, apoi răsună din nou vocea Violei:

— Pot să intru?

Julianne se ridică şi-şi puse un halat peste corsetul în

care adormise, după care se duse să-i deschidă uşa prietenei ei.

— Îmi pare rău să te trezesc, dar pur şi simplu n-am mai avut răbdare să aştept, zise Viola, care se năpusti în cameră şi se aşeză la picioarele patului. Este posibil ca eu şi Quinn să fi aflat ceva.

— Da?

— Trebuie să te îmbraci! Dar nimic prea elegant. Viola sări în picioare şi deschise uşa dulapului. Scoase una dintre ţinutele mai puţin elegante ale lui Julianne, din perioada de doliu, compusă dintr-o fustă ternă şi o jachetă groasă. Asta va funcţiona de minune. Agăţă hainele de paravanul din colţul camerei, apoi se întoarse din nou spre Julianne. Ochii ei căprui dansau de entuziasm. Desigur, e posibil să nu fie nimic, dar Quinn crede că e ceva ce merită cercetat. O, Doamne, e atât de palpitant!

Julianne dispăru în spatele paravanului.

— Dar ce, Doamne, iartă-mă, aţi descoperit?

— Sper să nu fie cazul să ne ierte pentru nimic, răspunse ea glumeaţă. Oricum, ceea ce am descoperit este *sub* pământ. Sau, mă rog, într-un fel, recunoscu Viola. După ce v-aţi culcat tu şi Jacob, eu şi Quinn am făcut o plimbare până la Penton Rise ca să vedem împrejurimile cu alţi ochi. Şi, crede-mă când îţi spun, lucrurile arată cu totul altfel când îţi imaginezi ce s-ar putea afla dedesubt.

— Trebuie să mărturisesc că ai dreptate! Julianne îşi puse în grabă cea mai îngustă crinolină pe care o avea şi apoi îşi trecu fusta peste cap. Ieşi din spatele paravanului în timp ce-şi punea jacheta şi încheie nasturii mari sidefii. Ai de gând să-mi spui ce aţi descoperit sau va trebui să ghicesc?

— Ghiceşte dacă vrei, că eu nu am de gând să-ţi spun, zise Viola. Aş prefera să vezi cu ochii tăi.

Viola rezistă cu stoicism eforturilor lui Julianne de a o face să-i dezvăluie secretul, şi, la scurt timp după aceea, cele două femei se alăturară domnilor în trăsura lui Lord Kilmaine. Din păcate, un trafic infernal aglomera străzile

înguste, iar asta transforma călătoria aceea într-una foarte lentă. Cu toate acestea, trăsura era de preferat călăritului sau mersului pe jos, de vreme ce vântul rece, năprasnic, de noiembrie sufla cu putere, însufleţit parcă de spiritul iernii.

După ce trăsura se opri, Quinn ridică draperiile de la ferestrele mici, ca să poată vedea mai bine. Se aflau pe strada laterală de la baza Penton Rise, chiar în faţa unei taverne cu un aspect destul de comun. Apoi Julianne citi semnul care se legăna deasupra uşii şi icni.

Pe pancartă scria că numele tavernei era Peştera lui Merlin.

— „Căutaţi locul în care sălăşluiesc spiritele de dedesubtul spiritelor”, zise Julianne, parafrazând traducerea aproximativă a codicelui, realizată de doctorul Snowdon. Oare chiar ar putea fi atât de simplu? se miră ea.

— Crede-mă, zise Jacob încruntat, dându-se jos din trăsură şi ajutându-le şi pe cele două femei să coboare. Nimic nu este niciodată atât de simplu.

Capitolul 23

Peştera lui Merlin era o tavernă simplă, frecventată de muncitori. Băncuţele dinăuntru erau rugoase, iar mesele uzate ca urmare a sute de ani în care halbele reci alunecaseră peste lemnul fin de stejar. Chiar dacă Jacob şi ceilalţi se îmbrăcaseră cât mai simplu şi nepretenţios cu putinţă, tot ieşeau în evidenţă ca fiind „oameni de calitate” în spelunca aceea plină de lepădături.

Spre deosebire de proprietarul tavernei King’s Arm, hangiul din spatele barului de la Peştera lui Merlin nu păru dornic să se dea peste cap pentru a-i impresiona, în speranţa de a atrage acolo mai mulţi oameni de obârşie nobilă. Li se aşezară în faţă acelaşi gen de halbe de lut din care beau şi restul clienţilor, împreună cu un coş de pâine uscată, un castron de smântână grasă şi patru străchini de

tocană groasă, care conţinea în cea mai mare parte cartofi, praz şi gulii şi foarte puţină carne. Jacob se uită cu o suspiciune sănătoasă la fiecare bucăţică aţoasă de carne, care ar fi trebuit să fie carne de vită.

Nu părea să existe nimic altceva în meniu.

Când se întoarse fata care îi servea cu o rundă nouă de bere pentru toţi, Quinn ceru să ştie:

— Ce trebuie să facă un om pentru a obţine nişte whisky aici?

— Să ceară, îi răspunse fata simplu.

— Bun aşa, zise Quinn şi trânti o monedă pe masă. Adu-mi cea mai veche sticlă pe care o aveţi. Şi patru pahare. De preferinţă, curate.

Jacob o privi pe fată dispărând pe o uşă din spatele barului. Părea să ducă spre o scară ce cobora.

Julianne rămase şi ea cu privirea aţintită spre uşă.

— Mă întreb dacă se află ceva dedesubt. Spirite sub spirite, cum s-ar spune.

Viola se cutremură.

— Spirite… Asta face să sune ca şi când locul ar fi bântuit.

Fata reapăru apoi, dar, până când închise uşa în urma sa, din pivniţă răsună acelaşi şuierat uşor.

— Pare a fi într-adevăr bântuit, spuse Quinn.

Jacob clătină din cap.

— Am auzit cu toţii cum şuieră un horn într-o zi cu vânt puternic. Sunetul acesta ar putea însemna pur şi simplu că există o gaură de evacuare care urcă din pivniţă… ştiţi voi, un spaţiu gol în care se adună curenţii de aer…

Încercă să nu fie extrem de categoric în afirmaţia sa. La urma urmei, nu aveau altceva decât presupuneri. Iar expresia plină de speranţă de pe chipul lui Julianne îl făcea să se încordeze. Avea să fie extrem de dezamăgită dacă se înşelaseră.

— Şi cum putem afla sigur? întrebă ea.

Jacob se uită în jur. Hangiul era ocupat să scoată

halbe de bere. Tocmai intrase un grup de muncitori de la docuri care aveau cu toţii un aspect destul de dur. Fata care servea se grăbea spre încăperea unde clocotea o oală cu tocană, ca să le pregătească străchinile. Jacob se întoarse spre Quinn şi îi zise:

— Dacă nu mă întorc într-o oră sau două, mă aştept să vii după mine.

— Vrei să spui dacă *noi* nu ne întoarcem, îl corectă Julianne şi ridică uşor bărbia.

Nu avea niciun rost să se certe cu ea. Ştia că l-ar fi urmărit oricum dacă ar fi încercat să o lase acolo. Dar, în mod ciudat, treaba asta nu părea să-l deranjeze. Chiar dacă nu avea nici cea mai vagă idee peste ce necazuri ar fi putut da în pivniţa de sub tavernă, nici nu-şi imagina să se fi dus acolo fără ea.

— Dacă nu ne întoarcem, se corectă el, încuviinţând din cap. Vom avea nevoie de o diversiune aici dacă vrem să ne strecurăm neobservaţi în pivniţă.

— Lasă asta în seama mea, zise Quinn. Se ridică şi îl strigă pe barman, înălţând sticla de whisky în direcţia lui. Ascultă aici, omul meu bun, un rând de băuturi la toată lumea.

Afirmaţia lui fu întâmpinată cu urale şi cu o mare agitaţie din partea proprietarului şi a fetei care servea. Cei doi se chinuiau de zor să găsească suficiente pahare – curate sau altfel –, ca să ajungă tuturor clienţilor. Quinn se ridică apoi de la masă şi se învârti prin tavernă, turnând whisky în paharele ridicate, acceptând uralele straşnice de sănătate şi noroc, râzând şi vorbind cu toată lumea.

Toţi ochii erau aţintiţi asupra lui.

— Acum e momentul, spuse Viola.

Jacob şi Julianne se mişcară cât putură de repede spre uşa din spatele barului. Se strecurară pe acolo şi lăsară în urmă lumea luminii, pentru a coborî treptele de piatră neregulate, care duceau spre crama întunecoasă. Când ajunseră la baza scărilor, găsiră o lampă cu petrol, atârnată într-un cârlig înzidit în faţada de piatră.

— Uite, în momentul acesta ar fi destul de util trucul acela cu focul pe care-l face prietenul tău Sir Malcolm, zise Jacob, apoi scoase o cutie de chibrituri din buzunar şi aprinse fitilul.

— Nu este prietenul meu, replică Julianne şi se uită în spatele lui, studiind sticlele încărcate de praf şi butoaiele antice. Şi chiar nu cred că e un truc. Dacă tu ai viziuni când atingi un metal – şi nu mă îndoiesc deloc de asta atunci sunt dispusă să cred şi că e posibil ca Sir Malcolm să extragă foc din aer.

Lampa se stinse.

— Ei bine, aş spune că în clipa asta abilitatea lui ar fi mult mai folositoare decât a mea, zise Jacob pufnind.

Se apucă apoi să scurteze puţin fitilul. Era ceva destul de dificil de realizat cu mănuşi, însă nu voia să audă vocea subţire a lămpii, în cele din urmă reuşi să o reaprindă şi îi puse imediat capacul pentru a proteja flacăra.

— Stai aproape de mine, îi ceru el, şi Julia veni imediat în spatele lui şi-şi odihni mâna pe umărul său.

Explorară pivniţa în lung şi-n lat, dar nu găsiră nimic în afară de rânduri întregi de sticle stivuite pe laterale şi un morman de butoiaşe înghesuite de-a lungul peretelui celui mai îndepărtat.

— Nu e nimic aici, zise Julia şi îşi încovoie umerii.

— Sunt aici, zise Jacob şi lăsă jos lampa, ca să o îmbrăţişeze. Doar că ea nu se relaxă în braţele lui, aşa cum sperase. În schimb, tremura. Uşor, fetiţă! N-ai de ce să te temi în pivniţa asta, decât poate că o să-ţi prăfuieşti fustele.

— Nu mi-e frică, zise ea ţâfnoasă. Sunt supărată. Ştiu că poate e o prostie, dar eram foarte sigură că vom găsi ceva aici.

— Şi dacă nu găsim niciodată? întrebă Jacob şi-i ridică uşor bărbia astfel încât să-l privească. Trebuie să începi să te gândeşti şi la ce alternative ai, în caz că nu vom găsi niciodată pumnalul.

— Nu înţeleg de ce ar trebui să mă mai gândesc la

ele. Nu s-au schimbat cu nimic. Pot să mă căsătoresc cu prietenul slugarnic al fiului vitreg, să mă întorc pe scenă sau să devină curtezană, zise ea, enumerând posibilităţile acelea pe degetele ei înmănuşate. Nu prea sunt cine ştie ce variante, nu-i aşa?

— Ai uitat una, zise el cu fermitate.

Jacob şi-ar fi dorit ca el să fie principala ei alternativă.

Dar, înainte ca Julianne să-i poată răspunde, răsună din nou şuieratul pe care-l auziseră sus în tavernă. Se auzea mai tare, mai aproape şi semăna şi mai mult cu vaietul tânguitor al unui suflet fără trup.

— Iată că se aude din nou spiritul nostru misterios. Sunetul pare să vină din spatele butoaielor, zise Julianne şi se îndepărtă de Jacob ca să le inspecteze mai îndeaproape. Şuviţele de păr care se eliberaseră din coafura ei se unduiră un pic când se apropie de butoaie. Cu siguranţă se simte un curent de aer din spatele lor.

Aproape că dansa de entuziasm, amintindu-i lui Jacob de o iapă care se agită să scape de căpăstru înainte de o cursă. Bucuria ei era aproape palpabilă şi îi aducea un val de plăcere în vintre. Jacob ar fi făcut orice ca să păstreze pentru totdeauna acea strălucire în ochii ei.

— Ţine asta, zise Jacob dându-i lampa şi îndepărtând câteva butoaie. După ce dădu deoparte vreo şase dintre ele, descoperi o crăpătură care pornea din apropierea grinzilor din tavan. Deschizătura cobora în jos pe peretele de piatră şi devenea din ce în ce mai mare, aşa că se grăbi să dea la o parte şi restul butoaielor.

Până când ajunse în dreptul taliei lui, deschizătura din perete devenise deja suficient de mare ca să încapă prin ea lăţimea umerilor unui bărbat. Jacob se lăsă în jos în dreptul crăpăturii şi ridică felinarul. Lumina străpunse imediat întunericul.

— Gaura este destul de îngustă, dar pare să dea într-o încăpere câţiva metri mai încolo.

— Dacă am reuşit să ne strecurăm prin deschizătura din spatele grilajului care ducea în cripta Catedralei St.

Paul, cu siguranţă vom începea şi pe aici, zise Julianne şi se apropie de gaura din perete.

— Nu te grăbi! De obicei, sunt de acord să o ia înainte doamnele, dar nu şi în cazul acesta. Ori stai în spatele meu, ori rămâi aici, zise el cu asprime. Ne-am înţeles?

Julianne îi aruncă un zâmbet cochet şi ridică dintr-o sprânceană.

— Îmi amintesc că ai demonstrat destul de bine filozofía asta care spune că „mai întâi doamnele”. Dar, de vreme ce nu ne aflăm într-o trăsură sau într-un pat, o să te urmez fericită.

Jacob aproape că se înecă de uimire. I se dilataseră foarte mult pupilele şi ochii ei păreau negri. Iar o îmbujorare rozalie îi acaparase obrajii. Auzise că anumite femei considerau pericolul un afrodiziac şi că ameninţarea descoperirii putea condimenta o aventură. Şi chiar şi fără un stimulent ameţitor ca tămâia, era mai mult decât evident că misterul, urmărirea şi necunoscutul i se păreau incitante lui Julianne. Se gândi atunci că, dacă îşi dorea să o ţină mereu fericită pe femeia aceea, trebuia să se asigure că va avea parte de numeroase aventuri pe viitor.

Apoi îşi dădu seama că asta era ceva ce îşi dorea mai mult decât orice altceva. Pentru că era şi singura modalitate prin care putea fi el însuşi fericit.

O trase în braţele lui şi o sărută, dorindu-şi să-i simtă şi ea inima, care ameninţa să-i sară din piept. Ea reprezenta misterul şi aventura lui. Iar dezlegarea enigmei reprezentate de această femeie avea să-i ia o viaţă întreagă. Cu toate acestea, era mai mult decât dispus să se dedice pe deplin sarcinii.

Asta dacă ea avea să îi permită.

Julianne îl muşcă jucăuşă de buză când gurile li se despărţiră.

— Şi acum hai să mergem să găsim pumnalul!

— Bine! zise el, după care se aplecă pe vine, ca să se strecoare prin deschiderea îngustă din zid. După mine, atunci.

Dar, de îndată ce intră prin crăpătură, auzi un zumzet scăzut. Pereţii de piatră erau căptuşiţi cu metal. Iar când se atinse de ziduri ca să înainteze, simţi imediat multitudinea de voci de metale înghesuindu-se la graniţa minţii sale. Auzea ţipătul ascuţit al staniului, lipăitul nichelului şi al zincului şi un strop din cântecul aurului şi al argintului – dar râsetele lor erau ca nişte şoapte şi aproape prea slabe pentru a fi percepute.

Oftă uşurat în clipa în care crăpătura din stâncă se deschise într-o încăpere cu tavan înalt şi putu păşi suficient de departe de metalele din ziduri pentru ca vocile lor să amuţească. Ridică felinarul şi studie încăperea, în timp ce Julianne ieşea în spatele lui.

Faţadele stâncilor erau brăzdate cu striuri de culoare, iar pereţii peşterii erau presăraţi cu buzunare de cristal ce reflectau lumina şi o făceau să danseze prin încăpere în nenumărate nuanţe. Aerul era uscat şi rece, dar Jacob putea auzi când şi când un răpăit de apă. Din tavanul boltit de deasupra capetelor lor picurau stalactite şi înaintea lor se ridicau stalagmite. O parte dintre formaţiuni se uniseră pe peretele de vizavi de ei, semănând în mod straniu cu nişte tuburi de orgă lucioase. Iar în centrul încăperii sclipea un bazin închis la culoare şi cu aspect uleios.

— Ai grijă, zise el încet. S-ar putea ca pe jos să existe fisuri în rocă, la fel de mari ca aceea prin care am intrat. Stai aproape de mine.

Ea încuviinţă din cap.

— Arată de parcă nu a mai fost nimeni aici de mult timp.

„Sau poate niciodată”, cugetă el, dar nu vru să dea glas gândurilor. „Nu are sens să-i zdrobesc pe dată speranţele”. Cu toate acestea, nu existau dovezi că vreun om pusese vreodată piciorul în peştera aceea. Podeaua era stâncoasă şi plină de asperităţi. Nu exista suficient praf nici măcar pentru a se forma urme de paşi şi nu era nicio formaţiune de pietre aranjate în formă de cerc, cu scopul de a ţine sub control un foc. În plus, pereţii nu prezentau

urme de funingine.

Jacob îşi croi drum peste podeaua inegală, oprindu-se ca să o ajute pe Julianne să treacă peste pietrele îngrămădite pe jos.

— Ai grijă, o preveni el. N-am vrea să-ţi luxezi glezna sau… Dar se opri imediat din vorbit când un sunet scăzut reverberă prin tot trupul său şi-i făcu măruntaiele să se strângă. Auzi ceva? o întrebă apoi.

— Ce să aud?

Jacob mai făcu un pas, şi sunetul deveni tot mai puternic şi mai profund.

— Este ceva aici.

Sunetul acela semăna oarecum cu vocea pumnalului pe care i-l arătase la început Julianne. Dar numai în sensul în care un leu tânăr se asemăna cu o pisică domestică. Cântecul acelui pumnal făcea aerul din jurul său să strălucească şi îşi înfigea o gheară dureroasă la baza creierului lui. Jacob se strădui să rămână în poziţie dreaptă, în timp ce durerea îi înjunghia întreaga fiinţă.

Şi nici măcar nu văzuse deocamdată blestemăţia aceea! Nici nu voia să se gândească la ce s-ar fi întâmplat odată ce l-ar fi atins efectiv.

— Unde este? şopti Julianne.

Vocea ei răsună cu ecou prin încăpere, ca un sâsâit înăbuşit.

Jacob închise ochii ca să se poată concentra câteva clipe. Durerea insuportabilă de cap se atenua treptat şi se transforma într-o durere surdă, pe măsură ce se obişnuia cu prezenţa nedorită a vocii pumnalului. Apoi ridică mâna şi arătă în direcţia formaţiunilor de stânci care semănau cu nişte tuburi de orgă. O putere necunoscută ţâşni atunci prin degetele mâinii sale întinse şi i se propagă prin tot braţul.

Înghiţi apăsat. Nu simţise niciodată în toată viaţa lui o energie atât de intensă izvorând dintr-un metal.

— E acolo, în spate.

Julianne luă felinarul de la el şi se îndreptă împleticindu-se spre formaţiunea de roci. Pe ea nu o tulbura

în niciun fel apropierea metalului. Nu auzea absolut nimic din zumzăitul acela înfiorător care-i sfâşia lui Jacob sufletul.

— Da, e loc de mers în spatele lor, strigă ea şi se strecură în spatele formaţiunii tubulare. După aceea, el o auzi zicând mult mai încet: nu!

Disperarea din vocea el fu singurul lucru care-l făcu pe Jacob să se apropie de sursa acelui sunet diabolic. Se grăbi să ajungă lângă ea şi o găsi holbându-se exasperată la un perete acoperit cu pumnale agăţate în cârlige cioplite în stâncă.

— „Fiii pădurii înfruntă palate de piatră, ca niciunul să nu se găsească singur niciodată", cită ea din manuscris. Sunt sute de pumnale aici. Şi sunt toate identice. Nu le putem lua pe toate. Cum ne-am putea da seama vreodată care este cel căutat?

Capitolul 24

Julianne întinse mâna să atingă cel mai de jos pumnal.

— Nu! strigă Jacob şi o apucă de braţ. Glasul pumnalului îi invadase deja pieptul, contopindu-se cu bătăile inimii lui şi făcându-i sângele să-i bubuie prin vene cu puterea unui tunet. Julianne nu părea să audă nimic, dar asta nu însemna că nu era şi ea în pericol. Şi probabil nici răposatul ei soţ nu auzise niciodată cântecul pumnalului. Cel puţin nu înainte să fie deja prea târziu. Nu le atinge! Eu pot să-mi dau seama care este pumnalul corect, dar mai întâi vreau să-mi promiţi că nu o să te atingi de el. Nici acum, nici altă dată. Nu-l atinge nimeni în afară de mine.

— De ce?

„Pentru că este malefic", vru să-i spună, dar cuvintele i se împotmoliră pe limbă.

— Chiar trebuie să mai întrebi, după ce a păţit soţul tău?

— Foarte bine atunci. Îţi promit! Julianne ridică apoi

felinarul ca să lumineze mai bine pumnalele. După aceea îşi aşează mâna subţire pe umărul lui. Ai grijă, Jacob! Nu vreau să păţeşti nimic nici tu!

— Crede-mă că suntem de acord în privinţa asta. Se strădui să-i zâmbească, după care se întoarse înapoi spre pumnale. Cumva, atingerea ei pe umăr reuşea să diminueze efectul cântecului pumnalului. Îi acoperi mâna cu a lui preţ de câteva clipe, dorindu-şi să o ţină acolo. După aceea întinse braţul deasupra capului.

Energia vitală a pumnalului îl izbi cu toată puterea, însă îşi blocă genunchii, refuzând să se prăbuşească sub forţa sa. Urmă traseul energetic, care în clipa aceea era şi vizibil, nu doar audibil. Puterea lui strălucea în aer, împrăştiind particule minuscule ce semănau cu nişte frunzuliţe de aur.

— Acela, zise Jacob printre dinţii-i încleştaţi. Apucă mânerul adevăratului pumnal druid, dintre toate celelalte, şi peştera se dizolvă în jurul lui.

Pumnalul se răsuci invers sub ochii lui şi îl conduse de-a lungul unui coridor de lumină pulsatorie.

Apoi, dintr-odată, Jacob se pomeni stând pe marginea craterului pe care-l văzuse când atinsese primul pumnal. Se uita în jos la metalul pe care cerul îl azvârlise cu toată forţa în pământ. Era descoperit de un grup de vânători celţi şi purtat înapoi la fierăria lor. Cu zăngănitul ciocanelor care-l loveau şi cu cântecul poeţilor, era transformat într-o singură sabie strălucitoare.

Auzi apoi cum spada fu denumită Caliburn[18] *când fu revendicată de un bărbat pe nume Arturus.*

Nu sabia ascunsă în piatră, înţelese atunci Jacob. *Ci sabia făurită din piatră.*

Şi apoi se derulară prin faţa ochilor lui câmpuri de bătălie, fortăreţe în construcţie, câmpuri pârjolite de foc şi grâne aurii coapte şi gata pentru recoltă – ani întregi de

---

18 O altă denumire pentru cunoscuta sabie Excalibur; totodată Arturus este varianta din textele timpurii din latină a lui Arthur. (n.red.)

speranţă şi de întuneric alungat. Nimeni şi nimic nu va putea sta în calea împăratului care mânuia sabia numită Caliburn.

Trădarea era singurul lucru care îl putea îngenunchea.

Dar poate că acela fusese de fapt planul metalului de la bun început.

Odată cu decesul lui Arturus, răpus de mâna fiului său vitreg, sabia fu topită, iar metalul venit din cer fu făurit într-un toiag al puterii.

Dar şi acesta se dovedi prea puternic pentru a fi mânuit de un singur om. La porunca unui sfat de înţelepţi, toiagul fu divizat, iar puterea lui magică – disipată.

Pumnalul din mâna lui jelea după perechile pierdute. Durerea lui îi cotropea pieptul lui Jacob şi îi frângea inima.

— Reuneşte-ne, uneşte-ne, uneşte-ne... îi cânta pumnalul. *Vom fi ale tale, şi tu vei fi al nostru, şi, împreună, nimeni nu ne va putea împiedica din ce ne propunem. Nimic nu se compară cu gloria unităţii pe care ţi-o putem oferi.*

— Nu, zise Jacob, refuzând cu toată fiinţa sa atracţia metalului.

— Îţi vom aduce bogăţii şi putere, şi viaţă eternă.

Jacob respinsese acele promisiuni ca fiind nişte absurdităţi când Julianne venise prima dată la el cu pumnalul. Dar, odată ce simţise o parte a energiei metalului, promisiunile acelea nu i se mai păreau deloc atât de incredibile.

Dar pumnalul nu era pentru el. Îl găsise pentru Julianne. Nu-l putea revendica acum ca fiind al lui. Clătină din cap.

Vocea pumnalului îl învălui apoi din nou, doar că de data aceea era seducătoare precum cântecul unei sirene, cu vocea sa feminină şi extrem de ademenitoare.

— Noi ştim ce îţi doreşti.

Pumnalul îi transmise apoi viziuni strălucitoare cu Julianne – cu capul aplecat deasupra unei cărţi pe care o studia şi muşcându-şi buza concentrată... cu ochii

înflăcărați, gata să înceapă o ceartă...

Îmbujorată și emoționată... așteptându-l pe un pat cu cearșafuri mototolite... și stând lângă el nemișcată și liniștită.

— Putem face să fie a ta pentru oricât timp îți dorești, îi promitea pumnalul.

Jacob o voia pentru totdeauna.

— Nu trebuie decât să spui „da”, și totul s-a rezolvat. Oferta aceea se îmbârliga în jurul inimii sale, gâdilându-i sufletul. Abia dacă simțea tentaculele dorinței încolăcindu-se și prinzând rădăcini în ființa sa, ca niște cârlige. Este a noastră să ți-o oferim.

— Acum știu că minți, zise Jacob. *Julianne aparținea numai sieși – mai mult decât oricare altă femeie pe care o cunoscuse vreodată. O dorea, într-adevăr. Dar își dorea să o aibă ca urmare a liberei ei alegeri.* Și o să fac tot ce-mi stă în putere ca să mă asigur că nu vei fi niciodată reunit cu celelalte. Vei rămâne neîntregit.

Pumnalul scoase un urlet. Era un sunet zguduitor și complet nepământean. Lumina pulsă încă o dată în jurul său, și se pomeni propulsat printr-un tunel lung, cu disperarea pumnalului încă răcnind în urechile lui.

*

— Uşurel, zise o voce familiară de lângă el. Nu-l lăsa să cadă, Quinn. Fenwick! Vino să ne ajuți!

Jacob ridică ușor capul. Simțea că pleoapele îi zgâriau ochii, ca și când ar fi fost făcute din șmirghel. Unul din brațe îi era trecut peste umerii lui Quinn, în timp ce amândoi se împleticeau pe ușa principală a casei sale. În cealaltă mână ținea strâns pumnalul. Doar că de data aceea nu îl ținea de mâner, ci de teaca de piele.

Julianne îl mai strigă o dată pe Fenwick. El și Gil veniră în fugă pe hol și se îndreptară spre ei.

— Salon, izbuti Jacob să articuleze încet.

Oare tâmplele îi erau fixate într-o menghină?

Cei doi bărbaţi şi băiatul reuşiră să-l care pe Jacob în sus pe scări, în timp ce Julianne şi Viola veneau în urma lui. Pe scări nu se zbătu să scape din strânsoarea lor, dar, odată ajuns în salon, când încercară să îl aşeze pe un fotoliu confortabil, se smuci şi se eliberă.

Se târî spre şemineu, forţându-şi picioarele să calce unul în faţa celuilalt. Deschise seiful în timp ce pumnalul îl blestema în limba demonilor, apoi îl aruncă înăuntru, lângă celălalt şi lângă cele două jumătăţi ale manuscrisului.

Jacob se sprijini de şemineu şi inspiră adânc.

— Gata, am făcut-o.

— Acum nu mai trebuie decât să călătoriţi spre Cornwall pentru a lua celelalte pumnale, şi Julianne le poate vinde, zise Viola.

— Nu, zise Julianne şi se grăbi să vină lângă el ca să-l sprijine. Nu mergem la Cornwall. Am terminat-o cu pumnalele astea.

Jacob nu-şi amintea să fi străbătut drumul anevoios înapoi prin peşteră sau să fi urcat treptele care duceau din pivniţă în tavernă. Iar călătoria cu trăsura i se părea doar un vis. Dar în clipa aceea sângele îi inunda din nou creierul, şi, odată cu el, venea şi speranţa.

— Ai în sfârşit setul complet şi acum spui că ai terminat-o cu pumnalele? O trase mai aproape de el, străduindu-se din răsputeri să nu se sprijine de ea. Nu se schimbase în niciun fel motivul pentru care avea nevoie de ele. Dar de ce, Julie?

— Pentru că nu pot îndura să văd cum te afectează. Ochii ei negri străluceau, împăienjeniţi de lacrimi amare. Ajută-mă să-l duc în pat, Fenwick! Şi adu-i un tonic!

— Fără laudanum, sublinie Jacob.

Lui Julianne îi tremura bărbia, aşa că el se aplecă să o sărute, fără să-i pese că erau priviţi de patru perechi de ochi. Moliciunea buzelor ei îi alina durerea mai bine decât orice opiaceu.

— O să fiu bine, zise el.

Poate că Julie era de acord cu hotărârea pe care o

luase Jacob în legătură cu laudanumul, însă nu avea de gând să se lase convinsă să nu-l ducă în pat. Aşa că Jacob cedă în cele din urmă insistenţelor ei şi le permise lui Fenwick şi lui Gil să îl conducă în dormitorul său.

*

După ce-l aşezaseră confortabil în pat pe domnul Preston, Gil ar fi trebuit să-l urmeze pe Fenwick în jos pe scara servitorilor până la bucătărie. Cu toate acestea, băiatul zăbovi pe coridor. Văzuse multe lucruri ciudate în ziua aceea şi nu le prea putea cuprinde cu mintea. Aşa că îşi lipi urechea de gaura cheii şi se chinui să asculte, în timp ce oamenii aceia de seamă discutau despre angajatorul său, care în clipa aceea dormea.

— Este mult mai rău decât ultima dată când şi-a folosit darul, zise Lady Cambourne.

Dar? Asta însemna ceva ieşit din comun, nu? Gil îşi lipi şi mai tare urechea de gaura cheii. Era posibil să aibă o legătură cu puterile speciale pe care Sir Malcolm credea că le putea invoca domnul Preston.

— Aşa este, aprobă Lady Kilmaine. Este ceva diferit în legătură cu pumnalul acesta. Nu am văzut niciodată ca un metal să îl afecteze atât de profund.

Metal? Cum putea un metal să lase lat un om, dacă nu cumva era confecţionat în forma unei bâte? Gil îl ajutase pe Fenwick să-l ducă în pat pe domnul Preston, aşa că ştia foarte bine că nu fusese înjunghiat cu un cuţit. Gil socoti atunci că probabil domnul Preston băuse mai mult decât putea duce. Nobilii se îmbătau mereu de nu mai ştiau de ei – şi numai pentru că îşi permiteau s-o facă.

— Când a atins prima dată pumnalul, Jacob a încremenit ca o statuie, zise Lady C., cu voce tremurândă. Am crezut că l-a omorât. Dar după aceea a început să vorbească… cu pumnalul.

În general, oamenii nu obişnuiau să discute cu obiecte neînsufleţite, care nu le puteau răspunde. Poate că domnul

Preston dăduse gata o sticlă sau două fără să observe doamna.

— Apoi a părut să îşi vină în fire, şi tot timpul cât am mers prin peşteră şi pivniţă, şi înapoi în tavernă a vorbit despre viziunea pe care i-a insuflat-o metalul. A fost... tulburător, zise contesa. Mai ales de vreme ce Jacob nu îmi răspundea la întrebări. Nici măcar nu părea conştient de prezenţa mea. Ci pur şi simplu repeta iar şi iar ceea ce văzuse. Cred că nici în clipa asta nu conştientizează ce a făcut.

— Este greu de trăit cu acest dar al atingerii pe care-l are Jacob, zise Lord Kilmaine. Pare-se că viziunile lui sunt la fel de vii ca ale tale, Viola.

— Ba să ştii că mi se par mult mai intense, remarcă soţia lui. Şi sună ca şi când informaţiile pe care ţi le-a împărtăşit au o importanţă colosală.

— Păi, chiar au, aprobă Lady Cambourne. De asta m-am hotărât să nu mai vând setul de pumnale, după ce am văzut ce i-a făcut şi unul singur dintre ele lui Jacob. Viziunea lui e o dovadă incontestabilă că nimeni nu trebuie să aibă vreodată în posesia sa toate cele şase pumnale.

Aşadar, domnul Preston avea viziuni, ei? Şi, din câte înţelese Gil, atingerea unui obiect de metal era ceea ce dădea naştere acestor viziuni. În materie de puteri speciale, nu era tocmai un talent la fel de bun ca abilitatea de a zbura, dar cu siguranţă bătea de departe abilităţile de chibrit uman ale lui Sir Malcolm.

Gil se săturase îngrozitor să lâncezească tot timpul prin casa domnului Preston, fără să simtă soarele care-i mângâia faţa, să poată şterpeli un măr când nu era atent vânzătorul sau să bată mingea cu prietenii săi. Şi mai era şi doamna Trott! Deşi îi admira cu un devotament sincer abilităţile de bucătăreasă, femeia aceea băgăcioasă insista tot timpul să fie curat ca lacrima. Gil aproape că simţea că viaţa sa nu îi mai aparţinea.

S-ar putea duce înapoi la Sir Malcolm ca să-i dea vestea despre viziunile domnului Preston. Asta ar pune

punct definitiv ameninţării lui Ravenwood de a veni după el. Şi Gil şi-ar fi recâştigat libertatea. Ar putea străbate în lung şi-n lat oraşul după bunul-plac. Şi, odată ce ar afla despre darul fantastic al domnului P., Sir Malcolm cu siguranţă s-ar simţi ruşinat de abilitatea sa prostească.

În plus, dacă i-ar spune lui Sir Malcolm că domnul Preston şi contesa terminaseră cu alergătura după setul de pumnale şi că Lady Cambourne nu avea de gând să se despartă de ele sub nicio formă, poate că asta ar fi stârpit din rădăcini orice interes al lui Ravenwood pentru angajatorul său.

Una peste alta, sigur era o idee bună. Mai cu seamă că domnul P. spunea mereu cât de important era ca „un flăcău să ia iniţiativa”. Cu siguranţă că, odată ce i se limpezea mintea, avea să-i mulţumească lui Gil pentru ceea ce va fi făcut.

Vocile din camera alăturată răsunau tot mai tare şi tot mai aproape de uşă.

— O să stau cu el până mă asigur că şi-a revenit, spunea Lady Cambourne. După aceea o să mă întorc la voi acasă.

— O să trimitem trăsura înapoi după tine, zise Lord Kilmaine.

Sunetul paşilor care se apropiau îl făcu pe Gil să se depărteze de gaura cheii. Lord şi Lady Kilmaine tocmai îşi luau rămas-bun de la Lady Cambourne, aşa că Gil se năpusti în jos pe scara servitorilor, înainte ca Kilmaine sau doamna lui să-l surprindă trăgând cu urechea. Fenwick se grăbi la uşa principală ca să-i conducă pe nobili, şi apoi, când doamna Trott îi întoarse spatele o clipă, Gil se strecură pe uşa din spate. Ieşi pe alee şi porni mâncând pământul spre conacul lui Sir Malcolm, de pe Penton Rise.

Capitolul 25

Jacob rătăcea prin labirintul de piatră, cu acordurile cântecului pumnalului răsunându-i în minte. Nu era deloc sigur unde se afla, însă ştia că trebuia să ajungă în centrul labirintului. Trebuia să găsească inima enigmei.

Cu siguranţă acolo urma să o găsească şi pe Julianne.

O auzi apoi strigându-i numele de undeva mai din faţă, aşa că alergă în direcţia sunetului. Dar cărarea pe care alerga se termina într-un morman de grohotiş.

Pumnalul râse.

În locul în care stânca se întâlnea cu pământul, se deschise o crăpătură care o înfăţişa pe Julianne de cealaltă parte a zidului de piatră. Era goală şi legată la mâini şi la picioare cu mătase roşie. Avea braţele şi picioarele desfăcute, precum Omul Vitruvian al lui Da Vinci. Dintr-odată, Jacob observă că şi el era dezbrăcat.

Să-l ajute Dumnezeu, dar trupul lui răspunse imediat când o văzu pe ea, excitându-se.

— Vezi tu, noi chiar ştim ce îţi doreşti, îl tachină pumnalul.

— Nu, nu aşa. Nu şi dacă nu are de ales.

Cu toate acestea, erecţia lui dureroasă nu se domoli.

— Te condamni pentru o minciună. Este mult prea încăpăţânată pentru a fi supusă. Nu va fi niciodată a ta ca urmare a propriei ei alegeri, zise pumnalul, şi Jacob nu prea îl putea contrazice. Nu cunoscuse niciodată o femeie mai hotărâtă decât ea să-şi păstreze independenta. Ia-o! Ţi-o oferim ţie!

Trupul lui şi-o dorea prin orice mijloace, în timp ce inima lui îl trăgea în direcţia opusă, ameninţând să-l rupă în două.

Dacă Julianne nu îl alegea pe el pentru că îl iubea... dacă îl accepta doar ca fiind cea mai puţin nocivă dintre variantele sale, nu ar fi existat nicio plăcere în uniunea lor fizică.

— O poţi face să te iubească, îi sugeră pumnalul. Ai abilităţile necesare. Subjug-o folosind plăcerea.

Jacob nu-şi amintea să-i fi ordonat corpului său să

păşească prin deschizătura din stâncă. Cu toate acestea, se pomeni dincolo de zid şi apropiindu-se de ea. Julianne ridică uşor capul şi îi întâlni privirea. Ochii se făcură la fel de mari că ai unei căprioare speriate.

O va îmblânzi şi apoi îi va oferi multă plăcere. O femeie legată putea cunoaşte delicii nespuse şi putea fi ridicată pe nebănuite culmi ale extazului. Cu siguranţă i-ar fi recunoscătoare.

Îşi plecă uşor capul să o sărute, dar buzele ei erau ca de piatră.

— Ia-o! Fă-o a ta, îl încurajă pumnalul.

Jacob o sărută apoi şi mai apăsat, rănindu-i gura şi obligând-o să-i răspundă. Ea gemu în gâtul lui, disperată şi plină de dorinţă. Îl săruta înapoi, dar pasiunea ei avea o natură întunecată. Când se retrase, Jacob simţi gust de sânge pe buze.

Fierul din picăturile de sânge îi şoptea despre teama ei.

Nu îi era frică de el. Chiar şi legată, tot se putea măsura cu el la senzualitate.

Lui Julianne îi era frică să nu se piardă pe ea... nu voia să renunţe la libertatea ei câştigată cu greu.

El apucă pumnalul şi-l folosi pentru a tăia legăturile roşii de mătase. O eliberă. Pumnalul răcni la el şi pământul se despică sub picioarele lui. Şi se rostogoli imponderabil într-un abis. Iar Julianne cădea odată cu el, cu ochii mari şi panicaţi şi cu gura întinsă într-un rictus de frică, întinse mâna cât putu de mult, însă nu reuşi să ajungă la ea.

Fundul prăpastiei se ridica, parcă pentru a-i întâmpina. Aveau să se zdrobească de stâncile nemiloase. Încă vreo câteva secunde şi...

*

Jacob se forţă să se arunce spre starea de conştienţă. Inima îi bubuia în piept, dar măcar ritmul respiraţiei îi era stabil. Julianne stătea aşezată lângă patul său, studiind cu

mare atenţie ridicările şi coborârile pieptului lui. Avea chipul palid şi încordat. Apoi privirea ei concentrată rătăci spre chipul lui.

— O, te-ai trezit!

— Da, şi mă bucur! Încă simţea că îi bubuia capul de durere, dar măcar devenise suportabil. Cuvertura groasă era făcută ghem la picioarele patului, iar cearşafurile erau răsucite până în dreptul taliei sale.

Julianne netezi lenjeria de pat şi-l acoperi până sub bărbie. Apoi îşi aşeză palma rece pe fruntea lui.

— Cred că m-am agitat, zise el, încercând să-şi îndepărteze din minte rămăşiţele tulburătoare ale visului.

— Adineauri te-ai oprit din zvârcolit, zise ea. Dar apoi ai devenit nemişcat ca o stană de piatră, şi asta m-a speriat şi mai tare decât agitaţia de mai devreme.

Aparent, se dăduse în spectacol fără să-şi dea seama. Pe chipul lui se instală apoi o încruntare în clipa când fu traversat de un nou val de durere.

— Mi-aş dori să pot îndura eu o parte din durere în locul tău, zise Julianne. Sau măcar să-ţi alin cumva suferinţa…

Îşi trecu degetele prin părul său, şi bubuiturile din tâmplele lui se diminuară întrucâtva.

— Păi, chiar faci să-mi fie mai bine, zise el. Simpla ta prezenţă mă alină. Ai vrea să rămâi?

„Pentru totdeauna”, adăugă în gând. „Ai vrea să mă ajuţi să-mi păstrez sănătatea mintală în timp ce metalele ţipă în capul meu? Ai vrea să mă iubeşti în ciuda tuturor ciudăţeniilor mele?”

Dar nu se putea convinge pe sine să rostească acele cuvinte. Erau prea nevoiaşe şi constrângătoare. Trebuia să fie alegerea ei dacă avea să rămână cu el sau nu.

— O să mai rămân o vreme, zise ea şi îi zâmbi. Viola şi Quinn mă aşteaptă înapoi la ei în seara aceasta.

— Atunci, poate ar fi mai bine să profităm de timpul care ne-a mai rămas, zise el şi ridică cearşaful, invitând-o să i se alăture în pat. Vino lângă mine! Vreau să te strâng în

braţe.

Privirea ei se mută o clipă spre mădularul lui erect, iar buzele ei dulci zvâcniră într-un zâmbet reprimat.

— Hainele mele sunt încă soioase din pivniţă.

Jacob zâmbi larg.

— Atunci, dă-le jos!

Îi zâmbi şi ea ca răspuns.

— Cred că asta dovedeşte că te simţi mai bine.

Julianne îşi descheie jacheta, iar materialul alunecă de pe trupul ei, dezvăluind lenjeria intimă dantelată şi umflăturile sânilor de deasupra. Lui Jacob i se uscă imediat gura.

După aceea îşi desfăcu fusta şi o scoase pe deasupra capului. Crinolina rochiei ei era ca un fel de cuşcă, ţinându-i în siguranţă toate secretele, oferindu-i în acelaşi timp o privelişte senzuală asupra picioarelor ei bine proporţionate printre cercuri. Julianne se strecură uşor din ea şi lăsă invenţia aceea trăsnită rezemată de scaun. Apoi se băgă în pat lângă el, purtând numai corsetul şi lenjeria.

Stătea pe o parte, cu spatele la el. Jacob se îndoia că făcea asta din pudoare. Nu după toate prin câte trecuseră împreună. Ci pur şi simplu îl tachina.

Jacob se răsuci spre ea şi o trase în braţele sale, până când fundul ei frumos se cuibări în scobitura vintrei lui. Îşi îngropă nasul în părul ei şi inspiră adânc.

— Mmm! gemu el.

Dar nu era un geamăt de durere, ci era întruparea dorinţei pure. Julianne se ghemui şi mai bine în îmbrăţişarea lui.

— Putea să stea cu mine şi Fenwick. Julie… de ce nu ai plecat cu Viola şi cu Quinn? întrebă el, încercând să o facă să recunoască faptul că îl dorea.

Că îl *alesese* pe el.

— Eşti în situaţia asta din cauza mea. Încerc să te fac să te simţi mai bine, zise ea, legănându-şi şoldurile. Plăcerea apropierii ei creştea considerabil în ochii lui. Cel puţin o parte din tine pare încântată…

— Sunt pe deplin încântat, zise el.

Însă, dacă era cu el doar pentru că se gândea că el trecea prin acele suferinţe din vina ei, atunci însemna că era doar cu puţin mai mult decât o îndatorire pentru ea.

Trebuia să schimbe asta.

O sărută pe ceafă. Pielea ei delicioasă era moale şi dulce şi se înfioră imediat în locul în care o atinseră buzele lui.

Julianne se cutremură de plăcere. Apoi se rostogoli spre el şi îi cercetă chipul. Expresia încruntată de pe faţa ei dispăru şi i se înseninară ochii.

— Nu te mai doare capul?

— Poate un pic, dar tu eşti o distragere a atenţiei minunată. Aplecă uşor capul şi îşi ascunse faţa în gâtul ei, depunând sărutări în jos spre adâncitura dintre sânii ei. După aceea se opri şi se cutremură. Dintr-odată, se simţea de parcă cineva îi înfigea o ţepuşă prin ochiul stâng.

— Jacob?

Panica îi făcu vocea să se subţieze cu o jumătate de octavă.

— Capul meu! Jacob se rostogoli repede pe spate, şi junghiul ascuţit de durere dispăru. Trebuie să stau aşa un pic. Era conştient că respira din ce în ce mai greu. Doamne, cât de tare ura slăbiciunea aceea!

— Ar trebui să plec.

— Nu, nu, rămâi! zise el şi o trase în braţele lui. Julianne îşi cuibări uşor capul în scobitura umărului său şi apoi se lipi de toată lungimea trupului său. Şi atunci se atenuă şi durerea. E mult mai bine aşa! adăugă apoi.

— Nu pot face nimic să te ajut?

— Poţi să vorbeşti cu mine.

— Bine. Se ridică în şezut şi se uită în jos la el. Pe chipul ei angelic îşi făcuse loc o expresie păcătoasă. Mă gândesc la tine noaptea, Jacob… Stau singură în patul meu şi-mi imaginez ce mi-ar plăcea să fac cu tine.

Jacob închise ochii şi mârâi în sinea lui. Nu se prea putea plânge, de vreme ce îi făcuse şi el asta o dată. Da, în

ziua aceea în trăsură, ştiuse foarte bine ce efect aveau cuvintele lui asupra ei. Şi o sedusese numai cu sunetul vocii sale. Iar în clipa aceea Julianne îi răspundea cu aceeaşi monedă.

Dar, dacă nu avea să poată da curs dorinţei pe care o aprindea în el fantezia ei, avea să fie pură tortură să o asculte vorbind. Desigur, era extrem de curios şi de nerăbdător să afle ce implica fantezia aceea.

— Spune-mi tot, o îndemnă el.

— Mai întâi te-aş dezbrăca încet, zise ea. Vocea ei era senzuală şi profundă. Dar aş avea grijă să nu te ating mai mult decât este nevoie… ci doar cu mângâieri mici şi extrem de uşoare. Şi, desigur, tu îţi doreşti mai mult…

— Mda, sună tipic mie…

— Dar mie îmi place să te fac să aştepţi… Julianne îi sărută apoi pleoapele închise, şi junghiul de durere pe care-l simţise în cap dispăru complet. Şi apoi îţi spun să te întinzi pe pat…

— Pe care pat?

— Pe patul meu, din casa mea de văduvă din Cornwall, zise ea. Nu e foarte elegant, dar este foarte rezistent cu cei patru stâlpi de… Dar, mă rog, asta nu are importanţă. Vreau să te întinzi pe spate ca să te pot privi. Îmi place să fac asta…

Julianne dădu apoi la o parte cearşafurile, dezgolindu-i complet trupul, aşa că Jacob deschise imediat ochii ca să o poată privi şi el. Privirea ei porni de la picioarele lui şi urcă centimetru după centimetru, studiindu-i fiecare părticică din corp. Gura ei luă atunci forma unui zâmbet secret, şi, când ajunse în cele din urmă în dreptul vintrei sale, Jacob îşi simţi testiculele strângându-se sub ochii ei, iar mădularul întărindu-i-se din proprie iniţiativă.

Zâmbetul ei se mări pe dată.

Dar privirea ei continuă să urce, de-a lungul stomacului şi parcă arzându-i sfârcurile. Îi cercetă apoi mâinile, antebraţele şi umerii, de parcă ar fi făcut inventarul tuturor părţilor trupului său. După aceea îi întâlni

ochii, şi Jacob observă că era îmbujorată.

— Şi apoi? o întrebă el.

Era mai mult decât evident că îi plăcea ce vedea, iar această înţelegere îi făcea trupul să se încordeze de dorinţă.

— Apoi te-aş atinge.

Îşi aşeză mâinile pe capul lui şi îi masă creştetul, trasând cu degetele mari linia mijlocie a craniului său. Se simţea atât de bine, încât fu pe punctul de a o opri în clipa în care coborî mai jos spre gâtul şi umerii săi. Atingerile ei variau, trecând de la apăsări ferme şi aproape dure la nişte mângâieri extrem de uşoare, care îl făceau să se întrebe dacă nu cumva doar îşi imaginase buricele degetelor ei lipite pe pielea lui. Sfârcurile i se întăriră imediat când ea făcu cerculeţe în jurul lor. Şi îi clocotiră măruntaiele când îi exploră buricul.

Julianne îşi lăsă mâinile să alunece de-a lungul vintrei lui, tachinând firele mici de păr cu mişcări circulare uşoare. Dar, chiar dacă se apropiase deja extrem de mult, totuşi nu îi atinse mădularul sau testiculele. Îi venea să urle de durere când Julia sări complet peste zonele acelea, ca să-i mângâie coapsele şi gambele, dar în schimb strânse tare din buze.

Nu voia să o implore. Ori îl alegea de bunăvoie – cu totul şi aşa cum era –, ori nu.

— Păcat că nu eşti scoţian, zise Julianne. Ai picioare îndeajuns de frumoase să poţi purta kilt.

— Iar tu ai limba aurită a unei ispititoare.

Ochii îi luceau.

— Mi-ai citit gândurile. Exact asta urmează. Să te sărut… peste tot.

Se aşeză în genunchi între picioarele lui şi se aplecă să-i sărute coapsele. Scoase uşor vârful limbii şi-i lăsă pe piele urme mici şi umede. Sânii ei se atingeau de picioarele lui, pe măsură ce se apropia de mădularul său încordat. Putea simţi că avea sfârcurile întărite, chiar şi prin materialul corsetului.

Apoi îi cuprinse testiculele în palmă, şi Jacob aproape că-şi pierdu controlul. Iar când îl sărută şi-şi trecu limba de-a lungul liniei care-i despărţea testiculele, se rugă ca Dumnezeu să-i dea puterea de a prelungi acel moment divin. Părul ei lung îi căzuse de o parte şi de alta a feţei şi îi învăluia pe amândoi ca un cort întunecat al plăcerilor secrete. Simţea şuviţele mătăsoase ca pe mii de degete iubitoare care-i dezmierdau pielea. După aceea îşi trecu limba peste întreaga lungime a bărbăţiei lui…

„O, Doamne! O să…”

Dar nu apucă să-şi termine gândul, pentru că ea îl cuprinse în gura ei caldă şi primitoare.

Nu îi ceruse el asta. Ci alesese ea s-o facă. Îşi dorise s-o facă. Iar dacă sunetele slabe pe care le scotea reprezentau vreun indiciu, atunci însemna că îi plăcea şi ei să îl iubească astfel. Îl învăluia în sărutări. Îl lingea. Şi îl sugea.

Jacob îşi îngropă degetele în părul ei catifelat. Simţea presiunea acumulându-i-se în mădular. Începu să facă în minte calcule din registrele contabile ale fratelui său, ca să se abţină să nu explodeze.

Şi dintr-odată îşi dădu seama că nu-l mai durea absolut deloc capul. Julianne alungase ghimpii dureroşi lăsaţi în urmă de contactul cu metalul. Ea era un scut mai puternic chiar decât platina.

Trupul lui se încordă şi mai mult, cerând o eliberare, dar se luptă cu dorinţa aceea. Încă nu voia să se termine. Aşa că se întinse, o cuprinse de la subsuori şi o ridică. Apoi îi sărută gura – acea peşteră moale şi umedă, care îl acceptase atât de minunat.

— De ce m-ai oprit? întrebă ea, când o trase deoparte.

— Ştii care este mottoul meu. Mai întâi doamnele!

Capitolul 26

Jacob se rostogoli deasupra ei, iar Julianne primi cu bucurie greutatea corpului său. Adora felul ferm şi liniştitor

în care o acoperea cu totul. Degetele lui le găsiră pe ale ei şi se încolăciră în jurul lor, întinzându-i braţele. Apoi buzele lui le cotropiră pe ale ei şi respiraţiile li se îmbinară.

Era atât de umedă şi de pregătită, încât alunecă în ea dintr-o singură împingere lentă. Tunelul ei de catifea se dilată de plăcere şi îl revendică printr-o strângere involuntară.

Jacob scoase un sunet gutural de plăcere şi tot trupul ei se înfiora ca răspuns. Trăia aceeaşi bucurie vibrantă ca atunci când îl primise în gura ei. Încântarea lui era şi a ei, iar pasiunea lui reverbera prin oasele sale. Era ca şi când ar fi fost două jumătăţi ale aceluiaşi întreg – uniţi întru totul. Ştia că şi el simţea dorinţa ei chinuitoare cu aceeaşi intensitate cutremurătoare.

Graniţa dintre a oferi şi a primi se estompa. Pentru că amândoi făceau ambele lucruri în acelaşi timp. Se mângâiau, se sărutau şi se mişcau împreună cu o graţie carnală. Şi cu fiecare mişcare deveneau amândoi lacomi şi generoşi, egoişti şi altruişti.

Cu toate acestea, Julianne simţea că lipsea ceva. Că el îşi dorea ceva mai mult.

Simţea asta în ritmul crescând şi în tensiunea care se acumula în corpul său. Apoi Jacob întinse mâna între ei şi-i mângâie punctul cel mai sensibil. Mădularul lui pulsă o dată rapid şi trupul i se încordă imediat din cauza efortului de a amâna finalul inevitabil.

Dar, oricât de implicată era, Julianne nu se putea lăsa purtată în voie. Îl sărută pasional şi-l muşcă de buze.

Nu mă aştepta, Jacob, îl rugă ea. Te iubesc aşa mult!

El scoase atunci un strigăt gutural strangulat, şi eliberarea lui bubui în interiorul ei. Lacrimile împânziră ochii ei când îşi dădu seama că Jacob aşteptase să o audă mărturisind că îl iubea. Oare de ce refuzase atât de mult timp să recunoască asta?

Pulsaţiile lui o făcură apoi să explodeze de plăcere şi tot trupul ei se cutremură odată cu al lui. Fericirea lor aproape că îi făcea să strălucească. Puţin mai târziu… sau

poate peste multe ore – Julianne nu-şi mai putea da seama, pentru că timpul păruse să se dilate în jurul lor –, se opri din tremurat şi îl sărută pe gât.

— Te iubesc, repetă Julianne, îndrăznind în cele din urmă să creadă cuvintele care i se revărsau de pe limbă. Aflase încă de timpuriu în viaţa ei că dragostea era sinonimă cu suferinţa. Cu pierderea. Şi refuzase să-şi pună în pericol inima. Dar în clipa aceea pur şi simplu nu se mai putea abţine. Indiferent de ce avea să vină – suferinţă, ruină sau pierdere –, îl iubea pe bărbatul al cărui trup încă îl acoperea pe al ei. Te iubesc, Jacob!

— Ai grijă, iubirea mea, zise el ridicând capul de pe pernă şi privind-o. Toată bucuria sufletească îi strălucea în ochi. N-o să te las să uiţi ce ai spus.

*

Lady Cambourne nu se mai întoarse la conacul soţilor Kilmaine în noaptea aceea. Când văzu că nu dădea niciun semn cum că s-ar pregăti de plecare, Fenwick trimise în cele din urmă înapoi trăsura vicontelui, împreună cu o scrisoare în care îl înştiinţa că Julianne avea să rămână ca să se asigure că domnul Preston şi-a revenit complet după starea îngrozitoare de mai devreme.

„Că şi-a revenit complet. Da, cred că aşa ar numi aristocraţia treaba asta”, cugetă Fenwick şi ridică din umeri.

Oamenii din clasa lui socială ar fi numit asta simplu un joc pe cinste „de-a ascunsul cârnatului”. Cu toate astea, se duse la culcare foarte fericit pentru stăpânul lui şi pentru contesă. După părerea lui, era şi timpul ca ei doi să nu se mai ascundă atât după deget, să nu se mai fofileze pe timpul zilei şi pur şi simplu să sară în pat împreună noaptea, ca oamenii normali. Astfel stând lucrurile, nu exista de fapt nicio diferenţă între aristocraţi şi plebe când venea vorba despre lucrurile reale, de zi cu zi.

A doua zi dimineaţă, doctorul Snowdon sosi la prima

oră şi-l obligă pe Fenwick să se dea jos din pat, căscând, mai devreme decât de obicei. Bătu încet la uşa dormitorului domnului Preston şi, spre surprinderea lui, stăpânul său apăru aproape imediat, arătând mult mai odihnit decât îl văzuse vreodată Fenwick.

Fără să mai aştepte să fie bărbierit sau să ia micul dejun, domnul Preston dispăru apoi în salon cu doctorul Snowdon, să studieze cu atenţie manuscrisele depozitate în siguranţă în seiful său. Şi, înainte ca Fenwick să poată da fuguţa în bucătărie ca să-i ceară doamnei Trott o ceaşcă de ceai, Lady Cambourne ieşi din dormitorul domnului Preston. Avea o strălucire rozalie aparte în dimineaţa aceea. Îi ceru apoi lui Fenwick să-i cheme o birjă şi plecă spre conacul lui Lord Kilmaine, fără a-şi lua rămas-bun de la domnul Preston.

„Probabil au vorbit mai mult decât suficient noaptea trecută”, se gândi Fenwick şi un zâmbet pervers se lăţi pe chipul său.

După aceea Fenwick se duse în bucătărie, ca să ceară să li se pregătească un mic dejun copios domnilor de seamă din salon. Spera să aibă ocazia să înfulece şi el ceva, înainte să fie nevoit să se apuce de toate sarcinile de zi cu zi.

Doamna Trott îl întâmpină însă la uşa bucătăriei.

— L-ai văzut pe ticălosul ăla mic? ceru să ştie. Stai să vezi ce-i fac când pun mâna pe el. O să-l jupoi de viu cât ai zice peşte!

— Pe cine? întrebă Fenwick, puţin alarmat pentru micul ticălos despre care vorbea, dar destul de uşurat că nu era el cel care o înfuriase în asemenea hal pe doamna Trott.

— Pe Gilbert Stout, desigur, zise ea, răsucindu-şi şorţul în mâinile noduroase. Fenwick nu o mai văzuse decât o singură dată atât de înnebunită. Se întâmplase când budinca de Crăciun, la care se chinuise săptămâni întregi, nu se întărise aşa cum trebuia. Băiatu’ a dispărut în toată agitaţia de aseară, după ce i s-a făcut rău domnului

Preston. N-am zis nimic atunci, că m-am gândit că Gil o să se strecoare înapoi mai târziu, după ce se sătura de hoinărit pe străzi. Dar n-a dormit în patul lui. Unde crezi că ar putea fi?

— Băiatul este în elementul lui pe străzi. Habar nu am unde s-o fi dus. Dar sigur o să se întoarcă imediat ce i se face foame. Fenwick adulmecă apoi aerul, sperând să simtă mirosul unei fripturi sau al unei pâini care se făcea în cuptor. Dar din păcate nu sesiză nici măcar aburul de la un ibric cu apă pus pe foc. Ce trebuie să facă un om pentru a primi ceva de mâncare pe-aici?

Doamna Trott pufni dezgustată.

— Cum poţi să te gândeşti la stomacul tău într-un asemenea moment? Băiatul ar putea fi oriunde, băgându-se în Dumnezeu ştie ce belele!

Cu toate acestea, femeia îi întinse apoi un cuţit şi o bucată de pâine veche de o zi, pentru care el fu foarte recunoscător. Chiar şi pâinea veche făcută de ea era mult mai bună decât orice alte produse de panificaţie proaspăt scoase din cuptoarele a numeroşi alţi bucătari.

— Şi găseşti smântână groasă în frigider. Dar, după ce mănânci, trebuie *să faci* ceva, Fenwick! S-a întâmplat ceva îngrozitor! Pur şi simplu simt asta!

Ori de câte ori doamna Trott avea o presimţire, nu mai era linişte în casă până când nu era ea mulţumită. Micul dejun se transformase deja într-o masă cu autoservire. Fără îndoială şi prânzul avea să fie rece, iar ceaiul – complet inexistent. Dacă Gil nu era găsit până la ora cinei, Fenwick se gândea că întreaga gospodărie urma să ajungă în etapa de „scapă cine poate”.

Fenwick mâncă repede şi apoi pregăti o tavă cu pâine feliată şi o selecţie de conserve pentru domnul Preston şi prietenul său. După aceea porni pe scara din spate ca să facă singurul lucru pe care-l putea face în condiţiile date.

Să-i spună domnului Preston despre dispariţia lui Gil. Şi să spere – de dragul burdihanelor tuturor – că stăpânul său putea face ceva pentru a linişti presimţirea doamnei

Trott.

*

Oamenii care aduceau lapte şi ouă încă îşi făceau rundele pe aleea din spatele străzii elegante din Mayfair când ajunse Julianne la casa soţilor Kilmaine. Singurele persoane care se agitau prin casă erau bucătarul, majordomul şi slujnica, a cărei sarcină era să măture vetrele.

Cu toate acestea, Julianne nu era prima persoană care călca pragul uşii conacului vicontelui în dimineaţa aceea.

— Scrisoarea aceasta a sosit pentru dumneavoastră cu puţin timp înainte să răsară zorii, milady, zise majordomul şi îi oferi un plic pe o tavă de argint frumos ornamentată.

Purtarea lui rigidă nu trăda în niciun fel părerea pe care o avea despre o vizită matinală atât de neobişnuită.

Julianne întoarse plicul şi cercetă sigiliul de pe partea cealaltă. Pecetea de ceară nu prezenta nicio emblemă, însă scrisul de pe plic i se părea destul de cunoscut.

— Mesagerul a rămas să aştepte un răspuns? întrebă ea.

— Nu, doamnă. Dar a zis că… Majordomul se încruntă o clipă şi îşi drese glasul. Iertaţi-mă că vă spun aşa direct, contesă, dar a zis că stăpânul său se aşteaptă să luaţi măsuri, nu să-i trimiteţi un răspuns scris.

— Serios? întrebă ea şi ridică dintr-o sprânceană ca răspuns la îndrăzneala expeditorului. Dacă era încă o scrisoare de ameninţare de la fiul ei vitreg, atunci acesta avea foarte mult de aşteptat până să ia ea vreo măsură. Nu avea de gând să se întoarcă prea curând la Cornwall şi nu avea să se căsătorească niciodată cu prietenul acela al lui odios. N-avea decât să-i taie indemnizaţia, dacă voia, că nici că-i mai păsa.

Nu ştia ce le va rezerva viitorul ei şi lui Jacob, dar în clipa aceea nici nu mai conta. Încă se desfăta cu strălucirea

rozalie care o învăluise după noaptea lor de amor. Îşi declaraseră iubirea unul altuia. Şi în momentul acela asta era de-ajuns.

Dacă avea să o ceară din nou în căsătorie, de data asta ea avea să accepte. Şi, dacă nu, atunci pur şi simplu avea să trăiască alături de el în păcat – şi să-i ia naiba pe toţi! Pentru că, atâta timp cât îl avea pe Jacob, nu-i mai păsa de ceea ce credea lumea despre ea.

Iar în ceea ce privea şcoala doamnei Osgood, încă îşi putea îndeplini datoria faţă de acele copile, amanetându-şi bijuteriile şi angajând un om de afaceri care să deschidă un cont, pentru ca ele să primească sprijin financiar constant. În plus, ştia că putea conta şi pe ajutorul lui Lady Kilmaine, aşa că nu avea de ce să-şi mai facă griji pentru orfanele ei. Desigur, planul acesta nu mai lăsa loc de vreo plasă de siguranţă pentru ea însăşi. Însă, câtă vreme îl avea pe Jacob alături, era pregătită să înfrunte lucrurile pe măsură ce apăreau.

O terminase cu pumnalele. Poate că le putea dona la British Museum pe cele două care se aflau în seiful lui Jacob, ca pe nişte curiozităţi care făceau parte din trecutul îndepărtat şi întunecat al ţării lor. Nimeni nu avea să le poată găsi vreodată pe celelalte patru acolo unde le ascunsese, aşa că nu exista niciun pericol ca întregul set să cadă în mâinile cui nu trebuia.

Viitorul încă i se părea destul de întunecos, însă un lucru era limpede ca lumina zilei. Jacob se afla în centrul viitorului ei. Nu mai avusese inima atât de uşoară şi atât de plină de speranţă de… ei bine, adevărul era că nu-şi putea aminti să fi trăit o perioadă mai fericită în toată viaţa ei.

Se duse în salon, se aşeză pe canapea şi deschise scrisoarea.

Era un lucru bun că stătea aşezată, pentru că din plic căzu un obiect care-i făcu genunchii să se înmoaie şi chipul să devină alb ca varul. După aceea citi misiva, şi bucuria pe care o simţise cu câteva clipe mai devreme dispăru fără urmă. Încă stătea acolo încremenită, cu inima împietrită,

când sosi Jacob, o jumătate de oră mai târziu.

— O, Slavă Domnului! exclamă el, când o văzu. E aici, George!

Doctorul Snowdon îl urmă imediat în salon.

— Cu siguranţă am interpretat greşit textul care spunea că blestemul căutătorului se va răsfrânge asupra celui care intră în contact cu toate cele şase pumnale. Pare să fie în regulă.

— Dar nu e deloc bine, zise Jacob, care o cuprinse de umeri şi o obligă să se uite la el. Ce s-a întâmplat?

Nu putea suporta nici măcar să vorbească. Îi întinse scrisoarea, şi Jacob o citi cu voce tare.

— „Draga mea, Lady Cambourne… A ajuns în atenţia mea faptul că în clipa de faţă te afli în posesia tuturor celor şase pumnale, dar că, dintr-un motiv inexplicabil, te-ai hotărât să nu le mai vinzi. Lucrul acesta este inacceptabil. Am avut o înţelegere. Dar din moment ce tu ai modificat partea ta de învoială, mă simt obligat să fac acelaşi lucru. Aşa că prin prezenta scrisoare retrag oferta generoasă pe care ţi-am făcut-o pentru pumnale, în schimbul uneia pe care cred că vei dori să o accepţi. Îmi vei aduce setul de pumnale nu mai târziu de cincisprezece decembrie şi, în schimb, îl vei primi pe numitul Gilbert Stout viu şi nevătămat”.

Jacob se opri din citit şi-şi trecu mâna prin păr, frustrat.

— Deci asta s-a întâmplat cu el. A naibii pacoste de copil! De ce a trebuit să fugă?

— Aşadar, Gil chiar lipseşte? Speram să… Julianne simţi imediat cum i strângea stomacul. Când Jacob încuviinţă din cap, îi dispăru însă şi ultima speranţă că scrisoarea ar putea fi doar o farsă sinistră. Citeşte şi restul!

Jacob se încruntă la scrisoare.

— „înăuntru vei găsi un talisman pe care cred că îl vei recunoaşte. Mă aştept să îl porţi imediat, şi te avertizez că voi şti dacă nu o vei face. În caz contrar, disconfortul pe care-l resimte tânărul domn Stout în închisoarea sa va spori

considerabil. Nelivrarea la timp a pumnalelor va atrage după sine decesul său timpuriu. Orice efort de a descoperi unde se află şi de a iniţia o misiune de salvare va avea aceeaşi soartă. Precum şi orice încercare nesăbuită de a substitui pumnalele cu copiile lor. Poate că pe nătărăii de la Ordinul Antic i-ar putea amăgi pumnalele dumitale false, dar te asigur, doamnă, că pe mine nu mă vei păcăli. Vei primi şi alte instrucţii de îndată ce vei recupera celelalte patru pumnale din ascunzătoarea lor din Cornwall. Te sfătuiesc să le manevrezi cu mare grijă. Aşteaptă veşti de la mine la casa ta de văduvă din Cornwall”.

— Nu e semnată, zise doctorul Snowdon, uitându-se peste umărul lui Jacob. Aveţi vreo idee cine ar fi putut face una ca asta?

— Sir Malcolm Ravenwood, răspunseră Julianne şi Jacob la unison.

Ştia că era de la el pentru că simţise parfumul slab de ienupăr pe care-l emana plicul. Şi, din moment ce se îndoia că Jacob ar fi recunoscut parfumul folosit de un alt bărbat, se gândi că probabil Jacob era destul de priceput în depistarea maşinaţiilor.

— Ce e talismanul acesta despre care vorbeşte? întrebă Jacob.

Julianne întinse mâna şi desfăcu pumnul. În palma ei se afla un colan mare de fier, ornamentat din abundenţă cu fiare fioroase fantastice, din mitologia celtă. Când Jacob dădu să-l ia, ea îşi trase imediat mâna.

— Nu-l atinge. Ştiu deja tot ce trebuie să ştiu despre el, fără să fie nevoie să-ţi foloseşti darul.

— Asta înseamnă că l-ai mai văzut?

— O singură dată. Algernon a primit un colan de fier identic cu acesta în săptămâna de dinainte să moară, zise ea şi înghiţi apăsat. Nu a primit nicio scrisoare cu el sau vreun indiciu care să-i dea de înţeles cine i l-a trimis, dar el a fost fascinat de ilustrările celtice, aşa că l-a considerat talismanul lui norocos.

— Îl purta cumva în ziua în care a murit? întrebă

Jacob.

— Nu ştiu, zise ea şi ridică din umeri. Din clipa în care contele fusese găsit mort, ea fusese dată la o parte, iar fiul ei vitreg preluase toate aranjamentele. E posibil.

— Dacă răposatul tău soţ purta amuleta aceea în jurul gâtului, atunci ştim cine l-a omorât şi cum, zise Jacob sumbru. Când a refuzat să se despartă de pumnale, probabil Ravenwood a decis că singura modalitate de a le obţine era să se asigure că ajungeau în posesia altcuiva.

— Şi probabil de aceea Sir Malcolm a fost mâhnit să afle că nu au rămas în posesia moştenitorului contelui. Dacă ar fi ajuns la fiul lui Algernon, acesta le-ar fi vândut într-o clipită, zise Julianne. Dar, din moment ce mi le-a lăsat mie prin testament, Sir Malcolm a trebuit să aştepte să treacă perioada de doliu înainte de a-l pune pe Digory să-mi trimită o scrisoare prin care să întrebe de ele. Ea răsuci apoi talismanul pe toate părţile. Dar cum ar fi putut cauza amuleta aceasta moartea lui Algernon?

— Pumnalele posedă proprietăţi magnetice puternice, zise Jacob. Colanul de fier a acţionat ca o ţintă pentru vârful pumnalului.

La începutul anchetei lor, Jacob îi spusese că ştia ce se întâmplase în acel birou închis, dar nu şi *cum* se întâmplase. Dar în clipa aceea era conştientă de darul atingerii pe care îl poseda şi de viziunile care-l însoţeau, aşa că se putea încrede în judecata sa, fără să ceară mai multe detalii.

— Aşadar, Lady Cambourne… ce ai de gând să faci, în lumina acestor veşti tulburătoare? o întrebă doctorul Snowdon.

— Păi, nu prea am de ales, de vreme ce băiatul e ţinut prizonier, zise ea şi îşi trecu în jurul gâtului amuleta subţire. Colanul de fier se odihnea greoi între sânii ei. Mă duc la Cornwall.

Capitolul 27

— Ce mult mă bucur să te văd, Lady Cambourne, zise Malcolm imaginii tremurânde care apăru în globul lui de cristal.

Talismanul de fier pe care-l purta deasupra inimii îi amplifica energia vitală. Şi îi permitea în sfârşit lui Malcolm să îi urmărească fiecare mişcare, chiar dacă Jacob Preston se afla în aceeaşi încăpere cu ea.

Malcolm se întrebase de multe ori de ce prezenţa lui Preston o ascunsese de privirea lui. Iar în clipa aceea ştia, mulţumită lui Gilbert Stout.

Într-un fel, chiar îi era dator băiatului pentru informaţiile preţioase pe care i le adusese. Dacă nu ar fi fost Gil, nu ar fi ghicit niciodată că Preston era un mag al metalelor, care putea extrage informaţii din minereu. Şi, aparent, în afară de asta, Preston arunca în jurul său o aură care-i ascundea foarte eficient pe el şi pe cei din apropierea lui de observarea globului său de cristal. De fapt, nici în clipa aceea Malcolm nu îl putea vedea direct. Dar acum, că Lady Cambourne purta talismanul său, putea întrezări urme ale prezenţei altui om în preajma sa. Erau ca nişte frânturi ocazionale de lumină, dar, cu toate acestea, acţiunile şi expresiile faciale ale contesei îi dădeau clar de înţeles că era Preston. Aproape că îi şi simţea prezenţa.

Se întrebă atunci dacă Preston era conştient că avea acea putere de a se ascunde. Sau poate că pentru el era ceva ce se întâmpla la fel de inconştient precum respiraţia.

Era mare păcat că Malcolm nu îl putea transforma şi pe el într-unul dintre discipolii săi. Un om care putea întrezări secretele cuiva pur şi simplu atingând un obiect de metal era o unealtă foarte valoroasă. Şi, în plus, era foarte util de ştiut şi că Preston putea fi destabilizat şi lăsat complet neputincios în urma simplului contact cu metalul.

Existau atât de multe posibilităţi interesante acolo!

Da, spera să nu fie nevoie să îl ucidă pe Gilbert Stout. Băiatul chiar îi făcuse o favoare mai mare decât ştia. Dar,

dacă avea să se ajungă la asta, cu siguranţă Malcolm tot avea să mai poată dormi liniştit noaptea, ştiind că era cu un şobolan de stradă mai puţin în lume.

Ba chiar foarte liniştit.

*

Chiar dacă timpul era limitat, Jacob insistă să mai facă o serie de pregătiri înainte de a pleca spre Cornwall. Prietenul său artizan le confecţionă o cutie de valori, căptuşită cu un strat subţire de platină, unde încăpeau lejer cele două pumnale din seiful său şi tot mai rămânea loc şi pentru celelalte patru. În plus, Jacob mai comandă o pereche de mănuşi groase de piele pentru el şi un corset confecţionat din zale metalice pe care Julianne să-l poată purta pe sub haine.

— Este absolut îngrozitor, zise ea din spatele paravanului, în timp ce proba haina aceea primitivă. Chiar crezi că este necesar?

— Nu trebuie să-l porţi decât atunci când ne aflăm în apropierea pumnalelor, zise el şi apoi gura sa luă forma unui zâmbet strâmb. Sau când vrei să mă ţii la distanţă.

— În cazul acesta, n-o să-l port niciodată, zise ea glumeaţă.

Dar se simţea că era o încercare forţată de a mai înveseli atmosfera. În cele din urmă, împachetă corsetul pentru călătorie, împreună cu restul lucrurilor sale.

Jacob tânjea să o strângă în braţe, însă amuleta de fier îl pedepsea cu asprime, ori de câte ori încerca s-o facă. Era dispus să sufere pentru bucuria de a o atinge, dar, pe de altă parte, ştia că nu-şi putea permite să devină o povară într-un moment în care era foarte posibil ca ea să aibă nevoie de el să o apere. Aşa că evita să intre în contact cu metalul.

Lord Kilmaine le împrumută trăsura şi vizitiul său, aşa că porniră spre Cornwall, chiar atunci când vremea se răci brusc. Singurul avantaj al temperaturii scăzute era faptul că

drumurile erau dure şi bătătorite, în loc să fie pline de noroi şi foarte greu de traversat. George Snowdon îşi anulă şi el toate programările şi insistă să îi însoţească, argumentând că aşa va fi avut mai mult timp să studieze în profunzime manuscrisele, în fiecare seară, când se opreau.

Fenwick îi însoţea şi el. Doar că acesta călătorea aşezat sus pe capră alături de vizitiu, unde era chinuit fără seamăn de vântul usturător şi de rafalele de zăpadă care-l biciuiau constant. Cu toate acestea, se dovedi şi pe drum la fel de hotărât şi de capabil cum era atunci când servea în conacul de la oraş al lui Jacob – ocupându-se de închirierea de camere la hanurile unde se opreau peste noapte şi îngrijindu-se neobosit de confortul lor la sfârşitul fiecărei zile lungi de călătorie.

Jacob îşi promise atunci că, după ce se termina toată povestea aceea, avea să-i ofere lui Fenwick o mărire de salariu generoasă.

Trecuseră trei zile de când părăsiseră oraşul şi goneau zdruncinându-se de-a lungul pajiştilor devenite maronii şi a pădurilor de copaci dezgoliţi. George cedase în cele din urmă legănatului trăsurii şi moţăia cu capul înclinat pe spate. Sforăitul său semăna foarte mult cu sunetul produs de un fierăstrăul cu două capete în timpul tăierii trunchiului unui copac.

Julianne oftă şi coborî draperiile, cufundându-i în semiîntuneric.

— Mă întreb cum i-o mai fi tânărului nostru Gil.

— Facem tot ce putem pentru el. Jacob şi-ar fi dorit să-i poată alina mai mult temerile, dar, din păcate, adevărul era că îi acorda băiatului o şansă din trei de a scăpa cu viaţă din tot dezastrul acela. Şi asta în condiţiile în care i-ar fi predat la timp pumnalele lui Sir Malcolm. Problema principală cu răpirea şi cu şantajul era că obliga un om să interacţioneze cu o persoană fără onoare.

Şi ştia că nu se puteau baza pe Sir Malcolm să se ţină de cuvânt.

— Este aproape ca şi când aş pierde-o încă o dată pe

Mary, şopti ea.

Jacob ar fi trebuit să-şi dea seama că Julianne avea să simtă empatie pentru un băiat care era complet singur pe lume. Nu o mai găsise niciodată pe sora ei. Iar imposibilitatea de a ajuta un alt copil orfan îi deschidea acea rană veche.

Julianne îşi strânse pumnii în poală.

— Şi, încă o dată, este vina mea.

Jacob dădu să protesteze, însă ea refuză să-l asculte.

— Dacă nu aş fi venit la tine să-ţi cer ajutorul, nu s-ar mai fi întâmplat nimic din toate acestea, zise ea amărâtă.

— Dacă n-ai fi venit să-mi ceri ajutorul, atunci nici *noi* nu am fi existat, zise Jacob şi o luă de mână. Era singurul tip de atingere pe care i-l permitea colanul de fier fără să-l facă să se simtă torturat. Şi la urma urmei se cuvenea ca un domn să o ţină de mână pe o doamnă când o cerea în căsătorie. După ce se termină toată povestea asta…

— Jacob, te rog! zise ea şi-şi lipi degetele de buzele lui. Te iubesc foarte mult! Şi te rog să nu te îndoieşti niciodată de asta… Dar în clipa aceasta pur şi simplu nu mă pot gândi mai departe de următorul kilometru. Atâta timp cât Ravenwood îl ţine prizonier pe bietul băiat…

Vocea i se frânse de emoţie şi nu îşi mai putu termina propoziţia.

Oare avea să-l învinuiască dacă nu reuşeau să-l salveze pe Gil? Sau urma a se învinovăţi pe sine? Oare moartea băiatului avea să atârne ca sabia lui Damocles deasupra relaţiei lor, deströmând orice speranţă de a avea un viitor împreună?

Jacob îi sărută atunci degetele înmănuşate şi se înfioră când simţi junghiul de durere pe care colanul de fier i-l propaga prin trup, înfigându-i-l direct în creier. Nu mai fusese niciodată afectat de un metal fără a-l atinge, şi i se părea complet inoportun că sensibilitatea lui crescuse chiar în momentul acela. Era mai mult decât evident că amuleta aceea se conectase atât de strâns la forţa vitală a lui Julianne, încât să o atingă pe ea devenea acelaşi lucru cu a

atinge fierul rece. Singura lui consolare era că Julianne nu putea simţi junghiurile acelea chinuitoare.

Nu! Aceea era o „desfătare” stranie, care îi era rezervată numai lui.

— Foarte bine, zise el. Să ne vedem de treburi, atunci. Unde sunt ascunse celelalte pumnale?

Buzele ei se strânseră într-o linie încordată.

— Cu Algernon. Le-am strecurat la picioarele sicriului său înainte să fie îngropat. La momentul respectiv, consideram că obsesia pe care o dezvoltase pentru ele era responsabilă de moartea lui, aşa că mi s-a părut mai mult decât potrivit să le ia cu el. Dar s-a dovedit un loc excelent pentru a le ascunde. Nimeni nu s-ar gândi vreodată să le caute acolo.

Jacob încuviinţă din cap.

— Eu, George şi Fenwick ne vom ocupa să le recuperăm.

Era mai bine ca Julianne să-şi amintească de soţul ei aşa cum fusese – nu cadavrul putrezit pe care aveau să-l dezgroape pentru a lua pumnalele.

— Va trebui să vin totuşi cu voi, zise ea. Mormântul lui nu este marcat. I s-a refuzat o înmormântare creştinească la cimitir, considerându-se că a fost vorba despre sinucidere. Iar fiul lui nici măcar nu a vrut să ridice o piatră funerară pentru el. Dar eu ştiu unde zac rămăşiţele lui.

— După ce se va încheia toată povestea asta cu Sir Malcolm… De data asta fu mai rapid şi îi lipi degetul de buze pentru a o face să tacă, înainte să-l poată întrerupe din nou. Noi doi o să mergem să-i facem o vizită parohului şi să-i arătăm colanul de fier. Şi, odată ce va înţelege că răposatul tău soţ nu s-a sinucis, trupul lui va putea fi mutat în cimitirul bisericii, unde îi e locul.

Zâmbetul ei trist îi topi inima. Julianne venise la el cu două rugăminţi – să o ajute să găsească pumnalul care lipsea şi să reabiliteze numele răposatului ei soţ. Şi era hotărât să le îndeplinească pe amândouă.

Ea îşi sprijini atunci capul de umărul lui.

— Îţi mulţumesc, Jacob.

Fierul îl izbi cu câteva junghiuri de durere succesive, dar nimic nu îl putea determina să o dea la o parte pe Julianne. În schimb, rezistă sub loviturile chinuitoare ale metalului, fiind recunoscător că, deşi îl durea umărul, nu suferea şi de viziuni – pentru că asta însemna că nu avea să-şi piardă cunoştinţa. Şi să o aibă atât de aproape de el pe Julianne i se părea un târg mai mult decât echitabil.

„Ce nu te ucide te face mai puternic”, îi spunea întotdeauna George.

În condiţiile acestea, urma să devină un adevărat Hercule până când aveau să ajungă la Cornwall.

*

Julianne privi absentă scrisoarea pe care i-o aduse un lacheu în livrea la scurt timp după ce ea şi grupul ei ajunseră la căsuţa ei de văduvă de pe moşia Cornwall. Căsuţa era, de fapt, îndeajuns de mare să poată fi considerată un conac în toată regula pentru o moşie mai mică, şi probabil fiul ei vitreg îşi punea servitorii să o cureţe regulat, pentru că era absolut imaculată.

Cu toate acestea, Julianne era destul de sigură că nu făcea asta din respect pentru ea. Ci pur şi simplu pentru că noul conte de Cambourne considera întreaga moşie ca fiind o reflexie a lui însuşi. Inclusiv oamenii asociaţi cu proprietatea.

Dar, în fond, îi stătea în caracter fiului ei vitreg să înceapă reuniunea cu nişte cereri dure.

— Veţi dori să trimiteţi un răspuns, milady? întrebă lacheul cu perucă.

Omul îşi muta greutatea de pe un picior pe altul, vădit nemulţumit de faptul că fusese aruncat la mijloc într-o ceartă de familie a stăpânilor săi.

— Da. Spune-i contelui că nu trebuie să se deranjeze din cauza mea, zise ea, întrebându-se în sinea ei dacă noul Lord Cambourne era genul de om care să împuşte

mesagerul. Gândul acesta o făcu totuşi să-şi tempereze răspunsul şi să nu mai adauge faptul că nu aveau să stea acolo suficient de mult încât să îl deranjeze pe conte. Avea de gând să rămână numai atât cât era necesar pentru a recupera pumnalele şi a primi instrucţiile pe care i le promisese Sir Malcolm în legătură cu locul şi modalitatea în care să le predea în schimbul lui Gilbert Stout. Cu toate acestea, vom avea nevoie de o cină pentru cinci persoane… Eu, cei doi invitaţi ai mei şi doi servitori. Aş vrea ca mâncarea să fie adusă şi servită aici la căsuţă. Aş aprecia foarte mult dacă te-ai ocupa de asta.

— Desigur. Mă voi ocupa personal, zise lacheul şi afişă un zâmbet slab. Ceea ce nu ştia contele nu-l putea supăra. Dar Excelenţa Sa a insistat să vorbească cu dumneavoastră, milady.

— Atunci, spune-i că mă poate vizita aici mâine la ora două, zise ea, ignorând intenţionat cererea fiului ei vitreg de a se prezenta de urgenţă în faţa lui. Călătoria de la Londra a fost foarte lungă şi trebuie să mărturisesc că sunt extenuată. Este mult mai probabil ca eu şi Lord Cambourne să ajungem la un acord total dacă niciunul din noi nu este mort de oboseală.

Lacheul zâmbi atunci, deducând că, după o noapte bună de somn, contesa văduvă avea să fie mai dispusă poate să-i facă pe plac stăpânului său. Julianne spera în sinea ei că noul conte avea să considere asta un semn că era gata să cedeze în faţa voinţei lui. Dar, în realitate, singurul lucru pe care îşi dorea să-l înţeleagă fiul ei vitreg era că mai degrabă îngheţa iadul decât să fie de acord cu cererea lui de a se căsători cu cine voia el.

După plecarea lacheului, Julianne se întoarse la Jacob, care o aşteptase la baza scărilor cu geanta de voiaj în care se ascundea caseta de valori căptuşită cu platină.

— Poate ar fi mai bine să nu ne facem prea comozi, zise ea. Ştia că după întâlnirea de a doua zi era foarte probabil ca Lord Cambourne să îi limiteze libertatea de mişcare. Era chiar posibil să îi refuze dreptul de a vizita

mormântul soţului ei. Va trebui să mergem la mormântul lui Algernon în noaptea asta, înainte să sosească fiul său mâine-dimineaţă. Am o presimţire că, după mica noastră întâlnire de mâine, vom fi nişte oaspeţi şi mai puţin bine-veniţi decât acum.

*

— Există vreun loc unde îl pot ţine închis pe băiat? îl întrebă Sir Malcolm pe hangiu.

Mărul lui Adam al omului tremură puţin, dar apoi bărbatul încuviinţă din cap.

— Avem o afumătoare în spate care nu este folosită în clipa de faţă. Dar e disponibilă, dacă e nevoie.

Unul dintre numeroasele avantaje de a fi Marele Maestru al unei secte secrete din interiorul ordinului era acela că influenţa discipolilor săi se întindea prin toată ţara. Hangiul, de exemplu, era vărul de-al doilea al femeii care servise drept ghid pentru Lady Cambourne în noaptea iniţierii. Şi aparent îi datora femeii o sumă de bani pe care n-ar fi putut-o plăti niciodată. Aşa că aceasta îi trimisese o scrisoare prin care-l informa că avea să-l arunce în închisoarea datornicilor dacă nu-l ajuta pe Sir Malcolm fără să pună întrebări. Iar lucrul acesta garanta că până şi în îndepărtatul Cornwall existau oameni dispuşi să-i îndeplinească poruncile lui Ravenwood.

Hangiul îl conduse la o cameră, care părea cea mai bună disponibilă din tot hanul. O inspecţie la lumina lămpii dezvălui că încăperea era modest mobilă şi nu prea curată. Nu era tocmai locuibilă, dar trebuia să se mulţumească cu atât. Malcolm avea nevoie să fie cât mai aproape de Cambourne, iar hanul acela se afla peste deal de graniţa moşiei.

— Soţia mea o să vă aducă cina de îndată ce e gata, zise hangiul. Vă mai pot fi de folos cu ceva, domnule?

— Da, zise Malcolm. Du-te afară! Şi ai grijă ca băiatul să rămână unde-l duci, altminteri… Făcu o pauză scurtă şi

lăsă amenințarea suspendată câteva clipe, apoi continuă: O să fiu foarte nemulțumit.

Bărbatul îl asigură imediat bâlbâindu-se că băiatul avea să rămână închis acolo până când avea nevoie de el Sir Malcolm și că nu avea de ce să își facă griji în privința aceea. Hangiul părăsi apoi camera declarându-și cooperarea totală. Malcolm încă îl putea auzi mormăind aproape incoerent în timp ce cobora scara disproporționată.

Chiar dacă era foarte obosit de pe drum, Malcolm despachetă totuși globul de cristal și îl așeză pe masa șubredă. Lumina naturală facilita cel mai bine viziunea din glob, dar, la nevoie, se putea folosi și de strălucirea gălbuie a lămpii.

— Așadar, ai ajuns și tu la destinație, zise el imaginii care prindea contur în globul de cristal. Călătoria de la Londra fusese lungă și obositoare, dar măcar îl amuza să întrezărească frânturi ale imaginii lui Lady Cambourne. Globul său strălucitor încă nu îi putea oferi o imagine clară a lui Jacob Preston, dar îi simțea continuu prezența alături de contesă, și asta îl ajutase să se hotărască cum să se folosească de el.

Se gândise foarte serios care ar fi trebuit să fie următoarea lui mișcare în acel joc periculos. Discutase cu mulți metalurgiști, dar nu găsise niciunul care să știe să prelucreze un aliaj care avea acele proprietăți neobișnuite pe care, conform studiilor sale, le posedau pumnalele. Așa că se hotărâse că unirea pumnalelor în toiag trebuia să devină problema lui Jacob Preston.

În plus, judecând după ceea ce citise în manuscrisul parțial cu care fugise Lady Cambourne, despărțirea inițială a toiagului și crearea pumnalelor reușiseră datorită unei combinații dintre metalurgie și arta magică a unui mag al metalelor.

Își despachetă apoi biroul portabil de călătorie și notă instrucțiile exacte ale uniunii. Vântul urla afară, făcând obloanele ferestrei să se cutremure. Printre crăpăturile tocului șubred al ferestrei se strecura suficient aer cât să

facă flacăra lămpii să pâlpâie.

— Tot eu sunt cel care le uneşte, zise Malcolm Ochiului Veşnic Neadormit, apoi presără nisip peste foaia cu instrucţii, ca să se usuce mai repede cerneala, şi o îndoi. Pentru că voinţa mea este cea care pune laolaltă pumnalele. Şi sigilez instrucţiile acestea cu pecetea mea. Vezi? După aceea topi un glob de ceară pe îmbinarea scrisorii şi-şi apăsă pe el inelul cu pecete. Eu sunt cel care le uneşte, repetă apoi spiritelor aerului. Jacob Preston nu poate îndura atingerea metalului, aşa că nu poate mânui toiagul. Puterea lui va fi a mea!

„De ce ar uni un om pumnalele doar ca să-i dea altcuiva Toiagul lui Merlin?”

Întrebarea aceea se insinuă în mintea lui şi se înrădăcină acolo, chinuindu-l. Puterile îl testau ca să vadă dacă era demn de toiag.

— Un om poate fi convins să facă aproape orice, zise Malcolm şi se uită spre globul de cristal la imaginea tremurândă a lui Lady Cambourne. Nu trebuie decât să-i oferi motivaţia necesară. Eu sunt primul motiv. Sunt cel care a pus lucrurile în mişcare. Porunca mea este cea care uneşte pumnalele.

Vântul gemu precum un cor de suflete damnate. Malcolm luă asta ca pe un semn că puterile îl recunoşteau pe el ca fiind cel care avea să unească pumnalele şi să devină posesorul suprem al Toiagului lui Merlin.

Capitolul 28

Jacob insistă să aştepte să răsară luna înainte de a porni spre mormântul lui Lord Cambourne. Nu vroia să atragă atenţia asupra acţiunilor lor şi astfel să rişte să atragă mânia actualului conte. Moşia era foarte întinsă, iar mormântul se afla îndeajuns de departe de casa văduvei încât să fie nevoiţi să se deplaseze cu trăsura.

— Algernon este îngropat în vârful următorului deal, zise Julianne, arătându-le pe fereastră locul unde se afla mormântul, în timp ce trăsura înainta cu greu pe cărările înguste.

Soţul ei gândise cărarea aceea care străbătea moşia întinsă ca pe o alee de plimbare. Şi continuase să îi placă să se plimbe cu trăsura pe acolo, chiar şi după ce bătrâneţea îl împiedicase să mai călărească. Şi era într-adevăr un peisaj mirific. Drumul trecea pe lângă iazul cu raţe, şerpuia de-a lungul unei pajişti unde pe timpul zilei păşteau oi şi apoi se pierdea prin pădurile dese.

Iar atunci când lui Algernon i se refuzase o înmormântare creştinească în cimitirul bisericii, Julianne sperase că fiul ei vitreg avea să construiască un mausoleu la mormântul lui, dincolo de seră şi de grădinile vaste. Era un locaş bine ascuns în frunziş, aşa că nu ar fi tulburat în niciun fel privelişte a de la conac – dar cu siguranţă ar fi făcut ca mormântul să fie mai uşor accesibil.

În schimb, fiul lui Algernon îşi dorise ca rămăşiţele tatălui său să fie îngropate cât mai departe posibil de casa principală. Îşi dorise ca mormântul lui să fie ascuns vederii şi uitat. În ultimii ani, noul Lord de Cambourne lăsase complet neîngrijită aleea de plimbare proiectată de tatăl său. Peste încă vreo cinci ani, aleea aceea va fi fost năpădită de buruieni şi va fi ajuns de nerecunoscut. Şi nimeni nu ar mai fi putut găsi mormântul tatălui său.

Dar, din fericire, în clipa aceea arborele străvechi şi uriaş de cucută încă marca vârful dealului. Şi acela era indicatorul după care se ghida şi ea. Înainte să plece la Londra în căutarea ultimului pumnal, Julianne mai mersese o dată la mormântul răposatului ei soţ. Într-un fel, i se părea potrivit ca Algernon să se odihnească în pământul pe care-l iubise cel mai mult. Dar locaţia în sine a mormântului era atât de îndepărtată şi de izolată, încât mereu când ajungea acolo o durea inima din cauza acelei nedreptăţi.

Pentru că ştiuse în adâncul sufletului ei că soţul său nu-şi luase viaţa. Şi nu avusese nevoie de nicio dovadă în

acest sens. Cu toate acestea, nu înţelesese niciodată de ce amintirea lui trebuia ştearsă din mintea familiei şi a prietenilor săi – chiar şi dacă s-ar fi sinucis.

Jacob bătu cu bastonul în plafonul trăsurii şi vizitiul struni imediat calul.

— Încă nu am ajuns, zise Julianne.

— Suntem îndeajuns de aproape să putem străbate pe jos restul drumului. Jacob deschise uşa şi o ajută să coboare. Fenwick sări de pe locul său de lângă vizitiu şi descărcă din portbagaj mai multe lopeţi şi cazmale. Vreau să te întorci în trăsură după ce ne arăţi unde este mormântul. O să îţi fie mai cald aici.

Ea încuviinţă din cap înţelegătoare. Jacob încerca să o ferească să vadă rămăşiţele aflate în putrefacţie ale soţului său. Dar probabil că lucrurile pe care şi le imagina deja erau mult mai îngrozitoare decât realitatea.

— Mulţumesc că faci asta pentru mine.

— Încă nu ţi-ai dat seama că aş face orice pentru tine?

I se puse imediat un nod în gât şi nu mai putu spune nimic, aşa că doar îl sărută pe obraz. Avea să-şi petreacă restul vieţii asigurându-se că Jacob nu avea să regrete alegerea făcută.

După aceea se concentră din nou asupra a ceea ce aveau de făcut. Închise ochii strâns şi încercă să-şi amintească chipul soţului său. Dar, spre surprinderea ei, descoperi că imaginea lui devenise neclară în mintea ei şi toate micile detalii care-l făceau unic începuseră să se piardă în ceaţă. Îşi mai amintea doar că era un om bun, amabil, blând şi erudit, care, fără nicio vină, se implicase în chestiuni care depăşeau cu mult puterea sa de înţelegere.

Dar, chiar dacă imaginea chipului său devenise înceţoşată în mintea ei, îşi amintea foarte clar drumul spre mormântul lui. Îi conduse acolo pe cei patru bărbaţi fără să şovăie nicio clipă. La zece paşi nord de trunchiul gros al arborelui de cucută, exista o adâncitură de mărimea unui om în gazonul îngheţat de iarnă, în doi ani, pământul răscolit se surpase, transformând o moviliţă cândva destul

de înaltă într-o scobitură. Crengile goale ale copacilor de deasupra mormântului se zguduiau în bătaia vântului, ca într-un dans al oaselor vechi, iar umbrele lor tremurau în lumina lunii, ca nişte fantome fără trup, captive între lumea pământească şi cea imaterială. Lui Julianne îi clănţăneau dinţii în gură, dar încercă să se convingă pe sine că era din cauza frigului.

Nu mai rămăsese nimic din trandafirii de seră pe care-i lăsase pe mormântul lui Algernon la ultima vizită. Iar în clipa aceea nu avea nimic ce să-i lase. În schimb, venise să ia ceva de la el.

— Îmi pare rău, îi şopti fantomei lui Algernon şi se întoarse spre trăsură, strângându-şi mantia în jurul trupului ca să se apere de frig. Soţul ei fusese ucis şi dezonorat prin moarte, iar în clipa aceea avea să fie profanat şi mormântul său.

Când auzi loviturile de cazmale şi sunetul lopeţilor care muşcau din pământul rece, îşi ridică fustele şi fugi tot drumul înapoi până la trăsură, recunoscătoare că nu era nevoită să se uite.

*

Vizitiul soţilor Kilmaine se oferi să-i ajute, dar, chiar şi cu patru bărbaţi capabili, tot dură destul de mult să sape în pământul îngheţat până la adâncimea mormântului lui Lord Cambourne. În timpul care se scursese de la moartea sa, rădăcinile se infiltraseră înapoi în pământul de deasupra lui, formând un fel de scut fibros viu care-l apăra pe cel mort.

Continuară să sape în timp ce luna cobora spre vest, şi în cele din urmă Fenwick aprinse un felinar pentru a le lumina truda. În ciuda faptului că era o noapte friguroasă, toţi cei patru bărbaţi îşi scoseseră jachetele şi transpiraseră deja abundent, până când lopata lui Jacob lovi sicriul simplu, confecţionat din lemn de pin, al lui Lord Cambourne.

— Mai multă lumină, ceru Jacob, şi Fenwick ridică

imediat lampa, care aruncă o aură de lumină gălbuie asupra gropii adânci. Jacob curăţă numaidecât suprafaţa sicriului şi ridică marginile capacului.

— Dă-mi voie, zise George şi-l împinse deoparte pe Jacob. Eu sunt mai obişnuit cu astfel de lucruri, bătrâne.

Jacob îi era foarte recunoscător prietenului său. Nu pentru că ar fi fost genul uşor impresionabil, ci pentru că simpla ideea de a jefui un mormânt îi trimitea furnicături pe şira spinării. Ştia că pumnalele se aflau acolo, pentru că auzise murmurul lor moale în ultima jumătate de oră. Dar gândul de a le lua efectiv de la soţul lui Julianne i se părea destul de neplăcut. Simţea tot mai mult că avea o datorie faţă de bătrânul conte – şi încă una pe care nu o putea plăti.

— Ar trebui să fie la picioarele sicriului, zise Jacob şi dădu la o parte capacul coşciugului.

— La fix! exclamă George cu o voce veselă, de parcă ar fi jucat whist la clubul White’s şi tocmai primise o mână de cărţi câştigătoare. Iată-le! Unu, doi, trei şi patru! În timp ce număra, trânti pe rând fiecare pumnal învelit în piele pe marginea mormântului. Stai să mai verific ceva. George se aplecă apoi deasupra trupului neînsufleţit al contelui şi dădu la o parte materialul intrat în putrefacţie al vestei şi cămăşii pentru a-i expune sternul. Ceva metalic străluci imediat în lumina lămpii. Aha! exclamă apoi. Întocmai după cum ai crezut! Poartă o amuletă identică cu cea pe care o poartă în clipa asta contesa.

Jacob era absolut convins că, dacă nu ar fi fost învelite în tecile de piele, pumnalele ar fi călătorit în sus pe trupul lui Lord Cambourne ca să se înfigă din nou între coastele sale. În clipa aceea, patru pumnale criminale fuseseră eliberate din sicriu, aşa că nu era dispus să rişte siguranţa lui Julianne bizuindu-se pe tecile vechi de piele sau pe corsetul de zale pe care insistase să-l poarte. Pumnalele acelea diabolice se hrăneau cu sânge uman şi cu suferinţă. Trebuiau distruse! Dar pentru moment nu putea face altceva decât să le întemniţeze la loc.

— Fenwick, adu caseta!

Omul său fugi înapoi la trăsură, ca să ia caseta de valori căptuşită cu platină. Trăsura era oprită în josul dealului şi de partea cealaltă a arborelui masiv de cucută, aşa că nu o putea vedea de la mormântul lui Lord Cambourne. Şi, din fericire, nici Julianne nu putea vedea profanarea de unde se afla. Dar ştia că o tulbura profund.

Să-l ia naiba pe Ravenwood pentru că-i făcea să treacă prin asta!

— Vrei şi amuleta asta? întrebă George, arătând spre colanul de fier care se odihnea pe pieptul cadavrului.

— Nu, las-o acolo, zise Jacob. A făcut şi aşa suficient rău! Şi-ar fi dorit să o poată convinge şi pe Julianne să o dea jos pe cea pe care o purta, dar ştia că era hotărâtă să nu lase să i se mai întâmple nimic rău lui Gil dacă putea face ceva pentru a preveni asta. Jacob închise la loc capacul sicriului, se ridică din groapă şi aruncă o lopată de ţărână înapoi peste el. Hai să terminăm treaba!

— Domnule Preston! răsună vocea lui Fenwick, spintecând noaptea neagră. O, veniţi repede, domnule!

Jacob aruncă lopata şi fugi înapoi spre trăsură. Fenwick stătea lângă uşa deschisă şi era palid de spaimă.

— Ce s-a întâmplat, omule?

— Am auzit pe cineva gemând şi m-am gândit că poate îi e rău lui Lady Cambourne, aşa că am deschis un pic uşa să văd, dar…

Flutură scurt din mână neputincios spre interiorul trăsurii, şi atunci răsună încă un geamăt.

Jacob deschise uşa cu putere. Gilbert Stout se zvârcolea pe covoraşul de catifea de pe podeaua trăsurii. Era legat de mâini şi de picioare şi avea un căluş la gură. Iar Julianne nu era de găsit.

— Gil! exclamă Jacob, chinuindu-se să-i dea jos căluşul. Unde e contesa?

— Îmi pare rău, dom’le! zise băiatul. Îmi pare foarte, foarte rău! M-a trântit aici jos şi apoi a luat-o pe ea!

Jacob desfăcu imediat legăturile de la încheieturile şi

de la gleznele băiatului.

— Şi de ce n-a ţipat?

— Poate că n-a avut ocazia, interveni George şi se aplecă să ia o batistă albă care fusese azvârlită pe pământ în apropierea trăsurii. O mirosi un pic, dar apoi întinse repede braţul, ţinând-o cât mai departe de faţă. Cloroform. Probabil a adormit în câteva secunde. Al naibii de inteligent din partea lui.

— De când a dispărut? întrebă Jacob, cercetând cu mare atenţie cărarea şerpuitoare care se pierdea în pădure, dar nevăzând pe nimeni.

— De destul timp, zise Gil. Mie mi se pare că am făcut ore întregi cât de mult zgomot am putut, da tot nu m-a găsit nimeni, pân' n-a ajuns aici domnu' Fenwick.

Între vântul care sufla puternic, foşnetul crengilor goale şi epuizarea săpatului, niciunul dintre ei nu ar fi auzit nimic, cu excepţia unui ţipăt zdravăn. Sau poate nici măcar asta dacă bătea vântul prea tare. Jacob scrâşni din dinţi, frustrat.

— Ar fi trebuit să-i spun vizitiului să rămână la trăsură, s-o păzească. În schimb, fusese recunoscător pentru încă un bărbat care să-l ajute să sape mormântul.

— Nu te învinui, bătrâne, îi zise atunci George. Cine ar fi putut prezice că Ravenwood ar face aşa ceva? Şi de ce? Nu e ca şi când nu încercăm să-i îndeplinim cerinţele.

— În privinţa ast'… aş crede că acu o să aibă alte cereri, de vreme ce contesa este un ostatic mult mai important ca mine! zise Gil, încruntându-se. Mi-a vârât scrisoarea ast' în buzunar înainte să plece. Poate explică aici de ce-a luat-o.

Gil băgă mâna în buzunarul pantalonilor şi scoase o bucată de hârtie împăturită de multe ori şi pecetluită cu un sigiliu de ceară.

— Ce nemernic îndrăzneţ! zise George, de îndată ce văzu sigiliul. Nici măcar nu încearcă să-şi ascundă identitatea!

— Păi, de ce ar încerca? Ştie că nu ne vom duce la

autorităţi de teamă ca nu cumva s-o rănească pe Julianne. Jacob rupse sigiliul şi desfăcu scrisoarea, încercând s-o citească la lumina lămpii. Era atât de furios, încât abia se putea concentra să descifreze scrisul. Cu toate acestea, observă că printre rândurile subţiri scrise de mână erau înserate diagrame şi pasaje în latină, care se intercalau cu cele în engleză. Nu are nicio logică. Unde vrea să livrăm pumnalele?

George luă scrisoarea din mâinile sale şi o ridică în lumină.

— Nu pumnalele. Vrea ca tu să le uneşti într-un singur toiag, în conformitate cu indicaţiile astea, pe care apoi să-l duci la Giant’s Dance la apusul zilei de douăzeci şi unu decembrie.

— Giant’s Dance? întrebă Jacob. Furia îi înfierbânta gâtul, în ciuda frigului nopţii. Ce naiba mai e şi asta?

George clătină din cap.

— N-ai fost deloc atent în timpul orelor de istorie, nu-i aşa? Este denumirea străveche pentru Stonehenge, desigur. Mereu am crezut că monoliţii aceia trebuie să aibă o legătură cu druizii.

— O să avem nevoie de un fierar, zise Jacob, încercând să se concentreze asupra îndeplinirii cererilor lui Ravenwood, când de fapt în clipa aceea nu-şi dorea nimic mai mult decât să-l strângă de gât cu mâinile goale. Şi încă de unul al naibii de bun!

— E unul în satul din apropiere, zise vizitiul lui Lord Kilmaine. Eu am crescut în baronia din comitatul următor, şi în fiecare primăvară duceam caii la el să îi potcovească.

— M-am exprimat greşit. O să avem nevoie de cineva care să fie mai priceput decât un simplu fierar potrivit să potcovească o iapă, zise Jacob. Aliajul din care erau confecţionate pumnalele era o amestecătură de mai multe metale cu rezistenţe şi puncte de topire diferite. Jacob nu-şi putea închipui cum ar putea fi pumnalele puse laolaltă, chiar şi după topirea lor. O să avem nevoie de cineva care să înfăptuiască o minune.

George întoarse apoi scrisoarea pe partea cealaltă.

— O, mai e ceva.

Citi cele câteva rânduri inscripţionate pe spatele foii şi se uită la Jacob.

— Ce e? ceru să ştie Jacob, izbind cu pumnul partea laterală a trăsurii, din cauza furiei neputincioase pe care o simţea. Calul se sperie de lovitură, şi probabil ar fi luat-o la galop dacă vizitiul nu l-ar fi prins de căpăstru şi nu l-ar fi liniştit. Jacob înghiţi apăsat şi-şi înăbuşi furia cu greu. Ştia că asta nu ar fi ajutat-o niciun pic pe Julianne.

— Vrea să porţi ceva până când îi livrezi toiagul, zise George. Şi ameninţă să o rănească pe contesă dacă nu te supui.

— Eu zic să îl crezi, dom’le! interveni scurt Gil.

— Şi ce anume vrea să port? O pălărie de bufon? O mască de tâlhar?

George clătină din cap.

— Amuleta bătrânului conte.

Capitolul 29

Julianne se forţă să deschidă ochii şi se uită în sus la tavanul boltit. Un şuvoi de apă şerpuia în jos pe unul dintre pereţii de piatră. Stătea întinsă pe un pat pliabil, care fusese desfăcut atât de tare, încât salteaua stătea foarte întinsă. Nu recunoştea mobilierul auster şi nu avea nici cea mai vagă idee unde se afla. Dar chiar şi acel simplu gând o făcea să o doară atât de tare capul, încât credea că era pe punctul de a exploda. Aşa că scoase un oftat adânc.

— Bine ai revenit, Lady Cambourne! Vocea aceea joasă şi mieroasă alunecă pe nervii ei ca un şarpe care se strecura peste zidul unei grădini. Începusem să mă tem că ţi-am dat o supradoză. Ce mult mă bucur că mi te-ai alăturat în cele din urmă!

Julianne se chinui să se ridice în şezut şi descoperi că

avea gleznele şi încheieturile prinse cu cătuşe grele. Frânturi de imagini îi inundară atunci memoria. Îşi aminti un miros înţepător, o călătorie de coşmar în decursul căreia stătuse atârnată ca un sac de cartofi peste şaua unui cal şi un ecou de copite răsunând pe gazonul rece. Sunetul copitelor încă îi bubuia în tâmple. Dar în afară de asta era numai beznă. Un întuneric adânc şi chinuitor, o obscuritate din care nu se revărsa niciun strop de lumină.

Duse mâna la cap, iar zăngănitul lanţurilor i se păru neobişnuit de puternic.

— Se pare că nu prea mi-ai dat de ales.

— Chiar deloc.

Râsul îi era şi mai îngrozitor decât vocea. Sunetul îi zgâria nervii şi îi făcea stomacul să se strângă.

Îşi duse mâna la ochi ca să-şi protejeze vederea de lumina care se infiltra pe fereastra din spatele lui. Deschizătura aceea din zid era acoperită cu zeci de bucăţi de sticlă de culoare verde. Vitraliile, zidurile de piatră şi curentul care şuiera prin încăpere îi dădeau de înţeles că se afla într-un soi de birou medieval. Era o cameră circulară, care avea doar o singură uşă.

— Unde sunt?

— La moşia provincială a unui discipol de-al meu. Îmi cer scuze pentru condiţiile inadecvate, contesă. Sir Malcolm stătea aşezat la un birou din faţa ferestrei şi studia cu atenţie o carte veche. Dar, dacă crezi că această încăpere este nepotrivită, ar trebui să vezi temniţa.

Julianne simţea pe limbă un gust metalic îngrozitor. Era clar că folosise o substanţă dezgustătoare ca să o drogheze. Se strădui să înăbuşe impulsul de a se cutremura şi în schimb se încruntă la el.

— Pot să întreb de ce ai făcut asta?

— Sigur că poţi întreba, dar aş crede că motivul ar trebui să fie evident, zise el, după care închise cartea şi o lăsă deoparte. Am nevoie ca Jacob Preston să coopereze. Iar faptul că te-am luat prizonieră este exact stimulentul de care are nevoie pentru a-şi îndeplini sarcina. Ai vrea să ştii

ce progrese a făcut?

Julianne simţi cum i se face inima cât un purice. Dacă intenţiona să o scoată din încăperea aceea, atunci poate avea o şansă să găsească o cale de scăpare. Cu toate acestea, nu voia să pară nerăbdătoare, aşa că pur şi simplu ridică din umeri.

— Cum? Nu eşti curioasă? Mă uimeşti. Băgă apoi mâna sub birou şi scoase dintr-un săculeţ de piele un obiect rotund.

Ea clipi atunci de mai multe ori, gândindu-se că probabil substanţa cu care o drogase o făcea să aibă halucinaţii. Dar omul chiar părea să aibă în mâinile sale un glob de cristal adevărat.

Sir Malcolm îl aşeză apoi pe biroul micuţ, astfel încât lumina verde să-l pătrundă exact cât trebuia. Din adâncul sferei se ridicară imediat vârtejuri de culoare, care păreau să se întrepătrundă, formând siluete. Julianne se ridică din pat prudentă. Avea gleznele încătuşate de pat, dar avansă totuşi, atât cât îi permiseră lanţurile.

Apoi imaginea din sferă deveni limpede ca lumina zilei. I se tăie imediat răsuflarea. Îl putea vedea clar pe Jacob în globul de cristal. Era înconjurat de foc şi de abur. Ba, mai rău de atât, peste tot în jurul său se aflau obiecte de metal de toate felurile – cuţite, furci cu dinţi ascuţiţi şi brăzdare. Julianne atinse amuleta de fier care i se odihnea deasupra inimii.

Jacob purta una identică. Avea maxilarul încleştat, dar în afară de asta nu dădea deloc de înţeles că talismanul îl rănea. Dar Julia ştia adevărul. Şi îi simţea agonia, ca şi când ea ar fi fost cea care trebuia să îndure chinul.

— Jacob o să facă orice îi ceri din simplul motiv că mă ai pe mine. Nu e nevoie să-l obligi să poarte fierul acela, zise ea, tremurând de furie. De ce faci asta?

— Pentru că mă amuză. Sir Malcolm îi zâmbi, la fel ca o cobră care rânjeşte unei manguste prinse în capcană. Ar trebui să fii mulţumită. Faptul că a acceptat să suporte durerea de dragul tău arată că sentimentele lui pentru tine

sunt mai profunde decât aş fi bănuit. Dar adevărul este că există şi un alt motiv pentru care am vrut să poarte talismanul.

— Pentru că speri că asta va face unul dintre pumnale să-l omoare, aşa cum l-a ucis pe soţul meu.

— Mă nedreptăţeşti, milady. Când i-am trimis amuleta lui Lord Cambourne, am sperat ca el să fie cel care posedă puterea magică necesară pentru a găsi şi a reuni pumnalele în Toiagul lui Merlin. Dar, din păcate, răposatul tău soţ a fost nedemn de o asemenea sarcină. Ravenwood se aplecă în faţă ca să privească în globul de cristal. Sper doar ca Preston să se descurce mai bine. Pentru binele tău.

*

— Crede-mă când îţi spun, dom'le! Oricât m-aş chinui, nu am cum să topesc pumnalele într-un aliaj pe care să-l pot prelucra. Şi şi-au pierdut şi proprietăţile magnetice. Gershom Flagg îl întâmpină pe Jacob cu o găleată în mână, la uşa fierăriei sale. Fierarul era la bustul gol şi pe jumătate acoperit de funingine, iar în jurul său se revărsau valuri de căldură. Nu po' să-mi dau seama cum le-o fi făurit cineva de la bun început, pentru nimic în lume!

Jacob se uită în jos la găleata de topire plină cu minereu pe jumătate topit.

— Iridiul e de vină. Mă temeam că o să se întâmple aşa. Va trebui să creşti temperatura vetrei de topire.

Domnul Flagg clătină din cap cu tristeţe.

— Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă. M-aţi plătit cu o sumă demnă de un rege şi fără doar şi poate toate pietrele preţioase de pe mânere ne-au aranjat pe viaţă pe mine şi pe soţia mea – ba probabil chiar şi pe copiii noştri –, dar cred că acum va trebui să vi le dau înapoi pe toate. E pur şi simplu imposibil!

Cântecul pumnalului de metal i se încolăcea în jurul urechilor. Jacob s-ar fi aşteptat să-l chinuiască… în schimb, vocea metalului îl zorea să continue, temperându-şi

beligeranţa obişnuită cu o convingere moale. Dacă nu ar fi ştiut mai bine, s-ar fi gândit că încerca să-i spună să nu-şi piardă speranţa. Apoi amuleta pe care o purta la gât se alătură treptat cântecului.

— Trebuie să existe o cale, zise Jacob, strângând din dinţi. Apoi trecu pe lângă fierar şi păşi în fierăria lui. Era ceva ce nu şi-ar fi imaginat că ar face vreodată, din cauza corului de metale.

— Preston, aşteaptă! George îşi puse imediat mâna pe umărul lui, încercând să-l oprească. Nu e nevoie să…

— Nu! Sunt bine! Jacob aprecia foarte mult îngrijorarea prietenului său, dar se simţea obligat să continue, în pofida oricărei dureri. Apucă strâns în pumn mânerul de platină al bastonului său şi înaintă spre vatra de topire.

Avea dureri continue de când începuse să poarte amuleta de fier – ba, de fapt, de când Julianne îşi trecuse amuleta sa în jurul gâtului. Dar, în mod surprinzător, era o durere suportabilă. Aproape că începuse să se bucure de disconfortul acela, luându-l ca pe un semn că încă era în viaţă şi conştient, în ciuda faptului că se aflase în contact cu metalul mult mai mult timp decât încercase vreodată.

Era adevărat că materialul subţire al cămăşii împiedica un contact direct între pielea sa şi amuleta de fier, dar asta nu făcea nimic mai mult decât să-l protejeze de orice viziuni cu care metalul ar fi încercat să îi inunde mintea. Nu reprezenta nici pe departe un scut de apărare împotriva vocii metalului sau a junghiurilor de durere care-i săgetau creierul.

Focul se ridică în clipa când se apropie de vatra de topire, dar apoi flăcările se domoliră, căpătând o strălucire neobişnuită. Amuleta de pe pieptul său se încălzi, şi asta reduse întrucâtva nivelul durerii. Aşa că se relaxă vizibil şi o parte din tensiunea acumulată în umerii săi dispăru.

— Fascinant! murmură George. Dacă n-aş şti mai bine, aş spune că amuleta acţionează ca un vaccin.

Doctorul avea dreptate. Jacob putea suporta să fie

mai aproape de metal decât fusese vreodată în viaţa lui. Cu toate acestea, simţea că amuleta încerca să-i împărtăşească ceva mai mult. Aşa că o trecu peste guler şi o lăsă să-i cadă pe sub cămaşă. Metalul emitea căldură pe pielea goală, şi asta îi făcu toate simţurile să se ascută.

Strălucirea flăcărilor din vatra de topire îl făcu să se dea un pas în spate, clătinându-se, şi simţi imediat că exista o conexiune puternică între colanul de fier pe care-l purta la gât şi metalul pumnalelor. Toate culorile dimprejurul său începură să strălucească, şi putea vedea realmente valurile magnetice întorcându-se şi crescând în intensitate. Simţi atunci o putere extraordinară răspândindu-se prin fiecare fibră a trupului său, ca şi când ar fi extras forţa vitală a fiecărei bucăţi de metal din fierărie. Curgea prin trupul său, ca sângele care-i gonea prin vene şi i se revărsa prin vârfurile degetelor.

— Rămâi acolo! îi strigă Gershom Flagg. Găleata de topire încerca să se smulgă din mâinile puternice ale fierarului şi omul se chinuia din răsputeri să o ţină să nu zboare prin încăpere înspre Jacob.

Jacob ridică mâna poruncitor, şi metalul din găleată se stabiliză imediat. Apoi, fără a adăuga nicio particulă de căldură în recipient, bucăţile de minereu netopit începură să se scurgă în restul lichidului. Flăcările din vatra de topire din spatele lui Jacob pâlpâiră şi crescură în intensitate, strălucind cu o fierbinţeală sclipitoare. Metalul îi şoptea secrete într-un limbaj compus din frânturi de imagini şi muzică antică. Dar nu i se întunecă vederea, cum se întâmpla de obicei, aşa că rezistă să primească mesajul metalului, fără a se lăsa copleşit de durere sau de slăbiciune, în schimb, simţea puterea cum se acumula în membrele sale.

Încă nu putea fi sigur de însemnătatea acestui lucru, dar cel puţin în clipa aceea viitorul îi părea mai puţin întunecat. În loc să se lupte cu metalul sau să cedeze în faţa puterii lui nimicitoare, Jacob simţea pentru prima dată în viaţa lui că deţinea cu adevărat controlul. Cu o mână

întinsă spre fierar şi spre metalul pumnalelor, închise ochii şi se concentră asupra găleţii de topire. Iar când îi deschise din nou, descoperi că metalul clocotea, fiind cu totul în stare lichidă.

Jacob întâlni apoi privirea uimită a fierarului.

— Mai încearcă o dată să făureşti toiagul, domnule Flagg.

*

Globul de cristal aproape se spulberă din cauza luminii orbitoare şi apoi se întunecă. Chiar dacă era mişcat sau mutat, nu mai putea reveni la starea anterioară.

Malcolm rezistă cu greu impulsului de a-l izbi de peretele de piatră. Amuleta funcţionase perfect. Îi putuse urmări fiecare mişcare din clipa în care şi-o strecurase în jurul gâtului. Şi dintr-odată globul de cristal devenise o enigmă în sine. Într-o clipă îl putuse vedea pe Jacob Preston limpede ca lumina zilei, iar în următoarea abilitatea sa de a vedea orice lucru dispăruse complet.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Lady Cambourne, cu chipul ei frumos schimonosit de îngrijorare. E bine Jacob?

Malcolm ridică dintr-o sprânceană. Preston se juca cu o putere care întrecea cu mult visurile şi fanteziile oricărui muritor. Şi existau toate şansele ca aceasta să-l fi smuls cu totul din lumea pământeană. Era un alt motiv pentru care Malcolm se hotărâse să-l lase pe acest mag al metalelor să se ocupe de demersul delicat şi periculos al unirii pumnalelor.

Dar nu era nevoie ca Lady Cambourne să afle că îşi pierduse abilitatea de a veghea asupra lui Preston.

— M-am hotărât că ai văzut de-ajuns, zise el şi ascunse sfera înnegrită înapoi în săculeţul ei de piele. O să afli cât de curând dacă a avut succes sau nu. Îi aruncă apoi o privire încruntată şi întunecată. Nu ştiu dacă eşti o persoană cu înclinaţii religioase, Lady Cambourne, dar te sfătuiesc să te rogi oricărei zeităţi pe care-o preţuieşti ca

Jacob Preston să fi avut succes.

Capitolul 30

— Am ajuns, Lady Cambourne, răsună vocea lui Sir Malcolm lângă urechea ei. Îi îndepărtă apoi legătura de la ochi, dar, când ea se uită pe fereastră, nu văzu nimic altceva decât un câmp acoperit de zăpadă răscolită de vânt. Mai avem doar o plimbare scurtă de făcut şi vom ajunge la destinaţie.

Julianne era încă încătuşată, aşa că fu nevoit s-o ridice şi s-o coboare din trăsură. Sir Malcolm purta dominoul stacojiu peste redingota sa groasă şi avea chipul ascuns sub masca aurită. Ar fi fost şi ea recunoscătoare pentru o mantie suplimentară care s-o încălzească mai bine, însă nu i se arătă atâta consideraţie.

De-a lungul drumului de ţară era oprit un şir lung de trăsuri, iar caii ţineau capetele plecate şi cozile ascunse sub ei, ca să se apere de vânt. Se gândi că măcar aveau să existe martori – indiferent unde mergeau. Şi cu siguranţă cineva avea să fie scandalizat să vadă o contesă în lanţuri.

Sir Malcolm o împinse tare ca să o oblige să înainteze pe pământul îngheţat. Cu o mână o ţinea de cot, iar pe cealaltă o avea aşezată pe spatele ei, aşa că nu ar fi putut scăpa nici dacă n-ar fi fost încătuşată. Era nevoită să meargă târşâindu-şi picioarele, din cauza cătuşelor grele de fier de la glezne, şi ţinea ochii aţintiţi în pământ, ca nu cumva să se împiedice. Drumul continuă cu o pantă ascendentă, şi, când ajunseră în vârful dealului, ridică în cele din urmă ochii.

În faţa lor se înălţau obeliscuri cenuşii, care aveau de trei ori înălţimea unui om şi erau aşezate în forma unui cerc.

— Stonehenge, zise ea încet.

— A, văd că ştii despre ce e vorba, replică Sir

Malcolm. Tot uit că răposatul tău soţ a fost un mare de pasionat de antichităţi.

— Ştiu îndeajuns de mult cât să-mi dau seama că probabil nu a fost construit de druizi, zise ea şi-i clănţăniră dinţii de frig când se opri să-şi tragă răsuflarea în gerul iernatic. După spusele contelui, aceştia îşi ţineau ritualurile în peşteri.

— Perspicace, ca întotdeauna. Ai dreptate. Dar ţara noastră este împânzită de inele de piatră, şi toate sunt locuri recunoscute pentru acumularea de energii şi putere, zise Sir Malcolm. Mi se pare mai mult decât potrivit să-l folosim pe cel mai mare dintre ele pentru acest ritual special. În noaptea aceasta, Toiagul lui Merlin va fi unit cu noul său stăpân. Şi pentru asta aveam nevoie de cel mai favorabil loc cu putinţă.

Asta o făcu pe Julianne să-şi piardă orice speranţă. Probabil trăsurile parcate de-a lungul drumului îi aduseseră acolo pe discipolii lui de încredere. Iar posibilitatea de-a auzi pe careva protestând împotriva maltratării ei se reducea cu fiecare pas.

Zăpada scrâşni sub picioarele lor când trecură prin cercul exterior întrerupt de megaliţi şi pe lângă cercul interior, mult mai mic, format din blocuri de piatră vânătă, care se ridicau din pământul îngheţat. Un aranjament de mai multe exemplare de triliton[19], dispuse sub formă de potcoavă, se arcuia în jurul unui spaţiu interior mic, în centrul căruia se afla o placă de granit ce avea un aspect de rău augur. Soarele apunea şi trimitea spre pământ umbre lungi.

În interiorul potcoavei se înghesuiau o duzină de discipoli ai lui Sir Malcolm – toţi purtând robe şi măşti negre. Aburul respiraţiei lor se ridica în aerul iernatic precum o conclavă de dragoni.

— În această cea mai scurtă zi, soarele muribund

19 Monumente megalitice formate din trei pietre, dintre care două verticale şi una transversală, aşezată deasupra lor (n.tr.)

prevesteşte moartea vechii orânduieli a lumii, zise Sir Malcolm, şi vocea sa răsună cu ecou între giganţii de piatră. Salutăm noua putere ce se ridică! Puterea pe care o vom cârmui noi!

„Şi prin *noi* se referă de fapt la el”, se gândi Julianne. Nu era genul care să împartă… mai ales un lucru atât de important precum puterea.

— Dar puterea hărăzită necesită o plată. Iar sângele este singura monedă pe care o acceptă spiritele. Ravenwood se întoarse atunci spre doi dintre cei mai mari şi mai apropiaţi discipoli ai săi: Legaţi-o pe doamna de piatra de altar!

Stomacul ei se strânse imediat într-un nod de rece de spaimă. Mai jucase o dată rolul Ioanei d’Arc, şi criticii de teatru spuseseră că Julianne True mersese la rug cu tot curajul şi cu toată demnitatea unei sfinte. Dar aceea nu era o piesă de teatru. Şi nici Julianne nu era o sfântă.

Se luptă. Şi ţipă. Şi se zbătu în strânsoarea de fier a torţionarilor săi.

Dar în cele din urmă cineva o încătuşă pe altar, şi întreaga lume se întunecă în jurul ei. Când îşi veni în fire, constată că avea spatele lipit de granitul rece. Cătuşele îi fuseseră îndepărtate şi înlocuite cu curele de piele, dar era în continuare legată de mâini şi de picioare şi tot nu se putea mişca. Abia dacă putea să inspire profund.

„Oh, Jacob!”

Nu avea să-l mai ţină niciodată în braţe. Şi nici să-l mai vadă vreodată. Toate zilele pline de iubire de care ar fi putut avea parte se desfăşurau prin faţa ei ca o armată de strigoi, iar promisiunea lor neîndeplinită îi măcina măruntaiele precum un cancer. Apoi suferinţa el fu copleşită de o frică primordială, care-i mistuia orice speranţă.

*

Jacob înaintă prin cercul de piatră, călcând pe urmele

de paşi din zăpadă. Firele de păr din nări îi îngheţau tot mai tare cu fiecare respiraţie, însă inima îi bubuia în piept, aşa că nu simţea frigul. O întrezărise pe Julianne, legată de placa de granit din interiorul celui mai mic cerc de pietre. Fiecare fibră din trupul său îl zorea să fugă la ea, dar se forţă să meargă calm de-a lungul cercului exterior de megaliţi şi să pătrundă în interior la fel ca toţi ceilalţi. Grupul de discipoli ai lui Ravenwood psalmodia. Era un cântec scăzut, care făcea amuleta de fier să trepideze la unison cu sunetul.

Jacob venise singur, după cum i se poruncise. Ştia că ar fi fost copleşit numeric dacă ar fi încercat în clipa aceea să se năpustească în cerc şi să o elibereze pe Julianne. Pentru a înclina balanţa, trebuia să-i forţeze cumva mâna lui Sir Malcolm.

Umbra adâncă aruncată de pietrele verticale îi înfiora sufletul.

O frântură de amintire îi apăru în minte din cotloanele memoriei, şi îi răsună în urechi vocea vechiului său paroh intonând: „Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morţii…” Psalmistul pretindea că nu îi era frică, dar, cu toate acestea, Jacob se îndoia de faptul că regele David se confruntase vreodată cu un asemenea rău. Dacă ar fi avut de ales, Jacob ar fi preferat să înfrunte un uriaş cu nimic altceva decât o praştie pe post de armă. Mai ales dacă asta ar fi însemnat că Julianne ar fi fost în afara oricărui pericol.

Privirea lui trecu printre două pietre de nisip[20], spre locul unde zăcea neputincioasă Julianne. Avea chipul schimonosit de spaimă, dar îşi muşca buza ca să nu ţipe. Furia şi frica se luptau pentru supremaţie în sufletul lui,

---

20 În interiorul cercului de piatră de la Stonehenge se ridică un banc de nisip care cuprinde 56 de morminte cunoscute sub numele de „găurile lui Aubrey“ (după numele celui care le-a descoperit, John Aubrey). Terasamentul şi lanţul sunt intersectate de un Bulevard, o cale procesională lată de 23 de metri şi lungă de aproape 3 kilometri. Aproape de intrarea în Bulevard se află Piatra Sacrificiului. Pe partea opusă se află Piatra de Călcâi. Ambele sunt tot pietre de nisip, (n.tr.)

strângându-i măruntaiele şi înfierbântându-i ceafa. Dar se struni imediat. Nu ar fi ajutat-o cu nimic dacă şi-ar fi pierdut cumpătul. Era vorba despre putere. Iar în clipa aceea singura putere pe care o poseda el era autocontrolul.

Păşi în interiorul potcoavei de piatră şi se opri în centru, fix în locul în care ultima rază de soare cădea pe pământ, întretăind spaţiul dintre două obeliscuri. Psalmodierea se opri imediat.

— Jacob! ţipă Julianne. Şi apoi, la semnalul lui Sir Malcolm, unul dintre discipolii săi îi puse un căluş la gură.

Un muşchi zvâcni atunci în maxilarul lui Jacob, dar el se forţă să rămână nemişcat. Oricât de mult şi-ar fi dorit, nu putea să fugă la Julianne. Trebuia să-l facă pe Ravenwood să vină la el. Singur.

Jacob deşurubă mânerul bastonului, îl scoase şi puse în buzunar sfera de platină, atingând pentru ultima dată metalul binefăcător. După ce fusese făurit toiagul, pusese să-i fie scoasă sabia din învelişul de lemn şi ceruse ca interiorul să fie mărit, ca să încapă noua tijă de metal. Scoase toiagul şi îl înălţă ca să-l vadă toţi cei prezenţi.

— Toiagul lui Merlin, zise Sir Malcolm cu adoraţie. După aceea îşi încleştă pumnii pe talie. Pielea animalelor nu este demnă de a-l atinge. Scoate-ţi mănuşile!

Jacob înghiţi apăsat. Să-l ia naiba pe Ravenwood pentru că folosea metalul împotriva lui.

Când degetele lui goale se strânseră în jurul toiagului, un flux de putere îi traversă trupul, adunându-se fierbinte în jurul amuletei de fier de pe pieptul său. În mod ciudat, contactul cu metalul nu-l făcea să se simtă aşa slăbit cum s-ar fi aşteptat. Sau cel puţin nu era azvârlit în miezul unei alte viziuni. Rămase ancorat ferm în realitate. Durerea îi străpungea creierul cu aceeaşi intensitate ca întotdeauna, dar era totuşi suportabilă.

Ar fi îndurat orice pentru Julianne.

Jacob făcu apoi un pas în spate, clătinându-se, cu maxilarul încleştat, şi încovoie umerii.

— Ah! Îţi văd durerea, zise Sir Malcolm. Dă-mi toiagul

şi îţi promit că în foarte scurt timp nu vei mai simţi nimic.

— Dacă îl vrei, vino şi ia-l!

Sir Malcolm izbucni în râs.

— Noi suntem mulţi. Tu eşti unul singur. De ce aş face-o?

— Cum altfel ai putea şti dacă meriţi să îl ai? Era conştient că omul nu putea ignora o asemenea provocare în faţa discipolilor săi, aşa că Jacob îşi forţă norocul şi adăugă: Şi, ca să fie corect, asigură-te că porţi cealaltă amuletă de fier!

Ravenwood se încruntă la el o clipă, după care ridică mâna într-un semn ameninţător.

— Toată lumea înapoi! le porunci Sir Malcolm.

Ochii negri îi străluceau malefic prin fantele măştii. Se aplecă, luă amuleta de la gâtul lui Julianne şi o trecu în jurul gâtului său.

Jacob abia dacă îşi putea ascunde uşurarea. În clipa aceea, chiar şi dacă toiagul le scăpa, riscul ca Julianne să devină o ţintă – aşa cum se întâmplase în cazul soţului ei – era minim. Cu toate acestea, era o alinare prea mică, atâta timp cât ea rămânea legată de altarul de piatră.

Malcolm se apropie de Jacob şi apucă toiagul. Ochii lui aproape că împroşcau flăcări.

— Aşa deci, şopti Jacob. O simţi şi tu. Destul de multă putere, n-ai zice?

Sir Malcolm încercă să-i smulgă toiagul din mână, însă nu-l putu elibera din strânsoarea lui Jacob.

— Dă-i drumul, lua-te-ar naiba!

— Nu pot, zise Jacob. Şi nici tu nu poţi.

Sir Malcolm încercă să-şi desprindă degetele de pe toiag, însă nu reuşi.

— Prietenul meu a descifrat mai mult din manuscris şi spune că, atunci când doi oameni revendică puterea toiagului, toiagul în sine este cel care trebuie să aleagă. Jacob trase apoi tare, dar el şi Sir Malcolm erau complet lipiţi de toiag. Acum noi doi suntem legaţi de el până când îl alege pe unul din noi.

— Atunci, o să-i dau o mână de ajutor.

Sir Malcolm apucă toiagul şi cu cealaltă mână şi încercă să-l lovească pe Jacob cu capătul de jos. Jacob pară lovitura, şi începură să se împingă, dar niciunul din ei nu avea aderenţă pe zăpadă. Jacob se aruncă la pământ pe o parte, şi se rostogoliră amândoi într-un amestec de picioare care loveau.

Se opriră când Sir Malcolm i se puse călare peste piept. Acesta împinse apoi toiagul, ca să-i strivească traheea lui Jacob.

Într-o clipită, ochii i se împânziră cu steluţe strălucitoare. Vederea ameninţa să i se întunece definitiv, dar ştia că Julianne ar fi fost pierdută dacă el ar fi alunecat în inconştienţă. Aşa că se încordă şi se luptă şi reuşi în cele din urmă să-l împingă pe Ravenwood. Dar erau în continuare amândoi legaţi de toiag. Deşi tuşea şi inspira cu greutate, Jacob se ridică până la urmă, împleticindu-se.

Niciunul din ei nu voia să cedeze. Lumina se stingea în jurul lor, pe măsură ce soarele aluneca dincolo de curba pământului.

Apoi, dintr-odată, Jacob simţi cum toiagul începu să se mişte. Un zăngănit scăzut reverberă în sus prin braţ. Toiagul se întoarse, însufleţit de o voinţă proprie, cu toată lungimea sa despărţindu-i. Capătul cel mai apropiat de Sir Malcolm alunecă uşor prin colanul de fier de pe pieptul lui. Jacob simţi toiagul deplasându-se de neoprit spre duşmanul său, însă nu putea nici să-l împingă, nici să-l strunească.

— Nu! strigă Ravenwood şi încercă disperat să dea la o parte toiagul. Malcolm se împletici înapoi, până când ajunse cu spatele lipit de obeliscul iluminat de ultima rază a apusului. Capătul toiagului nu era ascuţit, însă se împingea cu atâta forţă în sternul lui Malcolm, că Jacob auzi osul trosnind. Ajută-mă, Preston! strigă el. Poţi să păstrezi blestemăţia asta!

Dinspre discipolii lui Malcolm se ridică imediat un cor de şoapte dezaprobatoare. În mod evident, până şi druizii dispreţuiau panica lui neruşinată.

Jacob îşi propti piciorul de o piatră şi trase cât de tare putu, însă mâinile îi alunecară în clipa în care toiagul îl eliberă. Căzu pe spate în zăpadă, dar se ridică repede. Toiagul căpătă pentru o clipă o sclipire roşie-aurie, dar apoi strălucirea se transformă în alb.

Din capătul cel mai îndepărtat de Malcolm se propagară apoi raze puternice de lumină, care se împrăştiară prin cercurile de piatră, ca nişte fulgere orizontale. Jacob se aruncă din nou la pământ, iar linia luminoasă de energie trecu pe deasupra capului său, arzându-i haina. Mirosul înţepător de lână arsă îi invadă pe dată nările.

Auzi apoi nişte ţipete care-l făcură să întoarcă brusc capul. Fulgerul de foc cuprinsese roba neagră a unuia dintre discipolii lui Malcolm. Omul se zvârcolea pe jos în zăpadă, în timp ce altul sărise să îi stingă flăcările. Ceilalţi fugeau ţipând înapoi spre trăsurile care aşteptau. După ce stinseră focul, ultimii doi membri ai sectei îl abandonară şi ei pe Malcolm, smulgându-şi robele zdrenţuite în timp ce fugeau. Joaca de-a puterea era una, dar cu totul altceva era să experimentezi aşa ceva pe propria piele.

Sir Malcolm se lupta cu toiagul, care încă se împingea în sternul lui.

— Nu-l vreau! urlă el. Ia-l înapoi!

Când soarele apuse cu totul, vârful toiagului se cufundă şi el în întuneric. Sir Malcolm reuşi în cele din urmă să-l smulgă şi să-l îndepărteze de sternul său. Se dădu înapoi ca să-şi ia avânt şi azvârli toiagul spre Jacob, ca pe o suliţă. Toiagul de metal eliberă un răcnet atât de jos, că Jacob mai degrabă îl simţi vibrând în piept decât îl auzi. Amuleta de fier de pe pieptul său ardea. Toiagul zbura direct spre el.

În acea fracţiune de secundă, Jacob chiar era conştient de numeroase lucruri: aburul ultimei expiraţii, care plutea deasupra lui; sângele care-i bubuia în timpane; sunetul jalnic al suspinelor înăbuşite ale lui Julianne. Urma să moară şi nu avea cum să împiedice asta.

Şi Julie avea să moară odată cu el.

— Nu! răcni el şi scoase din buzunar mânerul de platină al bastonului său. Nu era prea mult, dar era tot ce avea. Îl aruncă spre toiagul care se îndrepta spre el, propulsându-l cu fiecare crâmpeie de voinţă din inima sa şi cu fiecare fărâmă de putere din corpul său.

Cele două obiecte zburară şi se ciocniră cu o bubuitură răsunătoare.

După aceea toiagul se răsuci în aer şi zbură înapoi spre Sir Malcolm. Se înfipse prin centrul amuletei sale şi prin trupul lui, îngropându-se atât de adânc într-unul dintre megaliţii verticali de piatră, încât nu mai rămase nicio urmă a trecerii sale cu excepţia unei deschizături foarte mici.

Chipul lui Malcolm se schimonosi într-un rictus de uimire totală, apoi ultima lumină din ochii săi se stinse şi trupul neînsufleţit i se prăbuşi în zăpadă. Jacob privi neîncrezător cum cadavrul lui Ravenwood îngheţă bocnă. După aceea toiagul începu să cânte, de undeva din adâncul pietrei. Intensitatea sunetului crescu tot mai mult, până când vibraţiile sale îl făcură pe Jacob să cadă în genunchi, cu mâinile strânse peste urechi. Cadavrul lui Sir Malcolm se sfărâmă atunci într-o multitudine de particule de mărimea fulgilor de nea care se răspândiră spre est, în bătaia puternică a vântului.

— Se pare că toiagul te-a ales pe tine, şopti Jacob. După aceea fugi la Julianne şi îi scoase căluşul. Eşti rănită, iubito?

— Nu, sunt bine… Oh, Jacob! suspină ea. Ai venit după mine… Din nou!

— Ba, mai mult, o să rămân mereu cu tine, zise el, dezlegând-o şi strângând-o tare în braţe. Dacă mă accepţi…

Julianne îl acoperi cu sărutări, şi rămaseră îmbrăţişaţi în întunericul tot mai adânc. Pielea ei expusă se învineţise de frig, însă săruturile sale erau fierbinţi. Jacob îşi scoase haina şi o înfăşură în jurul ei, nedorind să rupă uniunea gurilor lor mai mult de câteva secunde. Se aşteptase să

piardă toiagul, viaţa lui, viaţa lui Julie şi totul în faţa lui Sir Malcolm.

În schimb, întreaga lume se afla în braţele sale. Nu se simţise niciodată atât de complet şi nici nu cunoscuse vreodată o uşurare atât de deplină. Îşi îngropă faţa în clavicula ei, fericit doar să îi poată inspira parfumul. Şi în cele din urmă o ridică în picioare.

— Ar fi mai bine să mergem. George şi Fenwick o să vină cu trăsura în curând, zise el.

Julianne aruncă o privire întrebătoare spre obeliscul în care se îngropase toiagul.

— Ai câştigat cinstit Toiagul lui Merlin. Probabil există o modalitate de a-l elibera din piatră.

— Nu exista nicio modalitate care să nu implice ca obeliscul să fie făcut bucăţi.

Singura urmă a toiagului era o gaură mică de intrare, iar piatra în sine era împânzită cu semne vechi de secole, cauzate de ploaie şi de vânt. Nimeni care nu văzuse toiagul înfigându-se în stâncă nu avea să ştie vreodată că se afla ascuns acolo.

— Nu vrei putere, bogăţie şi viaţă lungă?

Jacob îndoi degetele şi simţi în ele furnicăturile reziduale ale puterii toiagului.

— Am mai multă putere decât îmi trebuie. Şi, dacă mă iubeşti, mă consider deja cel mai bogat om din Anglia. Căsătoreşte-te cu mine, Julie!

Ea se întinse să-l sărute şi ochii îi străluceau din cauza lacrimilor reţinute cu greu.

— Te iubesc din toată inima. Da, mă voi căsători cu tine, Jacob!

— Atunci lasă toiagul acolo unde s-a ascuns! O ridică în braţe şi o ghemui la pieptul său. Fulgi de zăpadă începură să cadă în jurul lor, fragili, reci şi puri. Singura viaţă lungă care mă interesează este cea pe care o voi petrece cu tine.

Sfârşit